COLECȚIA

Jubiri de poveste

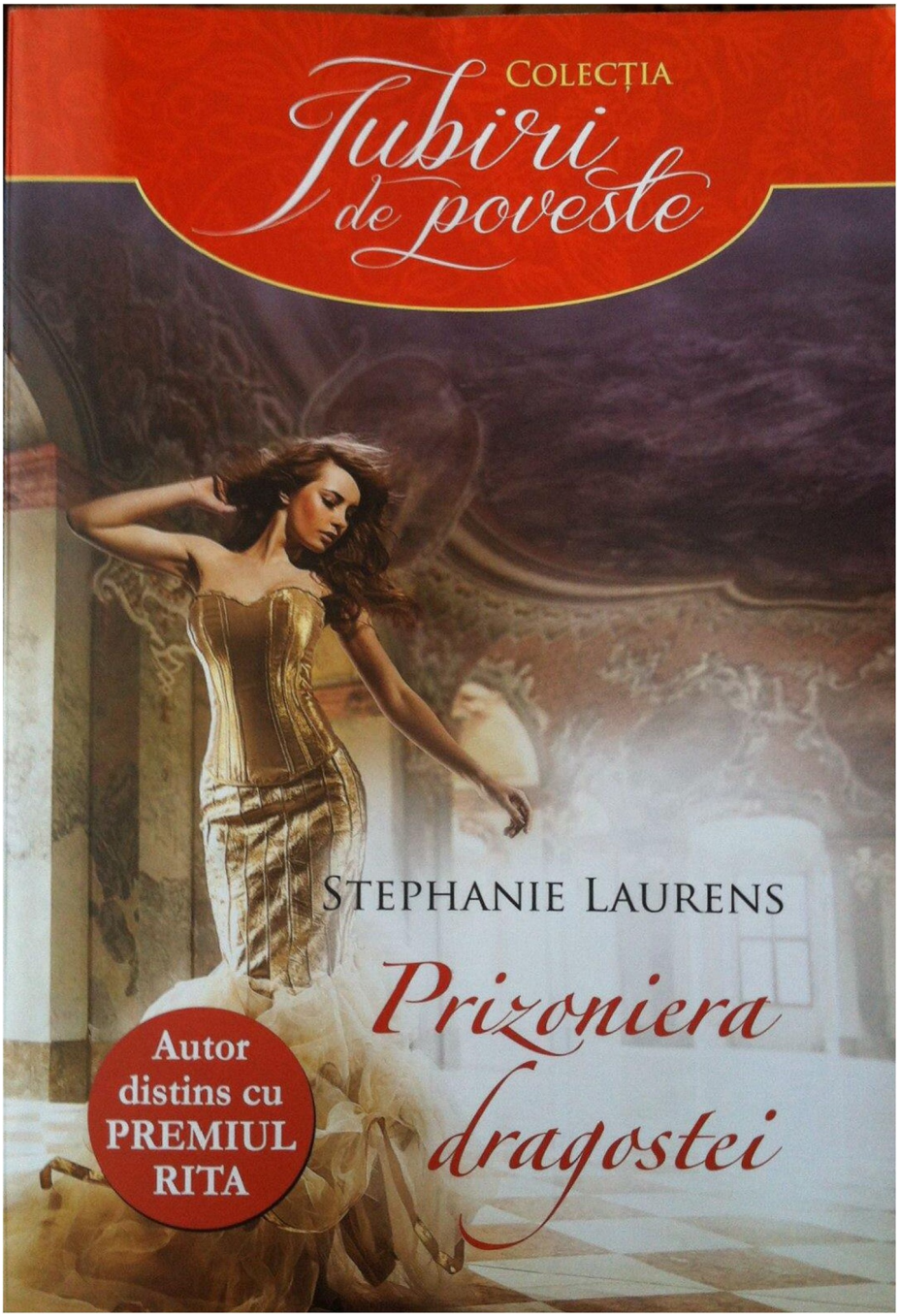

STEPHANIE LAURENS

Prizoniera dragostei

Autor distins cu PREMIUL RITA

STEPHANIE LAURENS
PRIZONIERA DRAGOSTEI

The Capture of the Earl of Glencrae by Stephanie Laurens

Copyright © 2012 Stephanie Laurens
Ediţie publicată prin înţelegere cu HarperCollins Publishers, Inc.
Alma, parte a Grupului Editorial Litera
Prizoniera dragostei
Stephanie Laurens
Copyright © 2013 Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Cristiana Miu
Copertă: Andrei Gamarţ
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Traducere din limba engleză Manuela Bulat

Capitolul 1

1 iunie 1829
Reşedinţa Cavendish, Londra

— O, Doamne!

Angelica Rosalind Cynster, care stătea lângă perete în salonul lui Lady Cavendish, ferită de mulţimea oaspeţilor sporăvăitori, zări în geamurile mari care dădeau spre grădinile întunecate reflexia unui gentleman care o privea din partea cealaltă a camerei.

Îi simţise întâia oară privirea deconcertantă cu vreo jumătate de oră mai devreme – o contemplase în timp ce valsa, îi urmărise râsul şi conversaţiile cu alţii, dar, cu oricâtă discreţie îl căutase, nu reuşise să dea de el. Iritată, în timp ce muzicienii făceau pauză, dăduse ocol salonului, trecând de la un grup la altul, făcând schimb de saluturi şi comentarii, strecurându-se cu abilitate până când reuşise să-l zărească.

Cu ochii mari, aproape nevenindu-i să creadă, şopti:

— *El* este!

Agitaţia ei, controlată rapid, îi atrase o privire din partea verişoarei ei Henrietta, care se afla alături. Angelica îi făcu însă un semn discret că totul era în regulă, păstrându-şi privirea aţintită asupra celui mai fascinant bărbat pe care îl văzuse vreodată.

Se considera expertă în arta evaluării gentlemenilor. Chiar din primii ani când devenise conştientă că ei erau „ceilalţi” şi apoi din anii în care îi studiase, căpătase puterea de a le înţelege trăsăturile şi slăbiciunile. Când venea vorba despre gentlemeni, avea standarde foarte înalte.

Ca aspect, gentlemanul din celălalt colţ ai camerei îi surclasa pe toţi. Necunoscutul stătea alături de alţi şase, ale căror nume le ştia. Nu-l mai întâlnise niciodată, nu-l mai

zărise niciodată. Altfel ar fi ştiut din primul moment, aşa cum se întâmpla acum, că el era alesul, gentlemanul a cărui apariţie o aşteptase atât.

Întotdeauna avusese convingerea de neclintit că-şi va recunoaşte eroul, gentlemanul predestinat să-i fie soţ, chiar din clipa în care îl va zări. Nu se aşteptase să-l observe în reflexia pe un geam, în celălalt colţ al unei încăperi aglomerate, dar rezultatul fusese acelaşi – ştiuse că el era.

Talismanul pe care The Lady, o zeitate scoţiană, li-l dăruise fetelor Cynster pentru a le ajuta să-şi găsească iubirile adevărate trecuse de la sora mai mare a Angelicăi, Heather, la sora ei mijlocie, Eliza, care, de îndată ce se întorsese la Londra cu logodnicul său, îi dăduse colierul Angelicăi, următoarea la rând. Alcătuit din zale de aur vechi şi mărgele din ametist de care atârna un pandantiv din cuarţ trandafiriu, străvechiul şi misteriosul talisman se ascundea acum sub şalul de pe umerii Angelicăi, cu zalele şi mărgelele lipite de pielea ei, pandantivul de cristal fiind cuibărit în decolteul fetei.

Cu trei nopţi în urmă, considerând că îi venise vremea, înarmată cu talismanul ei, cu instinctele ei, cu hotărârea ei înnăscută, demarase o campanie intensivă pentru a-şi găsi eroul. Venise la serata familiei Cavendish, unde se reunise crema societăţii londoneze, cu intenţia de a-i examina pe toţi bărbaţii demni de interes pe care Lady Cavendish, o doamnă care avea un vast cerc de cunoştinţe, îi ademenise să participe.

Talismanul funcţionase pentru Heather, care era acum logodită cu Breckenridge, şi îi adusese împreună pe Eliza şi pe Jeremy Carling.

Nu conta, îl zărise deja pe eroul ei şi nu avea de gând să mai piardă nici măcar un minut.

El n-o observase; din locul unde se afla, în cealaltă parte a camerei, era posibil să nu vadă că Angelica îl studia. Privirea ei, aţintită asupra reflexiei lui, îl devora cu lăcomie.

Era impresionant, cu o jumătate de cap mai înalt

decât bărbaţii de alături, care nici ei nu erau scunzi. Elegant, într-o haină neagră de seară, cu o cămaşă albă impecabilă, cu eşarfă şi cu pantaloni negri, totul la el, de la lăţimea umerilor la lungimea picioarelor, părea perfect proporţionat cu statura.

Părul lui părea negru ca pana corbului, drept, mai degrabă lung, cu o tunsoare la modă deranjată de câteva şuviţe rebele. Ea încercă să-i studieze trăsăturile, dar reflexia nu era chiar bună; nu reuşi să distingă toate detaliile, ci doar liniile colţuroase şi austere ale chipului său. Oricum, fruntea lată, nasul ca o lamă şi bărbia pătrată dovedeau descendenţa dintr-o familie aristocrată – doar ei aveau asemenea feţe dure, parcă dăltuite în piatră, de o frumuseţe rece.

Inima ei bătea clar mai repede. A nerăbdare. Acum, că îl găsise, ce urma?

Dacă ar fi fost câtuşi de puţin acceptabil, s-ar fi răsucit pe călcâie, ar fi traversat încăperea şi i s-ar fi prezentat, dar asta era prea mult chiar şi pentru ea. Totuşi, dacă după jumătatea de oră în care o studiase nu făcuse nicio mişcare pentru a se apropia de ea, însemna că nici nu avea s-o facă, în tot cazul nu acolo, nu în seara aceea. Ceea ce ei nu-i convenea deloc.

Mutându-şi privirea, îi cercetă pe bărbaţii din grupul lui. Necunoscutul asculta conversaţiile, dar intervenea foarte rar, atunci când simţea că trebuie să-şi disimuleze interesul faţă de ea.

În acel moment, unul dintre bărbaţi îi salută pe ceilalţi şi se îndepărtă.

Angelica zâmbi. Fără să rostească o vorbă, o părăsi pe Henrietta, se strecură în mulţimea îmbulzită în mijlocul salonului şi înşfăcă mâneca onorabilului Theodore Curtis înainte ca acesta să se alăture unui grup de tineri domni şi doamne. Bărbatul îşi întoarse privirea spre ea şi zâmbi.

— Angelica! Unde te-ai ascuns?

Ea îşi flutură mâna către ferestre.

— Acolo. Theo, cine este gentlemanul din grupul pe

care tocmai l-ai părăsit? Bărbatul foarte înalt, pe care nu-l cunosc.

Theo, un prieten de familie care o cunoştea mult prea bine pentru a se gândi să depăşească limitele prieteniei cu ea, chicoti.

— I-am spus că n-o să treacă mult timp până să-l remarce tinerele doamne şi să înceapă să-i dea târcoale.

Angelica intră în jocul lui şi se îmbufnă.

— Nu mă necăji. Cine e?

— Debenham, rânji Theo. Este vicontele Debenham.

— Şi ce hram poartă?

— E un tip foarte înstărit. Îl cunosc de câţiva ani – este de-o vârstă cu mine, a venit în oraş tot atunci, are preocupări similare, cam asta-i. Proprietatea lui se află undeva lângă Peterborough, dar a fost plecat vreme de… trebuie să fie vreo patru ani. A plecat din cauza familiei şi a afacerilor, şi abia a revenit în saloane ţi sălile de hal.

— Hm! Deci, nu există niciun motiv pentru care să nu mi-l prezinţi.

— Bine, acceptă vesel Theo.

Angelica îl luă de braţ şi îl răsuci spre locul unde se afla eroul ei, Debenham.

— Promit să-ţi întorc favoarea data viitoare când pui ochii pe vreo frumuşică.

— O să am grijă să-ţi aduc aminte, râse el. Ţinându-i mâna pe braţul lui, o conduse prin mulţime.

În timp ce treceau pe lângă diverse grupuri, dând din cap şi zâmbind, oprindu-se când era inevitabil, Angelica îşi netezi rapid rochia din mătase de un verde-albăstrui pal şi îşi aranjă şalul astfel încât să nu acopere cu totul baza gâtului, dar să ascundă colierul. La un moment dat, se opri să-şi aşeze mai elegant eşarfa de mătase peste coate; preferase să renunţe la gentuţă şi evantai, ca să nu aibă o grijă în plus.

Nu îndrăzni să-şi atingă părul. Şuviţele ondulate, de un blond-roşcat, erau ridicate într-un coc sofisticat în creştet, prinse de nenumărate agrafe şi de un pieptăn

incrustat cu perle – din proprie experienţă, ştia că şi cea mai mică clătinare a capului putea duce la prăbuşirea întregului ansamblu. Cu toate că niciun gentleman nu băgase de seamă transformarea ei într-o versiune înveşmântată a lui Venus ridicându-se din spuma valurilor, nu aşa dorea să apară pentru prima dată în faţa eroului ei.

Vicontele ştia că Angelica era în drum spre el, căci îi întrezărise chipul prin mulţime. Privirea lui încă zăbovea asupra ei, dar tânăra femeie încă nu-i putea descifra expresia.

Apoi, Theo împinse din drum ultima pereche de umeri, o îndrumă către grup şi o prezentă cu un zâmbet.

— Hei! Ia uitaţi pe cine am găsit.

— Domnişoara Cynster! se auziră diferite voci foarte plăcut surprinse.

— Nu-i aşa că doamnele încântătoare şi elegante sunt întotdeauna bine-venite? Millingham se înclină în faţa ei, la fel cum făcură toţi bărbaţii din grup.

După ce răspunse la saluturi, Angelica se întoarse spre Debenham; Theo reuşise s-o plaseze în grup alături de acesta, îşi ridică privirea spre faţa lui, nerăbdătoare să vadă, să studieze, să afle…

Aflat de cealaltă parte a ei, Theo spuse:

— Debenham, bătrâne, dă-mi voie să ţi-o prezint pe onorabila Angelica Cynster. Domnişoară Cynster, vicontele Debenham.

Angelica abia dacă auzi cuvintele, captivată, înrobită de o pereche de ochi mari, cu pleoape grele, pătimaşi, de un cenuşiu-verzui. Acei ochi o făcură să cadă în transă – expresia care se citea nu atât în ei, ci dincolo de ei prevestea un cinism viclean, evaluator, rece şi calculat.

Eroul ei încă o privea, studiind-o, examinând-o, evaluând-o, iar ea nu-şi putea da seama dacă era impresionat sau nu de ceea ce vedea.

Acest lucru o făcu să dea înapoi pentru o clipă. Cu buzele arcuindu-se uşor, cu privirea încă aninată de a lui, îşi înclină capul.

— Nu cred că ne-am cunoscut, domnule, murmură ea întinzându-i mâna.

Cu buzele abia abătându-se de la linia dreaptă, el îşi ridică o mână de pe măciulia argintie a bastonului şi îi cuprinse degetele.

Strângerea fu rece, dar nu impersonală, prea hotărâtă, prea fermă pentru a putea fi considerată obişnuită. Se cutremură în sinea ei în timp ce, încă subjugată de ochii lui, absorbea neaşteptata plăcere – precum şi subtila, dar incontestabila senzaţie că el ezita să-i dea drumul. Abia mai putând să respire, îl salută politicos.

Acei ochi deconcertanţi rămaseră agăţaţi de ai ei în vreme ce el se înclină cu o graţie fluidă, nestânjenită de baston.

— Domnişoară Cynster. Este o plăcere să vă cunosc.

Vocea lui era atât de profundă, încât tonurile joase o pătrunseră pe Angelica până în suflet şi i se înfăşurară ca nişte degete senzuale în jurul şirei spinării.

În combinaţie cu efectul palmei reci care încă o strângea pe a ei, vocea aceea îi trimitea fiori calzi pe sub piele, făcând-o şi simtă o căldură puternică în stomac. De aproape, eroul ei era o forţă erotică, emana o tentaţie masculină primordială care îi era adresată doar ei şi numai ei…

„Doamne, Dumnezeule!” Îşi stăpâni impulsul de a-şi face vânt cu mâna. Îi venea să-i mulţumească lui Lady pe loc, dar se controlă şi îşi retrase mâna, desprinzându-şi degetele de ale lui. Vicontele îi permise s-o facă, însă Angelica era perfect conştientă că el luase această decizie. Un semnal de alarmă îi răsună în minte, dar nici în ruptul capului n-ar fi recunoscut că bărbatul acela îi depăşea puterile – el era eroul ei, deci putea fi încrezătoare. În cele din urmă, trase aer în piept şi i se adresă:

— Am înţeles că abia v-aţi întors la Londra, domnule.

Se întoarse către el cu spatele la ceilalţi, îndemnându-l să facă la fel. Această mişcare îi făcu să rămână lângă grup, dar având posibilitatea să discute oarecum retraşi.

Theo pricepu aluzia şi începu să-i povestească lui Millingham despre un teren achiziţionat recent.

Între timp, Debenham continuă să se uite la ea, cu privirea umbrită de pleoapele grele şi genele dese. După o scurtă pauză, îi răspunse:

— M-am întors acum o săptămână. Debenham Hall este relativ aproape, în Cambridgeshire, dar afacerile m-au ţinut departe de viaţa mondenă vreme de câţiva ani. Dându-şi capul pe spate, Angelica îi studie făţiş chipul şi lăsă ochii să rostească întrebările impertinente care i se îngrămădeau pe limbă. Buzele lui se arcuiră – nu un zâmbet adevărat, ci un semn clar că înţelesese. M-am ocupat de proprietăţile mele. Iau foarte în serios responsabilităţile care îmi revin.

În ciuda exprimării destinse şi a rostirii tărăgănate, tânăra femeie era sigură că el spunea adevărul absolut.

— Trebuie să presupun că în prezent afacerile dumitale sunt suficient de prospere, astfel că, nemaitrebuind să le supraveghezi permanent, te-ai întors la distracţiile capitalei?

Din nou, reflectă la vorbele ei, de parcă ochii lui ciudaţi puteau să vadă dincolo de masca ei socială încrezătoare şi sofisticată. Devil Cynster, vărul Angelicăi, şi mama lui, Helena, amândoi cu ochi de un verde palid, aveau şi ei priviri pătrunzătoare. Ochii lui Debenham erau mai deschişi ca nuanţă, cu mai mult cenuşiu în verdele pal şi, după părerea Angelicăi, o căutătură mult mai incisivă.

— S-ar putea spune asta, admise el în cele din urmă, dar purul adevăr este că m-am întors la Londra din acelaşi motiv care îi face pe gentlemenii de vârsta şi din clasa mea socială să frecventeze sălile de bal.

— Îţi cauţi o soţie? murmură ea cu ochii măriţi de uimire.

Era cu totul şocant din partea ei să întrebe aşa ceva, dar trebuia neapărat să afle.

Buzele lui se arcuiră din nou, ceva mai mult de data asta.

— Chiar aşa. După cum am zis, este cel mai frecvent motiv pentru reîntoarcerea în capitală şi la viaţa mondenă.

Din cauza aglomeraţiei, se aflau la doar câţiva centimetri distanţă; ca urmare a diferenţei de înălţime, ea avea privirea ridicată spre chipul lui, iar el o avea coborâtă spre al ei. În ciuda proximităţii celorlalţi, atitudinea lor era ciudat de apropiată, retrasă… aproape intimă.

Mărimea lui, forţa pură a trupului său, deşi disimulate în elegantele haine de seară, îi stârneau simţurile; o căldură ademenitoare o copleşea, insinuându-se în jurul ei, atrăgând-o şi mai aproape. Cu cât se uita mai mult în ochii lui…

— Angelica! Mi s-a părut că te văd în mulţime.

Ea clipi, se întoarse şi o văzu pe Millicent Attenwell zâmbindu-i de dincolo de grup, în vreme ce sora lui Millicent, Claire, se strecura lângă Debenham.

— Deşi este luna iunie, aglomeraţia la aceste evenimente este la fel de mare, nu credeţi? rosti Claire. Ridică o privire întrebătoare spre Debenham, apoi zâmbi cu reţinere. Nu cred că ne-am cunoscut, domnule.

Theo se uită la Angelica, după care interveni. Le prezentă pe Millicent şi pe Claire, apoi pe Julia Quigley şi pe Serena Mills care, văzând că felele Altenwell găsiseră un gentleman incredibil de chipeş, se grăbiseră să se alăture grupului tot mai numeros.

Deşi deloc încântată de întrerupere, Angelica se folosi de prilej pentru a-şi răcori simţurile încinse şi a-şi recăpăta cumpătul pe care şi-l pierduse din pricina chipului prea frumos al lui Debenham, a ochilor fascinanţi şi a trupului neverosimil de atrăgător – o apariţie neaşteptată pentru ea. Niciodată nu fusese subjugata în acest fel. Cu certitudine, niciodată nu se mai pierduse în ochii unui bărbat.

Trebuia să admită că era eroul ei, ceea ce probabil explica efectul pe care i-l provocase. Pusese stăpânire fără efort pe simţurile ei, o zăpăcise complet, lucru care o îngrijora la culme.

Millicent, Claire, Julia şi Serena acaparaseră

conversaţia, privirile lor strălucitoare revenind întruna asupra lui Debenham, cu speranţa evidentă de a-l atrage. Acesta însă, deşi le acorda o atenţie politicoasă, nu se învrednicea să le răspundă.

Angelica îi aruncă o ocheadă furişă. Chiar în acel moment, el se uită în jos, iar privirile lor se atinseră… se încleştară.

Totul dură numai cât o bătaie de inimă. Ea îşi recăpătă respiraţia şi se uită în altă parte, la Julia, care tocmai povestea ceva captivant. Ochii lui Debenham zăboviră pe faţa ei o clipită mai mult, apoi se mutară asupra Juliei, în timp ce trupul său se apropie pe nesimţite de ea.

Inima Angelicăi stătu în loc, apoi începu să bată cu putere.

„Şi el simte asta. E la fel de intrigat ca mine de legătura dintre noi.” Foarte bine, dar cum putea să valorifice asta, cum putea să creeze prilejul de aprofundare a acelei legături?

Un violonist ascuns vederii îşi acordă instrumentul.

— În sfârşit! rosti Millicent începând să se legene. Începe dansul din nou. Ochii ei îl implorau fără jenă pe Debenham s-o invite la dans.

Înainte ca Angelica să poată reacţiona, el îşi mută bastonul în faţă şi se înclină greoi, sprijinindu-se de el.

Millicent îşi dădu seama că nu era cazul să-i ceară lămuriri despre rana care îl împiedica să danseze. Cu entuziasmul nediminuat, îşi îndreptă privirea încurajatoare către Millingham, care acceptă sugestia şi o pofti la dans.

Ceilalţi bărbaţi îşi făcură datoria şi le invitară pe doamne. Pricepând că Debenham nu avea să se învârtă prin spaţiul gol din centrul salonului, Claire, Julia şi Serena acceptară rapid, iar grupul se risipi.

Angelica rămase între Debenham şi Theo, cu faţa spre Giles Ribbenthorpe. Theo îi întâlni privirea, zâmbi, o salută, dădu din cap spre ceilalţi doi, apoi se pierdu în mulţime.

Ribbenthorpe, care era la fel de capabil ca orice

bărbat să interpreteze semnele, îşi arcui o sprânceană, surâse şi o întrebă:

— Dansezi, domnişoară Cynster?

— Mulţumesc pentru invitaţie, Ribbenthorpe, dar cred că voi sta deoparte dansul acesta. Totuşi, Lady Cavendish ar fi încântată să te vadă dansând în salonul ei, iar Jennifer Selkirk – arătă discret spre o tânără brunetă păzită cu străşnicie de mama ei, care arăta ca un balaur – are nevoie să fie salvată, aşa că îţi sugerez s-o faci pe Sfântul Gheorghe.

Ribbenthorpe se întoarse să le studieze pe cele două, apoi râse şi se îndepărtă binedispus. Angelica era încântată că o ascultase, iar acum dansa cu Jennifer.

Rămasă în fine singură cu Debenham, renunţă la toate pretenţiile de etichetă şi îşi îndreptă privirea direct spre bastonul lui.

— O rană veche, răspunse el după o scurtă ezitare. Pot să merg, dar nu pot risca să dansez, căci bastonul s-ar putea frânge sub greutatea mea.

Ridicându-şi capul, ea îi studie chipul.

— Deci nu ai valsat niciodată?

Adora să danseze, dar dacă el era eroul la care visase atât…

— Nu niciodată. Am învăţat mişcările şi am dansat înainte de accident, dar de atunci nu s-a mai pus problema.

— Înţeleg. Lăsându-şi deoparte dezamăgirea, reveni la preocupări mai presante: Deci, dacă nu te-ai făcut remarcat pe ringul de dans de la Almack’s sau din altă parte, ce drumuri ai de gând să baţi în căutarea miresei dumitale? Este dificil să treci neobservat, şi totuşi eu, Millicent şi compania habar n-aveam de existenţa dumitale până în această seară, aşa că aş fi surprinsă dacă ai fi participat la vreunul dintre evenimentele de săptămâna trecută. Privirea lui se agăţă iarăşi de a ei, de parcă ar fi cumpănit ce era potrivit să-i spună. Angelica îşi ridică bărbia. Nu-mi spune c-ai bântuit vreun tripou sau ai chefuit cu prietenii.

Buzele lui se arcuiră într-un surâs crispat.

— Din păcate, nu. Dacă vrei să ştii, m-am ocupat cu renovarea câtorva camere din casa mea de la Londra, după care, deloc surprinzător, primele mele incursiuni sociale au fost în cluburi. Dat fiind faptul că am lipsit atât de mult din oraş, a fost... neaşteptat, dar plăcut să constat că atât de mulţi oameni îşi aminteau de mine. După o pauză, adăugă: Apoi, am primit invitaţia lui Lady Cavendish şi m-am gândit că e vremea să văd cum stau lucrurile.

— Aşa că te-am prins la primul dumitale eveniment monden.

— Întocmai. Desluşind satisfacţia din vocea ei, se interesă;

— De ce eşti atât de mândră de tine?

— Pentru că, în societatea noastră, asta înseamnă că sunt cu un pas în faţa tuturor celorlalte tinere şi nu foarte tinere doamne.

Vicontele o privi lung, fără a-şi masca nedumerirea.

— Oricât de mult aş aprecia candoarea, eşti mereu atât de directă?

— În general, da. Crearea de complicaţii inutile pentru a te conforma rigorilor sociale mi s-a părut întotdeauna o pierdere de timp.

— Chiar aşa? Atunci, probabil că-mi vei spune – cu toată candoarea şi fără a te conforma rigorilor sociale – de ce i-ai cerut lui Curtis să facă prezentările.

— *Tu* mă urmăreai *pe mine!* exclamă ea indignată.

— Nu, zău?

Angelica se aşteptase ca el să nege, dar expresia din ochii lui, amintind de un animal de pradă gata să atace, o făcu să răspundă pe un ton egal:

— Deci, eu te urmăresc pe tine.

— A, înţeleg. Asta probabil că este vreo nouă întorsătură în obişnuitul dans al împerecherii. Aruncă o privire scurtă în jur, apoi se uită din nou la chipul ei. Totuşi, trebuie să mărturisesc faptul că n-am remarcat nicio altă tânără doamnă care să fie atât de îndrăzneaţă.

— Eu sunt eu, replică ea arcuindu-şi sprâncenele.

— În mod cert. Aşadar, povesteşte-mi despre Angelica Cynster.

Vocea lui coborâse; împreună cu ochii fascinanţi care îşi schimbau pe neaşteptate expresia, o ademeneau, parcă înlănţuind-o de el. Ea decise că nu era rău dacă îl lăsa să creadă că reuşise.

— Oricine mă cunoaşte îţi va spune că am douăzeci şi unu de ani, mergând pe douăzeci şi cinci, şi sunt cea mai sigură de sine, cea mai încăpăţânată şi cea mai pătimaşă dintre toate fetele Cynster, în condiţiile în care niciuna dintre noi nu poate fi descrisă drept o floricică plăpândă.

— Se pare că eşti chiar o figură care creează probleme. Tânăra femeie îşi ridică provocator o sprânceană, fără să nege. Când începu al doilea vals, vicontele spuse şovăitor: Dacă vrei să dansezi, nu te simţi obligată să…

— Nu vreau să dansez. Ea privi în jur. Atenţia tuturor celor de pe margine era aţintită asupra perechilor care se învârteau în centrul salonului. De fapt… Se uită în sus şi îi întâlni privirea. Mi se pare că este cam cald aici. Ce-ar fi să ieşim pe terasă, să respirăm nişte aer curat?

El ezită, lăsând impresia că ideea nu-l entuziasma deloc.

— Dacă asta doreşti, sigur că da. Politicos, îi oferi braţul.

Angelica îşi puse palma pe mâneca lui şi, simţind oţelul muşchilor sub ţesătură, zâmbi încântată şi de ea, şi de el. Se afla pe drumul cel bun în găsirea eroului ei.

Cu bastonul în cealaltă mână, o escortă protocolar prin uşile vitrate care dădeau spre terasă. După ce trecură pragul, ea trase adânc aer în piept, savurând aroma nopţii. O adiere blândă îi mângâie ceafa şi gâtul.

Grădinile Casei Cavendish aveau o vârstă înaintată, copacii erau mari şi maturi, coroanele lor bogate umbrind treptele aflate de o parte şi de cealaltă a terasei şi amplificând întunecimea nopţii. Ea privi în jur şi observă că

şi alte cupluri se plimbau în lumina palidă a lunii la pătrar, aşa că păşi alături de Debenham, în direcţia opusă.

Gestul nu-i scăpă vicontelui. Deşi îndeplinise dorinţa partenerei sale, dezaprobarea i se citea pe chip, subliniată de buzele parcă tăiate în piatră.

— Ce este? răbufni ea.

— Eşti mereu aşa de... ca să mă exprim mai delicat, directă?

Încercă să pară ofensată, dar buzele ei n-o ascultau. Deşi anevoie, el îi urmase sugestia – se plimbau încet pe terasă, în loc să danseze în goană prin tot salonul.

— Îmi dau seama că unui gentleman îi place să conducă, dar eu sunt nerăbdătoare din fire şi extrem de francă. Vreau să te cunosc. Mai bine, tu vrei să mă cunoşti pe mine, iar asta presupune să avem ocazia de a discuta în particular, aşa că – îşi flutură mâna spre terasa goală aflată în faţa lor – iată-ne aici.

— Abia am făcut cunoştinţă, iar tu ai reuşit să pui la cale o întâlnire între patru ochi.

Tonul lui era mai degrabă resemnat decât supărat.

— Nu văd niciun motiv pentru care am pierde timpul, şi, crede-mă, nu este nimic imoral în asta, spuse ea privind semnificativ spre ferestrele largi ale salonului. Toată lumea din cameră ne poate vedea.

— Doar că toţi se uită spre cei care dansează. Eşti imposibil de domesticit, remarcă el. Ridicându-şi privirea spre părul ei, adăugă: Exact ca buclele tale. Fraţii tăi au toată simpatia mea. Ai doi, cred.

— Aşa e. Rupert şi Alasdair – sau Gabriel şi Lucifer, depinde dacă vorbeşti cu mama ori cu mătuşile noastre.

— Mă mir că niciunul din ei nu este aici, pândind în întuneric, gata să intervină şi să te strunească.

— Îţi garantez că ar încerca dacă ar fi la bal, dar, din fericire, au ceva mai bun de făcut – neveste de care să se ocupe, copii pe care să-i drăgălească.

— Totuşi, îmi pari a fi genul de femeie năbădăioasă care are permanent nevoie să stea cineva cu ochii pe ea.

— E ciudat că gândeşti astfel, şi nu mulţi ar fi de acord cu tine. În general, mi se spune că sunt remarcabil de raţională şi foarte practică – în niciun caz genul de femeie de care orice bărbat isteţ ar încerca să profite.

— Ah, deci ăsta e motivul pentru care nu te supraveghează nimeni.

— Aşa-i. Este un avantaj să ţi se dea douăzeci şi cinci de ani, în loc de douăzeci şi unu.

Debenham îşi plimbă privirea în lungul terasei. La fel făcu şi ea, observând că perechile pe care le zăriseră mai devreme se plimbau în apropierea uşii. Când se uită din nou la el, îl auzi vorbind:

— Spuneai că vrei să discutăm. Despre ce?

Angelica îi studie chipul, admirându-i trăsăturile expresive, liniile ferme, puternice, care îl plasau indiscutabil în clasa ei socială.

— Sunt surprinsă că nu te pot localiza, că nu-mi amintesc să te fi văzut vreodată. Când ai fost ultima dată la Londra? Theo crede că acum patru ani.

— Acum cinci ani. Prima dată am venit aici în 1820, iar ultimul meu bal londonez a fost în iunie 1824. Între timp, am mai fost în oraş cu afaceri, dar n-am avut vreme să socializez.

— Ei bine, asta explică lucrurile – n-am fost prezentată în societate până în 1825. Dar poate că îţi aminteşti de surorile mele.

— Da, îmi amintesc de ele, dar pe vremea aceea nu mă interesau *tinerele* doamne. Îmi petreceam mai mult timp evitându-le decât făcând conversaţie cu ele, şi nu cred că am vorbit vreodată cu surorile tale. Nu le-am fost prezentat niciodată.

— Hm… deci, întoarcerea în sălile de bal reprezintă un efort din punctul tău de vedere.

— S-ar putea spune asta. Dar vorbeşte-mi despre tine.

Ajunseseră la capătul terasei. Oprindu-se în capul scărilor care duceau la aleea pietruită, ea privi către grădina cufundată în întuneric. Lumina care se revărsa pe

ferestrele salonului se sfârşea câţiva metri mai în spate, iar locul unde se aflau ei acum era învăluit în umbrele dense aruncate de copacii din apropiere.

Îndepărtându-şi palma de pe mâneca lui şi întorcându-se cu faţa la el, Angelica îi întâlni privirea şi îşi arcui o sprânceană.

— Ce vrei să ştii?

— Este clar că te simţi în largul tău în această lume. Îţi petreci tot timpul la Londra?

— Fiind o membră a familiei Cynster, am făcut toată viaţa parte din înalta societate, aşa încât nu este deloc surprinzător că mă simt ca acasă în această lume. Însă mă aflu la Londra doar pe parcursul sezonului monden, şi poate o lună în timpul micului sezon[1].

— Preferi să stai la ţară, sau în oraş?

Ea făcu o pauză de reflecţie, în timpul căreia observă că ultimul din cele două cupluri care se plimbaseră pe terasă se întorcea în salon.

Nu mi e uşor să ţi răspund dacă prefer să stau la ţară sau în oraş. Îmi place metropola datorită distracţiilor pe care le oferă, dar dacă la ţară am lucruri cu care să-mi ocup timpul, să-mi consum energia, provocări care să mă intereseze, atunci aş fi pe deplin mulţumită să stau departe de Londra.

Vicontele o privi în ochi stăruitor, apoi se uită în jos şi îşi sprijini bastonul de balustradă.

— Este o uşurare să aud asta.

— O uşurare? De ce?

Privirile li se întâlniră. În mod straniu, pe neaşteptate, timpul păru să rămână suspendat, să se subţieze şi să se dilate. Încet, nedumerirea îşi făcu loc pe chipul ei.

— Îmi cer scuze.

Cuvintele se prelinseră de pe buzele lui, moi şi abia

---

1 În prima parte a secolului al XIX lea, sezonul monden londonez dura de la sfârşitul lui Ianuarie până la începutul lui iulie, iar „micul sezon” din septembrie până la începutul lui noiembrie, (n. Red.)

audibile, de parcă erau o dezmierdare.

— Pentru ce? se miră ea.

— Pentru asta.

Acoperindu-i buzele cu o mână, îi cuprinse talia cu cealaltă şi o ridică. Ţinând-o lipită de el, coborî domol scările şi intră în grădină.

Şocul o făcu să rămână încremenită în vreme ce el o purta în umbrele adânci de sub copaci.

În cele din urmă însă, izbucni. Deşi palma lui îi acoperea gura, Angelica ţipă, se zvârcoli şi se luptă să scape din strânsoarea lui, dar trupul bărbatului era dur ca stânca, iar braţul care o ţinea lipită de el părea să fie din fier. Realizând inutilitatea efortului ei, se lăsă brusc moale, prăbuşindu-se în strânsoarea lui.

Debenham se opri într-o poieniţă ascunsă de privirile celor din casă de nişte tufe dese şi o coborî până când picioarele ei atinseră pietrişul. Ea se prefăcu în continuare că era leşinată, aşteptând clipa potrivită.

Îi dădu drumul brusc, îndepărtându-şi mâna de pe faţa ei, dar răsucind-o în acelaşi timp. Cu ochii larg deschişi, ea zbură din braţele lui, încercând din răsputeri să-şi păstreze echilibrul. Scrutând întunericul – unde dispăruse el oare? –, se proţăpi pe picioare, îşi îndreptă trupul şi trase aer în piept pentru a ţipa…

O batistă de mătase îi fu trecută peste cap, pusă pe buze şi strânsă bine, strigătul fiindu-i redus la un scâncet în surdină, îl simţi înnodându-i materialul la ceafă. Smucindu-se, se răsuci cu faţa la el, încercând simultan să-şi smulgă căluşul.

El îi prinse din spate ambele mâini şi i le trase în jos. Necruţător, îi strânse încheieturile cu o mână, ţinându-i braţele întinse şi apropiindu-se foarte mult. Angelica tocmai era pe cale să se prăbuşească la pământ când cealaltă mână a lui o înşfăcă de partea superioară a braţului.

— Să nu cazi! O să-ţi scrânteşti mâinile dacă se întâmplă asta. Cum ea se încordă pentru a i se opune din nou, vicontele se răsti: Potoleşte-te! În ciuda aparenţelor, n-

am de gând să-ţi fac rău.

Ea îi răspunse cu o adevărată tiradă estompată de căluş. Furioasă, se zvârcoli, se smuci, încercă să se elibereze, dar în zadar. Încercă să-l lovească, însă el era prea aproape, iar ea avea În picioare firavii pantofiori de bal. Nici măcar nu putea izbească fruntea de bărbia lui, deoarece era prea înalt.

În ciuda eforturilor ei, el rămase neclintit ca o stâncă, prinzându-i mâinile ca într-o menghină.

Respira sacadat, muşchii braţelor o dureau, părul i se învolburase în jurul feţei şi al gâtului. Într-un final, se potoli.

El îşi înclină capul, vocea lui căzând prin întuneric de sus ş puţin dintr-o parte.

— Repet: nu am de gând să-ţi fac rău. O să-ţi explic de ce am făcut asta, dar nu aici, nu acum. Poţi să fii sigură că vreau să fi teafără; sunt ultima persoană care te-ar răni sau i-ar permite cuiva s-o facă.

„Parcă erai eroul meu!” bombăni în sinea ei tânăra femeie. Trase cu putere aer în piept, simţind cum plămânii i se umflau alarmant. În vreme ce o parte din ea – cea furioasă, gata să-l omoare sau cel puţin să-i scoată un ochi – nu era în stare şi creadă un singur cuvânt din promisiunea lui, partea ei mai pragmatică şi mai practică o sfătui să-l asculte măcar. Tonul lui denota sinceritate.

— Trebuie să-ţi vorbesc, dar la o distanţă mult mai mare, reluă el. O să te scot din grădina aceasta şi o să mergem în trăsura mea. Nu, n-o să te eliberez după aceea, ci o să te duc acasă la mine. Acolo vom putea sta de vorbă.

— O-ă-şi-să-pl-pă-ia?

Urmă o scurtă tăcere, apoi:

— Dacă o să te las să pleci după aia? Când ea dădu din cap, vicontele ezită, apoi răspunse: De fapt, depinde de tine.

Ea încercă să privească în spate şi în sus, spre chipul lui. Se încruntă către el.

— De-ce-aci-sta?

— O să afli foarte curând.

Debenham se aplecă încet şi îi desprinse şalul de pe coate în clipa următoare, Angelica simţi că un material moale îi era înfăşurat în jurul încheieturilor. Ticălosul îi lega mâinile cu propriul şal! Iar ea nu-l putea împiedica nicicum să strângă zdravăn nodul.

Înainte măcar de a reuşi să se încordeze pentru o nouă tentativa de evadare, el se aplecă şi o ridică în braţe.

Încetă să mai scâncească şi să se mai agite. În clipa următoare îşi dădu seama că mâna care o ţinea ajunsese periculos de aproape de sânul ei, iar degetele celeilalte o ardeau prin mătasea rochiei. Impunându-şi să tacă, încercă să se calmeze suficient pentru a putea gândi.

Aleea străbătea o mică porţiune deschisă. În lumina palidă, tânăra femeie observă că vicontele o privea fix. Îşi îngustă ochii sperând ca el să-i simtă căutătura tăioasă.

Dacă o simţi, nu dădu niciun semn.

— Trăsura mea se află pe alee. Privind înainte, se aplecă pentru a trece pe sub o creangă joasă. Pentru el, să o poarte în braţe era ca şi cum ar fi dus un copil mic. Şi, ca să ne înţelegem, n-am avut nicio intenţie să te răpesc în noaptea asta; voiam doar să fac o recunoaştere a terenului. Dar ai aranjat lucrurile perfect, deci ce era să fac? Să *nu* profit, să te las să pleci şi să mă rog ca soarta să-mi mai acorde cândva o şansă?

Deci era vina *ei* că o răpise?

El ieşi de sub copaci, iar lumina slabă a lunii îi atinse faţa.

Cu ochii mijiţi, cu gura astupată de căluş, Angelica scrâşni:

— O să. E be-zi. Şf-it.

O studie vreme de o clipă, apoi ridică din sprâncene şi se uită în faţă.

— Într-adevăr, cred că aşa voi face.

Aleea se sfârşea cu o poartă din lemn aflată în zidul de piatră al grădinii. Debenham o descuie, o deschise şi se apropie de trăsura care aştepta în întuneric. Un rândaş sări de lângă vizitiu şi se repezi să deschidă uşa trăsurii.

Cu mâinile legate şi cu căluş, aflându-se în prezenţa a trei bărbaţi puternici, nu se osteni să se lupte ori să se opună atunci când Debenham, ticălosul, o săltă în trăsură. Îi adresă câteva cuvinte rândaşului, apoi se urcă alături de ea, lăsându-i prea puţin spaţiu de manevră.

O mână uriaşă pusă pe umărul ei o determină să se aşeze pe bancheta din piele. Aerul mirosea a stătut. Să fi fost o trăsură închiriată? Angelica îl privi pe Debenham, care stătea vizavi de ca – picioarele îi erau atât de lungi, încât genunchii lui erau lipiţi de ai ei.

Apoi, el se aplecă, îi cuprinse picioarele cu mâinile şi o întinse pe banchetă. Ignorându-i scâncetul indignat, îi legă meticulos gleznele cu… batista rândaşului său?

— Mmurh! Încercă să-l lovească, dar nu reuşi.

— Aşteaptă! Trăgându-i în jos rochia, el se ridică, iar picioarele ei alunecară spre podea. Dacă stai potolită, o să-ţi leg mâinile în faţă, fiindcă altfel o să stai foarte incomod până ajungem la mine acasă.

Ea îl privi încruntată, dar, la fel ca înainte, asta nu avu niciun efect. Încă încerca să conştientizeze ceea ce se întâmpla, de parcă mintea ei făcea eforturi să ţină pasul cu evenimentele. Nu-şi revenea din uluială; doar se presupunea că tocmai îşi descoperise eroul!

Fiindcă vicontele rămăsese în picioare, privind-o în timp ce scotea un mârâit ameninţător – unul care promitea o pedeapsă diabolică ea se răsuci şi îi arătă mâinile legate.

Se aplecă spre ea. Angelica se încordă plină de speranţă, dar, în vreme ce-i dezlega mâinile, nu-i dădu ocazia să se elibereze şi să-şi scoată căluşul. Era prea mare, braţele lui erau prea lungi, aşa încât o puteau cuprinde fără probleme. El îi apucă mâinile şi i le trase În faţă, apoi i le legă chiar mai bine decât înainte, înfăşurându-i degetele şi ţinându-le captive în faldurile şalului.

„Of! Cum naiba o să scap din asta?” se întrebă ea. Presupunând că voia să scape din asta. Acest gând neaşteptat o izbi cu asemenea forţă, încât nu mai fu atentă

pentru o clipă.

Suficient însă ca ticălosul să tragă o pătură de pe raftul de deasupra şi să-i înfăşoare umerii în ea. Apoi îi ridică genunchii, îi împinse într-o parte şi o culcă pe banchetă.

Ţipând, se luptă inutil în timp ce el o înfăşură în pătură, captivă, cu braţele în jos, cu picioarele drepte.

— Ce-aci? bolborosi ea privindu-l mânioasă.

El stătea în picioare deasupra ei, cu capul aplecat din cauză că era prea înalt ca să stea drept în trăsură. O studie un moment, după care, cu acea voce profundă, plină de păcat, îi spuse:

— Dacă ai chiar şi cel mai vag instinct de autoconservare, vei sta potolită îndată ce trăsura va porni, ceea ce se va întâmpla într-o clipă, dacă te agiţi, o să ajungi pe podea. Te trimit la grajdurile din spatele casei mele – nu este departe. Ne vom întâlni acolo, îndată ce voi putea.

Avea s-o părăsească?

— U-de-uci?

— Mă întorc la serată. O să plec după ce dispariţia ta va fi remarcată şi destul oameni mă vor fi văzut acolo. Ai încredere în mine, vei fi în perfectă siguranţa.

Coborî din trăsură şi închise uşa.

Ciulindu-şi urechile, îl auzi vorbind cu vizitiul. Nu reuşi să înţeleagă instrucţiunile pe care i le dădu, dar auzi răspunsul celuilalt.

— Aşa oi face, jupâne!

Ea îngheţă. „Aşa oi face, jupâne!” Parcă nu sunase chiar aşa cum trebuia. Vizitiul era scoţian. Şi nu dintr-un loc civilizat, cum ar fi Edinburgh, ci din sălbăticia ţinuturilor muntoase. O coincidenţă?

Simţi un fior în ceafă.

Trăsura se zgâlţâi uşor, apoi se puse încet în mişcare. Mintea ei începu brusc să gonească într-o duzină de direcţii, aşa încât abia dacă băgă de seamă când cotiră de pe alee într-o stradă mai largă.

Cu părul negru, masiv, un aristocrat. Un chip ca tăiat

în granit şi ochi precum gheaţa.

Dar nu putea fi adevărat. Seniorul scoţian era *mort.* Căzuse într-o prăpastie şi murise. E drept, nu-i găsiseră trupul, însă…

Iar Debenham era bine cunoscut în înalta societate. Nu era scoţian… dar ea cunoştea câţiva scoţieni care vorbeau engleza perfect, fără accent.

Se ştia că Debenham avea un genunchi grav rănit. Nimeni nu pomenise că seniorul scoţian s-ar fi deplasat cu greutate, însă vicontele îşi lăsase bastonul pe terasă, iar Angelica nu observase ca el să fi şchiopătat în timp ce o capturase şi o cărase spre trăsură.

Cât despre ochii lui… n-ar fi zis că erau reci, nu din câte văzuse ea, dar îşi imagina că, dacă el dorea asta, puteau să devină şi reci…

Trase cu efort aer în piept. Abia dacă-i venea să creadă ce-i spunea instinctul. Fusese răpită probabil de către seniorul scoţian. În mod cert, de eroul ei.

Capitolul 2

Trăsura se hurduca pe pavaj. Angelica zăcea pe banchetă, străduindu-se să-şi dea seama de ceea ce tocmai i se întâmplase. De ce i se întâmpla acum.

Îşi umplu plămânii cu aer, apoi se răsuci şi se luptă furioasă pentru a se elibera din pătura care o ţinea captivă. Aceasta nu ceda însă cu niciun chip. Ticălosul ei răpitor îi prinsese strâns capetele. Trăsura coti, confirmând prezicerea lui – trebui să se tragă repede îndărăt pentru a nu ateriza pe podea.

Abandonând gândurile unei evadări imediate, răsuflă uşurată că evitase un accident, apoi se potoli şi încercă să-şi pună gândurile în ordine pentru a stabili ce avea de făcut.

Fusese răpită de un bărbat care semăna izbitor cu

seniorul scoţian presupus a fi mort, misteriosul nobil răspunzător de răpirea surorilor ei mai mari. Heather fusese răpită prima, apoi, la câteva săptămâni după ce scăpase, Eliza fusese luată cu sila din Casa St. Ives. Angelica încercă să-şi imagineze ce simţiseră Heather şi Eliza în captivitate. Şoc, oroare, spaimă, groază – o combinaţie din toate astea?

Studiindu-şi propriile emoţii tulburi, nu reuşi să descopere decât furie în diferite grade, chiar şi faţă de sine, urme de îndoială şi de neîncredere, dar mai presus de toate o senzaţie incipientă de trădare. Debenham era eroul ei, însă o luase pe sus ca pe o desagă şi o răpise. Simplul gând o înfurie. Dacă era într-adevăr seniorul scoţian revenit la viaţă, atunci, după cum îl avertizase, avea să plătească.

Trăsura coti greoi, din nou, iar lumina felinarelor de pe stradă păli. Dându-şi capul pe spate, îşi îndepărtă părul de pe faţă şi privi pe geamul celei mai apropiate uşi. Vehiculul încetini, apoi se opri legănându-se pe arcuri. Mijindu-şi ochii, Angelica văzu un perete întunecat, din piatră veche.

Debenham spusese că locuinţa lui nu se afla departe – dată fiind distanţa scurtă străbătută de trăsură, se părea că spusese adevărul. Şi mai zisese că locuinţa lui se afla aproape de Casa Cavendish, care era imediat după ce coteai din Dover Street. Asta însemna că se afla la câteva minute de casa ei.

Vizitiul şi grăjdarul rămaseră pe capră, vorbind încet. Ea ascultă, însă nu reuşi să le desluşească vorbele.

Debenham spusese că trăsura urma s-o ducă la grajdurile din spatele casei sale şi că el avea să vină după ce se observa dispariţia ei de la serată.

Fusese însoţită de mama ei, Celia, mătuşa Louise şi verişoara Henrietta. Dat fiind numărul mare al invitaţilor, se îndoia că vreuna dintre ele avea să-i remarce absenţa până la momentul plecării – abia atunci aveau s-o caute. Prin urmare, îi rămânea cel puţin o oră în care să se decidă cum să reacţioneze la sosirea lui Debenham.

Trebuia să fie înspăimântată? Oricât de mult se

strădui, nu reuşi să găsească nici urmă de teamă. Nici măcar când se luptaseră sub copaci nu-i fusese frică. Şocată şi furioasă, da. Înspăimântată, nu. Nicio clipă instinctele ei – până în acea seară foarte sigure în privinţa identificării bărbaţilor cu intenţii nedorite – nu detectaseră vreo ameninţare din partea lui Debenham, ci numai o doză de interes sexual.

Se gândi la momentul în care îl zărise pentru prima oară, când el o privise atât de cercetător încât o făcuse să freamăte. Avusese impresia că personalitatea ei îi stârnise interesul, în vreme ce el o studia ca pe o pradă.

„Vai, ce jenant!” Se strâmbă în spatele căluşului şi simţi cum i se încingeau obrajii. Dezaprobarea atitudinii ei directe se explica acum – el o considerase o fluşturatică fără minte care îşi asuma riscuri incredibil de prosteşti. Nu făcuse decât să se arunce în braţele lui şi să-l invite să plece împreună cu ea.

„Asta nu înseamnă că trebuia să mă răpească.”

Dar o făcuse, ceea ce reprezenta un motiv serios de îngriji rare. Ea se comportase cu o asemenea îndrăzneală neruşinata deoarece fusese mai mult decât convinsă că el era eroul ei. Dar nu se putea ca el să fie şi eroul, şi răpitorul ei. „Asta-i imposibil. Refuz să accept că soarta mea este să mă îndrăgostesc de un răpitor.” Nu. Unul din ei făcuse o greşeală.

„Întâi şi întâi, hotărăşte-te dacă să pari înspăimântată.” Se gândi la tot ce-i zisese el şi compară spusele lui cu ceea ce ştia despre răpirile lui Heather şi Eliza – în ambele cazuri, seniorul scoţian le ordonase slugilor sale să aibă mare griji de prizoniere.

Debenham o asigurase de câteva ori că nu avea de gând să-i facă rău. Închizându-şi ochii, se strădui să-şi amintească exact cuvintele, şi mai ales tonul. Fusese absolut sincer. Mai mult chiar, deşi o înşfăcase fără milă, o legase, o luase pe sus şi o băgase în trăsura lui, se îndoia că se alesese măcar cu o vânătaie. Până şi acum, în vreme ce nu stătea tocmai comod, nu o durea nimic, nici măcar nu

simţea vreun disconfort real.

Nu fizic. Psihic însă, era deopotrivă furioasă, confuză şi curioasă. În timp ce era obişnuită cu prima şi ultima stare, confuzia i se păra de neacceptat. Confuzia nu avea loc în lumea ei, o lume pe care ea o organiza şi o controla. Însemna lipsa cunoaşterii, iar ea ştia întotdeauna ce dorea, ce simţea, cum trebuia să se viaţa ei.

Confuzia o făcea să se simtă în inferioritate în faţa lui Debenham.

Nu putea fi eroul ei. Încercă să-şi spună că instinctele ei dăduseră greş, că talismanul lui Lady nu funcţionase. Cumva, semnalele fuseseră greşite sau distorsionate. Îşi reaminti că el nu-i răspunsese deloc într-un mod încurajator – ar fi trebuit să se gândească la asta atunci, dar el o lăsase să se legene în iluzii.

Minutele se scurgeau încet, în vreme ce ea zăcea în întuneric şi îşi făcea reproşuri.

Habar n-avea cât timp trecuse până când renunţă să se mai gândească la ce-ar fi trebuit să facă.

Instinctele îi erau neclintite, încrederea în talismanul lui Lady, nezdruncinată. Ştia exact ceea ce ştiuse când aranjase să-i fie prezentată lui Debenham. Nimic din cele petrecute nu schimbase lucrurile pe care le ştia şi nici nu-i alterase convingerile care decurgeau din această cunoaştere.

El era eroul ei. Ceea ce însemna că orice altă ipoteză era greşită.

„Bine. Cu buzele subţiate în spatele căluşului, cu ochii îngustaţi, Angelica dădu din cap. Deci, voi aştepta până când voi afla despre ce este vorba, iar apoi voi schimba totul. Voi schimba situaţia, îl voi schimba pe el. Îl voi remodela dacă este necesar. Indiferent ce trebuie să fac, el va fi eroul meu!”

De când era mică sperase că avea să treacă prin încercări grele pentru a-şi aduce eroul alături de ea. Ei bine, se părea că dorinţa i se îndeplinise.

„Aşa, deci, îşi zise ea expirând cu putere. Nu voi arăta

că-mi este teamă decât dacă descopăr vreun motiv de îngrijorare. Voi afla ce se petrece şi, în funcţie de asta, o să văd ce-am de făcut. Fiindcă eu şi Lady nu greşim, trebuie să existe o cale, şi depinde de mine s-o găsesc.”

Debenham spusese că avea să-i explice totul. Din momentul acela, ea avea să preia controlul.

Se puse pe aşteptat. Şi aşteptă. Şi aşteptă şi mai mult. „Unde naiba e?”

Ajunsese să murmure blesteme cumplite când vizitiul şi grăjdarul tăcură brusc, apoi cel din urmă sări de pe capră, făcând trăsura să se zgâlţâie. Punând capăt blestemelor, ciuli urechile, dar nu-şi dădu seama că Debenham se întorsese decât în clipa în care acesta deschise uşa trăsurii. Pentru un bărbat atât de masiv, se mişca extrem de silenţios.

Îi privi împietrită silueta întunecată care umplea spaţiul uşii.

— D-e-i-în-ziat-tât-e-ult?

El o scrută preţ de câteva secunde, apoi se urcă în trăsură.

— A durat mai mult decât am bănuit. Familia ta nu a plecat decât spre sfârşitul seratei, iar după aceea am fost oprit din drum de către un prieten.

Îşi strecură o mână mare, apoi tot braţul sub trupul ei? O ridică. Încă înfăşurată ca o mumie, Angelica îşi muşcă limba şi rămase tăcută în vreme ce el o scotea pe uşă.

După ce o scoase din trăsură, o săltă pe umăr.

— Mmf!

Zvârcolindu-se furioasă, îi privi spinarea lungă. Braţul lui se încordă în jurul picioarelor ei, lipindu-le de pieptul lui.

— Ai răbdare. Te voi duce în casă şi acolo te voi dezlega.

Îi recunoscu tonul. Vocea lui era chiar mai profundă, dar vorbea de parcă ar fi fost unul dintre fraţii ei adresându-se unei doamne pe care era obligat s-o protejeze.

„Obligat?” Se înfurie din nou. Un colţ al păturii îi

căzuse pe ceafă, dar putea să se uite în jur dacă îşi răsucea capul. În timp ce Debenham o luă din loc, furişă o privire către vizitiu şi grăjdar, însă aceştia erau doar nişte umbre în întuneric.

Vicontele se aplecă şi o trecu printr-o poartă care dădea în ceea ce părea a fi o grădină imensă. Privi în jur încercând să-şi facă o idee despre locul unde se afla casa lui. Ceea ce văzu nu-i răspunse precis la întrebare, dar, din câte zărise – grădina de legume, o mică livadă, diverse dependinţe, curtea pavată dincolo de care se afla uşa din spate, cu peluze şi tufişuri de-o parte şi de alta –, era una dintre reşedinţele vechi care încă mai puteau fi găsite pe unele dintre cele mai bune străzi ale Londrei.

Întrezărirea ocazională a casei îi confirmă acest lucru: ornamente sculptate în piatră încadrau ferestrele imobilului cu trei niveluri a cărui siluetă impunătoare se profila pe cerul nopţii.

Prin urmare, nu părăsise lumea bună.

Atât Heather, cât şi Eliza fuseseră scoase imediat din Londra, dar niciuna din ele nu fusese răpită de către misteriosul senior scoţian în persoană. Angelica era din ce în ce mai sigură că umărul lat pe care zăcea îi aparţinea necunoscutului nobil. Abia aştepta momentul când avea să-i scoată căluşul.

O purtă în casă prin uşa din spate. Încăperea uriaşă în care pătrunseră era călduroasă, confortabilă şi bine luminată. Nişte scaune se frecară de duşumea. În clipa în care Debenham păşi în lumină, exclamaţii izbucniră din câteva gâtlejuri.

— Dumnezeule milostiv! Este ea? rosti o femeie cu accent scoţian.

— Credeam că, în seara asta, nu vrei decât s-o urmăreşti, zise un bărbat mai în vârstă, tot scoţian.

— Încăperile contesei sunt pregătite, domnule, spuse o voce masculină mai rafinată – fără accent scoţian, se gândi Angelica. Candelabrul este aprins… m-am gândit că aţi dori să vedeţi rezultatul renovării.

— Bine. Eu şi domnişoara Cynster vom sta de vorbă acolo.

Răpitorul ei îi dădu bărbatului ceva – bastonul? –, apoi străbătu camera.

Angelica zări privirile celor trei despre care presupunea că făceau parte din personalul casei – o servitoare îmbrăcată îngrijit, un bărbat mai vârstnic, a cărui ţinută sugera că este majordom, şi un individ rotofei, care părea din toate punctele de vedere a fi un gentleman şi care avea într-o mână bastonul. Toţi trei păreau surprinşi, dar încântaţi, *fericiţi* de-a dreptul că stăpânul lor se întorsese de la petrecere cu o tânără răpită, legată fedeleş şi azvârlită pe umăr.

Debenham se aplecă pentru a trece prin altă uşă, în spatele căreia se afla un coridor. Pe când lăsau în urmă încăperea servitorilor, Angelica se încruntă. Ce naiba se petrecea? O răpise, iar după mintea personalului asta era ceva minunat?

Dacă încerca să evadeze, era clar că nu putea conta pe sprijinul lor.

Debenham trecu printr-o uşă batantă şi intră într-un hol larg. Ea zări o bogăţie de lambriuri fabuloase, uşi cu arcade în stil Iacob I, bolţi şi vitralii, dar toate erau acoperite de praf şi pânze de păianjen, sugerând că acea casă fusese nelocuită vreme de mulţi ani. Ajungând la baza unei scări interioare somptuoase, Debenham coti şi începu să urce. Părea total indiferent faţă de greutatea fetei pe care o purta pe umăr ca pe un covor rulat.

Ajunse la un palier larg, coti la stânga şi începu să urce din nou. Balustrada era întunecată, din lemn sculptat. Tot ce vedea – masa de pe palier, torţele ornamentate care o străjuiau – era de o calitate excelentă, dar ieşit de mult din modă.

La primul etaj, răpitorul ei intră într-o galerie, apoi se opri în faţa unei uşi, o deschise şi intră. Se întoarse s-o închidă, ceea ce-i permise Angelicăi să arunce o privire rapidă în cameră. Dacă tot ceea ce văzuse deja în casă o

surprinsese, eleganţa şi confortul costisitor de aici îi alungară orice îndoială că vicontele dispunea şi de avere pe lângă titlu.

Luminată de două candelabre de argint, încăperea spaţioasă era camera de zi a unei doamne. Un fotoliu drăguţ, îmbrăcat în mătase auriu-ivorie, era aşezat în faţa unui şemineu din marmură cu decoraţiuni delicate, iar tapetul de mătase ivorie imprimat cu mici crini aurii se reflecta în uriaşa oglindă cu ramă de aur de deasupra poliţei. În dreptul unei ferestre se afla un birou de mahon şi, în faţa lui, un scaun cu spătar drept. O uşă din peretele cu şemineul era deschisă, permiţându-i să vadă dormitorul în care trona un pat masiv cu patru coloane. Îşi aminti cuvintele valetului. Acestea erau camerele *contesei.* Prin urmare, exista sau existase o contesă, din moment ce casa părea să fie proprietatea unui conte.

Două fotolii mari, îmbrăcate în catifea aurie, erau puse de-o parte şi de alta a şemineului. Debenham se apropie de cel aflat mai departe de uşă, se opri, o ridică de pe umăr şi o aşeză în el.

Tânăra femeie îşi scuturã capul pentru a îndepărta pătura şi, ignorând părul care îi acoperea faţa, se uită furioasă la el.

— Da. Ştiu, murmură vicontele cu buzele strânse. Îmi cer scuze pentru metodele mele, dar trebuie să ai răbdare.

Ea îşi compuse o expresie prin care să-i răspundă că n-avea de ales.

El ezită, apoi, cu grijă, îi ridică părul de pe chip, îndepărtându-i şuviţele mătăsoase de pe ochi şi de pe obraji. Degetele lui îi atinseră şi îi mângâiară în treacăt fruntea, obrajii, iar ea făcu un efort pentru a-şi stăpâni un fior.

Cu buzele chiar şi mai strânse, el întinse mâna în spatele ei, trase pătura şi începu să o desfăşoare, la final aruncând-o în spatele fotoliului.

Cu spatele foarte drept, cu privirea aţintită înainte, cu mâinile legate odihnindu-i-se în poală, Angelica aşteptă ca

el să-i îndepărteze căluşul legat ferm peste buze.

Stând în picioare între ea şi şemineu, el o scruta fără o vorbă, în cele din urmă, prizoniera îşi ridică spre el ochii îngustaţi a avertisment clar.

Impasibil ca de obicei, el îi studie chipul, apoi spuse:

— Casa aceasta este foarte mare. Dacă ţipi, în afară de mine şi de personalul meu, nu te va auzi nimeni. Dar, repet, nu am nicio intenţie să-ţi fac rău, în niciun fel. Te-am adus aici pentru că trebuie să-ţi vorbesc. În particular şi pe îndelete. Trebuie să-ţi explic ce se petrece. Şi de ce am nevoie de ajutorul tău.

Această ultimă propoziţie schimbă totul. Schimbă raportul de forţe în favoarea ei, acele opt cuvinte transformându-l din răpitor într-un om care îi cerea sprijinul. Îi căută privirea, încercând să se asigure că el chiar rostise deliberat acele vorbe, că nu era genul de om care trece cu vederea consecinţele unei asemenea declaraţii. Curiozitatea îi spori şi mai mult, la fel şi alte senzaţii mai imperative.

Vicontele aştepta un semn din partea ei. Cu privirea aţintită în ochii lui, Angelica dădu din cap, indicându-i că era dispusă să-l asculte.

El întinse mâna spre nodul batistei şi, o clipă mai târziu, i-o îndepărtă de pe gură. Ea dădu să vorbească, dar descoperi că gura şi buzele îi erau complet uscate.

— Aşteaptă! Îndesându-şi batista în buzunar, el desfăcu nodul eşarfei, permiţându-i să-şi elibereze mâinile, apoi traversă încăperea, îndreptându-se spre un dulap aflat lângă perete, o versiune feminină a unui bar. Turnă apă într-un pahar şi i-l aduse. Poftim.

Punând şalul pe braţul fotoliului, ea luă paharul cu ambele mâini, îl ridică şi… se opri. Cercetă lichidul aflat în paharul de cristal, apoi îşi ridică privirea spre el.

Buzele lui se strânseră din nou. Îi luă paharul din mâini, bău jumătate din el dintr-o înghiţitură, după care i-l dădu iarăşi.

— Eşti satisfăcută?

Tonul lui o făcu să se strâmbe, dar se controlă şi, cu o graţioasă înclinare a capului, acceptă paharul, sorbi şi aproape oftă de plăcere.

— Picioarele mele, rosti întinzându-le spre el.

Erau legate încă, aşa că vicontele se ghemui lângă ea pentru a desface nodul.

Nu intenţionase ca „Picioarele mele” să fie primele cuvinte rostite, dar, punându-l să îndepărteze legătura, căpăta un răgaz de reflecţie. Dacă avea nevoie de ajutorul ei… nu-şi putea imagina cum, dar, dacă răpirea ei era motivată de asta, atunci poate că nu era atât de departe de idealul eroului imaginat de ea.

Din cauză că se agitase, nodul se strânsese şi mai tare. În timp ce el se străduia să-l desfacă, îi studie chipul mai îndeaproape şi în lumină.

Ceea ce vedea era o mască, o pavăză rigidă, inexpresivă. Indiferent cine era Debenham, îşi păstra pentru sine emoţiile, bine ferecate, perfect ascunse în spatele înfăţişării atrăgătoare care distrăgea atenţia.

Legătura din jurul gleznelor ei cedă. El se ridică cu o mişcare fluidă.

— Mulţumesc, spuse ea pe un ton plin de graţie, sperând ca înţepătura să fie percepută; era departe de a-l ierta pentru modul în care o tratase. Cu paharul într-o mână, se instală în fotoliul confortabil şi luxos.

El o contemplă un moment, apoi, îndreptându-se spre celălalt fotoliu, se aşeză, arborând fără efort o atitudine de o eleganţă virilă.

Angelica sorbi din nou şi îl privi peste buza paharului. Crescuse înconjurată de bărbaţi supli şi puternici, însă Debenham era mult deasupra lor. Indiscutabil, era cel mai frumos bărbat pe care îl văzuse vreodată. Nu era vorba doar de chipul lui – de o frumuseţe aspră, încadrat de acea coamă neagră care sugerea o sălbăticie abia înfrânată –, nici de liniile dure ale obrajilor sau de ochii lui fascinanţi şi de buzele de care nu-şi putea desprinde privirea. Era vorba de întreaga lui fiinţă – chipul, trupul perfect proporţionat,

picioarele lungi ale unui bărbat care călărea adesea, umerii aproape imposibil de laţi, pieptul lat şi muşchii proeminenţi ai braţelor. Mâinile îi erau mari, cu degete puternice, însă ea ştia că erau capabile de mângâieri. Avea impresia că era un bărbat foarte conştient de puterea lui, dar obişnuit s-o strunească.

Dacă ar fi fost să alcătuiască portretul eroului ei, nu i-ar fi ieşit atât de bine. Vicontele stătea în fotoliu, fixând-o cu o expresie impenetrabilă – un Adonis întunecat, cu ochi schimbători, care era al ei.

Dar, dacă tot hotărâse s-o apuce pe drumul acesta, era mai bine să nu mai zăbovească.

— Cine eşti, mai exact? rosti pe un ton hotărât.

O umbră întunecată trecu prin ochii lui, dar răspunse:

— Dominic Lachlan Guisachan, al VIII-lea conte de Glencrae. Ochii ei se măriră. El îi cercetă chipul. Recunoşti acest titlu?

— Nu, se încruntă ea. Ar trebui?

Încet, el clătină din cap.

— M-aş fi mirat dacă l-ai fi recunoscut.

— Şi Debenham?

— Este unul dintre titlurile mai puţin importante.

— De ce să fii viconte dacă eşti conte? întrebă ea nedumerită.

— Deoarece titlul de conte este scoţian, spre deosebire de cel de viconte. Făcu o pauză, apoi continuă: M-am temut că va trebui să le spun tot felul de baliverne celor din înalta societate ca să dau de tine, dar, când am venit la Londra, acum o săptămână, am descoperit că în ochii lor sunt tot Debenham. Răposatul meu tată a părăsit Londra cu patruzeci de ani în urmă. Lumea bună l-a uitat şi pe el, şi titlul. Moartea lui a trecut în general nebăgată în seamă aici. În timpul anului petrecut la Londra *am fost* Debenham, un titlu asociat unei proprietăţi de lângă Peterborough. N-am considerat necesar să fac cunoscute nici originea mea scoţiană, nici faptul că eram moştenitorul unui titlu de conte – oricum mi-a fost greu să evit noianul

de peţitoare. Din toate aceste motive, faptul că acum sunt conte nu este cunoscut, iar ca Debenham am acces în societate. Atâta vreme cât îi evit pe ceilalţi nobili scoţieni – Perth, Dumfries, toţi cei care mă pot recunoaşte ca fiind un Glencrae nimeni nu poate face vreo legătură între mine şi tentativele de răpire a surorilor tale.

— Ca să fie clar, tu *eşti* seniorul scoţian? îngăimă ea. Cel care se află în spatele acelor nefericite răpiri?

— Îmi mărturisesc păcatele, da.

Nu părea încântat de asta; totuşi, ei i se păru că, prin acest răspuns sincer, el îşi asumase un mare risc.

— Să-i eviţi pe toţi nobilii scoţieni… Şi dacă vreunul te-a zărit şi a pomenit despre asta cuiva, iar povestea ajunge la urechile familiei mele, aşa cum se întâmplă de obicei în astfel de cazuri? Un nobil scoţian cu aspectul tău, de vârsta ta – exact aşa ceva caută ei.

— Spre norocul meu, majoritatea nobililor scoţieni preferă societatea din Edinburgh. Chiar dacă vin aici, nu se învârtesc în aceleaşi cercuri ca familia Cynster. Mai mult, majoritatea nobililor scoţieni s-au retras deja pe domeniile lor pentru vânătoarea de vară. Ceea ce îmi permite să vânez relativ liniştit aici.

— Cum rămâne cu Breckenridge, Eliza şi Jeremy? Toţi trei te-au văzut, chiar dacă de la distanţă.

— Fiind cupluri proaspăt logodite, sora ta Heather cu Breckenridge şi Eliza cu Jeremy Carling, nu frecventează în prezent sălile de bal. Să sper că voi reuşi să-i evit până voi da de tine a fost un risc acceptabil.

— Dar toată lumea din familia mea a auzit descrierea… Angelica se opri brusc.

— Exact. Faptul că sunt înalt, masiv şi cu părul negru nu reprezintă un motiv de suspiciune din moment ce vorbesc fără accent scoţian şi sunt viconte englez.

— Şi bastonul. Îi privi piciorul stâng. Este o rană autentică, sau reprezintă un element convenabil al deghizării?

El nu oftă efectiv, însă ea avu această impresie.

— Tot ce ţi-am spus în seara asta nu a fost decât purul adevăr. Rana a fost gravă şi a durat foarte mult până mi-a trecut – am folosit un baston în timpul primilor ani petrecuţi la Londra. Nu l-am mai folosit în ultimii patru ani, dar mi-am lovit recent genunchiul, aşa că a trebuit să apelez din nou la baston, cel puţin în societate. Deci, este adevărat că nu pot să valsez. Dar, din fericire, faptul că mă sprijin în baston n-a făcut decât să întărească impresia tuturor că sunt Debenham. Făcu o pauză, apoi continuă: Nici măcar tu n-ai suspectat nimic. Când ţi-ai dat seama?

— Când am auzit accentul vizitiului. Îl cercetă cu privirea, apoi zise: Am o singură întrebare, foarte pertinentă. De ce naiba nu eşti mort?

— De ce şi-ar fi imaginat cineva că am murit? se interesă el încruntat.

— Probabil din cauză că ai căzut într-o prăpastie foarte adâncă atunci când i-ai scăpat pe Eliza şi pe Jeremy de Scrope.

Încruntarea lui dispăru.

— Am căzut pe o cornişă aflată la şase metri mai jos. Scrope a ratat-o. El a căzut în prăpastie şi a murit, nu eu. Involuntar, îşi lovi coapsa stângă cu mâna. Observă şi şi-o retrase. Căzătura aceea mi-a afectat rana mai veche. Sprâncenele negre i se uniră din nou. Dar pentru că un singur trup a fost găsit la baza stâncii…

— Trupurile… trupul, se pare, a fost luat de păstori, iar cei care au încercat să le dea de urmă n-au reuşit încă. Deci, nimeni dintre cunoscuţii familiei nu ştie că a fost doar un cadavru, nu două.

— În consecinţă, ai tăi cred că sunt mort. Îi privi din nou chipul cu atenţie şi zise: Deci de-asta nu te păzea nimeni.

— Morţii nu prezintă niciun pericol. Desigur, dispariţia mea va pune din nou toată familia pe jar. Angelica sorbi din pahar şi adăugă: Până la urmă însă, păstorii vor fi găsiţi, iar ai mei vor afla că eşti chiar foarte viu.

— Şi o să-mi vrea capul.

— În cel mai fericit caz. Totuşi, ei încă nu-ţi cunosc identitatea. Tăcu un moment, susţinându-i privirea, cu sprâncenele arcuite. Deci, de ce mă aflu aici? rosti ea întinzându-şi mâinile într-un gest care cuprindea toată încăperea. Ai spus că-mi vei explica.

O fixă stăruitor, dându-i impresia că îşi rânduia gândurile. După o clipă, zise:

— Ţi-aş putea explica totul, dar asta va dura câteva ore, aşa că, pentru seara asta, tot ce trebuie să ştii este că...

— Nu!

— Poftim?

— *Nu!* Cu maxilarul încordat, îi susţinu privirea. Nu, n-am să te las să-mi dai doar o jumătate de explicaţie. Sau mai puţin, spuse ea fluturând din mână. Abia ce m-ai răpit de la o serată pentru a vorbi cu mine „în particular şi pe îndelete”. Îţi sugerez să-i dai drumul, şi nici prin cap să nu-ţi treacă să omiţi ceva.

Faţa lui încremeni. Nu putu fi sigură, dar se gândi că o uşoară roşeaţă îi apăruse în obraji. Întâlnindu-i privirea, şi-o menţinu pe a ei în faţa expresiei nu prea subtile de putere – străvechea, aristocratica putere – pe care o emana el, amintindu-şi că era un bărbat aparţinând aceleiaşi clase sociale ca şi ea, un bărbat care era stăpân, ai cărui strămoşi fuseseră întotdeauna stăpâni.

— Pentru o puştoaică de douăzeci şi unu de ani, eşti foarte fermă.

Ea zâmbi cu o falsă drăgălăşenie.

— Exact. Dacă-mi aduc aminte bine, ai zis că ai nevoie de ajutorul meu.

Se lăsă tăcerea. Ştia că el putea să se mişte cu o viteză uimitoare, aşa cum o făcuse pe terasa lui Lady Cavendish, dar, la fel precum alţi bărbaţi masivi, puternici şi foarte inteligenţi pe care îi cunoştea, avea de asemenea capacitatea de a rămâne complet imobil.

Era o tactică, însă nu una care să funcţioneze în favoarea ei. Acum îi ştia identitatea, aprecia realizările de

care era în stare, dar n-avea de gând să se lase intimidată. Instalată în fotoliu, îi susţinu privirea şi rupse cu îndrăzneală tăcerea.

— Ţi-aş sugera, milord, că această discuţie ar decurge mult mai bine dacă ai începe cu începutul.

După un foarte lung moment, el trase adânc aer în piept.

— Începutul? În acest caz… ce ştii despre viaţa mamei tale în lunile de dinaintea căsătoriei sale?

— Povestea începe de-acolo? se miră ea.

Stăpânindu-se din răsputeri, Dominic Guisachan, al VIII-lea conte de Glencrae, dădu din cap. Nu aşteptase cu nerăbdare această discuţie şi, întrucât prizoniera lui nu era deloc prinţesa răsfăţată şi fandosită care se aşteptase să fie, situaţia îl enerva tot mai mult. Angelica Cynster era poate răsfăţată şi mofturoasă, însă avea şi o limbă ascuţită, ţandăra îi sărea repede, avea un spirit de observaţie şi o perspicacitate mai pătrunzătoare decât putea fi confortabil pentru cineva, iar el începea să suspecteze că avea şi o coloană vertebrală din oţel dur. Îi spusese „nu”. Nu-şi amintea să o mai fi făcut cineva… cu excepţia mamei sale.

Fiindcă ea îl privea nedumerită, îşi încleştă dinţii şi reformulă întrebarea:

— Ce ştii despre împrejurările în care s-a petrecut nunta părinţilor tăi?

O cută apăru între arcurile perfecte ale sprâncenelor ei.

— Au fugit şi s-au căsătorit la Gretna Green[2]. De aceea ai dus-o pe Heather acolo? se interesă ea după o clipă de reflecţie.

— Da şi nu. Însă asta s-a întâmplat mult mai târziu. Am crezut că vrei să începi cu începutul.

— Da, bine. Continuă, sau o să stăm aici toată noaptea.

---

2 Sat din sudul Scoţiei unde fugeau tinerele cupluri din Anglia pentru a se căsători fără acordul părinţilor (n. Red.)

Probabil că oricum aveau să stea acolo toată noaptea…

— Ştii de ce au fugit părinţii tăi?

— Da. Părinţii mamei puseseră la cale căsătoria ei cu un nobil, un conte bătrân, dar mama s-a îndrăgostit de tata. Totuşi, părinţii ei au preferat un conte în locul celui de-al patrulea fiu al unui duce, presând-o pe mama să-l accepte, aşa că ea şi tata au fugit şi s-au căsătorit în faţa unei nicovale din Gretna Green.

— Cunoşti numele contelui cu care mama ta a refuzat să se mărite?

Cuta dintre sprâncenele ei apăru din nou. Ea îi studie chipul.

— Ai de gând să-mi spui că era contele de Glencrae? Tatăl tău? Când el încuviinţă, stărui: Şi…?

Nerăbdarea ei îl irită.

— După cum cred că ţi-am spus, nu m-am aşteptat să te răpesc în seara asta, aşa că nu mi-am pregătit discursul perfect. Fiindcă ea nu-i răspunse, ci doar se uită calmă la el, îşi înfrână furia şi începu: Mortimer Guisachan, al VII-lea conte de Glencrae, avea puţin peste patruzeci de ani când a cunoscut-o pe Celia Hammond, o tânără frumuseţe din Anglia. În vârstă de aproape nouăsprezece ani, aceasta l-a vrăjit fără să-şi dea seama. Mortimer a făcut o pasiune pentru ea. Nu-şi dorea altceva decât s-o aibă pe Celia de soţie. I-a abordat pe părinţii ei, care au fost de acord, şi totul părea că se îndreaptă spre altar – sau cel puţin aşa a crezut Mortimer. Fiind un bărbat foarte convenţional, Mortimer n-a vorbit direct cu Celia, lăsându-i pe părinţii ei s-o informeze despre norocul care o aştepta – aşa cum se obişnuia pe vremea aceea. O săptămână mai târziu, Mortimer a primit de la familia Hammond vestea că fiica lor a fugit cu lordul Martin Cynster, al patrulea fiu al ducelui de St. Ives, aceştia căsătorindu-se la Gretna Green.

Ochii Angelicăi se deschiseră larg. Vicontele se opri, dar ea îi făcu semn să continue.

— Trebuie să înţelegi că Mortimer nu a fost un tip

pătimaş. N-am spus că a iubit-o pe Celia. Era un om cumsecade, genul patriarhal. Prin urmare, înţelegând că ea îl iubea pe Martin Cynster şi după ce i-a văzut pe tinerii însurăţei la Londra, Mortimer a acceptat faptul că ea era cu adevărat fericită şi s-a retras – nu doar din viaţa ei, ci şi din societate, şi din oraş. Şi-a închis casa – *această casă* – şi s-a retras la castelul lui din Scoţia.

— În munţi?

El încuviinţă.

— Datorită domniei îndelungate a tatălui lui Mortimer, moşia era prosperă şi tot clanul o ducea bine. Mortimer a plecat acasă şi i-a lăsat pe Celia şi pe Martin să-şi vadă de viaţă. Totuşi, pasiunea lui pentru Celia nu s-a stins. El a descoperit că nu putea trăi fără să ştie cum se simţea ea, ce făcea, şi, izolat în Highlands din propria voinţă, a început să trăiască oarecum prin intermediul ei. I-a convins pe vechii lui prieteni să-i scrie despre ea şi, vreme de câţiva ani, a plătit persoane din înalta societate pentru a-i trimite informaţii cu regularitate, cel puţin o dată pe săptămână, relatându-i fiecare detaliu al vieţii Celiei. Despre Celia şi apoi despre copiii ei, pentru că obsesia lui Mortimer s-a extins şi asupra lor.

Când se opri de data aceasta, ea aşteptă continuarea poveştii cu privirea lipită de chipul lui.

— Dar Mortimer era căpetenia clanului şi trebuia să se însoare şi să aibă un moştenitor. Fratele lui mai tânăr nu fusese pregătit să devină senior scoţian, conte, aşa că Mortimer şi-a respectat obligaţiile, s-a dus la Edinburgh într-un sezon monden şi şi-a găsit o soţie. Mirabelle Pevensey provenea dintr-o familie de la şes, era de condiţie excelentă, dar cu o avere modestă, era din cale-afară de răsfăţată şi foarte apreciată pentru frumuseţea ei. Deşi mult mai în vârstă, Mortimer era totuşi un bărbat chipeş. Obsesia lui faţă de iubirea pierdută era bine cunoscută în Edinburgh la vremea aceea, însă Mirabelle a luat-o ca pe o provocare, una care, odată rezolvată, avea să-i aducă un anumit prestigiu social. S-a hotărât să-l cucerească pe

Mortimer, să-l scape de fixaţia pe care o avea pentru o îndepărtată lady din Anglia şi să-l transforme în sclavul ei devotat. Şi-a pus în minte să obţină dragostea lui şi până la ultima fărâmă a atenţiei sale, frumuseţea ei incontestabilă consolidându-i credinţa în succes. S-a măritat cu el şi l-a însoţit în Scoţia, aşteptându-se să-l aibă la degetul mic, dacă nu într-o lună, în cel mult un an.

Vicontele susţinu privirea Angelicăi şi, după o clipă, continuă:

— În loc de asta, a descoperit că nu este capabilă să concureze cu Celia, şi cu atât mai puţin cu copiii ei. Mortimer cunoştea în detaliu fiecare minut din vieţile fraţilor tăi – ştia notele obţinute la Eton, care erau sporturile lor favorite, ce interese aveau pe măsură ce se maturizau. A aflat de fiecare boală pe care au îndurat-o în decursul timpului. Ar fi uitat de aniversarea lui Mirabelle dacă ea nu i-ar fi adus aminte, dar nu a uitat niciodată zilele Celiei, lui Rupert sau Alasdair. Presupunând că principala fixaţie a lui Mortimer erau copiii – altfel, cum de-i putea rămâne devotat Celiei când ea, Mirabelle, era mult mai frumoasă şi mai ales alături de el? –, Mirabelle a decis să-şi facă datoria şi să-i nască lui Mortimer un fiu.

Angelica îl privi fix.

— Tu.

— Eu. Dar, din păcate pentru Mirabelle, deşi Mortimer era un tată blând şi afectuos, şi care îmi acorda oricât de multă atenţie doream, existenţa mea nu a diminuat cu nimic obsesia lui faţă de Celia şi copiii ei. Îşi coborî privirea şi îşi privi mâna, cu degetele răsfirate pe coapsă. Presupun că naşterea mea a fost dificilă, în consecinţă, Mirabelle a considerat că îşi plătise datoria nu doar faţă de tatăl meu, ci şi faţă de clan. Ea a aşteptat ceea ce considera a fi recompensa cuvenită, dar aceasta n-a venit. Nu pot decât să-mi imaginez, dar probabil s-a gândit că, pe măsură ce eu creşteam, şi afecţiunea lui Mortimer avea să crească şi, în cele din urmă, avea s-o includă şi pe ea.

După un moment de tăcere, Debenham continuă:

— Deci, a avut răbdare şi a aşteptat. Cu toate că Mortimer nu avea niciun motiv să revină în societate – Celia şi familia ei erau toată societatea de care avea nevoie –, a fost bucuros să-i pună la dispoziţie lui Mirabelle casa din Edinburgh, pentru ca aceasta să se alăture cercurilor mondene de acolo. Totuşi, spre mirarea tuturor, ea n-a făcut asta decât foarte târziu, când eu, ca tânăr bărbat, am început să frecventez lumea bună din Edinburgh. Atunci am aflat că ea corespondase cu prietenele ei şi, foarte curând după căsătorie, le spusese că îl scăpase pe Mortimer de obsesia lui pentru Celia, iar el o adora pe ea acum. Scrisorile îi descriau viaţa aşa cum şi-ar fi dorit-o, nu cum era. În consecinţă, deşi era liberă să meargă la Edinburgh, nu o putea face, nu fără Mortimer la picioarele ei. Aşa că era blocată în munţi, aşteptând tot mai înverşunată. În cele din urmă, şi-a dat seama că strategia ei nu va da roade. Tu şi surorile tale vă născuserăţi deja, iar Mortimer era de-a dreptul exaltat în obsesia lui. Vorbea întruna despre isprăvile voastre – dacă făcuse o pasiune pentru Celia, era de-a dreptul înnebunit după fiicele ei.

Privind chipul Angelicăi, observă că se încrunta la el.

— Probabil că ne-ai urât pe toate.

— Nu. Deloc. Făcu o pauză, apoi, acceptând că trebuia să lămurească şi asta, continuă: Ca s-o spun drept, eram foarte mulţumit că atenţia tatei era distrasă de familia Cynster. Asta îmi lăsa libertatea intactă, iar având tot clanul în jurul meu, nu mi-a lipsit nici compania, nici de la cine să învăţ diverse lucruri. Verii şi unchii mei m-au învăţat să călăresc, să vânez, să pescuiesc, să trag cu arma – toată distracţia pe care o poate spera un băiat. Am avut mătuşi şi aşa-zise mătuşi care să mă hrănească şi să-mi bandajeze zgârieturile. Datorită Celiei şi vlăstarelor ei, am avut o copilărie mult… mai colorată şi mai plăcută decât în alte condiţii, iar pentru asta – îşi înclină capul – vă mulţumesc ţie şi alor tăi.

— Dar mama ta… Situaţia trebuie să fi fost foarte dureroasă. Angelica era sincer şocată.

El îi susţinu privirea, iar după un moment spuse:

— Mirabelle nu avea o fire tocmai maternă – nu m-a considerat niciodată altceva decât un pion în jocul ei, iar copiii observă lucruri de genul acesta. Încă de când eram un băieţel, n-am avut încredere în ea, dar nu-i nevoie să mă compătimeşti din pricina asta – am avut tot clanul alături de mine, şi nimeni n-ar fi putut avea parte de o îngrijire mai atentă. Genul de îngrijire bine dozată – n-am fost răsfăţat. Eram doar unul din duzina de copii care alergau în sălbăticie toată vara, şi întotdeauna exista o duzină de adulţi care să ne supravegheze. Asta înseamnă să aparţii unui clan, ăsta-i rostul lui. Toţi suntem o familie.

Debenham trase aer în piept înainte de a-şi urma povestea.

— Asta mă duce la următorul capitol din povestea lui Mirabelle. Când a renunţat la orice speranţă de a câştiga dragostea tatălui meu, a încercat s-o obţină pe a mea – mai mult sau mai puţin în detrimentul clanului. Aveam doisprezece ani la vremea aceea. A sperat să mă transforme în marioneta ei, aşa încât, la moartea lui Mortimer – el fiind mult mai în vârstă decât ea –, să poată controla întreg clanul, inclusiv banii săi. Aşa că a încercat să mă atragă sub aripa ei, dar a descoperit că nu putea. Mirabelle era de la câmpie şi nu înţelegea – niciodată nu a încercat să înţeleagă – modul de gândire al muntenilor. Când a încercat brusc să mă recâştige, clanul a strâns rândurile în jurul meu. Nimeni nu i s-a opus făţiş, dar, de fiecare dată când veneam de la şcoală, ea nu reuşea să mă găsească – eram întotdeauna afară, pe la alţii, nicăieri unde să poată da de mine ca să mă târască în salonul ei, să mă facă să stau jos şi să încerce să mă controleze.

După o vreme, a încetat să mai încerce. Eu – noi toţi – am presupus că, în cele din urmă, şi-a acceptat soarta. N-a făcut niciodată cel mai mic efort pentru a se integra în clan – să fie cu adevărat doamna seniorului scoţian. I-a privit de sus pe ceilalţi şi de-a lungul anilor n-a avut niciun prieten care s-o ajute. A devenit şi mai înverşunată, şi mai plină de

resentimente, şi mai retrasă. Făcu o pauză pentru a-şi trage sufletul şi continuă: Apoi, când aveam douăzeci de ani şi mă întorsesem de la universitate, am căzut şi mi-am rănit foarte rău genunchiul. Am zăcut câteva săptămâni, captiv, iar Mirabelle a încercat din nou – de data aceasta, să mă întoarcă făţiş împotriva tatălui meu.

Se opri. Angelica se întrebă dacă era conştient că ochii lui deveniseră de gheaţă.

— Nu ştiu cât de departe ar fi mers, pentru că i-am retezat-o – îndată ce i-am înţeles intenţiile, i-am corectat impresia greşită cum că aş fi avut vreo ambiţie să obţin titlul de conte înainte ca tatăl meu să moară din cauze strict naturale, întâi, a fost absolut neîncrezătoare, iar apoi s-a înfuriat, însă n-a avut ce face. I-am avertizat pe tata şi pe cei din jurul lui, şi cam asta a fost tot. După ce m-am vindecat, îndată ce am fost în stare, am plecat la Londra şi, următorii cinci ani, am stat aici cât de mult am putut. Ştiam deja cam tot ce trebuia să ştiu în caz că trebuia să preiau titlul de conte, aşa că n-avea rost să stau prea mult în Scoţia.

Debenham se aplecă în faţă, sprijinindu-şi braţele pe genunchi, şi îşi aţinti din nou privirea asupra chipului ei.

— Cam aşa stăteau lucrurile, dar evenimentele care au dus la situaţia neplăcută în care mă aflu acum – şi care mă obligă să-ţi cer ajutorul – abia acum încep. În timpul şederii mele la Londra, recoltele au fost proaste din cauza secetei, aşa că au venit vremuri grele pentru clan. În 1823, tata a venit la Londra pentru prima dată în peste treizeci de ani, ca să-mi ceară binecuvântarea pentru o afacere pe care o pusese la cale pentru a salva clanul. L-am ascultat şi am fost de acord.

Privirea îi căzu pe mâinile sale, aşezate pe genunchi.

— Ideea se baza pe un pocal pe care familia mea îl deţinea de secole. Povestea acestuia nu are legătură cu situaţia prezentă şi, în afară de a-ţi satisface curiozitatea firească spunându-ţi că era de mare preţ pentru un grup de bancheri din Londra, nu-ţi voi oferi alte detalii. Împletindu-şi

degetele, se uită la ceasul de pe poliţa căminului, apoi privirile lor se întâlniră. Dacă te mulţumeşti cu faptul că pocalul are o valoare inestimabilă, putem evita devierea de la subiect.

Ea îi susţinu privirea, apoi încuviinţă.

— Poţi să-mi spui mai târziu povestea lui.

El îşi îndreptă trupul, după care se sprijini de spătarul fotoliului.

— Foarte bine. Deci, ne aflăm la sfârşitul anului 1823, când tata era disperat să menţină afacerile clanului pe linia de plutire. Deşi contele, şeful clanului, deţine şi administrează pământurile şi afacerile, conform obiceiului, toţi membrii primesc o parte din venitul total, aşa încât, dacă de acesta se alege praful, întregul clan are probleme. Nu era în joc doar viitorul propriei familii.

Afacerea pentru care dorea aprobarea mea urma să fie încheiată cu un grup de bancheri din Londra. În schimbul pocalului, aceştia fuseseră de acord să-i dea o sumă importantă, mai mult decât suficientă pentru a reface finanţele familiei. Totuşi, după cum am menţionat, tata era un om extrem de tradiţionalist. Din cauza importanţei pe care o avea pocalul pentru istoria familiei noastre, nu se simţea în stare să-l cedeze el însuşi. Eu, pe de altă parte, nu aveam asemenea reţineri. Deci s-a bătut palma, actele au fost semnate, banii, predaţi, iar sarcina mea era să le înmânez pocalul bancherilor în ziua când se împlinesc cinci ani de la moartea tatălui meu.

Vicontele îi studie ochii, după care se ridică brusc, se îndreptă spre micul bar şi îşi turnă o băutură. Angelica se folosi de acest moment pentru a sorbi din apa ei. Povestea lui o fascinase, iar dacă ea îşi simţea buzele pârjolite, probabil că şi el simţea la fel.

— Tata n-a fost un şef de clan nici bun, nici rău. Vorbi fără să se răsucească spre ea. Era un bărbat relativ blând, nu un sfânt, dar întotdeauna a făcut tot ce i-a stat în puteri pentru ai lui. În timpul cât a fost senior, n-a provocat nemulţumirea nimănui, dar nici n-a făcut nimic ca să

sporească avuţia noastră, să dezvolte afacerile. Dacă n-ar fi făcut acest târg, de întregul clan s-ar fi ales praful. N-ar trebui să mai fie niciodată atât de vulnerabil – mi-am petrecut ultimii cinci ani asigurându-mă de asta –, dar baza pe care am construit este, de fapt, moştenirea bunicului.

Îşi goli paharul, îl umplu din nou şi reveni la locul lui.

— Când trebuie să dai pocalul? vru ea să ştie.

— La a cincea aniversare a morţii tatălui meu, pe întâi iulie, spuse Debenham aşezându-se în fotoliu.

— Şi…?

Angelica zări în ochii lui o răceală dătătoare de fiori.

— În ianuarie anul acesta, pocalul a dispărut. Era păstrat într-un seif din casă pe care l-am verificat în fiecare lună. Numai eu şi valetul meu cunoşteam combinaţia, şi niciunul din noi nu a spus-o nimănui şi nici n-a luat pocalul de-acolo. Sorbi din pahar, îşi fixă privirea asupra unui punct nevăzut din spatele fotoliului ei şi continuă: A doua zi, mama m-a informat că ea luase pocalul şi îl ascunsese. Habar n-am cum a reuşit să deschidă seiful, dar şi bijuteriile familiei sunt ţinute acolo. Probabil că, la un moment dat, tata a deschis dulapul secret în faţa ei, iar ea a ţinut minte combinaţia.

Angelica n-o invidia pe femeia aceea. Tonul lui devenise îngheţat, mânia stăpânită transformând fiecare cuvânt într-o lamă tăioasă.

— Mirabelle are propriile planuri. M-a informat că-mi va restitui pocalul, permiţându-mi să închei afacerea şi să salvez clanul, dacă îi dau ceea ce doreşte.

Fiindcă el tăcu, sprijinindu-şi capul de spătarul fotoliului, Angelica se repezi:

— Aşa, şi ce vrea?

Vicontele îşi coborî privirea spre chipul ei.

— Vrea să se răzbune pe mama ta.

— Pe mama? izbuti ea să îngaime. De ce? Cum?

— De ce? Pentru că o consideră pe Celia răspunzătoare pentru tot ce i s-a întâmplat rău în decursul vieţii. Şi pentru că Celia a câştigat… în ciuda tuturor

eforturilor lui Mirabelle, mama ta şi-a menţinut influenţa asupra tatei până în ziua în care a murit, deşi ea habar n-a avut de obsesia lui. Cât despre cum… Ridicându-şi paharul, Debenham sorbi, apoi o fixă cu o căutătură sumbră.

— Tot ce trebuie să fac este să pun mâna pe una dintre fiicele Celiei şi să o distrug.

Angelica se holbă la ochii lui, în care nu se afla însă niciun indiciu despre vreo tulburare mintală. Era înspăimântător de serios.

— Cum s-o distrugi, mai exact?

— Am întrebat-o asta. Se pare că trebuia s-o răpesc pe una dintre voi – nu-i păsa pe care – şi s-o duc în nord, la castel, distrugându-i reputaţia în societate. Mirabelle şi-ar fi obţinut astfel răzbunarea ştiind că i-a pricinuit Celiei o durere imensă. Angelica îl studie atent, apoi se încumetă să întrebe:

— Mama ta e nebună?

— În privinţa asta nu pot decât să fac presupuneri. Altminteri e perfect lucidă şi mai mult decât deşteaptă. Indiferent unde a ascuns pocalul, nimeni nu este în stare să-l găsească. Am căutat peste tot, de nenumărate ori. Dar castelul este uriaş şi vechi, şi… nu mai avem timp.

— Dacă ea nu-ţi dă pocalul, iar tu nu poţi să li-l dai bancherilor, la întâi iulie, ce se va întâmpla?

El ezită, apoi îi răspunse cu o voce joasă:

— După cum e făcută înţelegerea, datoria nu poate fi acoperită decât prin cedarea pocalului – nicio sumă de bani nu-l poate înlocui. Dacă nu am pocalul până la întâi iulie, eu şi clanul vom pierde castelul şi pământurile – valea, lacul şi pădurile –, dar şi toate afacerile noastre. Clanul va fi deposedat şi va sfârşi în sărăcie. Când a încheiat târgul, tata a pus zălog toate bunurile clanului.

— Dumnezeule… *toate?*

— Toate. Expresia chipului său se înăspri şi mai mult. N-a părut a fi un mare risc la vremea aceea: aveam pocalul, aşa că puteam bate palma. Acum însă, am nevoie de ajutorul tău.

Tânăra femeie simţea că i se învârte capul; erau prea multe de asimilat.

— Presupunând că dau crezare vorbelor tale – şi chiar le credea, fiindcă era o poveste prea fantastică pentru a fi inventată, iar bărbatul din faţa ei nu părea să fie înclinat câtuşi de puţin spre fantezie –, cum, mai exact, vrei să te ajut?

— Niciodată n-am intenţionat şi nici acum n-am de gând să mă supun mamei. La început, am căutat orice variantă posibilă ca să nu-i îndeplinesc cererea. Totuşi, nu există nicio cale de a salva danul, alta decât să le dau bancherilor pocalul… aşa că am căutat un mod de a-i lăsa impresia că îi ofer ceea ce vrea.

— Vrei s-o păcăleşti. Foarte bine. Cum?

El îi căută privirea. Buzele lui erau relaxate, dar expresia i se întunecase din nou.

— Singura cale pe care am putut-o găsi a fost s-o răpesc pe una dintre fiicele Celiei şi să ajung la o înţelegere cu ea – de fapt, să ne lăsăm, şi eu, şi clanul, la mila ei. Eram pregătit să argumentez în toate felurile posibile. În scopul acesta, am aranjat ca una dintre voi să fie răpită şi să-mi fie adusă în Scoţia. Trebuia să fie o răpire reală, deoarece cum altfel puteam s-o am pe oricare dintre voi suficient de aproape, izolată de familie, şi pentru suficient timp ca s-o conving să mă ajute? Nu puteam să mă prezint în Dover Street, să implor o audienţă şi să prezint situaţia. Familia ta nu i-ar fi permis nici uneia dintre voi să vină singură cu mine în nord. Şi trebuia să fie singură. Dacă Mirabelle a luat-o razna în privinţa Celiei, altfel e foarte zdravănă. Dacă vede prin zonă un membru al familiei Cynster sau chiar vreo servitoare a părinţilor tăi, va şti că răpirea e doar o prefăcătorie. Făcu o pauză să-i cerceteze ochii, apoi reluă: întâi, i-am angajat pe Fletcher şi pe Cobbins. Ai auzit de ei?

Ea încuviinţă.

— Ei au răpit-o pe Heather.

— Şi au dus-o la Gretna Green. Am ales acel loc

fiindcă se potrivea cu povestea părinţilor tăi şi părea adecvat pentru a o convinge să accepte înţelegerea pe care doream să i-o propun, însă Heather a scăpat, aşa că l-am trimis pe Scrope după Eliza, dar şi ea a izbutit să evadeze. Mă gândisem că, dacă eu personal nu eram implicat în răpirea efectivă, aceea dintre voi care era capturată ar fi acceptat mai uşor să mă asculte şi mai înclinată să-mi accepte propunerea.

Amintindu-şi cum reacţionase ea însăşi în momentul când o sechestrase, Angelica trebui să admită că judecase bine.

— Am o singură întrebare. De ce ai dat înapoi când Breckenridge a salvat-o pe Heather? Ba mai mult, de ce ţi-ai riscat viaţa pentru a-i ajuta pe Eliza şi Jeremy să scape de Scrope?

El şovăi. Când ea îşi ridică uşor sprâncenele în semn de nerăbdare, răsuflă adânc şi spuse:

— La vremea când surorile tale au fost răpite, niciuna din ele *nu* avea vreo legătură amoroasă cu un gentleman. Am sursele mele, iar acest lucru mi-a fost confirmat. Planul meu n-ar fi putut fi pus în aplicare dacă lucrurile n-ar fi stat aşa. Odată ce a apărut o relaţie... singura mea preocupare a fost ca perechea să scape cu bine. În ceea ce te priveşte, ţinând cont că ai pus ochii pe mine în seara asta, am crezut că încă n-ai o relaţie cu vreun gentleman.

N-avea, dar nu era nevoie ca el să ştie asta.

Vicontele îi studia chipul îndeaproape.

— Din câte am aflat despre recentele logodne ale surorilor tale – logodne care reprezintă consecinţe ale implicării lor în planul meu –, ele nu au fost afectate de acţiunile mele, de faptul că au fost răpite de angajaţii mei.

— Nu cred că ţi-ar reproşa aventurile şi logodnele lor, dacă asta este ceea ce vrei să ştii.

Pe chipul lui trecu o umbră de uşurare, după care ochii aceia schimbători se concentrară din nou asupra ei.

— Ceea ce ne aduce la situaţia de-acum, spuse în concluzie.

— Într-adevăr. Deci, care este oferta pe care vrei să i-o faci domnişoarei Cynster pe care ai răpit-o de data asta?

— Clanul înseamnă totul pentru mine. Este viaţa mea, şi mi-aş da viaţa pentru el, iar fiecare dintre oamenii mei ar face acelaşi lucru. Totuşi, există ceva mai presus de clan, o limită pe care n-aş depăşi-o pentru nimic în lume. Mottoul familiei spune: „Onoare mai presus de orice”. Făcu o pauză scurtă, apoi continuă: Am plănuit să-ţi cer ajutorul, să te rog să vii cu mine în Scoţia, la castelul meu, şi, odată ajunsă acolo, să joci teatru pentru a o convinge pe mama că eşti distrusă, să fii suficient de convingătoare ca ea să fie satisfăcută şi să-mi dea pocalul. Nu ştiu ce va presupune o astfel de şaradă, dar, după cum am menţionat, răzbunarea ei presupune ca una dintre fetele Cynster să fie răpită şi dusă în nord, aşadar, dezonorată.

— Pentru cele mai multe domnişoare chiar ar însemna o nenorocire. Totuşi, în ceea ce mă priveşte, familia nu va face publică dispariţia mea până când nu va descoperi ce s-a întâmplat cu mine. După aceea va inventa o poveste astfel încât reputaţia mea să nu fie afectată, iar eu să nu fiu ostracizată social.

— Noi doi ştim asta, dar, din fericire, mama nu ştie. Are prea puţine cunoştinţe despre societatea engleză şi n-are idee despre modul cum acţionează o familie ca a ta.

— Deci, care-i rolul tău în afacerea asta? se interesă ea. Şi eu cu ce mă aleg dacă te ajut?

— Pentru a echilibra balanţa, precum şi pentru a te asigura că nu vei avea de suferit dacă accepţi să mă ajuţi, te voi face contesa mea, îţi ofer protecţia numelui meu prin căsătorie şi sunt de acord să respect absolut toate aranjamentele pe care le vei dori pentru vieţile noastre viitoare. Vorbise încet, limpede, cu tonul măsurat şi egal, aşa că Angelica ştiu că auzise perfect fiecare cuvânt. Nobilul scoţian i se oferise ei. Crispat, acesta se străduia să-i explice: Am încercat mai întâi cu surorile tale deoarece ştiu că ai numai douăzeci şi unu de ani şi, probabil încă naivă în ceea ce priveşte dragostea, crezi că un cavaler călare pe

un cal alb va veni şi va îngenunchea la picioarele tale. Pe de altă parte, din moment ce încă nu te-ai ataşat de un bărbat, sper că vei recunoaşte avantajele pe care ţi le pot oferi în calitate de soţ.

Cu privirea aţintită asupra chipului ei, îşi strânse buzele şi aşteptă.

Ea îl privi fără să reacţioneze, reţinută de o agitaţie lăuntrică de o intensitate nemaiîntâlnită. Cutezanţa şi încrederea în sine care-i erau caracteristice o îndemnau să accepte cu amândouă mâinile, dar o precauţie mai puţin familiară o făcea să dea înapoi, ţipând la ea să aştepte, să se *gândească.*

Măcar o dată în viaţă, ascultă de vocea rar auzită a raţiunii.

Îi căută ochii; nu putea decât să spere că expresia de pe chipul ei era la fel de impenetrabilă ca a lui. El îi susţinu privirea calm, ferm, netemător, deşi Angelica ştia că toată viaţa lui atârna de răspunsul ei. Era ultima dintre surorile Cynster disponibilă pentru planul lui.

Acel plan era revoltător, însă avea şanse de reuşită, cu condiţia ca ea să se ocupe de punerea lui în practică. El era un conte bogat şi îi spusese deja destule pentru a avea răspunsuri la toate întrebările importante. Conform normelor înaltei societăţi, era un pretendent extrem de convenabil, aşa că nu trebuia să ştie mai mult.

Îşi simţea inima bubuind, dar nu entuziasmul era cel care o punea în mişcare. El *era* eroul ei. Nimic din afirmaţiile lui nu-i alterase această convingere, ci doar i-o întărise. Iar el tocmai se oferise să o ia de soţie şi să-i permită să hotărască modul în care aveau să-şi ducă vieţile… Aparent, era o ofertă asupra căreia trebuia să se năpustească, s-o înşface, iar mai târziu să-i ceară să… ce?

S-o iubească? El îi oferise numele lui, titlul, averea, casele, pe deasupra şi trupul, plus o anumită consideraţie, dar asta era tot. Îi cunoştea pe bărbaţii asemenea lui, ştia că nu-şi dăruiau uşor dragostea; instinctiv, el avea să ridice o pavăză, ferindu-se de ea cât de mult posibil.

Totuşi, *era* eroul ei. Poate că încă nu-l iubea, dar, dacă era să se încreadă câtuşi de puţin în propriile instincte, în îndrumarea lui Lady, dacă avea să petreacă destul timp cu el, urma să se îndrăgostească.

Nu putea să fie atât de proastă încât să ignore faptul că el o cerea de soţie fără să simtă nimic pentru ea – exact aşa cum tatăl lui se căsătorise cu Mirabelle. Conştientiza oare paralelismul celor două situaţii? Ce îi oferea era în esenţă o căsătorie dinastică, ceea ce, după cum stăteau lucrurile, pentru el era o necesitate, în vreme ce ea avea posibilitatea de a alege.

Oferta lui o punea în faţa unei decizii mai dificile decât oricare dintre cele cu care se confruntase vreo femeie din familia Cynster, fie din generaţia ei, fie din generaţiile trecute.

Dacă accepta, ea avea să se îndrăgostească de el, dar reciproca era valabilă?

Dacă accepta şi se îndrăgostea de el, iar apoi descoperea că el nu o putea iubi… ce avea să se întâmple atunci? Cum rămânea cu viaţa plină de iubire şi fericire împărtăşită pe care şi-o imaginase dintotdeauna?

Putea să refuze. Să nu-i acorde ajutorul. Putea, nu? Cu ochii aţintiţi în ai lui, îl întrebă încet:

— Ce se întâmplă dacă refuz?

Chipul lui nu-şi schimbă expresia, dar ochii i se întunecară. Totuşi, vocea lui îşi păstră acelaşi ton egal şi măsurat atunci când răspunse:

— Dacă nu poţi să mă ajuţi, te voi duce acasă într-o jumătate de oră. Familia ta îţi va tăinui dispariţia până atunci, iar sosirea ta nevătămată, cu orice poveste doreşti să le spui, îi va convinge că n-ai păţit niciun rău ireparabil în urma… intervenţiei mele din seara asta.

Rostea adevărul, după cum ea bănuia că făcuse tot timpul. Dar, dacă o ducea acasă, n-avea să-l mai vadă niciodată. Iar dacă spunea ceva familiei ei despre asta, bărbaţii aveau să stoarcă tot adevărul şi să forţeze o căsătorie, ceea ce ar fi fost infinit mai rău.

Voia ca scoţianul să fie eroul ei, avea nevoie ca el să se îndrăgostească de ea, iar în acest scop era obligată să-şi asume riscul – să-şi pună inima pe tavă, să renunţe la toate zidurile de protecţie şi să aibă încredere că tot ceea ce crezuse vreodată despre dragoste era adevărat.

Încredere oarbă, necondiţionată… în dragoste. Dorise o provocare? Iat-o!

Era suficient de vitează, de puternică? Să-l accepte, să se lupte pentru dragostea lui şi să învingă?

Se uita în ochii lui fascinanţi. Clipi, apoi îşi feri privirea.

— Am… câteva întrebări.

El îşi arcui o sprânceană, invitând-o să vorbească.

— Dacă refuz, iar tu mă trimiţi acasă, ce vei face după aceea?

— Nu ştiu, spuse el după câteva momente. Nu m-am gândit dincolo de această clipă.

Deoarece ştia că aceasta era ultima şansă, aruncarea finală a zarurilor, îşi zise Angelica. Goli paharul dintr-o sorbitură şi îl puse pe măsuţa de lângă fotoliu.

— În primul rând trebuie să-mi promiţi că, înainte de a ajunge la castel, îmi vei spune tot ce trebuie să-mi spui şi încă nu mi-ai spus, absolut tot ce vreau să ştiu despre mama ta, despre proprietăţile tale, despre clan. Nu vreau să mă pomenesc într-o situaţie neplăcută şi să-mi lipsească informaţiile pentru că tu ai considerat că nu este necesar să le aflu sau n-ai vrut să-mi pângăreşti urechile cu ele, ori altă scuză de genul ăsta.

Cu buzele strânse, Debenham încuviinţă din cap.

— Îţi promit. Vei afla totul.

— Şi doresc să reformulăm înţelegerea – eşti dispus să iei în considerare dorinţele mele?

Privirea lui deveni mai încordată, mai aspră, mai incisivă.

— După cum ştii foarte bine, sunt mai mult decât la ananghie. Indiferent ce-mi ceri şi este în puterea mea să-ţi dau, vei căpăta.

— În cazul acesta, iată condiţiile mele, rosti ea ferm. Te voi ajuta să-ţi salvezi clanul. Adică, voi merge cu tine la castel şi voi da un spectacol suficient de convingător pentru ca mama ta să-ţi dea înapoi pocalul pe care să-l înmânezi bancherilor, salvându-ţi astfel clanul şi averea. Văzu confuzia întunecându-i ochii gri-verzui; el nu se aşteptase să-i pună condiţii. Trăgând aer în piept, continuă: Totuşi, în privinţa căsătoriei, îmi rezerv dreptul de a nu lua nicio decizie până ce nu vei avea pocalul.

Sprâncenele lui negre se uniră. O cercetă cu o privire pe care ea o interpretă ca fiind suspicioasă, conţinând o doză zdravănă de dezaprobare. În cele din urmă, el zise:

— Dacă vei călători în tovărăşia mea, chiar şi dacă rămâi aici până dimineaţă, familia ta va pretinde că singura soluţie acceptabilă este căsătoria noastră.

— Da, probabil, sau cel puţin bărbaţii. Dar convenienţele sociale pot fi ocolite dacă o familie ca a mea îşi pune mintea s-o facă, amândoi ştim asta. Susţinându-i privirea, se simţi tot mai sigură că aşa trebuiau să se desfăşoare lucrurile. Astea sunt condiţiile mele – fie că le accepţi sau nu. Te voi ajuta să-ţi recuperezi pocalul şi să-ţi salvezi clanul, dar problema căsătoriei noastre nu se va pune decât dacă mă hotărăsc să accept.

Capitolul 3

Dominic Guisachan, conte de Glencrae, un senior scoţian obişnuit să controleze absolut totul, se holbă la micuţa femeie care şedea în fotoliul din faţa lui şi se luptă cu impulsul iraţional de a se uita mânios la ea. Habar n-avea ce gânduri îi umblau prin cap.

Rememoră rapid toată discuţia, dar nu găsi nimic care să Justifice hotărârea cristalizată încetul cu încetul, după cum putuse vedea din expresia ei, din bărbia ridicată, din arcuirea buzelor…

Nimic care să justifice instinctul care ţipa în el că, într-un fel, se vârâse într-o capcană.

Ce capcană? Era doar planul lui. Şi cum se putea ca refuzul ei de a se căsători să fie o capcană?

Se scutură de aceste gânduri, zicându-şi că erau poate simptomul ciudat al unei uşurări colosale. Se uită la ceasul de pe poliţa căminului. Era aproape trei dimineaţa. Vorbiseră câteva ore bune. Îi aruncă o privire. Nu părea foarte obosită, d concentrată şi perfect conştientă de ceea ce se întâmpla. Atentă, prevăzătoare şi subtil provocatoare într-un mod pe care el îl considera teribil de ademenitor…

Dintr-odată conştient că era pe jumătate excitat, se dojeni în sinea lui. Nu avea nevoie de complicaţii de genul ăsta.

— Foarte bine. Îţi accept condiţiile. Arătând spre biroul de lângă fereastră, urmă: Dacă vrei să le scrii o scrisoare părinţilor tăi, voi avea grijă să ajungă la ei. După cum probabil ai ghicit, casa lor nu este departe.

— Hm! Buzele ei roşii şi pline se strânseră, după care se relaxară. Apreciez oferta şi aş vrea să le dau de ştire că sunt teafără, dar nu sunt sigură unde se află – acasă, ori la St. Ives? Ori poate la Horatia şi George? Dacă eşti de acord, aş vrea să le fie livrată o scrisoare mâine, după micul dejun. Cred că este mai bine aşa, plus că astfel voi avea timp să mă gândesc cum să formulez mai bine ceea ce le voi comunica. El îi studia chipul, întrebându-se… Nu, nu cred că mă voi răzgândi. Îl privi cercetător. Şi presupun că înţelegi că nu poţi să trimiţi o scrisoare în locul meu. Cu toţii îmi ştiu bine scrisul. Un fals n-ar avea alt rezultat decât să sporească neliniştea familiei, şi exact asta vrem să evităm. Strâmbă din nas şi adăugă: în măsura în care putem.

El se gândise să trimită o scrisoare dacă ea nu o făcea, dar îi dădu dreptate.

— Este târziu.

Scoţianul se ridică şi puse paharul pe măsuţa de alături. Ezită o clipă. Nu voia să-i dea ocazia să se răzgândească, însă…

— Mai chibzuieşte peste noapte la decizia luată. Dacă şi dimineaţă vei gândi la fel, putem să reluăm discuţia şi să stabilim toate detaliile necesare.

— N-o să mă răzgândesc.

— Totuşi, reflectează. Răsucindu-se, se îndreptă spre uşă. Trebuia să iasă de-acolo, să se refugieze într-un loc liniştit, unde să poată medita. Apucând clanţa, rosti: O să trimit o cameristă să se ocupe de tine. O să găseşti tot ce-ţi trebuie acolo, zise arătând spre dormitorul alăturat.

— Mulţumesc. Noapte bună!

El îi răspunse cu o înclinare politicoasă, după care ieşi şi închise uşa. Luând mâna de pe clanţă, rămase locului un moment, apoi clătină din cap. Nu putea înţelege de ce se simţea atât de năucit, când ar fi trebuit să fie în culmea fericirii.

Expiră îndelung. Experienţa îl învăţase să nu aibă încredere în ceva obţinut prea uşor, mai ales dacă era mâna destinului la mijloc. În acea seară, totul mersese prea lin, de parcă planului său îi crescuseră picioare şi alergase alături de el – doar pentru a fi trezit la realitate când ea modificase termenii înţelegerii.

Strâmbându-se în sinea lui, se îndreptă spre scări. Nu avea încotro, trebuia să accepte oferta ei şi să-şi pună urzeala în aplicare. Miza era prea importantă ca să stea chiar şi o clipă pe gânduri.

Din holul central o luă spre încăperea servitorilor. Nu fu surprins să găsească acolo lămpi aprinse şi tot personalul şezând la masa din centru, aşteptând să afle rezultatul convorbirii cu domnişoara Cynster, eventuala lor salvatoare. Cei cinci se numărau printre oamenii în care avea cea mai mare încredere: Griswold, valetul lui, Mulley, majordomul, Brenda, camerista-şefă, Jessup, vizitiul, şi Thomas, rândaşul.

Văzând privirile lor întrebătoare, îi anunţă:

— A acceptat.

Un înfocat „Mulţumescu-Ţi, Doamne!” fu răspunsul general.

— Brenda, du-te şi ajut-o să se pregătească de culcare. Şi, te rog, dormi pe patul din garderobă. Nu cred că a acceptat doar ca să se furişeze mai târziu din casă, dar nu vreau să-mi asum niciun risc.

— Prea bine, milord. Brenda se ridică, luă o lumânare, o aprinse şi plecă.

Dominic se uită la Jessup.

— Se pare că nu vom mai avea nevoie de trăsură în noaptea asta. Totuşi, mă aştept ca, până în zori, cei din familia Cynster să formeze un cordon în jurul întregului oraş. Vreau ca tu şi Thomas să vă treziţi la prima rază de lumină şi să verificaţi cât de strâns este. Va trebui să găsim o breşă prin care să ne strecurăm, dar întâi vreau să ştiu exact ce se întâmplă – modul de supraveghere, cine şi unde.

— Aşa voi face, milord, zise Jessup. O să ducem trăsura înăuntru şi ne întoarcem.

Dominic dădu din cap în semn de concediere. În vreme ce Jessup şi Thomas se îndreptau spre uşa bucătăriei, îşi mută privirea spre Griswold şi Mulley.

— În ciuda acceptului ei, ar trebui să supraveghem uşile din faţă şi din spate în cursul nopţii.

— Mă ocup eu de uşa din faţă, zise Griswold.

— Atunci, eu o să mă întind aici, completă Mulley.

— Mulţumesc.

Dominic intră din nou în casă. Trecu în revistă întregul aranjament, căutând ceva care eventual îi scăpase. Angelica şi faptul că primise să-l ajute erau prea importante pentru el şi pentru atât de mulţi alţii. Prin urmare, nu putea risca să omită vreun detaliu sau să lase vreo hibă în planul său.

Încă avea îndoieli, nu era pregătit să accepte că, după toate dramele, toate eşecurile şi toate greşelile, reuşise în cele din urmă să obţină ceea ce-i trebuia clanului său pentru a supravieţui.

În sfârşit, pusese mâna pe una dintre surorile Cynster şi o convinsese să-l sprijine. Nu mai avea nicio importanţă

că sora Cynster în cauză era singura dintre cele trei cu care, dacă ar fi avut de ales, ar fi preferat să nu aibă de-a face. Faptul că Angelica dădea deja semne că era mult mai încăpăţânată şi mai imprevizibilă decât se aşteptase el reprezenta o problemă mult mai mare.

*

O oră mai târziu, Angelica se strecură de sub cearşafurile proaspăt apretate şi pilota uşoară de pe patul contesei. Înveşmântată în drăguţa, dar modesta cămaşă de noapte albă pe care camerista, Brenda, o scosese dintr-un cufăr, se furişă prin umbre către fereastră.

Şi această cameră fusese renovată. În mod evident, Glencrae ştia cum să alcătuiască un plan.

În tăcere, ca să n-o deranjeze pe Brenda, care dormea liniştită pe patul din garderoba aflată alături, îndepărtă grelele draperii din catifea, având grijă ca inelele cu care era prinsă să nu zornăie.

Vorbăreaţa Brenda, încurajată şi de asigurarea dată de Angelica – şi anume că era ferm hotărâtă să-l ajute pe Glencrae să-şi recapete pocalul – îi confirmase că, într-adevăr, tot ce-i spusese el aşa era. Poate chiar minimalizase gravitatea situaţiei care ameninţa nu numai clanul, dar şi poziţia lui de senior.

Angelica se îndoia că pricepuse pe deplin cât de profund îl afecta această ameninţare. Nu ştia prea multe despre clanurile scoţiene, dar, din câte sugeraseră el şi Brenda, înţelesese că un clan era un fel de familie mai mare, una în care existau relaţii şi mai stricte de interdependenţă decât în familia ei.

Dacă un clan era o familie dusă la extrem, atunci poziţia lui Dominic era echivalentă cu a lui Devil… şi cum s-ar fi simţit Devil dacă ar exista o ameninţare similară la adresa averii întregii familii Cynster… asta îşi putea imagina foarte bine.

Din fericire pentru Dominic, soarta şi Lady aranjaseră

ca ea să-l ajute. Trăgând zăvorul care bloca fereastra, o deschise cu grijă. Murmură pentru sine:

— Cu atât mai bine pentru el că s-a ales cu mine, şi nu cu Heather sau cu Eliza.

Heather n-ar fi acceptat s-o facă, şi nici Eliza, pentru simplul motiv că el nu era eroul lor. De asemenea, erau mult mai puţin calificate pentru acest rol, fiind mai puţin îndrăzneţe şi mai puţin dotate cu talent actoricesc.

În plus, erau mai puţin hotărâte, o calitate care avea să fie esenţială pentru recuperarea pocalului, dar şi pentru capturarea contelui de Glencrae.

Firească ei încredere în sine se manifestase din nou. Totuşi, rămase în faţa ferestrei deschise, fără să-şi poată explica impulsul care o mânase într-acolo.

Fără să-i pese, se aplecă în afară, privind în jos. Lumina palidă a lunii tremura pe frunzele groase ale unei bătrâne plante căţărătoare care acoperea zidul, ajungând până la fereastră şi în jurul ei, fiind evident că fusese de curând tunsă pentru a nu acoperi geamul. Pentru cineva suficient de dibaci, vrejurile şerpuite reprezentau o cale foarte uşoară de acces.

Zări o alee care, traversând o peluză pătrată pe care iarba crescuse prea mult, se îndrepta spre un zid de piatră. Acesta, delimitând grădinile din spate, probabil că dădea spre o stradă principală. Viţa-de-vie bătrână crescuse formând o scară pe şi peste zid. Dacă voia să renunţe la înţelegerea nesăbuită cu Dominic Guisachan, să fugă acasă şi să-şi păstreze inima intactă, n-avea decât. Era uşor.

Scăldată în lumina palidă a lunii, se aplecă peste pervaz şi aşteptă. Îi dădu inimii permisiunea să aleagă, să analizeze totul din nou.

Era perfect conştientă de riscul pe care şi-l asumase faţă de sufletul ei, de viaţa ei, de viitorul ei. După ce Dominic plecase, se aşteptase s-o cuprindă panica, sau măcar o anumită incertitudine, însă nu se întâmplă aşa.

Punând mâna pe vechiul colier, ridică pandantivul care luci în lumina slabă.

— El este eroul meu. Cuvintele nu erau decât un murmur în vreme ce ea răsucea cristalul între degete. Are nevoie de ajutorul meu – un ajutor pe care numai eu pot să i-l ofer. Deci, indiferent ce crede el despre căsătoria noastră, voi face după cum am zis, având credinţa că, aşa cum eu voi învăţa să-l iubesc, şi el va învăţa să mă iubească.

Rămase neclintită câteva minute, apoi, lăsând în cele din urmă pandantivul din mână, se trase îndărăt, închise fereastra, trase draperia şi se întoarse în pat.

Se hotărâse. Că era bine sau rău, ea făcuse primul pas, îndepărtându-se de siguranţa şi confortul oferit de familia ei, pentru a-şi începe propria aventură, propria căutare a iubirii. Nu avea de gând să refuze provocarea sorţii.

Strecurându-se din nou în aşternuturi, se întinse pe spate cu ochii în tavan. Îndrăzneala, încrederea şi credinţa o făcuseră să scape cu bine din toate provocările vieţii de până atunci. Aveau să o ajute şi de această dată să triumfe.

Lucrurile de preţ rareori se obţin uşor în viaţă, dar…

— Nu degeaba sunt considerată cea mai puternică, încăpăţânată şi hotărâtă fată din familia Cynster.

Schimbându-şi poziţia, închise ochii.

Singurul ei regret era faptul că nu fusese în stare să le dea de veste părinţilor. Ştia că ei erau înnebuniţi, dar, dincolo de motivele prezentate lui Glencrae, justificate de altfel, nu dorise să le scrie până nu era absolut sigură că totul era în regulă. Însă acum era convinsă că făcuse alegerea corectă, aşa că urma să întocmească o misivă dimineaţa.

Tocmai încerca să se gândească la exprimarea potrivită când somnul se furişă spre ea şi îi închise blând pleoapele.

*

— Nu înţeleg. Lady Celia Cynster se agăţă de mâna

soţului ei, Lord Martin Cynster, şi îl privi pe Devil Cynster, duce de St. Ives. Cum se poate aşa ceva? Seniorul scoţian este mort. Prin urmare, cine a răpit-o pe Angelica?

Stând în picioare în faţa căminului din salonul casei din Dover Street, Devil clătină din cap.

— Am presupus că scoţianul a pus la cale acele răpiri, dar poate că şi el a fost un simplu pion. Nu contează, am trimis oameni la toate hanurile aflate pe drumurile principale care ies din oraş. Dacă Angelica a fost scoasă din Londra, cum au păţit Heather şi Eliza, ar trebui să aflăm ceva până în zori.

Erau primele ore ale dimineţii. Aflată lângă Devil, Honoria, ducesa lui, îl strânse de braţ.

— Ştiu că pare puţin probabil, dar ar trebui să ne gândim la posibilitatea ca ea să nu fi fost răpită, d să fi părăsit serata dintr-un alt motiv. Şi nu, continuă ea în vreme ce toţi o priveau uimiţi, nu-mi pot imagina niciun motiv pentru care să fi făcut asta, însă cu toţii o cunoaştem pe Angelica. Nicio variantă nu e exclusă.

Se lăsă tăcerea pe când ceilalţi, inclusiv fratele mai mare al Angelicăi, Gabriel, şi soţia lui, Alathea, se gândeau la cuvintele Honoriei.

Heather, sora mai mare, care stătea alături de logodnicul ei, Breckenridge, îşi compuse o expresie neutră.

— Dacă asta s-ar fi întâmplat înainte ca noi – eu şi apoi Eliza – să fim răpite, ne-am fi grăbit să tragem concluzia că Angelica a fost răpită? Heather privi în jur, la chipurile concentrate, şi urmă: Sau ne-am fi gândit, după cum spune Honoria, că probabil a părăsit serata dintr-un motiv oarecare şi n-a avut încă ocazia să trimită vorbă?

— Asta aşa e, oftă Alathea. Angelica este ultima tânără despre care să-mi imaginez că ar putea fi răpită, şi încă atât de uşor. S-ar fi luptat cu dinţii şi cu unghiile, nu este o persoană care să se dea bătută din primul moment.

— Este chiar mult mai puternică fizic decât mine sau Heather, interveni Eliza din fotoliul pe al cărui braţ stătea Jeremy Carling, cuprinzând-o pe după umeri.

Devil întâlni privirea lui Gabriel, apoi se uită la Martin.

— O să ne continuăm căutările discret, în caz că apare în cel mult o oră, cu o scuză rezonabilă.

— Iar noi, doamnele, spuse Honoria, o să ne punem minţile la contribuţie ca să scornim o poveste care să justifice absenţa ei în caz că nu apare.

Devil se uită la soţia lui, apoi îi acoperi tandru palma cu mâna.

— Dacă este o răpire, într-un fel sau altul, o să aflăm în primele ore ale dimineţii.

*

— Mmm…

Mirabelle Guisachan, contesă de Glencrae, se tolăni epuizată, dar mulţumită pe partea ei de pat, bucurându-se din nou de prezenţa amantului ei nesăţios.

Desigur, era cu câţiva ani buni mai tânăr, dar ea îşi menţinuse silueta, iar pielea îi era încă fină, mai ales în lumina slabă a lumânărilor, singurul mod în care îi permitea să o vadă dezbrăcată. Fiindcă el o vizita doar după miezul nopţii, asta se putea aranja uşor.

Bărbatul se întinse pe pat alături de ea, încercând să-şi recapete răsuflarea. Îi mângâie absent coapsa goală şi se interesă:

— Ai vreo veste de la Glencrae?

Deoarece ea nu-i răspunse – n-avea chef să se gândească la fiul ei, o modalitate sigură de a-şi nărui buna dispoziţie –, amantul se ridică într-un cot şi o sărută fierbinte pe umărul gol, în timp ce palma îi dezmierda conturul excitant al feselor.

— E pe calea cea bună cu îndeplinirea răzbunării tale?

— Nu… ei bine, poate că da. Nu ştiu. Ţi-am spus că a plecat la Londra acum două săptămâni.

— Dar ce şanse crezi că are în condiţiile în care nu a mai rămas decât o soră disponibilă?

— De fapt, tocmai pentru că *ea* reprezintă ultima lui

şansă, se pare că s-a hotărât să se implice personal. Amintindu-şi că bărbaţilor le place întotdeauna să le fie gâdilat orgoliul, Mirabelle se întoarse pe jumătate şi murmură: Dar n-o să uit niciodată că tu eşti cel care mi-a amintit de pocal. Dacă n-ai fi făcut-o, nu cred că aş fi găsit vreodată o modalitate de a-l supune pe Dominic voinţei mele. Şi, dragul meu – ridicând o mână, mângâie obrazul iubitului ei, apoi se întinse şi îl sărută pe curbura gâtului –, îmi place la nebunie să-l oblig pe nesupusul meu fiu să-mi facă treaba. Zâmbind, cu privirea în ochii amantului, şopti: Poţi fi sigur că niciodată nu voi uita rolul jucat de tine în obţinerea răzbunării pe care o merit atât de mult. Îţi voi rămâne îndatorată pe vecie.

Bărbatul zâmbi, însă, ştiind că faţa îi era în umbră, nu-şi dădu osteneala să zâmbească şi cu ochii. Da, el îi amintise lui Mirabelle de pocalul pe care fiul ei îl primise în custodie, şi el o convinsese să-l ia, dar îl dorise pentru sine…

Îşi forţă mâna care se strânsese în pumn pe şoldul ei să se relaxeze, să mângâie pielea nu tocmai tânără. Fusese uşor să o seducă, s-o atragă de partea lui, dar apoi ea văzuse în pocal o modalitate de a-l determina pe Dominic să-i ducă la bun sfârşit ridicola răzbunare, aşa că ascunsese obiectul acela blestemat.

Aplecându-şi capul, îi mângâie cu buzele curbura umărului.

— Nu mi-ai spus niciodată unde ai ascuns pocalul. Eşti convinsă că e în siguranţă?

— Crede-mă, e ascuns într-un loc unde nimănui nu i-ar trece prin cap să-l caute, rânji ea. Au răscolit castelul de sus până jos, dar nici măcar nu s-au apropiat de el.

Buzele lui se strânseră. Dintr-un anumit motiv, Mirabelle refuzase să-i dezvăluie unde se găsea pocalul. Orele pe care le petrecea în castel erau prea scurte şi prea tensionate, din pricina pericolului de a fi zărit, ca să se apuce să-l caute pe cont propriu. Nu-şi permitea ca vreunul dintre oamenii loiali lui Dominic din rândul clanului să-l

vadă între zidurile castelului.

— Totuşi, murmură femeia cu mintea rătăcindu-i pe cărări numai de ea ştiute, dacă nu îndeplineşte răzbunarea pe care mi-o doresc – dacă nu mi-o aduce pe una dintre fiicele Celiei şi nu o distruge –, atunci eu îl voi distruge pe el. Vocea i se aspri: Pe el şi clanul lui preţios. Voi râde cu poftă când vor fi daţi afară din castel şi alungaţi din această vale.

Din cuvintele ei picura o răutate plină de venin, ceea ce, trebuia să recunoască, lui îi convenea de minune. Nu-şi imagina că familia Cynster nu-şi păzea fetele cu grijă. Poate că aveau să-l prindă pe Dominic şi să târască astfel tot clanul Guisachan în dizgraţie. Această perspectivă nu putea decât să-l încânte. Cine ştie? Planul nebunesc al lui Mirabelle putea însemna un dezastru mult mai mare pentru Dominic şi clanul său decât plănuise el însuşi.

Nu conta, din moment ce, după toate probabilităţile, Dominic nu avea să reuşească s-o aducă la castel pe ultima dintre fiicele Celiei Cynster, ceea ce avea să-i atragă furia nestăpânită a mamei sale.

Avea să vadă clanul Guisachan evacuat din castel, de pe câmpurile fertile, deposedat de lacul plin de peşte şi pădurile dese din jur. Avea să-i vadă plecând şi să se înstăpânească acolo ca nou proprietar.

Şi avea să-l vadă pe Dominic Lachlan Guisachan devastat, batjocorit şi distrus.

Lăsându-se pe spate, amantul lui Mirabelle îşi puse un braţ peste trupul ei şi se relaxă. Pe cale să-şi realizeze ţelul, îşi permitea să aibă răbdare şi s-o lase pe târfa aceea proastă să se folosească de pocal pentru a-şi obţine ridicola răzbunare.

Capitolul 4

În dimineaţa următoare, în salonul pentru micul dejun,

Dominic îşi mânca obişnuita masă abundentă şi se întreba de ce nu se simţea fericit sau măcar mulţumit.

Din toate punctele de vedere, noaptea precedentă fusese un succes. Se dusese la serată aşteptându-se să nu facă altceva decât s-o studieze pe Angelica, iar în această dimineaţă ea se afla sub acoperişul lui şi îi acceptase planul, cel puţin în partea de început, care era cea mai importantă.

Ar fi trebuit să fie în extaz sau cel puţin foarte uşurat. În loc de asta, era neliniştit.

— Bună dimineaţa.

Îşi ridică privirea şi o zări în prag. Tânăra femeie încercase să-şi prindă mătăsosul păr roşu-auriu într-un coc îngrijit, dar mai multe şuviţe scăpaseră deja şi se prelingeau ca nişte flăcări strălucitoare pe frunte, pe obraji şi pe gâtul de alabastru. Neavând de ales, purta aceeaşi rochie de mătase din ajun, nuanţa verde-albăstruie potrivindu-se perfect cu pielea ei catifelată. Era însă mai dezgolită, deoarece nu-şi mai pusese şalul care, seara trecută, îi acoperise decolteul.

Rezultatul putea atrage atenţia, dar, la fel cum i se întâmplase când o văzuse pentru prima dată traversând salonul casei Cavendish, mersul ei era cel care îi stârnea simţurile.

După ce îi aruncă o privire, Angelica se opri să se uite în jur, apoi îi zâmbi lui Mulley, care se grăbi să-i tragă scaunul aflat la celălalt capăt al mesei. Cu o graţie firească, extrem de feminină, cu formele atrăgătoare unduindu-se sub rochia de mătase, cu fruntea înălţată mândru, cu fiecare pas eteric atrăgând implacabil atenţia, se îndreptă către locul ei şi se aşeză.

Scoţianul era un vânător înnăscut, crescut să urmărească şi să-şi studieze prada cu o atenţie rece, până când era singur cum s-o doboare. Proceda astfel indiferent de situaţie. Prin urmare, felul în care ea se mişca îi trezi tumultuos la viaţă instinctele de vânător, care se concentrară asupra ei.

Angelica îşi ridică şervetul, îl scutură şi şi-l puse în poală.

El trase aer în piept, încet şi profund, pentru a-şi confirma prima impresie. Conform judecăţii oricărui bărbat, ea era *frumoasă,* în toată măreţia romantică a cuvântului. Pielea ei era fără cusur, de culoarea alabastrului lăptos, cu obrajii de un roz palid. Fiecare trăsătură a chipului ei – fruntea palidă, sprâncenele castanii delicat arcuite, ochii mari, verzi-aurii cu punctişoare, bordaţi de gene lungi, micuţul nas drept, buzele, cea de sus curbată provocator, cea de jos apetisant de plină, bărbia fermă şi rotundă – părea să fie realizată de un artist talentat care dorise să compună femeia în esenţa ei, graţioasă, elegantă, delicată şi totuşi plină de viaţă.

Era mai scundă decât surorile ei, dar, datorită părului arămiu-aprins, o adevărată flacără vie, şi impresiei de forţă feminină pură pe care o emana, lipsa celor câţiva centimetri abia dacă se observa.

Nimeni nu şi-ar fi imaginat că era moale. De sfioşenie nici nu se punea problema. De pasiune, da. La fel şi de încăpăţânare. Era şi costisitoare, însă asta nu-l preocupa.

În cele din urmă, privindu-l peste masă, ea îşi arcui o sprânceană.

— Înţeleg că în această casă, în mod obişnuit, nu există personal.

Vocea ei era gravă pentru o femeie, uşor aspră, aproape aprigă – o altă trăsătură a ei care îl stârnea.

— Nu. Casa a fost închisă când tata s-a retras din Londra, şi n-a mai fost deschisă de-atunci.

— N-ai folosit-o cât ai stat în oraş?

— E puţin cam mare pentru nevoile unui burlac. Înainte ca ea să întrebe, continuă: în acei ani am stat într-un apartament cu chirie pe Duke Street. Îi studie chipul, apoi îşi aţinti privirea în ochii ei – păreau mai strălucitori, privirea era mult mai fermă decât fusese noaptea trecută. Înţeleg că nu te-ai răzgândit.

— Nu, nu m-am răzgândit. Ţi-am spus că n-o s-o fac.

Mulley părăsise camera, iar Dominic profită de moment şi întrebă:

— Nici în privinţa căsătoriei?

— Mai ales în privinţa asta.

Mulley se întoarse. Dominic tăcu, urmărindu-şi majordomul cum îi ducea un platou cu pâine prăjită.

— După cum aţi cerut, domnişoară. Este proaspăt scoasă din cuptor, aşa că-i puţin fierbinte.

— Mulţumesc, Mulley, zâmbi ea. Şi transmite-i complimente Brendei.

Mulley clipi surprins, dar încântat că tânăra musafiră îi ştiuse numele. În acea dimineaţă, ea o întrebase pe Brenda despre personalul casei, iar apoi camerista o întrebase ce obişnuia să mănânce la micul dejun, ca să-i pregătească.

După ce se asigură că untul şi gemul de căpşune erau la îndemâna ei, majordomul spuse:

— Ceainicul vine îndată, domnişoară.

— Minunat.

Angelica luă o felie groasă de pâine de pe platoul de argint care avea nevoie să mai fie lustruit. La fel şi încăperea în care se aflau. Era destul de mare pentru un salon dedicat micului dejun, iar soarele dimineţii se revărsa prin geamurile care dădeau spre o grădină lăsată în paragină; deşi se făcuseră eforturi vizibile în privinţa curăţeniei, prin colţuri încă mai atârnau pânze de păianjen, iar praful plutea în aer şi se aşternuse în canelurile bufetului sculptat.

Totuşi, masa fusese curăţată şi lustruită cu minuţiozitate, iar pe olanda proaspăt apretată se afla un serviciu de Sevres care n-ar fi făcut pe nimeni de ruşine.

Întinzându-şi gemul pe pâine, ea se gândi la ce avea de făcut, în afară de a le scrie părinţilor, hotărâse că trebuia să afle cât mai multe lucruri. Voia să capete informaţii despre Glencrae-Debenham-Dominic în toate întrupările sale, iar apoi să pună la punct următoarele etape ale planului.

Brenda apăru lângă ei, cu ceainicul în mână. Mulley îşi

făcea de lucru pe lângă bufet.

Cu gura plină, Angelica zâmbi în semn de mulţumire şi luă ceainicul de la tânăra servitoare. În vreme ce-şi turna ceai, văzu cu coada ochiului cum Dominic îi aruncă o privire lui Mulley, iar acesta, împotriva dorinţei lui, părăsi camera, luând-o pe Brenda cu el.

Dominic îşi îndreptă privirea spre femeia năucitoare aflată la celălalt capăt al mesei – cea cu care era hotărât să se însoare indiferent de reţinerea ei de acum. Angelica luă o gură de ceai, apoi, lăsând jos cana, luă felia de pâine şi muşcă cu poftă din ea. O mică bobiţă de gem căzu în colţul buzelor ei senzuale; o prinse, o puse pe limbă, apoi îşi linse degetul. Încet, de parcă savura gustul… după care îşi ridică strălucitoarea privire verde-aurie spre el şi îşi arcui o sprânceană delicată.

Expresia feţei putea să şi-o controleze. Cu restul trupului era mai dificil. Rezistând nevoii de a se foi pe scaun, se sili să rămână absolut nemişcat, neclintit şi de neurnit.

Nu avea nicio intenţie să joace astfel de jocuri cu ea, nu până când nu era de acord să-i fie soţie, şi probabil că nici măcar atunci. Doamnele ca ea nu aveau nevoie de nicio încurajare pentru a-şi folosi farmecele, iar el nu avea nicio îndoială că, experimentată sau nu, avea să facă totul pentru a-l a-l juca pe degete. Nu avea să reuşească, dar avea să încerce – Dominic bănuia că avea instinctul în sânge, după cum pe el îl mânau alt soi de instincte. Nu uita că ea nu-i explicase de ce se hotărâse să-l ajute, dar faptul că acceptase îl bântuise toată noaptea trecută. Dintr-un anumit motiv, Angelica îşi pusese ceva în minte în legătură cu el. Cum nu era un novice, intenţiona să exploateze acest lucru pentru propriul scop.

În cele din urmă, avea să se mărite cu el – nici onoarea lui, nici a ei nu puteau accepta alt final. În realitate, singura întrebare era când avea să se învrednicească ea să accepte.

Susţinându-i privirea, îşi luă cana cu cafea, sorbi, apoi

o puse pe masă.

Înainte ca el să poată vorbi, ea îşi flutură felia de pâine.

— Un lucru mă uimeşte: ai spus că nu intenţionai să mă răpeşti noaptea trecută, dar atunci de ce trăsura ta se afla pe alee, aşteptând?

Într-o fracţiune de secundă, el îşi schimbă cursul gândurilor, pricepând motivul exact pentru care îi pusese această întrebare. Oftă în sinea lui – era clar că nu avea să fie o colaborare facilă.

— Pentru că nu sunt atât de nesăbuit cum îţi imaginezi. N-am ştiut dacă fraţii sau verii tăi n-o să vină la petrecere ca să te supravegheze. Dacă ar fi venit, aş fi plecat înainte ca ei să apuce să mă zărească, iar faptul că trăsura se afla pe alee îmi oferea o cale suplimentară de scăpare. Ca Debenham, eram ferit de suspiciunea restului invitaţilor, dar nu ştiam la ce să mă aştept din partea lor. Să-i dau ocazia oricăruia dintre ei să remarce până şi că semănăm cu nobilul scoţian pe care îl căutau nu făcea parte din planul meu.

Ea înghiţi şi dădu din cap.

— Foarte înţelept. Dacă ar fi dat cu ochii de tine, ar fi pus întrebări. Întrebări precise, directe, şi nu s-ar fi lăsat până n-ar fi aflat absolut totul despre tine.

— Într-adevăr, dar fiindcă am reuşit să evit atenţia lor în timp ce te-am convins să te alături cauzei mele, poate că ar fi cazul să trecem la lucruri mai importante. Cum ar fi – îşi aţinti privirea în ochii ei – faptul că drumul de aici la castel durează cel puţin şapte zile. Mi-am trimis vizitiul şi grăjdarul să afle cum reacţionează familia la dispariţia ta. Deoarece sunt sigur că vor supraveghea drumurile spre nord, nu vom putea să plecăm imediat, în niciun caz azi. În consecinţă, te vei afla în compania mea, vei trăi sub protecţia mea vreme de cel puţin câteva săptămâni, până când sper să recapăt pocalul. Înainte de asta, conform condiţiei pe care ai formulat-o, te vei decide dacă accepţi sau nu să te măriţi cu mine. Făcu o pauză, dar nu reuşi să

desluşească nimic pe chipul ei, care afişa o expresie de interes politicos. Continuă: Potrivit înţelegerii noastre, atunci când te vei hotărî, evident, tu vei stabili unde şi când va fi cununia. Pe de altă parte, dată fiind lunga perioadă de timp în care nu vei avea protecţia numelui meu, iar în fiecare zi va exista riscul de a fi descoperită într-o situaţie pe care familia ta s-ar putea să nu fie capabilă s-o rezolve, eşti sigură că nu vrei să-ţi reconsideri poziţia?

Ea se încruntă, însă el nu-i dădu timp să vorbească.

— De exemplu, dacă iei azi o decizie, sau chiar mâine, vom reduce semnificativ riscul la care este expusă reputaţia ta, căsătorindu-ne aici, în oraş, înainte de a ne începe călătoria spre nord.

Ochii ei se măriră; părea oarecum şocată.

— Nu. O, nu! Buzele i se strânseră şi îşi ridică fermă bărbia, rostind: În niciun caz.

Dincolo de masa lungă, ochii ei verzi-aurii scânteiară. Lăsându-şi ceaşca pe masă, îl sfredeli cu privirea. *Dacă* mă decid să devin contesa ta, nunta noastră va avea loc abia după ce problema asta va fi rezolvată, după ce vei înmâna pocalul bancherilor şi vei intra în posesia deplină a ceea ce îţi aparţine – castelul şi proprietăţile. Ceremonia, într-adevăr, va avea loc aici, la Londra. Va fi uriaşă, fastuoasă, demnă de înalta societate şi, îţi promit – îi zâmbi larg –, va fi considerată nunta anului.

Dominic refuză să reacţioneze când ea îşi arcui sprâncenele, invitându-l să răspundă. Angelica ştia precis că tot ceea ce descrisese alcătuia unul dintre cele mai terifiante coşmaruri de-ale lui… şi nu avea de ales, trebuia să accepte.

Ea nu glumea, ba dimpotrivă, lăsa impresia că, prin felul în care îi prezentase lucrurile, urmărea să-i plătească o poliţă, poate pentru faptul că o înfăşurase în pătură. Şi, desigur, nu avea de gând să-i dea pace până ce nu avea să-şi recunoască înfrângerea. Cu privirea aţintită în ochii lui, aştepta calm.

Ţeapăn, el îşi înclină capul.

— Cum doreşti. Să nu uiţi însă că eu ţi-am propus.

Ea abia dacă zâmbi şi duse iarăşi ceaşca la gură.

Contele o studie, evaluând-o din nou, aşa cum făcuse cu majoritatea oamenilor din viaţa lui, încercând să-şi dea seama cum gândeau, cum îi putea controla. Într-o măsură mai mare sau mai mică, reuşise în cazul celor mai mulţi – era ceva înnăscut pentru el. În privinţa ei, se aşteptase să aibă de-a face cu o fluşturatică temperamentală şi răzgâiată, cineva pe care ajungi uşor să-l cunoşti, să ştii cum va reacţiona, uşor de manipulat, în loc de asta, avea în faţă o femeie cu totul deosebită de oricare alta pe care o cunoscuse, iar el n-avea nici cea mai vagă idee cum să se descurce cu ea. Habar n-avea ce era în mintea ei, ce anume o făcea să reacţioneze într-un fel sau altul, ce gândea despre el. Şi, de fapt, ce voia de la el.

Iar Angelica deja acaparase planul lui foarte simplu şi îl transformase într-unul foarte complicat pe care el nu-l mai putea controla. Şi, mai mult decât orice, cu care nu era de acord.

Dacă ar fi fost oricare altă femeie, ar fi hotărât că era prea dificilă, prea încăpăţânată ca să i se supună, şi ar fi lăsat-o baltă. Dar pe ea nu putea s-o lase baltă.

Privirea lui coborî de pe chipul ei spre pielea fină lăsată vederii de lipsa şalului.

— Ce s-a întâmplat cu restul rochiei tale?

— Cu şalul? Era într-un hal fără de hal, i l-am dat Brendei să-l spele şi să-l calce.

Sânii ei probabil că arătau la fel ca noaptea trecută, dar, fără eşarfa care să-i acopere, erau mult mai… evidenţi. Acum putu vedea şi lănţişorul de aur cu mărgele de ametist care îi înconjura gâtul zvelt, şi pandantivul roz care atârna de el. Vârful acestuia se legăna în valea umbrită dintre sâni, atrăgându-i privirea.

Se scutură mental, apoi cedă nevoii stringente de a-şi găsi o poziţie mai confortabilă pe scaun.

Mestecând ultima bucăţică de pâine prăjită, Angelica luă cana cu ceai, felicitându-se că-şi ascultase instinctul

care o îndemnase să modifice termenii înţelegerii. Cu cât afla mai multe despre Dominic Guisachan, cu atât îi era mai clar că nu avea să fie deloc simplu să-l facă să îngenuncheze la picioarele ei. Rezistenţa lui era aproape palpabilă, vizibilă în fiecare linie aspră a chipului său, pe când hotărârea ei de a-l face să se îndrăgostească devenise de neclintit în momentul în care îşi dăduse seama că un asemenea demers *după* încheierea căsătoriei ar fi fost sortit eşecului. Totuşi, atât timp cât ea îşi îndeplinea partea de înţelegere, el avea să încerce s-o câştige, după cum tocmai o demonstrase.

Instinctele ei o făcuseră să obţină un răgaz; depindea de ea cum avea să-l folosească.

— Scrisoarea mea către părinţi. Unde găsesc un birou?

„Şters de praf şi cu tot ce-mi trebuie”, gândi, dar nu o spuse.

El îşi împinse scaunul îndărăt şi se ridică.

— Folosesc biblioteca pe post de birou. Poţi să-ţi scrii misiva acolo.

Angelica aşteptă ca el să-i tragă scaunul, apoi se ridică şi ieşiră împreună din cameră, luând-o pe un coridor lung. Privi uimită în jur. Casa era cu adevărat imensă, însă, la lumina zilei, se vedea că renovările nu contribuiseră cu nimic la îmbunătăţirea aspectului general.

La capătul coridorului, el deschise o uşă şi o pofti să între într-o cameră ai cărei pereţi erau tapetaţi de sus până jos cu rafturi pline de cărţi. Vizavi de căminul uriaş se aflau trei perechi de ferestre înalte ce dădeau spre o pajişte lăsată de izbelişte, mărginită de copaci înalţi. Doar capătul cel mai apropiat al încăperii fusese curăţat de omniprezentele pânze de păianjeni şi de praf. Acolo se găsea un birou sculptat în spatele căruia trona un fotoliu impunător, iar în faţă – două scaune confortabile. În restul camerei, cearşafuri de olandă acopereau toată mobila.

Rezistând dorinţei de a se uita sub învelitori – urma s-o facă mai târziu –, Angelica se îndreptă spre birou.

Ocolindu-l, privi mirată la mulţimea de acte risipite în neorânduială.

Dominic trecu pe lângă ea, se întinse şi adună hârtiile într-o parte.

— Afaceri legate de proprietăţi. Fac şi eu tot ce pot atâta vreme cât mă aflu aici.

Deschizând sertarul central, scoase o foaie de hârtie şi o puse pe sugativă.

— Mulţumesc.

Aşezându-se în fotoliu, tânăra femeie se întinse spre unul dintre tocurile aflate într-un suport din onix şi bronz aurit. Călimara l-ar fi entuziasmat pe fratele ei Alasdair. Mai precis, l-ar fi entuziasmat majoritatea obiectelor din casă.

Cu un zâmbet la acest gând, îndepărtă capacul călimării, cufundă în cerneală peniţa bine ascuţită şi pomi să-şi îndeplinească sarcina.

În loc să-şi încarce cuvintele cu o oarecare doză de formalism, preferă stilul oral, cu speranţa că misiva avea să fie mult mai convingătoare aşa.

În timp ce scria, Dominic se îndreptă spre cea mai apropiată fereastră şi privi afară. Îi oferise intimitate, deşi, fără îndoială, era curios să afle conţinutul epistolei.

La final, Angelica îşi reciti scrisoarea, apoi o semnă şi o tamponă cu sugativa, după care puse tocul în suportul său şi acoperi călimara. Cum el se răsucise la auzul acelui sunet, îi întinse coala.

— Poftim.

Lăsându-se pe spate în fotoliu, îl urmări cu privirea pe când parcurgea textul.

Începuse prin a se scuza că nu luase legătura cu ei mai devreme, explicând că fusese silită să plece pentru a-şi ajuta o cunoştinţă aflată la mare ananghie şi rugându-i să inventeze o poveste care să-i justifice absenţa, o absenţă despre care îi asigura că avea să fie foarte scurtă, deşi era posibil să dureze câteva săptămâni, apoi încheiase cu vestea că era în perfectă siguranţă, neexpusă nici unui pericol.

Până să ajungă la sfârşitul scrisorii, Dominic era deja încruntat.

— Ai fost silită să pleci?

— Am ocolit foarte elegant realitatea. Vei remarca, de asemenea, că n-am spus nimic despre locul *unde* am plecat. După cum spuneai, ei îşi imaginează probabil că dispariţia mea are legătură cu răpirile anterioare, aşa că au blocat drumurile spre nord, dar faptul că mă aflu încă în oraş şi, se pare, fără vreo intenţie de a-l părăsi ar trebui să le trezească unele întrebări. Şi cu cât îşi pun mai multe întrebări, cu atât e mai posibil să caute în altă parte. Dat fiind că trebuie să plecăm în Scoţia, aş prefera s-o facem fără ca fraţii şi verii mei să fie pe urmele noastre.

Dominic n-o putu contrazice în privinţa asta. Reciti scrisoarea, convingându-se că era perfect echilibrată şi ar fi putut determina familia tinerei să-şi îndrepte atenţia în altă parte. Asta era încă o dovadă că femeia din faţa lui avea calităţi pe care el nu se aşteptase să le aibă. El însuşi maestru în a-i manipula pe alţii, recunoştea acest talent când îl întâlnea.

Îşi aţinti privirea în ochii ei mari, verzi-aurii.

— Ai douăzeci şi unu de ani, nu?

— Împlinesc douăzeci şi doi în august. Ar trebui să mă gândesc la cadoul pe care să ţi-l cer, zâmbi ea. Poate că, înainte de a pleca din oraş, facem o vizită la Asprey.

Studiindu-i ochii, îşi dădu seama că ea îl tachina; nu-şi putea aminti când o făcuse cineva ultima oară. Mârâi şi îi dădu înapoi scrisoarea.

— Scrie adresa, iar eu o să-l pun pe Mulley să aranjeze transmiterea ei. Se apropie de şnurul clopoţelului şi trase de el.

Ea împături hârtia, apoi luă un toc.

— Şi cum o să procedeze? Pun pariu că uşa din Dover Street va fi supravegheată.

— Mă aştept la asta. O să-l pun pe Mulley să i-o dea unuia dintre măturătorii din Piccadilly. Băiatul o va livra. Mulley îl va supraveghea pentru a se asigura că ajunge în

mâinile majordomului părinţilor tăi, apoi va dispărea. N-o să aibă cum să descopere că scrisoarea provine de-aici.

Angelica scrise adresa, tamponă hârtia cu sugativa, apoi i-o înmână. Când Mulley sosi, Dominic îi explică modul cum voia să fie livrată scrisoarea, după care i-o dădu. Pe când închidea uşa, văzu că ea se aşezase într-unul dintre fotoliile din faţa biroului. Cu cotul pe braţul acestuia, cu bărbia delicată odihnindu-i-se în palmă, se uita la plantele neîngrijite de dincolo de geamuri.

Fără a-şi desprinde privirea de pe chipul ei, stăpânul casei ocoli biroul şi se aşeză în fotoliul său.

— Deci, treaba asta odată rezolvată, trebuie să ne gândim cum ajungem la castelul tău, murmură ea. Unde se află mai exact?

— La vest şi puţin spre sud faţă de Inverness. Ezită, apoi trase un sertar şi scoase o hartă pe care o întinse pe birou. Iată! Totuşi, până nu se întorc oamenii mei să ne informeze ce fel de plasă a întins familia ta în jurul Londrei, nu putem stabili un plan clar.

Lăsându-se pe spate în fotoliu, ea îşi strânse uşor buzele cu un aer meditativ. După câteva clipe îşi ridică iarăşi privirea.

— Sunt de acord că trebuie să aşteptăm până când ei vor renunţa să verifice fiecare trăsură, dar, chiar şi după aceea, vor avea în hanurile de la ieşirile din oraş oameni care să mă caute. Indiferent pe care drum vom decide s-o luăm, va trebui să găsim o modalitate de a le evita.

După această observaţie rezonabilă începură să analizeze, întâi făcând o listă, apoi evaluând toate rutele şi modurile de transport posibile pentru a ajunge de la Londra la Inverness. Angelica se afla la conducerea discuţiei, şi nu trecu mult până ce Dominic se pomeni angajat într-o înflăcărată dispută argumentativă, ceva ce nu-şi imaginase niciodată că ar fi putut avea cu o femeie, şi cu atât mai puţin cu ea – îngerul lui răpit, salvatoarea lui, viitoarea lui mireasă.

Ca bărbat care preţuia controlul, îi displăceau

surprizele, dar acestea nu conteneau să vină din partea ei.

*

Lady Celia Cynster intră în biblioteca reşedinţei St. Ives din Grosvenor Square fluturând misiva Angelicăi.

— Ne-a scris, slavă Domnului!

Pe urmele Celiei intrară în cameră soţul ei, Martin, fiicele ei Heather şi Eliza şi logodnicii lor, Breckenridge şi Jeremy Carling. Fiul cel mare al Celiei, Rupert, cunoscut mai bine drept Gabriel, şi soţia lui, Alathea, care locuiau în casa din Dover Street, încheiau alaiul.

Trimiseseră vorbă înainte, aşa că nu fură surprinşi de mulţimea care îi aştepta în bibliotecă. În afară de Devil şi Honoria, Vane Cynster şi soţia lui, Prudence, se mai aflau acolo fraţii mai mari ai lui Martin, Arthur şi George, şi soţiile acestora, Louise şi Horatia, împreună cu Helena, văduva ducelui de St. Ives.

Celia dădu ocol încăperii, atingând tandru obraji şi primind îmbrăţişări încurajatoare, apoi îi înmână lui Devil scrisoarea împăturită.

— A sosit în timp ce terminam micul dejun.

Devil îi aruncă o privire lui Gabriel.

— Cine a adus-o?

— Un derbedeu de pe stradă. Până să remarce Abercrombie că era scrisul Angelicăi, băiatul dispăruse.

— Fără îndoială, a fost plătit să se facă nevăzut, se strâmbă Devil.

— Da, fără îndoială, dar treci la obiect, îi ceru Helena. Citeşte scrisoarea. Cu voce tare, te rog.

Devil despături scrisoarea, îi aruncă o privire rapidă, apoi se supuse rugăminţii şi citi conţinutul cu voce tare. Încheie zicând:

— Iar asta este cu siguranţă semnătura ei.

— Da, este, încuviinţă Gabriel. Întregul text e scris de mâna ei.

Devil lăsă hârtia pe birou. Se uită la ea vreme de

câteva momente, apoi îşi ridică privirea spre Heather şi Eliza, care stăteau pe canapea lângă Celia.

— Are vreuna din voi idee cine ar putea fi cunoştinţa aflată la ananghie?

Amândouă clătinară din cap.

— Doar o cunoşti, zise Heather. Este foarte sociabilă. E prietenă cu o mulţime de domnişoare şi cu destui tineri domni. Ar putea fi oricare dintre ei, şi totuşi… întrerupându-se, schimbă o privire cu Eliza, care ridică din umeri. Răsucindu-se spre Devil, spuse: Ca să fiu perfect sinceră, se pare că pune la cale o aventură.

— Să dispari de la o petrecere a înaltei societăţi nu seamănă cu o aventură, mârâi Vane. Cel puţin nu una pe care ea s-o fi plănuit.

Încruntat, Devil aprobă şi studie iarăşi scrisoarea.

— S-ar putea să fi fost silită să scrie asta.

— Crezi? Helena se gândi o clipă la posibilitatea aceasta, apoi clătină din cap şi se întoarse spre Celia: Eu nu pot să cred aşa ceva. Tu poţi?

— Ei bine…

Celia era evident sfâşiată de grija maternă, însă fiica ei n-o lăsă să continue:

— Nu mi-o pot imagina silită să scrie aceste cuvinte, dar, dacă aşa au stat lucrurile, ar fi fost furioasă şi ar fi avut grijă să ne dea de veste cumva, să scrie greşit un cuvânt, să zgârie hârtia, ceva care să ne arate că era supărată şi că o forţa cineva să facă asta. În schimb – îşi flutură mâna către scrisoare –, se observă scrisul ei îngrijit, cu o ortografie perfectă, fără cea mai mică pată de cerneală.

Eliza încuviinţă.

— Cred că a scris-o de bunăvoie şi reprezintă adevărul de la cap la coadă.

— Ceea ce înseamnă că pune ceva la cale, conchise Horatia.

Helena dădu din cap şi îşi împreună mâinile în poală.

— Aşa mi se pare. Cel puţin, deocamdată.

Niciuna dintre doamne nu era de altă părere. La

unison, se întoarseră spre marele birou în jurul căruia se adunaseră bărbaţii, doar pentru a descoperi că aceştia ajunseseră la o cu totul altă concluzie.

— Deci, ne vom continua căutarea, declară Devil. Sau, mai precis, aşteptarea. Din moment ce n-a fost văzută nicio femeie cu semnalmentele ei la niciunul dintre hanurile de la ieşirea din oraş şi nici la următoarele trei halte, e aproape sigur că n-a plecat încă; este în Londra.

Ceilalţi bărbaţi aprobară încruntaţi.

— Dar cine s-o fi răpit? Şi de ce? Jeremy Carling se uită la ceilalţi şi continuă: E corect să presupunem că dispariţia ei are legătură cu încercările de răpire ale lui Heather şi ale Elizei? Sau e vorba de cu totul altceva?

— Asta ar trebui să cercetăm, spuse Honoria ridicându-se de pe scaun. Discret, desigur.

— Propun, zise Alathea ridicându-se şi ea şi aranjându-şi şalul, să luăm drept bună afirmaţia ei că s-a dus să-şi ajute o cunoştinţă şi că asta îi explică absenţa. Asta înseamnă că acea „cunoştinţă” a ei locuieşte undeva pe la ţară; după cum tocmai a menţionat Heather, Angelica are într-adevăr o mulţime de cunoştinţe.

Sprijinindu-se de bastonul pe care începuse să-l folosească recent, Helena se ridică în picioare.

— Într-adevăr. Fiecare dintre noi, în felul său, va încerca s-o identifice pe cunoştinţa atât de disperată.

Lăsându-i pe bărbaţi cu planurile lor, doamnele se îndreptară către salon pentru a discuta propriile strategii. Eliza îşi încolăci braţul pe după al lui Heather şi rosti cu voce joasă:

— Tocmai m-am gândit. Mă întreb dacă Angelica purta colierul la serata familiei Cavendish.

— I l-ai dat, nu?

— Da, când eu şi Jeremy ne-am întors în oraş. L-a purtat la balul dat cu ocazia logodnei noastre.

— Hm… n-are niciun rost s-o întrebăm pe mama. Este necăjită şi s-ar putea să nu-şi amintească bine. Cine altcineva dintre ai noştri era acolo, mai ştii?

— Nu, dar Henrietta trebuie să fi fost, nu crezi?

— Da, trebuie să fi fost. O putem întreba pe Louise. Oricum, dacă e să fi băgat de seamă cineva colierul la gâtul Angelicăi, aceea e Henrietta…

— Pentru că abia aşteaptă ca bijuteria să ajungă la ea, confirmă Eliza. Ar trebui s-o găsim şi s-o întrebăm.

Surorile Angelicăi se opriră în faţa uşii deschise a salonului şi făcură schimb de priviri. Heather îşi arcui sprâncenele.

— S-ar zice că oricine poartă acel colier are parte de evenimente ciudate şi dramatice.

— Adevărat, răspunse Eliza. Dar, până acum, rezultatele au făcut să merite drama din plin.

— Poate că Angelica are parte de propria aventură.

— Să sperăm că e aşa, dar şi că eroul ei se află acolo ca s-o salveze.

Heather dădu din cap şi făcu un semn cu mâna.

— Între timp, hai să vedem ce putem face pentru a-i acoperi urmele.

*

Dominic şi Angelica discutau dacă era bine să străbată călare distanţa până la castel când o bătaie în uşă îi întrerupse. Enervat de intruziune, sentiment care îl surprinse, Dominic strigă:

— Intră!

Uşa se deschise, iar Jessup şi Thomas intrară.

Lăsându-se pe spate, contele le făcu semn să se apropie.

— Ce-aţi aflat?

Pe când se apropia de birou, Jessup îi aruncă o privire nesigură Angelicăi, în timp ce ochii lui Thomas o cercetau din spatele genelor.

Dominic îşi flutură o mână.

— Poţi vorbi deschis în faţa domnişoarei Cynster. A fost de acord să ne ajute şi trebuie să afle ce-aţi descoperit

în aceeaşi măsură ca mine.

Jessup dădu din cap către ea, apoi se uită la stăpânul său şi făcu o grimasă de nemulţumire.

— Sunt peste tot. Au oameni în toate hanurile, iar aceştia nu fac decât să-şi piardă vremea prin curţi urmărind fiecare trăsură şi cercetându-l pe fiecare pasager. Am stat de vorbă cu câţiva grăjdari de la hanuri; se pare că, înainte de ivirea zorilor, au venit nişte nobili să întrebe dacă n-a zărit careva o domnişoară de neam cu părul roşu-auriu.

Dominic o privi pe Angelica şi o văzu strâmbându-se.

— Şi ce răspuns au primit?

— Ei bine, desigur, nimeni n-a văzut-o, aşa că au lăsat oameni de veghe, dar un grăjdar l-a auzit pe unul dintre ei lăudându-se că au postat oameni de pază până la Buntingford, adică până la a treia halta. Nicio trăsură nu poate să străbată o asemenea distanţă fără să se oprească pentru a schimba caii

— Şi care-i situaţia drumurilor spre răsărit şi spre apus? se interesă Dominic.

— Aceeaşi poveste. Au pus oameni de pază cale de trei halte, zise Jessup privind-o insistent pe Angelica. Familia dumneavoastră pare hotărâtă să nu vă piardă. La întrebarea tacită a stăpânului său, bărbatul răspunse: Am verificat, dar s-au ocupat şi de asta. M-am întrebat dacă noaptea e posibil să te strecori călare pe drumuri lăturalnice, dar, chiar şi aşa, tot trebuie să treci pe lângă câteva hanuri înainte de a ieşi la drum deschis, iar ei au pus paznici acolo, ca să nu mai spun că zgomotul copitelor pe caldarâm se aude de la o poştă. Este prea riscant, zise Jessup cu o nouă strâmbătură. În concluzie, toată Londra este supravegheată îndeaproape şi nu există nicio posibilitate de a o părăsi.

— Nu există nicio posibilitate de a o părăsi dacă eşti o domnişoară de neam cu părul roşu-auriu, interveni Angelica.

Jessup se încruntă şi dădu din cap.

— Da… aşa e.

Ea zâmbi, apoi se uită la Dominic.

— Cred că ştiu cum putem să ne furişăm afară din Londra.

*

— Nu-mi place.

O oră mai târziu, după ce le dăduse liber lui Jessup şi Thomas, care îşi manifestaseră neîncrederea faţă de privirea entuziasmată a ochilor verzi-aurii, Dominic purta o bătălie disperată. Şi pierdea.

— Chiar dacă te deghizezi, este prea primejdios. Nu putem risca să te descopere.

El nu putea risca să fie descoperită de familia ei şi dusă acasă.

Se plimba de colo-colo, în spatele biroului. Rareori făcea asta, dar situaţia era prea gravă. Încercase toate stratagemele, o fulgerase cu o privire fioroasă, însă nu-i folosise la nimic. Pe alţii, respectiva privire îi copleşise, dar ea părea imună la aşa ceva.

Şi ea se plimba de colo-colo, de partea cealaltă a biroului, manifestându-şi plenar vibranta energie feminină. O jumătate din el dorea să uite discuţia în contradictoriu, să ocolească biroul şi să-i facă o propunere de cu totul alt gen.

În replică la declaraţia lui, ea îşi flutură nepăsătoare o mână.

— Nu poţi să spui pur şi simplu că nu-ţi place; trebuie să vii cu un plan mai bun.

Tocmai asta era însă problema: n-avea niciunul. Planul ei – cel de care fusese atras la un moment dat – era atât de absurd, încât ar fi putut să dea roade.

— Sunt de acord că trebuie să aşteptăm până când ai tăi îşi vor retrage iscoadele – altfel, ar fi prea primejdios. Fiindcă eu călăresc mereu, la ţară sau aici, nu există nici rândaş sau argat de la hanuri care să nu mă cunoască din vedere.

Aceasta era o concesie, căci Angelica începuse prin a-

şi exprima dorinţa de a pleca a doua zi.

Abia se mai putea concentra. Dacă n-o făcea să se aşeze, toată povestea n-avea să se sfârşească aşa cum dorea ea. Însă asta ar fi însemnat să nu se mai termine deloc. O sfredeli cu privirea până când Angelica se opri la rândul ei.

— Ce-i?

El arătă către fotoliu, apoi se postă în spatele mesei de lucru.

— Stai jos! Hai să vedem dacă putem pune la punct detaliile.

Zâmbetul ei de triumf fu o adevărată minune. Angelica trase fotoliul mai aproape de birou, apoi, cu un foşnet al rochiei, se aşeză pe marginea lui, cu spatele drept, cu ochii plini de entuziasm, dar şi de altceva, toată numai acceptare.

— Mă gândeam că, deoarece trebuie să ne întoarcem cu pocalul până la începutul lunii viitoare, ar trebui să stabilim cât ne permitem să aşteptăm înainte de a pleca.

Faptul că folosea deja pluralul „noi” merita preţul, constată el se aşeză privind-o concentrat.

— Chiar dacă luăm poştalionul, tot va dura minimum şapte zile până să ajungem la castel.

— Şi de acolo înapoi.

— Corect. Avem patru săptămâni, din care două înseamnă drumul. În plus... Dominic privi mormanul de hârtii de pe birou, clătină din cap şi zise: Nu pot să trec prin Edinburgh fără să rezolv o parte din astea – nu mai pot aştepta. Asta ne va lua cel puţin încă o zi, sau poate două.

— Va trebui să ne oprim în Edinburgh oricum. Fiindcă el o privi întrebător, Angelica arătă spre sine cu un gest elocvent: Rochii. Voi avea nevoie de rochii pentru drum şi pentru mai târziu. Nu pot să merg la castel fără să am haine de schimb potrivite.

— Dacă tot trebuie să stăm în Londra câteva zile, până când familia ta va slăbi supravegherea, poţi să-ţi procuri rochiile de aici.

— Nu pot. Pentru a avea nişte haine decente, toate trebuie modificate, şi nu există în Londra o singură croitoreasă respectabilă care să nu mă recunoască şi să nu-l anunţe instantaneu pe tata. În afară de asta, când voi accepta să devin contesa ta, voi avea nevoie de o croitoreasă în Edinburgh – o să profit de ocazie pentru a le pune la încercare talentele, şi n-am niciun motiv să nu aştept până atunci pentru a-mi lua câteva rochii… de fapt, ar fi preferabil. N-avem nevoie de bagaj suplimentar dacă vom călători cu poştalionul. Îşi mări ochii şi adăugă: Sunt perfect convinsă că tu cunoşti adresele câtorva croitorese din Edinburgh.

— Există câteva în Edinburgh despre care am auzit că sunt excepţionale, rosti el cu o expresie impasibilă.

— Nu zău? Dominic putea desluşi impertinenţa din cuvintele ei: Cum de ştia care dintre croitoresele din Edinburgh sunt excepţionale? Totuşi, Angelica îşi luă seama şi se mulţumi să zâmbească. Deci, câte zile ne rămân?

— Dacă ne luăm o marjă suplimentară de o zi pentru fiecare călătorie, plus două zile la Edinburgh… ne rămân zece zile cu totul.

— Dintre astea, pe unele le putem petrece aici, aşteptând ca bărbaţii din familia mea s-o lase mai moale cu supravegherea, iar pe celelalte la castel, convingând-o pe mama ta că sunt distrusă, astfel încât să-ţi înapoieze pocalul. Proptindu-şi un cot pe birou şi sprijinindu-şi bărbia în palmă, îşi trecu un deget fin peste buze, atrăgându-i privirea spre arcuirea lor voluptuoasă. Cât crezi că va dura ultima parte?

El clipi şi trebui să se gândească la ce însemna „ultima parte”.

— N-am nici cea mai vagă idee. Mirabelle s-ar putea să-ţi arunce o privire şi să fie complet satisfăcută, după care să-mi dea imediat pocalul. Dar e mai probabil că va lăsa să treacă nişte zile pentru a se convinge că i-am adus cu adevărat ceea ce mi-a cerut. După un moment, continuă: S-ar putea să avem mai mult noroc cu evaluarea

numărului de zile în care familia ta îşi va ţine oamenii la hanuri. Tu ştii cum se desfăşoară activităţile la tine acasă. Cât timp pot rezista fără majoritatea personalului? Câtă vreme va trece până vor fi nevoiţi să cedeze şi să-şi cheme oamenii?

— Asta nu depinde atât de lipsa personalului masculin, d de cât de mult le va lua femeilor din familie să-i convingă pe bărbaţi să asculte vocea raţiunii şi să accepte că sunt teafără, dar... Cu privirea aţintită în ochii lui, se gândi puţin, apoi adăugă: La un moment dat va trebui să mai trimit o scrisoare – nu mâine, ar fi prea curând, dar poate poimâine – ca să mai calmez lucrurile. Nu ştiu, trei sau patru zile?

— După cum ai menţionat, chiar şi după ce se vor retrage, precis îi vor pune pe proprietarii hanurilor şi pe slujitorii acestora să caşte ochii după tine în schimbul unei recompense consistente în caz că te vor găsi.

— Într-adevăr, dar tocmai de aceea mă voi deghiza. Şi, dacă ne calculăm bine timpul, adică aşteptăm patru zile, iar apoi plecăm cu poştalionul, înseamnă că ne rămân şase zile să o convingem pe mama ta că sunt distrusă.

— Nu. Nu vreau să ne pripim şi să descopăr prea târziu că familia ta încă supraveghează drumurile. O să aşteptăm cinci zile. Suntem în a doua zi a lunii. O să plecăm cu poştalionul de noapte în seara zilei de şase. Dacă n-o scotea în siguranţă din Londra, nimic nu mai conta, îşi zise el. Astfel, ne vor rămâne cinci zile s-o convingem pe mama şi să obţinem pocalul.

Ea îi studie chipul, apoi încuviinţă.

— Cinci zile ar trebui să fie de ajuns. Contele avu impresia clară că ea urzea un plan, dar, înainte de a căpăta confirmarea, expresia ei se lumină. Acum... legat de deghizarea mea. Îşi flutură degetele şi ceru: Două foi de hârtie, te rog, întrucât trebuie să fac două liste.

Surprins, se conformă, apoi o privi cum scrie grăbită în capul paginii: Haine pentru tineri.

— Bine. Dacă se presupune că sunt un tânăr

respectabil care călătoreşte spre nord împreună cu tutorele său, voi avea nevoie de o cămaşă, pantaloni, o jachetă şi o eşarfă. Şi probabil o haină mai groasă, având în vedere că mergem la Edinburgh. Cu grijă, le înşiră pe toate pe coală. Acum… îşi lipi de buze capătul tocului, distrăgând din nou atenţia tovarăşului său, apoi îşi coborî privirea spre podea. Picioarele mele sunt atât de mici, încât e dificil să facem rost de cizme. Poate că ar trebui să port pantaloni colanţi şi pantofi.

— Cizme, replică el imediat. În niciun caz colanţi. Hotărându-se că nu era în stare să explice semnificativa diferenţă dintre pulpele şi gleznele ei şi cele ale oricărui tânăr, adăugă: O să mă duc cu Griswold. O să-ţi găsim nişte cizme pe undeva.

Angelica dădu din cap şi se aplecă pentru a nota altceva pe listă, oferindu-i privirii părul ei strălucitor, atât de uşor de identificat. De parcă i-ar fi simţit grija, spuse:

— Şi o pălărie, desigur. Sunt sigură că Griswold va şti s-o aleagă, dar trebuie să fie suficient de mare ca să-mi acopere complet părul.

Şi pentru a-i umbri cât mai mult chipul, inclusiv buzele mult prea feminine. Niciun tânăr de pe lumea asta nu avea buze ca ale ei, un alt aspect pe care el nu avea de gând să-l menţioneze.

— Bine. Tamponă cu sugativa lista, apoi i-o prezentă zicând: Vezi dacă mi-a scăpat ceva. Cufundă peniţa în cerneală şi scrise pe a doua foaie: „Lucruri care îmi trebuie acum”. Văzându-l că o privea, explică: Acestea sunt lucruri personale de care am nevoie. Dacă Brenda ar putea ieşi în după-amiaza asta ca să mi le procure, m-aş descurca pentru moment.

Lăsând-o să-şi compună a doua listă, el se concentră asupra celeilalte. Observă că indusese o fâşie de material, eventual o eşarfă, şi tocmai era pe cale să întrebe la ce-i trebuia când pricepu. Îi privi pieptul, încercă să-şi imagineze… clătină din cap şi reveni la înşiruirea de obiecte solicitate. Era trecută şi o pereche de ciorapi lungi din

mătase. Închise ochii, reflectă cum putea să arate o femeie îmbrăcată ca un bărbat şi sfârşi închipuindu-şi paşii necesari pentru a dezbrăca acea femeie... Deschise ochii tocmai când ea se lăsa pe spate, aparent satisfăcută de lista cu obiecte personale.

— Curea şi mănuşi, spuse el dându-i prima foaie. Va trebuie să-ţi acoperi mâinile.

— A! Mulţumesc.

Înşfăcă lista şi o completă. După ce termină de scris, el se întinse şi i-o luă.

— Eu şi Griswold vom vedea ce putem găsi. Cu cizmele va fi cel mai greu, dar o să ne descurcăm cumva.

Deja ştia că picioarele ei, la fel ca şi mâinile, erau mici şi delicate – reuşise să-i cuprindă glezna cu degetele de la o mână.

— Excelent. Cu ochii strălucind, ea îşi propti ambele coate pe birou, îşi împleti degetele şi îşi propti bărbia pe ele. Cum crezi că o să facem rost de locuri în poştalionul de noapte care pleacă la Edinburgh?

Lui Dominic îi trecu prin minte să reziste tirului de întrebări şi s-o trimită la plimbare, dar nu prea ştia cum s-o facă.

Spunându-şi că, oricum, era aproape ora prânzului şi n-avea rost să se întoarcă la hârtiile lui pentru că foarte curând avea să fie întrerupt din nou, cedă şi o lăsă să-l chestioneze. După cum se aştepta, odată abordată problema, ea făcu câteva sugestii de bun-simţ legate de modul în care să se ascundă în caz că rudele ei se gândeau să verifice listele pasagerilor, sugestii pe care el le acceptă fără să o contrazică.

— Bine, zise ea, aparent satisfăcută. Zâmbind, îi întâlni privirea şi adăugă: Acum, tot ce avem de făcut este să vedem cum ne vom umple timpul până în seara zilei de şase.

El o privi în ochi şi nu-şi putu da seama dacă îl tachina sau nu.

Capitolul 5

Parcă ar fi avut de-a face cu un vânat nou, se gândi Dominic. Trebuia să înveţe obiceiurile prăzii, toate nuanţele comportamentului său; trebuia să înveţe a-i interpreta semnele.

Ceea ce era esenţial, în condiţiile în care era posibil ca, într-o bună zi, vânătorul să descopere că el era cel vânat.

În acea seară, în vreme ce-i ţinea Angelicăi scaunul în salonul pentru mic dejun – nu considerase necesar să deschidă uriaşa sufragerie –, privi buclele strălucitoare care se revărsau din cocul înalt pe pielea lăptoasă lăsată vederii de absenţa şalului şi se gândi că instinctele sale de vânător nu-l înşelau: trebuia să-şi facă griji în privinţa ei şi a motivelor ei.

După ce tânăra femeie se aşeză, el ocoli masa şi îşi ocupă locul, iar Mulley, ajutat de Brenda, aduse supa. Se apropiară de stăpânul lor, pentru a-l servi primul, însă el arătă spre Angelica.

Şi o urmări cum, cu ochi strălucitori şi zâmbete şăgalnice, îi fermeca. Nici Mulley, nici Brenda nu erau uşor de impresionat, dar amândoi păreau a se topi în faţa... doamnei care, oricât de intransigentă s-ar fi arătat acum, avea să devină curând stăpâna lor. Nu ştia de ce refuzase să accepte acea parte a înţelegerii, dar nu încăpea îndoială că avea s-o facă în cele din urmă. Habar n-avea în ce joc intenţiona să-l atragă, însă toate misterele aveau să se elucideze în mod sigur.

Cât despre personal, felul în care-l atrăgea de partea ei era o dovadă de şiretenie. După ce Mulley şi Brenda îl serviră şi pe el, Dominic le făcu semn că erau liberi şi îşi ridică lingura.

Timp de un minut, el şi Angelica mâncară în linişte, apoi ea îşi ridică privirea.

— Ai spus că este un castel uriaş. Ai un personal numeros?

El luă o altă lingură plină cu supă cremoasă, apoi zise:

— Vărul tău St. Ives – gândeşte-te la casa lui de la ţară, la numărul de oameni care se ocupă de ea, şi dublează-l.

— Atât de mulţi?

— Nu că am avea nevoie într-adevăr de atât de mulţi, desigur, dar e vorba de mai multe mâini pentru ca treaba să fie mai uşoară, este un mod de a…

Nu reuşi să găsească imediat cuvintele potrivite.

— De a le da de lucru oamenilor, astfel încât aceştia să simtă că au o contribuţie la bunăstarea clanului?

— Da. După un moment, continuă: Brenda, de exemplu. Şi-a pierdut soţul într-un accident petrecut cu vreo cinci ani în urmă. Menajera castelului, doamna Mack, a decis că ar avea nevoie de încă o cameristă la etaj, aşa că Brenda a venit să locuiască şi să lucreze la castel.

— Deci, nu este doar o văduvă amărâtă care trăieşte pe spinarea danului.

El dădu din cap că nu. După ce îşi termină supa, se lăsă pe spate şi îşi studie musafira. Luaseră prânzul în această cameră, apoi el declarase că are treabă în bibliotecă… şi fusese puţin surprins că ea îi permisese să plece. Dar o făcuse şi, în schimb, după cum bănuia el acum, îşi petrecuse după-amiaza cu oamenii lui.

Angelica îşi termină supa tocmai când Brenda se întoarse să ia farfuriile goale, în vreme ce Mulley aducea felul următor.

Ca o confirmare a supoziţiilor lui, Angelica exclamă la vederea peştelui, făcându-i complimente Brendei, care se ocupa uneori şi de bucătărie. Încântată, Brenda se retrase, iar Mulley le servi zâmbind felul doi.

Dominic observă plăcerea şi mândria cu care majordomul său îndeplinea această sarcină minoră. El însuşi ştia cum să atragă respectul oamenilor şi să le câştige loialitatea, dar, în fond, era bărbat – nu avea

iscusinţa evidentă a Angelicăi.

Presupusese că o frumuseţe răsfăţată din înalta societate nu avea să depăşească atât de uşor diferenţa dintre clasele sociale… dar, fără îndoială, fetele din familia Cynster erau obişnuite să administreze palatele ducale şi să se ocupe de personal.

Când rămaseră din nou singuri, ea îşi ridică privirea.

— Mulley mi-a spus că este majordomul tău. Ai un altul pentru castel?

— Nu, Mulley se ocupă şi de castel, când este necesar.

Angelica îşi îndreptă atenţia către peşte şi se gândi ce să-l întrebe în continuare. Îşi petrecuse după-amiaza în bucătărie, ajutându-l pe Griswold, valetul lui Dominic, să lustruiască argintăria. În loc să-l bată la cap pe stăpân, preferase să afle singură cum stau lucrurile cu servitorii. Şi se dovedea că bine făcuse.

— Personalul clanului nu este la fel… ei bine, precum cel dintr-o casă englezească, nu-i aşa?

— N-am de unde să ştiu, zise el ridicând din sprânceană. Spune-mi.

Ea se încruntă.

— Interacţiunea dintre stăpân şi servitori este altfel. Cei din clan nu se poartă de parcă ar fi egali cu stăpânul, dar nici de parcă ar fi… Cred că un cuvânt potrivit ar fi subordonaţi, ca servitorii englezi. Făcu o pauză, apoi continuă: Ierarhia este mult mai puţin evidentă.

Dominic dădu din cap.

— Cuvântul „stăpân” este mai curând echivalent cu „şef” decât cu „proprietar”.

— Da. Asta-i ideea.

Îndreptându-şi din nou atenţia spre farfurie, se înfruptă din calcanul delicios, mulţumită că observaţiile şi deducţiile ei se confirmaseră. Deşi încă nu acceptase să fie contesa lui, nu era atât de proastă ca să nu profite de şansa de a face cunoştinţă mai bine cu cei câţiva servitori pe care el îi adusese la Londra, înainte de a se pomeni în mijlocul

personalului evident mult mai numeros de la castel. Cu puţin noroc, diferenţa mai puţin tranşantă dintre stăpân şi servitori avea să-i permită să afle mai multe în timpul sejurului lor forţat în Londra.

Brenda veni să ia farfuriile. După ce Mulley tăie friptura, îi servi şi se retrase, Angelica prinse privirea lui Dominic.

— Le-am spus oamenilor tăi despre planul nostru de a ajunge la Edinburgh, şi toţi sunt de părere că e bun. Griswold caută hainele cele mai potrivite pentru a mă deghiza într-un tânăr. Intre timp, ai găsit cumva vreun motiv ca să te răzgândeşti şi să plecăm înaintea datei de şase?

El încremeni.

— Nu. Tu ai găsit vreunul?

— Nu, voiam doar să am confirmarea datei. Arătă spre farfurii şi adăugă: Brenda trebuie să ştie, ca să facă aprovizionarea cu mâncare.

Faptul că ea se gândea la organizarea casei şi că vorbise cu servitorii despre planul lor alungă din mintea lui Dominic orice urmă de îndoială; Angelica nu avea să dea înapoi, constatând pe nepusă masă că nu voia să participe la acea aventură.

Ştia *precis* ce făcea, cu ce fusese de acord, şi îşi îndeplinea sarcina cu acea încredere despre care el începea să presupună căii era caracteristică.

Mestecă, înghiţi, apoi o lămuri:

— Poştalionul de Edinburgh pleacă de la Bull and Mouth, de lângă Aldersgate, la opt seara. Putem să mâncăm la han, astfel încât Brenda şi ceilalţi să nu fie nevoiţi să ne hrănească aici, iar apoi să se grăbească să împacheteze şi să traverseze Londra.

— În mod cert, aşa ar fi cel mai bine.

— Mâine-dimineaţă îi voi trimite pe Jessup şi pe Thomas la Aldersgate să rezerve locurile. Thomas, ca lacheu al unui lord, va cumpăra biletele pentru noi – pentru mine şi pentru tine –, apoi Jessup va lua celelalte cinci

locuri, două înăuntru şi trei afară. În afară de vizitiu şi de gardian, numai noi vom fi în trăsură. Se gândi puţin şi adăugă: Ar trebui să ajungem separat la Bull and Mouth. Vreau să facem tot posibilul pentru a-i îndepărta pe ai tăi de pe urmele noastre.

Ea zâmbi în semn că era de acord. *A*

— E ca un joc de-a v-aţi ascunselea în viaţa reală.

— Sper că, până atunci, vor căuta în altă parte.

— Griswold a spus că va fi gata să meargă cu tine mâine-dimineaţă. Parcă inconştientă de gafa pe care o făcuse organizându-i timpul, continuă: Dacă veţi găsi tot ce-mi trebuie ca să mă deghizez, iar Jessup şi Thomas rezolvă treaba cu poştalionul, atunci, până mâine la prânz, vom avea tot ce este necesar pentru a ne furişa pe lângă fraţii şi verii mei şi pentru a ajunge cu bine la Edinburgh.

Încrederea ei – strălucindu-i în ochi, în expresia chipului – era contagioasă.

— Dacă avem noroc, aşa va fi, murmură el.

În timp ce Mulley curăţa masa, iar Brenda aduse desertul, Angelica îl informă veselă care îi erau preferinţele în materie de culori şi materiale şi îi dădu tot felul de detalii de care să ţină cont atunci când cumpăra cele necesare pentru deghizarea ei. El se gândi să-i spună că nu-şi va aduce aminte de nimic din toate astea şi că era mai bine să-i zică lui Griswold, dar n-o făcu. De fapt, avea o memorie mai bună decât a valetului său. Pe de altă parte, îl intriga la culme felul în care ea şi, după toate aparenţele, Griswold îşi imaginau că vor reuşi să camufleze o persoană atât de vibrant feminină într-un tânăr bărbat. Spera că totul avea să fie în regulă, dar, urmărind-o cum vorbea şi îşi flutura mâinile, cu ochi, expresii şi gesturi atât de feminine, îşi dădu seama că, indiferent cât de măiastră era deghizarea ei, el şi libidoul lui nu puteau să fie păcăliţi. Pentru nimic în lume.

Iar el şi libidoul lui tot mai intens aveau să stea alături de ea tot drumul până la Edinburgh.

Încruntarea din sinea lui probabil că i se citi în ochi. Ea

tăcu şi îl privi întrebătoare.

Contele se foi, împingându-şi scaunul în spate. Amândoi îşi terminaseră desertul.

— Eu… Ridicându-se, îşi coborî privirea spre ea. Am nişte documente de care trebuie să mă ocup în bibliotecă.

Punând deoparte şervetul, ea se ridică la rându-i.

— Da, desigur.

Dominic presupusese că, la fel ca după-amiază, avea să se despartă de el pe coridor şi să se ducă undeva, probabil în salonaşul de la etaj, dar nu se întâmplă aşa. Vorbind veselă despre Scoţia, informându-l că nu fusese niciodată mai departe de Edinburgh, ea îl conduse spre bibliotecă, deschise uşa şi intră înaintea lui.

El se opri în prag, apoi, cu buzele strânse, păşi înăuntru şi închise uşa.

Angelica tăcu şi se uită de jur împrejur. Luă sfeşnicul lăsat pe masa de lângă uşă şi se apropie de rafturi, studiind cotoarele cărţilor.

— Ce cauţi?

Voia s-o ajute să găsească, deoarece cu cât o făcea mai repede, cu atât pleca mai repede.

— Mă uit doar. Fără să-şi întoarcă privirea spre el, îşi flutură mâna şi zise: Nu mă băga în seamă. N-o să te deranjez.

Privirea pe care el i-o aruncă avea părţi egale de neîncredere şi resemnare. Ezită, apoi se îndreptă spre birou. Contractele şi comenzile la care lucrase toată după-amiaza îl aşteptau. Reglă flăcările lămpilor pe care Mulley le aprinsese mai devreme, se aşeză şi încercă să-şi concentreze mintea asupra întortocheatelor probleme ale moşiei Guisachan şi a numeroaselor sale afaceri

Cumva, spre surprinderea lui, reuşi. La început.

Când bătu ceasul, atrăgându-i atenţia că trecuse o jumătate de oră, îşi ridică privirea şi descoperi că Angelica se tolănise într-o rână în fotoliul din faţa biroului, cu picioarele micuţe sprijinite pe un taburet pe care probabil că îl scosese de sub o husă. Privirea ei era aţintită asupra

paginilor unui volum îmbrăcat în piele roşie, pe care îl ţinea în poală.

Era complet absorbită – nu observă şi nici nu reacţionă la privirea lui, ceea ce îi permise să o studieze într-un mod de la care se abţinuse până atunci. Încet, îşi lăsă ochii să coboare de la cununa de păr strălucitor, remarcând scânteierile arămii printre şuviţele de aur, spre chipul cu trăsăturile relaxate şi… perfect angelice. Din punctul de vedere al înfăţişării, numele i se potrivea perfect. Sub sprâncenele castanii, delicat arcuite, se aflau ochii mari şi frumoşi, acum îndreptaţi spre paginile cărţii, cu gene lungi şi curbate care aruncau umbre dantelate pe obrajii de porţelan.

Nasul ei era mic şi drept. Buzele difereau una de cealaltă – cea de sus arcuită incitant, cea de jos plină; gura ei era întruchiparea tentaţiei, promiţând tot felul de delicii senzuale.

Faţa ei era ovală, iar bărbia, o linie sculptată fin, îi dădea un aer de blândeţe, însă el o văzuse şi ridicându-se cu fermitate.

Privirea lui coborî mai jos, pe linia lungă a gâtului, spre zalele ciudatului ei colier, spre pieptul bombat…

Îşi spuse că trebuia s-o privească fără pasiune, că era firesc să-i compare nurii cu ai frumuseţilor din Scoţia, Anglia şi din înalta societate cu care avusese de-a face, dar toate păliseră în amintirea lui; nu-şi putea aminti de niciuna care să semene cu îngerul tolănit în fotoliu.

Iar lipsa de pasiune nu era ceva care să-l caracterizeze, nu în timp ce o privea pe ea.

Rezistând nevoii de a se mişca în fotoliu, pentru a se elibera de disconfortul tot mai mare care îl cuprindea pe măsură ce privirea lui cobora de la sine tot mai jos, spre talia firavă, ascunsă de faldurile rochiei, spre curbura şoldului şi spre linia elegantă a coapsei, ambele reliefate sub mătasea fină, îşi aminti că ea se dedicase planului său, acţiunii lor comune, ceea ce însemna că, mai devreme sau mai târziu, Angelica avea să fie a lui.

Pentru prima dată, permise acestui gând să-şi facă sălaş în mintea lui. Îngrijorarea i se diminuă şi, rămânând vigilent, se mai linişti. Eliberându-se mental de vrajă, din capcana în care ea îl aruncase fără să vrea, se gândi că poate semăna cu tatăl lui mai mult decât crezuse.

Fiica Celiei îl fascina cum n-o făcuse niciodată vreo femeie. Acel înger strălucitor se năpustise asupra lui, i se băgase pe sub piele, îl amuza şi îl intriga. Nu-şi amintea să fi simţit vreodată nevoia de a diviniza felul de a gândi al unei femei.

Asta îl făcu să se întrebe dacă vechea zicală „Aşchia nu sare departe de trunchi” nu era cumva adevărată. Nu putea nega faptul că atracţia pe care o simţea pentru fata Celiei semăna a înrobire, iar el nu avea nicio intenţie să-i cadă victimă, însă riscul era considerabil. Un bărbat înţelept este conştient de slăbiciunile lui, recunoscându-le cel puţin faţă de sine.

Tocmai era pe cale să-şi îndepărteze privirea de cea mai recentă slăbiciune a sa când, curios să vadă ce anume îi subjugase atât de tare atenţia, îşi aplecă fruntea pentru a zări scrisul auriu de pe cotorul cărţii: Robertson. *Istoria Scoţiei.*

Îi scrută chipul, văzu că era concentrată, apoi reveni la hârtiile sale. Luă una şi se prefăcu afectat că o citea.

Dintre sutele de volume din bibliotecă, ea îl alesese pe Robertson. Fără ostentaţie, începuse să citească despre lumea în care el avea să o ducă – lumea pe care, după cum bănuia el, avea de gând să şi-o însuşească.

Acesta era un aspect al caracterului ei pe care nu trebuia să-l uite. Acea femeie afurisită era inteligentă, deci primejdioasă, mai ales pentru el.

*

Târziu în dimineaţa următoare, Dominic şi Griswold se întoarseră din expediţia lor la cumpărături. Contele ţinea sub braţ o pereche de cizme, iar valetul căra câteva

pachete învelite în hârtie maro. Timp de trei ore bătuseră străzile Londrei vizitând tot felul de croitori şi negustori, dar reuşiseră să achiziţioneze toate hainele şi accesoriile de pe lista Angelicăi.

Dominic ţinu deschisă poarta grădinii din spate – singura intrare pe care o foloseau acum – pentru Griswold, care îşi ţinea în echilibru poverile, apoi îl urmă către uşa din spate a casei, o deschise, îi făcu semn valetului să între şi pătrunse la rândul lui în sala servitorilor.

Se opri dintr-odată, cu ochii cât cepele. Încăperea fusese j curăţată – nu, *lustruită* în cel mai mic detaliu. Cratiţele de deasupra vetrei străluceau. Blatul mesei, frecat şi lustruit, sclipea, iar bufetul, înainte gol, etala acum vrafuri de farfurii sclipitoare pe rafturile impecabile. Nu rămăsese nici măcar un fir de praf, cu atât mai puţin vreo pânză de păianjen.

Punând pachetele pe masă, Griswold contemplă aprobator camera.

Paşi grăbiţi se apropiară dinspre bucătărie. O făptură stranie apăru scuturându-şi mâinile de praf.

Angelica îi văzu şi zâmbi.

— V-aţi întors! Aţi luat totul?

— Da. Dar de unde ai luat hainele astea? se interesă uimit Dominic.

— De la Brenda.

Îşi coborî privirea spre fusta lungă şi bluza largă, din batist. Amândouă îi erau prea mari: decolteul larg al bluzei îi dezgolea un umăr rotund, iar fusta era rulată de câteva ori în talie şi legată cu o sfoară. O batistă în dungi, care îi ţinea părul legat, completa ţinuta.

— Le avea în plus, iar astea îmi sunt de ajuns pentru astăzi…

Îşi ridică privirea, zări pachetele, iar ochii i se luminară.

Dominic o urmări repezindu-se la ele, deznodând sforile, despăturind hârtia şi bombardându-l pe Griswold cu întrebări nerăbdătoare. Arăta ca o barmaniţă fâşneaţă

dintr-o tavernă de pe docuri – doar că era prea curată. Prea orbitor de frumoasă.

Rămas acolo unde se oprise, la capătul mesei, îşi scutură capul, sperând că astfel îşi va răcori creierul. Ceea ce-l şoca era contrastul, discrepanţa deconcertantă dintre haine şi trupul care se afla în ele. Angelica ţinea în mână o cămaşă albă şi flecărea cu Griswold despre eşarfe. Amintindu-şi într-un târziu de pachetul pe care-l ţinea la subraţ, i-l întinse.

— Cizmele tale. S-ar putea să trebuiască să le îndeşi nişte cârpe în vârf, dar ar trebui măcar să-ţi stea în picioare.

— Mulţumesc, spuse ea cu faţa îmbujorată. Îndepărtând hârtia, luă o cizmă, apoi rămase într-un picior în vreme ce-şi scotea un pantof de dans şi îi compara lungimea cu a noii încălţări. Diferenţa nu e prea mare, constată într-un final.

Aşezându-se pe un scaun, se apucă să probeze cizmele cu ajutorul lui Griswold. Dominic se sili să rămână pe loc, întrucât nu avea nevoie să-i revadă gleznele.

Încălţată cu noile achiziţii, se ridică timid, apoi, cu un zâmbet încântat, schiţă câţiva paşi de dans.

— Sunt perfecte! Ocolind masa, cu fusta ridicată până la jumătatea gambelor, se opri astfel ca Dominic s-o poată vedea. Apoi îşi ridică privirea spre chipul lui şi îi oferi un zâmbet strălucitor. Mulţumesc. Probabil că v-aţi chinuit o grămadă până să le găsiţi, dar rezultatul a meritat. Aş putea chiar şi să fug încălţată cu ele, dacă e nevoie.

Dregându-şi încet vocea, contele reuşi să scoată un sunet impasibil:

— Bine.

Nişte sunete venite de-afară îl făcură să se răsucească spre uşă. Aceasta se deschise, iar Jessup şi Thomas se iviră în prag. Ambii dădură din cap spre Dominic, priviră dincolo de el şi, cu o oarecare precauţie, o salutară pe Angelica.

Dominic le înţelese precauţia.

Aţi reuşit să rezervaţi locurile?

— Da, răspunse Jessup. Dar la limită. Tipul din spatele nostru a fost cam nervos că a trebuit să-şi schimbe planurile. Mi-a oferit o şpagă consistentă pentru două dintre locurile noastre, l-am spus că suntem marinari şi trebuie să ajungem la Edinburgh casă prindem vaporul, aşa că nu-i puteam face pe plac.

— O poveste bună, aprobă contele

Alţi paşi se apropiară dinspre bucătărie. Brenda apăru ştergându-şi mâinile. Văzându-i pe Jessup şi pe Thomas, zâmbi.

— Aţi venit la ţanc, masa e gata.

Mulley, purtând un şorţ lung, de majordom, peste ţinuta obişnuită şi ducând o tavă plină cu farfurii şi tacâmuri, venea în urma ei.

Brenda se întoarse spre Angelica.

— Doriţi să vă ajut să vă schimbaţi, domnişoară, cât timp Mulley pune masa în salon?

Angelica privi către noile ei haine, apoi către Brenda şi Mulley.

— Am muncit din greu toată dimineaţa ca să facem curat aici, iar tu ai dreptate, nu sunt îmbrăcată potrivit ca să iau masa în salon. Însă nu avem decât hrană rece – este vreun motiv pentru care n-am putea mânca cu toţii aici, de pe această masă excepţional de curată? Cred că aşa va fi mai uşor pentru toată lumea.

Mulley se uită la Brenda şi la Griswold, apoi îl privi pe Dominic.

— Asta ne va permite să ne ocupăm mai repede de treburile plănuite pentru după-amiază – dacă sunteţi de acord, milord?

— Sigur că da.

Mulley întrebase doar de formă, de ochii Angelicăi. Înainte de sosirea ei, Dominic luase întotdeauna masa în sala servitorilor, cu oamenii săi – aşa cum făcea şi la castel, în sala mare.

Contele se îndreptă către locul lui din capul mesei.

Angelica îşi adună noile haine şi le aşează grămadă pe un colţ al bufetului, în vreme ce Griswold îndepărtă ambalajele. Tânăra femeie se duse la capătul celălalt al mesei, dar Brenda o îndepărtă de acolo, iar Mulley interveni şi o conduse cu blândeţe la locul ei, la dreapta lui Dominic.

Ea îl privi, nu tocmai întrebător, dar îi putu zări totuşi rotiţele minţii învârtindu-i-se în vreme ce îl lăsa pe Mulley să o instaleze.

Satisfăcut, Dominic îşi trase scaunul şi se aşeză. Ca stăpânii să mănânce alături de personal era, după cum o ştia prea bine, de neconceput în lumea bună din Anglia; totuşi, ea propusese acest lucru. Se întrebă dacă citise ceva în cartea lui Robertson despre ritualul mesei în sânul clanurilor, unde seniorul şi oamenii lui mâncau din aceeaşi oală, sau dacă pur şi simplu aşa simţea ea.

Brenda şi Mulley aduseră platouri mari cu friptură rece, sosuri, fructe şi nuci, apoi toţi se aşezară şi începură să mănânce.

Conversaţia se derula liber. Brenda şi Mulley povesteau despre descoperirile lor în timp ce dereticaseră în sala servitorilor, în bucătărie şi în oficiul majordomului. Camera menajerei, camera de spălat vase şi cea de spălat rufe erau următoarele pe lista lor.

Când Jessup întrebă de ce-i apucase frenezia curăţeniei, Dominic află că sugestia venise de la Angelica. Îşi arcui întrebător o sprânceană către ea, însă fata ridică uşor din umeri.

— Vom reveni curând la Londra, şi, în vreme ce salonul şi biblioteca sunt locuibile, acestea şi alte camere de primire trebuie curăţate. Totuşi, încăperile cele mai folosite – şi cele mai necesare pentru buna funcţionare a casei – sunt cele de aici, din spatele uşii verzi. Prin urmare, dacă tot trebuie să aşteptăm câteva zile până să plecăm de aici, m-am gândit să punem casa la punct pentru când ne vom întoarce cu pocalul.

Dominic îşi ridică privirea spre ea, întâlnindu-i ochii care parcă îl avertizau să nu se lanseze în supoziţii.

Angelica nu păru să observe că în jurul mesei se lăsase tăcerea, convivii reflectând la cuvintele auzite şi la evidenta ei încredere ci, într-adevăr, aveau să se întoarcă la Londra la sfârşitul lunii, aducând preţiosul pocal.

Tânărul Thomas, plin de entuziasm, se întoarse spre Jessup şi îl întrebă dacă nu trebuiau să ajute şi ei la curăţenie.

Dominic îl lăsă pe Jessup să decidă în vreme ce o urmărea pe sub gene pe Angelica. Încă nu-şi dăduse seama care era motivul ei ascuns, care erau ţelurile ei intime, imediate sau pe termen lung.

Că avea nişte ţeluri, asta era dar; avea o personalitate prea puternică – semăna prea mult cu el. Ei doi nu erau genul de oameni care să lase viaţa să-i poarte după bunul ei plac, întotdeauna ştiau ce vor şi, în măsura în care era posibil, foloseau calea cea mai directă pentru a-şi atinge scopurile.

O scrută, dar nu reuşi să-i desluşească intenţiile.

La sfârşitul mesei, ea îşi manifestă dorinţa de a-şi proba noile haine şi îi rugă pe Brenda şi pe Griswold să o asiste. Lăsându-i pe Mulley, Thomas şi Jessup să strângă masa, Dominic se refugie în bibliotecă.

*

O oră mai târziu, Angelica descinse pe scări, coborând treptele una câte una. Era încântată de felul în care arăta în pantalonii de catifea şi în cizmele de piele. Până să facă o piruetă în faţa oglinzii înalte din dormitorul contesei, admirându-se din cap până în picioare în hainele bărbăteşti, habar n-avusese că gambele ei erau atât de lungi, iar coapsele, atât de feminine. Din fericire, acestea din urmă erau ascunse sub poalele jachetei alese de Griswold.

Începea să se înţeleagă bine cu valetul lui Dominic. La început fusese distant, dar deja începea s-o considere un aliat, cel puţin în privinţa intereselor stăpânului său. Brenda ajunsese mai repede la aceeaşi concluzie, iar acum

reprezenta o bogată sursă de informaţii despre Dominic, *castel* şi clan, subiecte de care era cât se poate de interesată.

Cunoaşterea reprezenta cheia controlului oricărei situaţii, aşa că trebuia să afle cât mai multe despre Dominic. Inclusiv lucrurile mărunte pe care numai ea le putea discerne.

Din holul principal coti în coridorul care ducea spre bibliotecă. Dominic îi cumpărase hainele pentru deghizare – corect era să-i arate rezultatul şi să-i afle părerea. Deschizând uşa bibliotecii, păşi înăuntru.

Dominic îşi ridică privirea… şi trebui să se controleze pentru a nu rămâne cu gura căscată. Să se controleze pentru a nu se încrunta, pentru a nu reacţiona la tot ce declanşa în el mica obrăznicătură. Cu o răsucire, ea închise uşa, făcând ca poalele hainei să se învolbureze, ceea ce îi permise lui să întrezărească posteriorul subliniat de catifeaua maro a pantalonilor.

Gura i se uscă. Era conştient că instinctele sale de vânător, trezite la viaţă, îi blocau muşchii în acea încremenire nefirească a tuturor prădătorilor care îşi pândesc prada. Îşi spuse că ea nu era o pradă, dar îi venea greu să-şi reprime imboldul lăuntric.

Ea se opri în faţa biroului, unduirea coapselor fiindu-i evidentă în mers. Întinzându-şi braţele cu graţie, poză ostentativ şi aşteptă cât timp el îşi ridică lent privirea de la picioare spre capul ei, peste sânii strânşi nemilos în spatele cămăşii de olandă, peste reverele largi ale hainei maro, peste eşarfa cu dungi roşii legată neglijent în jurul gâtului, spre chipul ei, spre ochii ei.

Cu buzele arcuite, întrebă:

— Ei, bine? Trec examenul?

„Pentru ce rol? Acela de înger din *cele* mai senzuale visuri ale mele?” se gândi el abătut.

Când ea ridică din sprânceană, iar buzele i se curbară şi mai mult, contele renunţă să mai fie impasibil şi se încruntă.

— Trebuie să înveţi să mergi ca un bărbat. Nici măcar unui marinar beat nu i-ar fi scăpat legănarea feminină a şoldurilor ei. Şi… Simţi cum se încruntă şi mai tare şi continuă: Ce-ai făcut cu părul tău?

Pentru un moment teribil, în care simţi cum i se strânge stomacul, se gândi că şi-l tăiase.

— O, l-am strâns sub pălărie, explică Angelica ducându-şi mâinile spre pălăria neagră, cu boruri largi, despre care valetul insistase că îi va ascunde suficient de bine faţa pentru a fi confundată cu un tânăr – dată îşi ţinea capul aplecat. Griswold a avut isteaţa idee de a folosi o plasă pentru a-mi aduna şuviţele şi am prins-o cu ace de pălărie, aşa încât va sta locului.

Venise acolo intenţionând să cocheteze cu el, pentru a-şi confirma că era în stare, că-l putea atrage în mreje. Dar expresia de pe chipul lui sugera că o continuare a flirtului ar fi fost ca un dans printre colţii unui balaur.

Unii gentlemeni ar fi reacţionat dezbrăcând-o din priviri. El n-o făcuse. Examinarea lui lentă fusese parcă o inventariere – aşa cum un şeic şi ar fi cercetat un nou sclav – şi, din momentul în care ochii li se încleştaseră, în mintea ei apăruse imaginea unui uriaş carnivor sălbatic, deocamdată paşnic, mulţumindu-se să se uite, dar care ar fi putut, la următorul ei gest provocator, să se repeadă cu viteza unui fulger, să o prindă într-o strânsoare fatală şi s-o devoreze.

Privind în acei ochi fascinanţi, se întrebă dacă nu cumva avea un animal pe blazonul lui – şi, dacă avea, care anume?

Trase aer cât putu în pieptul strâns de eşarfă şi decise că, deocamdată, aflase destule. Oricât de încăpăţânată era, rareori forţa o situaţie astfel încât să ajungă să n-o poată controla. Zâmbi fără nici urmă de tachinare.

— Deci, e necesar să-mi corectez mersul? rosti ea privindu-şi cizmele. Trebuie să mă obişnuiesc cu libertatea picioarelor nestingherite de fustă.

— Ai putea încerca să-l observi pe Thomas, să-i

copiezi mersul. Dominic pronunţă cuvintele, sesiză dicţia fragilă, tonul coborât… dacă Angelica nu ieşea rapid din bibliotecă, era foarte posibil ca el să facă un lucru pe care amândoi probabil că l-ar fi regretat mal târziu.

Chipul tinerei femei se lumină.

— O idee excelentă.

Privirea ei se întoarse spre el, către ochii lui, făcându-l să se întrebe dacă avea cea mai vagă bănuială cât de aproape era să… Curmându-şi gândul, dădu scurt din cap.

— Cred că el şi Jessup îi ajută pe ceilalţi.

În celălalt capăt al casei, departe…

Cu o înclinare a capului şi cu o căutătură galeşă, ea se răsuci pe călcâie şi anunţă:

— Mă duc să-l caut.

Să nu întorci niciodată spatele unui prădător…

Cu dinţii încleştaţi, el reuşi să rămână aşezat în spatele biroului. Ea deschise uşa, îi aruncă o ultimă privire cercetătoare, apoi ieşi şi închise uşa.

Contele încercă să respire uşurat, însă descoperi că nu putea.

— A naibii femeie!

Privi în jos, către scrisoarea pe care o începuse. Către tocul din mână, către peniţa cu cerneala uscată pe ea. Vârî din nou tocul în călimară şi reveni ultima propoziţie. Îi trebui un minut întreg până să găsească vorbele necesare pentru a o termina.

Era bucuros că ea avusese bunul-simţ să plece, iar ăsta era un lucru pozitiv din punctul de vedere al relaţiei care, în cele din urmă, avea să se înfiripe între ei. N-avea niciun rost să se pripească şi, poate, s-o sperie. Indiferent când avea ea să consimtă la căsătoria lor, acest aspect putea aştepta până după ce recuperau pocalul şi discutau despre viitoarea lor căsnicie.

Mai târziu.

Desigur, nesăbuita femeiuşcă venise acolo cu intenţia clară de a-l provoca, însă avusese suficientă minte să se retragă… Deocamdată, problema se rezolvase, dar era

obligat să stea lângă ea, cu deghizarea ei afurisită, tot drumul până la Edinburgh. Cu tocul suspendat în aer, îşi dădu seama că, deşi ea rămăsese de cealaltă parte a biroului...

Se întrebă dacă Griswold cunoştea vreo colonie care să miroasă a bărbat.

*

Thomas o ajuta pe Brenda să cureţe spălătoria, folosind o perie cu coadă lungă pentru a da jos pânzele de păianjen care tapetau tavanul. Angelica îl privi pe tânărul înalt şi slab cum umbla prin încăpere, apoi, dându-şi seama că ar fi fost extrem de jenat dacă ar fi surprins-o studiindu-l, luă un ştergător de praf cu pene şi se apucă să îndepărteze pânzele de păianjen aflate la îndemână, în vreme ce-l urmărea pe Thomas cu coada ochiului. Încercă să copieze felul lui de a merge, dar nu era deloc sigură că o făcea bine, Trebuia să exerseze în faţa unei oglinzi.

Apoi, Brenda îl trimise pe Thomas să deretice camera pentru călcat. Angelica se întrebă dacă să-l urmeze, dar rămase şi o întrebă pe Brenda:

— Înălţimea Sa, seniorul, a pomenit despre menajera de la castel, doamna Mack. Cum este ea ca om?

— O bătrânică drăguţă. Pare neînduplecată şi rigidă, însă are o inimă de aur şi, în vremuri de criză, nimeni nu e mai bun decât ea. Nu mişcă nimeni în faţa ei, dar ne şi ia apărarea la o adică. Brenda se apucă să şteargă geamul pe care îl spălase şi adăugă: îl adoră pe stăpân... ceva de speriat.

Angelica îşi notă în minte că trebuia să intre în graţiile doamnei Mack de îndată ce ajungea la castel. Când să întrebe cine altcineva din cadrul personalului merita o atenţie specială, Griswold apăru pentru a-i cere părerea despre nişte tacâmuri din argint pe care el şi Mulley le descoperiseră în camera menajerei – al treilea set pe care îl găsiseră până acum.

Urmându-l pe Griswold în oficiul majordomului şi văzând că acest ultim set era format din 48 de piese, aprecie că era, probabil, rezervat pentru seratele importante şi conchise:

— Setul de douăzeci şi patru va fi rezervat pentru sufragerie, iar cel de şaisprezece tacâmuri, pe care îl folosim în prezent, va fi pentru salonul de mic dejun.

— Să lăsăm aici ambele seturi pentru sufragerie, domnişoară? se interesă Griswold.

— Deocamdată, nu e nevoie să fie lustruite. Vom aduce servitoare de la Edinburgh şi vom angaja şi altele când *ne* vom întoarce. Îşi ridică privirea spre rafturile pe care stăteau înşiruite vase de argint, urne, boluri şi vaze. Toate erau lipsite de strălucire, dar… Sunt aşa de zeci de ani, pot să mai aştepte încă o lună, admise ea.

— Aş putea să lustruiesc încă o tavă sau două, domnişoară. Tot nu prea avem treabă, iar Mulley aproape că a terminat cu odaia menajerei… doar dacă nu doriţi să facem altceva?

— Nu, nu. Angelica ezită, apoi spuse: De fapt, dacă mai ai o cârpă, te voi ajuta.

— O, nu, domnişoară… nu trebuie să faceţi asta.

— Ştiu, dar nu sunt obişnuită să stau degeaba şi, din moment ce domnul Glencrae e ocupat cu corespondenţa, pot să dau o mână de ajutor aici. Dă-mi tava aia.

Se aşezară pe scaune şi începură să frece cu vrednicie. În timp ce lustruia tava pe care Griswold acceptase să i-o dea, ea află cum de ajunseseră ei să lucreze pentru un senior scoţian care trecea drept englez, doar că…

Angelica îşi ridică privirea.

— Doar că…?

Griswold îşi strânse buzele, apoi recunoscu oftând:

— Când îşi pierde cumpătul, domnişoară… ceea ce nu se întâmplă des, dar, când se întâmplă, atunci nu poţi avea nicio îndoială de pe ce meleaguri provine.

— Înjură în scoţiană? zâmbi ea.

Griswold se aplecă peste tava pe care o lustruia.

— Am înţeles că, întotdeauna, oamenii revin la limba maternă în situaţii extreme, domnişoară.

— Aşa e. Lăsând baltă subiectul, continuă să-i pună alte întrebări. Ca din întâmplare, la un moment dat spuse: Am înţeles că s-a rănit grav cu câteva luni înainte să vină pentru prima dată la Londra.

— O, Doamne, da. Am crezut că va rămâne invalid pe viaţă, dar genunchiul i s-a vindecat treptat. Însă asta s-a întâmplat abia când s-a întors de tot în Scoţia, după ce a început să-şi petreacă mai mult timp plimbându-se pe dealuri – abia atunci s-a vindecat suficient cât să se descotorosească de baston. Cu un suspin, Griswold adăugă: De curând s-a lovit din nou la genunchi, aşa că îi trebuie iarăşi bastonul.

Îşi aminti că Dominic avusese bastonul când intrase în sala servitorilor, dar apoi îl lăsase acolo, sprijinit de un perete.

— Nu-l foloseşte în casă?

— Spune că, dacă nu-l foloseşte, i se întăreşte articulaţia, iar dacă e să cadă aici, nu-l va vedea nimeni.

„Şi nu-l va ajuta nimeni – bărbat prost.” îşi reţinu Insă cuvintele – bărbaţii erau bărbaţi şi, când venea vorba de ceva care să le afecteze demnitatea, erau invariabil proşti.

Din câteva întrebări aflase câte ceva despre modul cum îşi petrecea Dominic timpul în Scoţia. Era atentă să nu lase impresia unei intruziuni în intimitatea stăpânului, dar servitorii tratau ca pe un fapt absolut normal interesul ei pentru conte.

Se gândise la alternativa de a se ţine departe de personalul casei, pentru a-şi sublinia astfel refuzul momentan de a fi viitoarea lui contesă, însă, din moment ce avea de gând să accepte până la urmă, decisese că n-avea nimic de câştigat dacă se comporta altfel decât intenţiona să se poarte oricum. Cu alte cuvinte, ca viitoarea lui contesă. Dacă nu lua în mâini frâiele gospodăriei, dacă nu afla cum să se poarte cu oamenii, dacă nu se apuca să

transforme casa aceea neglijată într-una oarecum locuibilă, avea să-i fie ei mult mai greu, nu lui.

Mai mult decât atât, oamenii lui erau importanţi, atât pentru el, cât şi pentru ea, ca viitoare stăpână. Asta era ceva ce înţelegea instinctiv. Dacă afla totul despre aceşti oameni şi apoi le purta de grijă aşa cum trebuia să facă o contesă – ceva ce-i stătea oricum în caracter –, s-ar fi apropiat de obiectivul principal, acela de a-l face să se îndrăgostească de ea. Iar dacă, în tot acest timp, felul ei de a fi îi sporea lui confuzia, cu atât mai bine.

În cele din urmă, lăsându-l pe Griswold să lustruiască o altă tavă, se îndreptă spre bucătărie, unde o descoperi pe Brenda ştergând masa de acolo.

— Pot să te mai ajut cu ceva?

Se simţi datoare să întrebe deşi, din păcate, nu se pricepea să facă nimic în bucătărie.

— Nu chiar, surâse Brenda. Mă descurc, iar Mulley va veni imediat să mă ajute. În afară de asta, presupun că seniorul ar prefera ca ele să rămână aşa cum sunt acum, spuse femeia arătând spre mâinile Angelicăi.

Răsfirându-şi degetele, aceasta îşi studie palmele.

— Nu pot să nu fiu de acord. Dar dacă ies pe poarta grădinii şi mă duc la grajduri, o să se dezlănţuie iadul?

— Nu văd de ce. Că doar nu plănuiţi să fugiţi şi să vă duceţi acasă, nu? o întrebă Brenda privind-o atent.

— Nu… asta îţi pot promite, zâmbi Angelica. Ai cuvântul unui Cynster.

— Nu mă pun eu de pricină. Dar ce treabă aveţi la grajduri? Angelica deja se îndrepta către sala servitorilor.

— Vreau să stau de vorbă cu Jessup. Despre cai. Îl găsi pe Jessup la grajduri, periind un cal. Bărbatul o salută din cap, apoi îşi văzu mai departe de treabă.

— Le pregătesc pe mârţoagele astea să le duc la geambaşi. N-are rost să le lăsăm să moară de foame aici.

Angelica se sprijini de poarta boxei.

— Am auzit că seniorul călăreşte un roib uriaş. M-am întrebat dacă l-a adus la Londra, dar văd că n-a făcut-o.

Cu excepţia boxei ocupate de-al doilea cal de trăsură, celelalte erau goale.

— Aşa e. Dacă Hercule ar fi fost aici, era imposibil să nu-l zăriţi – e chiar spectaculos.

— Hercule? Rânji şi zise: Ah… îmi imaginez de ce a ales acest nume.

Jessup pufni.

— Seniorul nu este deloc firav – încă de când a împlinit cincisprezece ani, a fost dificil să-i găsim un armăsar care să-l poarte în spinare vreme îndelungată.

— Unde l-a găsit pe Hercule?

— L-a adus de la Londra. Se pare că l-a luat de la nişte gentlemeni care nu s-au putut înţelege cu această brută. Ca să spun sincer, Hercule chiar era dificil pe vremea aceea, dar, în decursul anilor, s-a dat pe brazdă. Jessup – după părerea Angelicăi, cel mai taciturn şi mai ursuz dintre oamenii lui Dominic – îi aruncă o privire cercetătoare. Deci, călăriţi… sau doar vă plimbaţi prin parc, nimic mai mult decât un galop uşor?

— O, nu, călăresc. Mult. Îmi place să galopez şi să mă întrec cu alţii, s-ar putea spune că am asta în sânge.

— Ah? Cum aşa?

— Vărul meu Demon Cynster este unul dintre cei mai celebri antrenori de cai de curse. Are o herghelie şi grajduri în Newmarket.

Îndreptându-şi trupul, Jessup clipi, iar Angelica ştiu că îl câştigase de partea ei. Încet, servitorul dădu din cap.

— Acum, dacă mă gândesc bine, cred că am auzit numele. Se uită cu respect la Angelica şi adăugă: Deci, ştiţi câte ceva despre cai?

— Nu atât teorie, cât practică. Demon furnizează cai întregii familii – având în vedere cât de mulţi suntem, aş putea zice că furnizează cai pentru tot clanul. Cai de trăsură, cai de călărie, cai de vânătoare –, posedă cele mai bune exemplare din toate categoriile, aşa că are de unde alege. Toate cunoştinţele familiei apelează la el când e vorba de cai… şi de ce n-ar fi aşa, când el îi are pe cei mai

buni?

Jessup încuviinţă cu o privire gânditoare, dar, pe când revenea la periatul calului, o studie cu mai multă atenţie.

— Sunteţi scundă şi firavă, nu cântăriţi prea mult, dar, dacă spuneţi că puteţi struni un cal nărăvaş…

— Pot!

— … atunci, va trebui să vă caut ceva pe măsură. Terenul este dificil, cu multe urcuşuri, dar şi piste lungi de alergat. Picioarele lungi şi dârzenia sunt obligatorii. M-am gândit că veţi dori un căluţ mic, dar, dacă va fi să călăriţi cu dumnealui…

— Voi călări.

— … atunci, un căluţ nu va fi suficient, zâmbi Jessup strâmb. Ceea ce le va conveni năzdrăvanilor ălora – au pus ochii pe bidiviul ăla de luni de zile. Probabil că va trebui să-i învăţ să-l călărească imediat ce ajungem la castel.

— Năzdrăvani?

— Gavin şi Bryce, pupilii seniorului.

„Are pupili?” Angelica îşi înghiţi cuvintele, apoi se sili să-şi ia o expresie avizată. Contele avea deci tutela unor băieţi pe care Jessup îi catalogase drept neisprăviţi.

Respectivii neisprăviţi nu făceau parte din înţelegerea cu Dominic, nu că acest lucru ar fi surprins-o cu adevărat – bărbaţii aveau talentul de a uita asemenea inconveniente. Brenda, fără îndoială, avea să-i spună despre ce era vorba.

Încă sprijinită de uşa boxei, îl întrebă pe Jessup despre plimbările călare care se puteau face în jurul castelului, despre mărimea grajdurilor şi despre trăsurile pe care le aveau acolo.

Până să se întoarcă în casă, îl cucerise cel puţin parţial pe Jessup şi, una peste alta, putea considera că îşi petrecuse în mod util după-amiaza.

O luă spre apartamentul contesei, căci venise vremea să se îmbrace pentru cină. Din păcate, nu avea de ales între mai multe ţinute.

Se întrebă dacă să poarte veşmintele masculine la masă, dar, amintindu-şi de clipele din bibliotecă –

amintindu-şi *cu precizie* cum o privise Dominic –, hotărî că nu era o idee bună. La gândul acelor momente i se puse un nod în gât, iar simţurile i se stârniră. Era mai bine să se obişnuiască totuşi cu efectul înainte de a-l mai pune pe jar. Nu era nicio grabă, avea săptămâni întregi la dispoziţie ca să-l strunească.

Faptul că nu-l visase noaptea trecută nu era de ici, de colo.

Până la urmă, se gândi în timp ce se dezbrăca de hainele băieţeşti, încercarea la care o punea soarta se afla chiar în faţa ei, iar ea aştepta cu plăcere considerabilă fiecare minut ce avea să vină.

*

Dominic se întărise pentru a putea rămâne măcar aparent neafectat de jocurile Angelicăi, oricare ar fi fost acestea. În schimb, când se aşeză la masă, se pomeni uitându-se la o faţă gânditoare. Complet inofensivă.

În timpul cinei sporovăiră despre viaţa teatrală din Edinburgh. El îi spuse ce ştia, menţionând şi trupele itinerante care dădeau spectacole în Perth şi Inverness.

Până să ajungă ia desert însă, ea se retrăsese complet în sine, iar contele, în mod cu totul iraţional, se pomeni că era supărat pe motivul care îi distrăsese atenţia de la el.

Iraţional, da. Contestabil, nu.

Cu buzele strânse, întrebă:

— Ce-i asta?

Când privirile li se întâlniră, se întrebă dacă nu căzuse cumva în vreo capcană întinsă de ea, dar Angelica îşi ridică fruntea şi, cu încruntarea adunându-i-se în ochi, rosti:

— Ar trebui să le trimit alor mei o a doua scrisoare.

— Acum?

Griswold îl ajuta pe Mulley la servitul cinei; amândoi apărură chiar în clipa aceea pentru a trage draperiile.

Dominic ar fi vrut să aştepte până ce ei plecau, dar

Angelica îşi împinse scaunul îndărăt şi îi făcu un semn discret.

— Hai! Griswold îi trase scaunul, iar ea se ridică. O s-o scriu acum. N-o să dureze mult.

Se răsuci şi ieşi pe uşă.

El o ajunse din urmă în coridorul care ducea spre bibliotecă.

— Ce-ai de gând să le spui?

— O să vezi când o să citeşti.

Cu maxilarele încleştate, o ocoli şi deschise larg uşa bibliotecii O urmă înăuntru şi închise uşa.

Zece minute mai târziu, Dominic citi cu voce tare scrisoarea concisă pe care ea i-o înmânase.

V-am spus că nu mă aflu în nicio primejdie, aşa că nu aveţi niciun motiv să mă căutaţi, dar sunt absolut convinsă că nu m-aţi luat în serios. Dacă aşa stau lucrurile, daţi-mi voie să repet: Sunt teafără. Ajut cu adevărat pe cineva şi, în acest moment, nu vă pot zice mai multe fără a-i încălca încrederea.

Vă promit că vă voi scrie şi vă voi dezvălui despre ce-i vorba cât de curând va fi posibil. Până atunci, va trebui, pur şi simplu, să aveţi răbdare. Angelica

El îşi îndreptă privirea spre ochii ei verzi-aurii.

— Nu e cam lapidar?

Angelica scoase un pufnet batjocoritor şi îi smulse hârtia dintre degete.

— Nu-i cunoşti pe fraţii şi pe verii mei; nici măcar asta nu va da roade.

— Atunci, de ce-o trimiţi? se interesă el posomorât.

— Pentru ca, mai târziu, să nu poată spune că nu i-am avertizat. Evident. El nu vedea nimic evident în asta; perspectiva ei era, în mod clar, exclusiv feminină. De asemenea, continuă ea, faptul că primesc o a doua scrisoare de la mine ar trebui să-i facă să priceapă că încă sunt în Londra, şi că nimic din ceea ce le-am zis nu

sugerează că mă aştept să plec. Împăturind cu grijă hârtia, luă tocul şi cufundă peniţa în călimară, apoi spuse: în plus, vreau să trimit această scrisoare celui care deţine puterea supremă. Lui Devil. În felul acesta, Honoria o va citi şi ea şi ar putea să-i calmeze într-o oarecare măsură. Cu tocul în aer, făcu o pauză, după care adăugă: Sper. Scrise titlul vărul ei şi adresa pe scrisoare, apoi o tamponă cu sugativa şi i-o întinse lui Dominic. Dacă Thomas se duce acum în Grosvenor Square, va găsi o mulţime de ştrengari dornici să câştige un penny – va fi uşor să-l trimită pe unul dintre ei s-o livreze.

Dominic luă scrisoarea, se gândi o clipă, apoi trase de cordonul clopoţelului.

În vreme ce el îl aştepta pe Mulley să apară, Angelica împinse scaunul de la birou, se ridică şi se îndreptă spre fotoliul lângă care lăsase volumul lui Robertson, *Istoria Scoţiei.* Se cufundă în fotoliu, îşi aranjă scăunelul pentru picioare, apoi deschise volumul şi începu să citească.

Continua să citească despre istoria Scoţiei.

La început, Dominic se întrebase dacă alesese acea carte pentru a părea interesată, dar ea o citea cu adevărat, deşi nu era nici captivantă, nici distractivă.

Se uită la scrisoarea pe care o avea în mână. Era manipulatoare de la început până la sfârşit. Modul în care era formulată era însă o dovadă că familia îi cunoştea bine sinceritatea şi neînduplecarea.

La fel ca ea, nu şi-i putea imagina pe St. Ives şi pe fraţii ei acordând vreo atenţie cererii, dar soţiile lor? Presupunerea Angelicăi că ducesa de St. Ives ar fi putut exercita vreo influenţă asupra puternicului ei soţ fusese pentru el o adevărată revelaţie. Totuşi, măsura în care Angelica preţuia puterea unei femei asupra propriului soţ explica multe lucruri.

La fel ca şi transparenta ei presupunere că el, Dominic, avea s-o consulte referitor la problemele care îi afectau pe amândoi şi, mai mult, că avea să asculte orice sugestie pe care ea găsise de cuviinţă s-o facă.

Întrucât auzi paşi apropiindu-se, se îndreptă spre uşă. În definitiv, dacă sugestiile ei erau de bun-simţ şi în avantajul cauzei lui – dar atunci nu era atât de imbecil încât să se agaţe de propria demnitate şi să-i refuze sfatul. Deja o făcuse de câteva ori… ceea ce, abia acum îşi dădea seama, îl făcea să semene mal mult decât bănuia cu cei din familia Cynster, cu vărul ei Devil. Iată că soarta făcea să aibă multe în comun cu familia ei.

Mulley ciocăni şi intră, iar Dominic îi înmână scrisoarea.

— Grosvenor Square. Poate că ar fi bine să-l trimiţi pe Thomas de data asta, dar spune-i să aibă grijă să nu fie depistat şi urmărit. Se uită spre Angelica, dar ea nu-şi ridică privirea din carte. Se pare că la ora asta sunt o mulţime de puşti în piaţă.

— Aşa e, domnule. Îl trimit pe Thomas imediat.

Mulley plecă şi închise uşa în urma lui.

Dominic se răsuci. Cu privirea aţintită asupra Angelicăi, ezită, apoi trecu încet în spatele biroului.

Era obişnuit cu exercitarea puterii – în cazul lui, puterea mai mult sau mai puţin absolută. Fusese şeful clanului de-a lungul ultimilor cinci ani, şi nimeni nu contestase asta, nimeni nu încercase să-şi impună voinţa în faţa sa. Nici măcar mama lui nu se deranjase să încerce, nu în ultimii cinci ani.

Totuşi, Angelica…

Lăsându-se pe spate în fotoliu, rearanjă hârtiile pe care ea le dăduse deoparte pentru a-şi face loc să scrie.

Tânăra femeie nu formulase nicio pretenţie. Se *aşteptase* ca el să-i priceapă argumentele şi să fie suficient de de înţelept pentru a-şi modifica planurile. Să-şi modifice rolul pentru ca ea să şi l poată juca pe al ei.

Se întrebă ce simţea în legătură cu asta. Nu era doar că hăţurile propriei vieţi îi scăpau din mâini, ci că le prelua o persoană atât de firavă, care prea rar se întâlnise cu o asemenea ocazie, şi doar în treacăt.

Ceasul bătu în vreme ce el se prefăcea că citeşte o

scrisoare. Decise că, una peste alta, nu avea de ce să se plângă. Era deşteaptă, avea spirit de observaţie şi o forţă care lui îi lipsea. Şi, cel mai important, i se alăturase în lupta pentru salvarea clanului. Deşi apelul ei la trucuri feminine îl făcea să se simtă stânjenit, se folosea de ele în favoarea lui şi a oamenilor lui. Şi, dacă era să spună adevărul, trebuia să admită că, împreună, erau mai puternici şi mai eficienţi decât fusese el singur.

Acesta era un adevăr dificil de înghiţit – iar şinele său încăpăţânat nu era încă dispus să-l tolereze –, însă, la un nivel mai profund, era conştient. Şi accepta. Accepta că îi era mai bine cu ea decât fără ea. Că acum, odată ce-şi uniseră forţele, aveau şanse mult mai mari de a reuşi. Şi pentru asta trebuia să-i fie recunoscător şi să-i mulţumească.

Această problemă fiind rezolvată, se apucă să verifice contractele pentru producţia distileriei clanului din anul următor. Totuşi, deşi trecea de la un document la altul comparând clauzele, făcând note, era perfect conştient, ca un fior ce i se furişa pe sub piele, de prezenţa ei în fotoliu, cufundată în istoria poporului său, întorcând paginile încet.

Îi mai aruncă o privire întrebându-se dacă nu cumva acesta era calmul de dinaintea furtunii.

*

Lordul Martin Cynster îşi pofti soţia în biblioteca reşedinţei St. Ives. Întâlni privirea nepotului său Devil, care se afla în partea cealaltă a camerei aglomerate.

— Ce-ai aflat?

Peste zgomotul şi mulţimea de trupuri din încăpere, Devil le făcu semn să se apropie. Când ajunseră lângă birou, îi înmână Celiei o scrisoare.

— A scris din nou, dar să fiu al naibii dacă pricep ceva.

Celia despături foaia de hârtie şi citi textul cu voce tare.

Celelalte persoane din cameră – toţi cei care fuseseră

la întâlnirea din ziua precedentă, precum şi Demon Cynster şi soţia lui, Felicity, care veniseră din Newmarket îndată ce aflaseră veştile – tăcură pentru a o asculta.

Ajungând la sfârşitul scrisorii, Celia se încruntă.

— Pune ceva la cale.

— Exact! Helena bătu cu bastonul în podea pentru a-şi sublinia exclamaţia, după care adăugă: Este perfect evident că urmăreşte... cum se spune? Ah, ştiu, *un scop propriu.*

Toate doamnele dădură din cap în semn că erau de acord.

— Dar, de data asta, e mai mult decât atât, rosti Devil. Sligo a deschis uşa şi a fost suficient de rapid s-o înşface de guler pe puşlamaua care a adus scrisoarea. Băiatul a mărturisit că un bărbat – un tânăr, un rândaş probabil – i-a dat scrisoarea, dar, când el şi Sligo l-au căutat, omul dispăruse. Totuşi, puştiul a observat că individul vorbea cu accent scoţian. Era destul de sigur de asta.

— Scoţieni, murmură Vane. Deci e vorba de treaba asta cu seniorul, dar, în mod cert, nu poate fi el, din moment ce e mort.

— Royce încă n-a aflat nimic? întrebă Demon.

Încruntat, Devil clătină din cap.

— El şi Hamish încă îi caută pe păstorii care au luat trupurile. Totuşi, având în vedere această ultimă răpire, e clar că-i vorba de-o ameninţare prezentă.

— Poate că-i vorba despre vreo vendetă de familie, opină Gabriel. Şi, odată cu moartea seniorului, sabia, cum se spune, a ajuns în mâinile urmaşului.

— Cine poate şti? Lucifer îşi trecu o mână prin păr, apoi gemu: Pe toate clopotele iadului, e atât de frustrant! Ce putem face... ce *ar trebui* să facem?

— Pentru Dumnezeu, spuse Honoria, vocea ei retezând net câteva conversaţii, ar trebui să faceţi exact ce a cerut Angelica, şi să aşteptaţi. Sau, după cum zice ea, cunoscându-vă prea bine, să aveţi răbdare.

Devil întâlni privirea ducesei.

— Nu putem face asta.

Patience, soţia lui Vane, veni alături de Honoria.

— Din tonul scrisorii reiese clar că Angelica deţine controlul situaţiei, cel puţin în ceea ce o priveşte. Este foarte posibil ca ultimul lucru de care are nevoie să fie ca noi să facem valuri în privinţa asta. Deja ne-a cerut să inventăm o scuză pentru absenţa ei, şi vom face asta, dar dacă vă agitaţi de colo-colo, răscoliţi peste tot şi stârniţi vânzoleală s-ar putea să-i faceţi mai mult râu decât s-o ajutaţi.

— Oricât de mult aş vrea să-i trag un perdaf, interveni Alathea, soţia lui Gabriel, ea nu ar crea niciodată intenţionat o problemă ca asta – şi nici nu-mi imaginez că a făcut-o acum, nu fără să fi avut un motiv foarte serios.

— Adică, spuse Felicity, cunoscută sub porecla de Flick, oricât de mult v-ar deranja asta, trebuie să acceptaţi că nu deocamdată nu puteţi face nimic.

Se lăsă o tăcere îndelungată, apoi bărbaţii se adunară cu un aer sumbru în jurul biroului lui Devil, iar doamnele formară un cerc în jurul Celiei, care acum şedea pe canapea, alături de Helena, cu fiicele ei Heather şi Eliza lângă ea.

Doamnele se puseseră toate de acord, aşa că erau calme – până şi Celia considera că ultima misivă era liniştitoare. Pe de altă parte, considerau la unison că bărbaţii lor erau departe de a fi raţionali, aşa că trebuiau pur şi simplu să fie lăsaţi să mârâie şi să-şi zornăie săbiile până când aflau mai multe.

— De un lucru putem fi siguri, conchise Heather. N-are niciun rost s-o căutăm pe Angelica dacă ea nu doreşte să fie găsită.

Capitolul 6

— Propun să începem cu holul din faţă. Îmbrăcată în hainele de împrumut, Angelica îi conduse pe Mulley şi pe Brenda prin uşa verde. Griswold era ocupat cu spălătoria, iar Jessup şi Thomas făceau curat în grajduri.

Oprindu-se în faţa scărilor şi dându-şi capul pe spate, examină pânzele de păianjen care tapetau tavanul. Ar fi preferat să fie cu Dominic, dar circumstanţele – mai exact, hârtiile de pe biroul lui – o obligaseră să-şi găsească o altă ocupaţie.

Faptul că amânase să-şi dea consimţământul pentru căsătoria lor avea un singur scop: să le dea destinului şi lui Lady timp să-şi facă magia şi să-l determine să se îndrăgostească de ea. Şi mai spera că refuzul ei avea să-i dea de gândit, făcându-l să se întrebe ce trebuia să facă pentru a-i obţine acceptul, adică să-i ofere dovada irefutabilă că o iubea. Dacă era nevoit să reflecteze la asta, avea să-şi dea seama în cele din urmă.

Totuşi, era improbabil să se îndrăgostească de ea dacă nu petreceau destul timp împreună. Trebuia să-l aibă pentru ea, fără o masă sau un birou vrăfuit cu hârtii între ei, fără ca servitorii să mişune pe lângă ei.

Dar, în seara precedentă, când ea îndepărtase hârtiile pentru a-şi face loc să scrie, văzuse că erau documente legale – contracte şi înţelegeri de tot soiul. Deşi nu avusese niciodată de-a face cu aşa ceva, fraţilor şi verilor ei le erau familiare, aşa că putu constata că „afacerile clanului” lui Dominic erau de amploare.

Dacă, în ciuda preocupării sale de a recupera pocalul, adusese astfel de documente cu el, însemna că afacerile respective îi solicitau atenţia. Remarcând tempoul în care scădea mormanul de hârtii, calculase că dacă îl lăsa în pace toată ziua, în următoarea ar fi avut mai multe şanse să-l aibă alături.

Trebuind să-şi ocupe mintea cu ceva şi să-şi consume cumva energia, alesese să conducă atacul din holul central.

— Pentru o casă care a fost închisă peste patruzeci de ani, arată remarcabil de bine.

Mulley sprijini de un perete scara pe care o adusese.

— A existat un cuplu care a locuit aici şi avut grijă de ea până la începutul anului. Dar au îmbătrânit şi au decis să se retragă, aşa că seniorul le-a oferit o pensie. De atunci, n-a avut timp să găsească înlocuitori.

— Iar acum, nu va mai avea nevoie. Cercetând holul cu privirea, Angelica observă: Tot ce-i aici poate fi curăţat. Chiar şi tapiţeria aceea pare destul de zdravănă. Dar, înainte să începem, hai să ne uităm în camerele de primire – vreau să-mi fac o idee de ansamblu despre ce-i de făcut pentru a scoate casa asta la lumină. Îndreptându-se spre masiva pereche de uşi, răsuci clanţa ornată şi le deschise larg. Salonul, presupun.

Dincolo de prag, în penumbră, zări mobilierul acoperit cu pânză de olandă.

Brenda trecu pe lângă ea şi se îndreptă spre ferestre.

— Cel mai bine ar fi să lăsăm să intre nişte lumină, dacă vrem să vedem ceva.

Apucând perdelele grele, din pânză groasă, puse în locul draperiilor din catifea sau mătase, le trase într-o parte.

Strălucirea soarelui de vară timpurie pătrunse prin ochiurile de geam romboidale. Ferestrele erau mai mult late decât înalte, pervazurile aflându-se la înălţimea taliei. Erau două rânduri de ferestre, în peretele lateral şi în cel opus intrării. Brenda trase perdelele lungi pentru a lăsa la vedere alcovul şi fereastra boltită care dădea spre grădina aflată într-o parte a casei.

Aruncând o privire în jur, Angelica îşi aminti de Elveden Grange, conacul ducelui şi ducesei de Wolverstone din Suffolk – şi acela era în stil Iacob I. Dar reşedinţa aceasta era mult mai impunătoare, un adevărat palat londonez.

Mulley se dusese să verifice şemineul, iar Angelica i se alătură. Cercetă coşul de fum, grătarul şi vatra, apoi examină poliţa grea, sculptată – o adevărată operă de artă. Ea n-ar fi ales aşa ceva, însă se potrivea de minune cu

încăperea.

— Totul pare în regulă, spuse Mulley îndreptându-se de spate. După ce îl curăţăm, n-ar trebui să avem nicio problemă.

— Din păcate, nu acelaşi lucru se poate zice despre scaune. Brenda îndepărtase una dintre învelitori şi se uita dedesubt. Păcat, probabil că au fost atât de drăguţe!

Angelica se apropie să privească. Scaunul era solid şi frumos sculptat, dar tapiţeria aproape că se dezintegrase, mătasea rărită pierzându-şi culorile.

— Vedeţi aici, zise Brenda arătând spre locul unde perna şezutului întâlnea spătarul. Se pot întrezări nuanţele originale. Erau minunate!

— Turcoaz, murmură Angelica.

Avea senzaţia că nişte degete reci i se plimbau pe ceafă. Privi în jur, apoi se îndreptă spre perete şi examină tapetul din mătase la fel de afectat de trecerea timpului. Din câte îşi putea da seama, fusese ivoriu cu flori de crin turcoaz în relief.

O amintire vagă îi veni în minte, se îndepărtă, reveni… când era mică, abia în stare să meargă, salonaşul Celiei din Dover Street avusese acelaşi tapet.

Li se alătură Brendei şi lui Mulley într-o cercetare mai amănunţită a mobilei – fiecare scaun şi canapea, fiecare măsuţă, bufet şi taburet pentru picioare – notându-şi în minte ce trebuia făcut pentru a reda camerei strălucirea de odinioară.

Apoi, Mulley luă două sfeşnice elegante dintr-un bufet şi le puse pe el, iar ea avu din nou acea senzaţie ciudată.

Privi sfeşnicele cu braţe solide din peruzea. Tatăl ei îi dăruise mamei o pereche identică drept cadou de nuntă – şi acum erau unele dintre cele mai preţuite obiecte ale Celiei. Fratele ei Lucifer îi spusese că valorau mult, întrucât rar se găsea o peruzea de asemenea calitate.

Se uită din nou la scaune. Deteriorarea tapiţeriei nu se petrecuse din cauza folosirii, ci a trecerii timpului. Se întoarse către Mulley.

— Ştii cumva cine a decorat această cameră?

Se apropia de şaizeci de ani, aşa că era posibil să ştie.

— Am auzit că stăpânul cel bătrân s-a ocupat de ea – n-ar fi putut să fie altcineva. Din câte am auzit, a cerut ca toate camerele principale să fie decorate pentru a fi pe gustul unei doamne cu care se aştepta să se căsătorească, dar s-a întâmplat ceva şi, în loc să se însoare, a închis casa şi nu s-a mai întors aici niciodată.

Angelica dădu scurt din cap, se răsuci şi se duse la fereastra boltită, pentru ca ei să nu poată vedea emoţia care i se aşternuse pe chip.

Camera fusese decorată ca un templu pentru mama ei, un templu în care Celia nu intrase niciodată. Dar acum, mulţi ani mai târziu, Angelica se afla acolo, pe cale să se mărite cu fiul lui Mortimer, urmând ca această cameră, această casă să fie a ei.

Era aproape ca şi cum, o generaţie mai târziu, îi luase locul mamei sale… dar cu o diferenţă majoră. Mortimer nu fusese niciodată eroul Celiei, însă Dominic era al ei.

Tulburată, se apropie de fereastră şi privi afară.

— Va trebui să aducem o echipă de grădinari de îndată ce ne întoarcem la Londra. Pentru a scăpa de sălbăticia de-acolo vor fi necesare luni de zile. Întorcându-se spre încăpere, îi făcu semn lui Mulley să vâre sfeşnicele înapoi în bufet. Pot foarte bine să stea înăuntru, deocamdată.

O ajută pe Brenda să pună la loc acoperitorile de olandă, apoi îl urmă pe Mulley, printre uşă secundară, într-un coridor care străbătea laterala casei.

Indiferent ce motiv le dăduse Dominic servitorilor pentru răpirea ei, era clar că nu le spusese întreaga poveste. Având în vedete senzaţia stranie pe care i-o provoca gândul de a păşi efectiv pe urmele mamei sale, decise că era mai bine aşa.

*

Aşteptă până după cină, când se retraseră în bibliotecă, pentru a-şi lua la întrebări viitorul soţ. Până ce ea se instală în fotoliu şi îşi ordonă în minte întrebările, el se aşezase în spatele biroului şi se apucase de lucru. Deşi maldărul de hârtii scăzuse semnificativ, ea hotărî să aştepte. Luând *Istoria Scoţiei,* o deschise la pagina unde rămăsese şi începu să citească.

Printre paragrafe, îi arunca uneori câte o ocheadă lui Dominic, admirându-i părul de abanos luminat de flacăra lămpii.

Cu husele strânse, Dominic semnă ultimul dintre actele cele mai urgente, îndepărtă surplusul de cerneală cu sugativa, puse hârtia deoparte şi îşi ridică privirea spre ea.

— Ce este?

Angelica rămase tăcută un moment, apoi întrebă:

— Ştiai că tatăl tău a decorat casa pentru mama, pe gustul ei?

— De ce crezi asta?

— Turcoazul omniprezent o confirmă, iar sfeşnicele înlătură orice îndoială.

— Nu ştiam că a făcut asta, dar n-aş putea afirma că este o surpriză.

— Mi-ai zis că a iubit-o. Să decorezi casa în culorile şi stilul preferate de o anumită doamnă reprezintă, în mod normal, o dovadă de iubire.

El se gândi la vorbele ei, apoi clătină din cap.

— În cazul lui, era vorba de adoraţie, adulare, pasiune – numeşte-o cum vrei, dar nu era iubire.

— Deci, te pricepi atât de bine la iubire? murmură ea fixându-l cu privirea.

Lui Dominic îi veni în minte imaginea lui Mitchell şi a Kristei.

— Recunosc iubirea când o văd. După o clipă, adăugă: Tata doar a visat, niciodată n-a acţionat. Al tău a făcut-o.

— Ai dreptate, trebuie să recunosc. Însă mai am câteva întrebări. Mama ta ştia despre decorarea acestei case?

— Mă îndoiesc. N-a pomenit niciodată de asta, şi ar fi făcut-o dacă ar fi fost la curent. A existat un interval de câţiva ani între momentul când tata a părăsit Londra şi cel în care a început s-o curteze.

Un deget delicat bătu în braţul fotoliului.

— Dar casa voastră din Edinburgh cum e?

— De aceea nu s-a atins. Bunica i-a lăsat-o, iar Mirabelle n-a locuit niciodată acolo, nu cât a fost contesă de Glencrae, aşa că nici ea n-a făcut schimbări. Fiindcă ea se încruntase uşor, vru să ştie: Ce-i cu întrebările astea?

— Încerc să-mi dau seama ce anume a determinat-o pe mama ta să dorească o răzbunare atât de ciudată. Vestea despre aspectul acestei case ar fi fost o lovitură cumplită pentru o tânără mireasă care şi-a pus inima zălog pentru a o câştiga pe a soţului ei, dar, dacă nu ştia, înseamnă că nu aici trebuie căutată explicaţia.

N-o putea învinovăţi pentru încercarea de a afla motivele care duseseră la nebunia mamei lui, dar impulsul de a-i spune mai multe se lupta cu dorinţa de a ţine ascunse asemenea secrete degradante şi de a nu-i pângări urechile şi mintea cu ele. Totuşi, îi promisese că-i va spune totul, iar ea îl cunoştea deja destul de bine pentru a-i adresa întrebările cu subtilitate.

— Pentru a o înţelege pe Mirabelle, este un aspect pe care trebuie să-l accepţi ca adevăr absolut. Ea nu l-a iubit pe tata mai mult decât a iubit-o el pe ea. Niciunul din ei nu şi-a pus inima la bătaie. Iar în ceea ce priveşte motivele care au împins-o să se răzbune – pe toţi, pe lume, pe soartă însăşi – pedepsindu-vă pe tine şi pe mama ta, este vorba doar de răutate, nu de consecinţa unei iubiri neîmpărtăşite. Încă privind-o în ochi, adăugă: Crede-mă, am avut o viaţă întreagă la dispoziţie ca s-o studiez, şi nu există în ea nimic care să aducă măcar pe departe a iubire, nu doar pentru altul, dar, posibil, nici chiar pentru sine. Angelica dădu din cap şi îşi îndepărtă privirea. El aşteptă câteva momente, apoi întrebă: Asta-i tot?

— Nu. Când l-am întrebat pe Mulley ce ştie despre

decorarea casei, mi-a spus că tatăl tău a pregătit-o pentru o doamnă cu care se aştepta să se însoare, dar nu cunoaşte numele acelei doamne. El şi ceilalţi nu au habar că sunt fiica ei.

— N-am avut de ce să le zic, aşa că n-am făcut-o. Toţi cei din danul meu, cu excepţia mea şi a lui Mirabelle, ştiu doar că tata i-a rămas devotat toată viaţa unei doamne din Anglia care s-a măritat cu altcineva. Cel mult a putut fi auzit rostindu-i numele mic, dar, în mod normal, nu pomenea de ea în faţa altora. A păstrat secretă toată povestea asta – efectiv, a ţinut-o la inimă. Mie mi-a spus totul, iar Mirabelle a aflat mai mult decât şi-a dorit, dar nimeni altcineva din castel nu cunoştea detaliile obsesiei lui. După o clipă, Dominic urmă: în afara clanului, în cercurile înaltei societăţi din Scoţia şi Anglia, până la căsătoria tatei cu Mirabelle, identitatea persoanei pentru care făcuse o obsesie era, după cum mi s-a spus, bine cunoscută, însă asta s-a întâmplat cu peste treizeci de ani în urmă, iar amintirile au pălit. Din câte ştiu, lumea nu mai cunoaşte această informaţie. Nu mai contează pentru nimeni, doar pentru Mirabelle.

În ce priveşte planul ei de răzbunare, ca urmare a distanţei pe care a păstrat-o faţă de membrii clanului, toţi ştiu doar că mi-a cerut să răpesc o tânără dintr-o anumită familie şi s-o aduc la castel, fiindcă numai atunci îmi va înapoia pocalul. Nimeni din clan nu a fost implicat în răpirea surorilor tale, aşa că nu ştiu nimic despre acele tentative, doar că au eşuat. O cercetă din priviri pe Angelica şi continuă: Motivele lui Mirabelle şi orgoliul care o determină să-şi dorească răzbunarea simt complet necunoscute membrilor clanului. Însă chiar dacă îşi pierd timpul gândindu-se la asta, probabil cred că e vreo ciudăţenie de-a celor de la câmpie, aşa că nu-i interesează şi nici nu consideră că ar fi vreun lucru pe care trebuie să-l priceapă.

— Deci, mai exact, ce ştiu despre mine?

— Ştiu că trebuie să te conving să mă ajuţi, că obţinerea cooperării tale este singura modalitate de a

îndeplini cererile lui Mirabelle, dar, în afară de asta… sincer, nu cred că se gândesc mai departe de atât. Pentru ei, e un motiv suficient de bun ca să facă tot ce le cer sau le-aş putea cere. N-am avut intenţia să-i informez despre legătura dintre tine şi doamna care a reprezentat obsesia tatălui meu, cu mulţi ani în urmă, nici să le explic de ce tu, dintre toate domnişoarele de neam, eşti cea pe care Mirabelle doreşte să o aibă la castel. Prinzându-i privirea, o întrebă: Vrei s-o fac?

Trecu un moment, apoi ea clătină din cap.

— Nu. Dincolo de orice altceva, ar fi ciudat când mama şi tata vor veni să ne viziteze.

El nu se gândise la asta.

— Aşa este. Mai lăsă să treacă o clipă, după care se interesă: Mai e ceva?

— Da. Angelica aşteptă până când privirea lui o întâlni pe a ei şi spuse: Le-ai zis oamenilor tăi că din înţelegerea noastră, care presupune că te voi ajuta, face parte şi oferta să te însori cu mine şi să mă faci contesa ta?

— Nu. Nu le-am spus nimic despre modul în care am plănuit să-ţi obţin ajutorul.

— Aşadar, cei de aici au ajuns singuri la concluzia asta?

— Nici nu era greu. Tonul i se înăspri, vocea îi deveni mai crispată când zise: Cei de aici îmi sunt alături de ani de zile, şi niciunul dintre ei nu este lipsit de inteligenţă. Ştiu ce fel de om sunt, iar Griswold, cel puţin, şi-a dat seama exact ce fel de doamnă eşti tu. Pe deasupra, te-ai comportat ca şi cum urmează să devii contesa mea – încercând să afli totul despre ei, despre clan şi despre casă. Căsătoria noastră este pentru ei o certitudine. Mijindu-şi ochii, continuă: Aşa că nu, n-am vrut să te forţez să-ţi dai acordul spunându-le că te voi cere sau te-am cerut de soţie.

Deşi privirea ochilor gri-verzui o străpungea ca un sfredel, ea îi aprecie candoarea.

— Foarte bine. Acum, spune-mi despre pupilii tăi, Gavin şi Bryce. Cum el clipea nedumerit, îl lămuri imediat:

Jessup a pomenit de ei.

Schimbarea petrecută în el era palpabilă. Sub privirea ei fascinată, tensiunea din umerii lui se risipi, iar chipul dur, impasibil.

Inexpresiv, se îmblânzi într-un mod pe care ea nu-l bănuise a fi posibil.

— Sunt fiii vărului meu care a murit, spuse el zâmbind.

La vederea surâsului său, inima ei bătu mai repede. Le era sincer devotat nepoţilor săi, protector… îi *iubea.* Asta văzu pe chipul lui.

„Dumnezeule!” Expresia de mândrie amestecată cu dragoste care îi lumina faţa şi care îi alungase orice umbră întunecată din ochi semăna ca două picături de apă cu expresia pe care o văzuse în ochii fraţilor şi ai verilor ei când îşi priveau copiii.

Încântată, ascultă cum, fără vreun imbold suplimentar, el îi povesti despre cei doi – cum rămăseseră orfani, cum devenise tutorele lor, cum le fusese ca un tată încă de când aveau doi, respectiv trei ani. Cum, la fel ca Dominic şi tatăl lor, alergau ca sălbaticii prin castel şi prin împrejurimile sale – se părea că Jessup îi etichetase corect.

— Gavin – cel mai mare – este şeful clanului. Moştenitorul meu. Cel puţin deocamdată, adăugă el aruncându-i o privire scurtă.

Ea lăsă comentariul să treacă, dar nu se putu abţine să nu-l testeze.

— Ce culori au ochii lor?

— Albastru şi albastru. Ai lui Bryce sunt ceva mai deschişi la culoare.

— Părul?

— Castaniu-deschis şi castaniu-închis.

Nu mai întâlnise niciun bărbat capabil să răspundă la astfel de întrebări fără a se gândi măcar o clipă.

— Jessup mi-a spus că îl bat la cap să-i înveţe să călărească primul lor ponei. Se gândea să facă asta când ne vom întoarce la castel.

— Ăsta e un aspect sensibil. Până acum n-au avut voie să călărească decât măgari. Când vei vedea împrejurimile castelului, vei înţelege – nu e genul de teren pe care să laşi să alerge doi băieţi care au o părere exagerat de bună despre talentele lor în materie de echitaţie, cum este cazul lor. Dar… Se lăsă pe spate în fotoliu, răsucindu-şi distrat inelul cu pecete. Jessup are dreptate, ăsta e un pod pe care va trebui să-l trecem în curând.

Angelica s-ar fi oferit să dea o mână de ajutor, dar, îndoindu-se că el i-ar fi apreciat intervenţia într-o zonă care, evident, îi era atât de dragă – cel puţin până când deveneau mai apropiaţi, iar Dominic învăţa să se încreadă în ea –, se abţinu. Avea destul timp mai târziu, după ce recăpătau pocalul şi făcea cunoştinţă cu cei doi năzdrăvani. Îşi schimbă poziţia în fotoliu, lăsând un picior să-i atârne.

— Dacă Jessup şi Mulley sunt aici, cu tine, cine are grijă de ei? Doar nu i-ai lăsat în grija mamei tale?

El murmură ceva ce suna a blestem scoţian şi clătină din cap.

— Nici vorbă. Ezită, apoi, cu buzele subţiate, zise: Nu poate să-i sufere. Sunt prea gălăgioşi şi ţipă, şi aleargă, şi aduc noroi în casă…

Îşi desfăcu braţele larg, în sensul că asta era, aveau un comportament normal pentru vârsta lor, apoi o privi, curios să-i afle părerea.

— Dumnezeule! râse ea. Sunt doar nişte *băieţei.* Mirabelle ştie fără îndoială că ăsta-i felul lor de a fi. La urma urmelor, te-a avut pe tine, şi sunt convinsă că tu şi vărul tău Mitchell eraţi chiar mai răi.

Zâmbetul lui fu orgolios şi copilăresc – pentru o clipă, îi lumină chipul, iar ea întrezări băiatul care fusese odinioară.

— Adevărat. Dar, la vârsta lor, eu eram băiatul ei cu părul de aur – la figurat, desigur –, aşa că nimic din ce făceam nu era greşit. Iar Mitchell se ascundea întotdeauna în spatele meu. Zâmbetul îi păli, înlocuit de o expresie

preocupată. Doamna Mack şi Gillian, dădaca lor, îi supraveghează când sunt înăuntru, iar Scanlon, vătaful, şi băieţii lui le poartă de grijă când ies din donjon.

— Ai un donjon? se miră ea.

— Am un castel.

— Da, ştiu, dar…

Cele mai multe castele pe care le cunoştea nu aveau donjoane sau, dacă aveau, acestea erau de mult integrate în adăugirile la construcţia iniţială. Prin urmare, nu credea că el folosise termenul în sens propriu.

Ceasul de pe poliţa şemineului bătu de unsprezece ori. Angelica se uită la hârtiile de pe biroul lui.

— Ai terminat cu astea?

— Nu, răspunse el cu o strâmbătură.

— Te las să-ţi vezi de treabă, oftă ea închizându-şi cartea la fel de neglijată. Dominic o urmări în timp ce se ridica şi îşi arcui o sprânceană. N-am terminat cu întrebările despre castel şi donjon… Dar avem o călătorie lungă, de câteva zile, adică timp destul ca să-mi spui tot ce trebuie să ştiu.

El dădu din cap.

— Noapte bună!

— Noapte bună!

Angelica se îndreptă spre holul central şi urcă încet scările, gândindu-se că în ultimele minute, când vorbise despre pupilii săi, Dominic nu se deranjase să-şi păstreze masca rigidă, permiţându-i să-l vadă pe bărbatul din spatele ei.

Nu-şi dăduse seama că abia aşteptase acest moment, ca el să n-o mai considere o persoană care trebuie ţinută la distanţă, ci să-i îngăduie să se apropie de el şi să-i vadă inima mare.

În acele momente simţise o tentaţie copleşitoare de a întinde mâna şi de a-l atinge… dar era prea devreme.

Nu. Dacă era vorba de urmărirea şi capturarea sălbaticului ei conte scoţian, ea, dintre toate doamnele, cunoştea cel mai bine valoarea răbdării. În seara aceea

avea să se retragă mulţumită că făcuse un real progres şi nerăbdătoare să afle ce urma să-i aducă a doua zi.

*

O jumătate de oră mai târziu, Dominic semnă ultimul dintre contractele trimise de directorul distileriei. Puse jos tocul, îşi ridică braţele, se întinse… şi oftă îndelung.

Se lăsă pe spate şi, îndreptându-şi privirea către fotoliul din faţa lui şi spre cartea lui Robertson care stătea închisă pe măsuţa de alături, îşi îngădui să se gândească la altceva – la tovarăşa lui de conspiraţie.

Că o numea astfel dovedea în ce măsură se schimbase părerea lui despre Angelica. În privinţa ei, latura lui raţională şi cea instinctuală căzură rapid de acord. În tot ce avea să vină, nu doar în viitorul imediat, ci şi mai târziu, ea avea să reprezinte o achiziţie de preţ. În locul dezastrului pe termen lung pe care ar fi putut să i-l aducă planul mamei lui – forţându-l să se însoare cu o drăgălaşă copiliţă de nouăsprezece ani, care nu avea cum să facă faţă problemelor clanului –, se alesese cu Angelica. Dificilă sau nu, cu un temperament aprig sau nu, ea era o adevărată binefacere, una la care nu se aşteptase câtuşi de puţin.

Încă nu era sigur dacă să aibă încredere în soartă, dacă să se liniştească sperând că nu avea să apară ceva care să dea totul iarăşi peste cap, dar, deocamdată, trebuia să ia lucrurile aşa cum erau şi să meargă înainte, ceea ce însemna că trebuia să înveţe cum să se poarte cu ea, cum să… negocieze cu ea – se gândi că acesta era termenul corect.

Întinzându-şi picioarele, îşi încrucişă mâinile la ceafă şi privi în tavan. Cu fiecare oră petrecută în compania ei, se simţea tot mai atras de ea, prins tot mai tare în mrejele ei – aproape că simţea efectul ca pe un şoc fizic. Asta era o altă problemă pe care trebuiau să o negocieze la un moment dat, dar, din fericire, nu chiar acum.

În seara aceasta, Angelica îşi dezvăluise o altă latură.

Interesul ei faţă de băieţi fusese sincer. I-ar fi luat sub aripa ei ocrotitoare şi, fără îndoială, ar fi fost alături de Dominic în creşterea lor, oferindu-le împreună cu el dragostea şi simţul apartenenţei pe care le pierduseră odată cu moartea lui Mitchell şi a Kristei.

Iar asta însemna foarte mult pentru el.

Nu se putea gândi la nimic altceva ce să-i ceară. Făcuse tot posibilul pentru a-şi îndepărta familia de pe urmele lor şi îl ajutase să elaboreze un plan pentru deplasarea în siguranţă la Edinburgh. Se înţelegea bine cu personalul, era interesată de casa lui, ţinea să afle tot ce trebuia pentru ca totul să decurgă bine şi, date fiind întrebările ei recente, era preocupată de comportamentul pe care trebuia să-l adopte faţă de mama lui şi planul ei dement.

Era adevărat, îi refuzase cererea în căsătorie, însă asta era doar o eschivare temporară. Nu-şi putea imagina motivul – probabil ceva tipic femeiesc însă, chiar şi în seara asta, îi dăduse de înţeles avea să accepte în cele din urmă.

Ceea ce însemna că era cazul să reflecteze mai bine la ce-ar fi putut dori Angelica de la el. La ce era pregătit să-i ofere în schimbul celor dăruite de ea.

Dacă învăţase ceva din anii petrecuţi în lumea afacerilor, acel lucru era că o negociere de succes presupunea şi să iei, dar şi să dai.

Se gândi că ar fi fost mai înţelept să se întrebe ce era dispus să ofere înainte ca ea să se decidă ce avea să ia.

Capitolul 7

— Mă duc afară să mă plimb pe străzi, pentru exersa atitudinea masculină.

Dominic o scrută pe Angelica peste masă. În mod cert, nu primise răspunsul aşteptat la întrebarea despre planurile ei pentru ziua respectivă.

Un „nu” autoritar îi arse vârful limbii, dar şi-l înghiţi când ea îşi ridică privirea şi i-o întâlni pe a lui.

— Nu poţi risca să fii văzută de familia ta.

— Adevărat. Dar ei sunt atât de mulţi, iar eu ştiu unde îşi petrec timpul. Există multe locuri în Londra unde nu se duc niciodată. Se uită la porridge-ul din farfurie şi adăugă: O să mă duc acolo.

— Zonele unde familia ta nu se duce niciodată… Nu-şi încheie propoziţia. Să-i spună că astfel de locuri erau primejdioase n-avea să rezolve nimic. Îşi umplu gura cu porridge pentru a avea timp să se gândească. Deghizarea ta este destul de bună. În timpul călătoriei, nimeni n-o să te privească îndeaproape, nu atâta vreme cât te afli lângă mine.

— Da, dar am discutat probabilitatea ca familia mea să le fi cerut sau chiar să-i fi plătit pe oamenii de la hanuri pentru a-i observa pe pasagerii tuturor trăsurilor. Cu toate că respectivii oameni caută o tânără, nu este exclus ca vreunul dintre ei să descopere vreo greşeală involuntară şi să vadă dincolo de deghizarea mea.

Era clar că se pregătise – avea toate argumentele necesare pentru a câştiga această bătălie. El îşi dăduse seama că se încrunta, că renunţase la obişnuita mască impasibilă, dar nu-i păsa.

— Nu poţi să-ţi imaginezi în mod serios că vei fi în siguranţă rătăcind pe străzile Londrei şi holbându-te la bărbaţi necunoscuţi.

Dincolo de orice altceva, era un tânăr mult prea atrăgător.

— Sigur că nu. Punând lingura deoparte, îşi tamponă cu şervetul buzele – acele curbe revoltător de feminine –, apoi continuă: O să-l iau pe Thomas cu mine. El va fi în stare să mă protejeze.

Peste masă, el îi întâlni privirea şi citi hotărârea din ochii ei. Deloc elegant, mârâi:

— Bine. O să merg cu tine. După cum ştim amândoi, Thomas nu este un tovarăş potrivit pentru un tânăr de

condiţia pe care se presupune că ţi-o arogi, mai ales în zonele unde se adună astfel de tineri, iar acei tineri, la urma urmelor, sunt cei pe care trebuie să-i imiţi.

Zâmbetul pe care ea i-l adresă conţinea părţi egale de triumf, aprobare şi plăcere pură.

— Excelent! Ştiam că-mi vei înţelege punctul de vedere. Dacă asta nu era manipulare pură, atunci Dominic nu ştia ce era. Angelica îşi încheie spectacolul cu un voios: Aşa! Când putem pleca?

Birja pe care contele îl trimisese pe Jessup s-o procure pentru a o putea duce în escapada ei secretă deveni prima sală de clasă a Angelicăi.

Primul lucru pe care îl află fu că locuinţa lui Dominic se afla pe Bury Street.

— Bunule Dumnezeu! exclamă ea holbându-se şocată. Casa mea este chiar după colţ. Cum el nu făcu niciun comentariu, ci se mulţumi doar s-o privească, zâmbi: Nu-i de mirare că n-ai vrut să ies singură. Dar spune-mi, toate trăsurile de piaţă arată aşa?

— N-ai mai mers niciodată cu o birjă? La negaţia ei, Dominic explică oftând: Mai mult sau mai puţin. Unele sunt mai mari, altele sunt mai mici, dar toate funcţionează după acelaşi sistem… unul pe care, în mod cert, n-ai nevoie să-l cunoşti.

— Un tânăr bine educat ştie despre birje.

Îl tachina din nou. În loc să-i răspundă, o privi critic şi îşi îndreptă trupul.

— Prima lecţie. Aplecându-se, îşi puse mâinile pe genunchii ei acoperiţi de catifeaua pantalonilor şi îi îndepărtă unul de celălalt. Văzu cum o expresie de surpriză şocată îi traversă faţa. Niciun tânăr nu stă cu genunchii lipiţi. Nu dacă are de ales.

— Oh! exclamă ea în surdină. Cu ochii aţintiţi într-ai lui, îşi linse buzele, apoi dădu din cap şi zise: înţeleg.

Felul în care simţise sub palme genunchii ei atât de feminini, felul în care catifeaua se mula pe partea inferioară a coapselor… Dominic închise ochii şi gemu. Ce naiba

făcea? Răspunsul îi veni instantaneu în minte. Îi plătea ei o poliţă.

Încet, dezmierdând-o cu degetele sale lungi, îşi retrase mâinile şi se sprijini de spătarul banchetei. Văzu o urmă de roşeaţă ciupindu-i obrajii, dar ea refuză să se uite în altă parte.

— Bine. Ce altceva?

Dacă voia să se măsoare cu el…

— Mâinile tale. Ar trebui să le ţii de o parte şi de alta a corpului, pe banchetă, sau cu palmele în jos pe picioare. Niciodată în poală, în felul acesta.

Angelica alese a doua variantă, îşi răsfiră încet degetele, după care îşi trase uşor palmele înainte şi înapoi. Atunci îl văzu încordându-se.

— Altceva?

— Deocamdată, nu. Vocea îi coborâse cu o jumătate de octavă. Privirea lui – în clipa aceea, deloc rece – se ridică spre chipul ei şi zăbovi acolo. Până una, alta, e de-ajuns.

Ea îşi înclină capul şi se uită pe geamul trăsurii, reflectând la paşii următori înspre cedarea lui definitivă.

După douăzeci de minute, birja se zgâlţâi şi se opri în umbra Turnului. Dominic păşi primul pe caldarâm. Angelica îşi reţinu frustrarea când el rămase locului, blocându-i ieşirea în vreme ce verifica împrejurimile. În cele din urmă, se dădu la o parte.

Pe când el îl plătea pe birjar, ea coborî singură treptele trăsurii, amintindu-şi să închidă uşa – nu se afla niciun lacheu acolo după care aşteptă lângă zid.

Se simţi ciudat de expusă fără fustele care să-i acopere picioarele. Nu avusese această senzaţie neplăcută în casă, dar spaţiul deschis al străzii circulate era cu totul altceva.

Hotărâtă să-şi ascundă atacul brusc de pudoare, îi adresă lui Dominic un zâmbet radios când acesta veni lângă ea.

Se opri chiar în faţa ei, înălţimea şi lăţimea lui ascunzând-o efectiv de ochii trecătorilor. Era îmbrăcat tot

cu pantaloni de catifea şi cizme de călărie, doar că el avea o manta aspră pe deasupra hainei. Putea fi luat cu uşurinţă drept un tutore bogat.

O studie, apoi zise:

— Va trebui să-ţi ţii capul aplecat, cu borul pălăriei tras în jos. Nici nu se pune problema ca vreun om care te-ar privi mai îndeaproape să-şi imagineze că ai fi băiat. Şi nu zâmbi. Niciun băiat pe lumea asta nu zâmbeşte ca tine.

Surâsul îi veni spontan, dar se străduí să-şi ţină buzele strânse. Încuviinţă şi îşi aplecă fruntea.

— Bine. Făcu un semn cu mâna către strada din faţa lor şi spuse: Să mergem!

El ezită exact atât cât să-i aducă aminte că nu era cazul să-i dea ordine unuia ca el, apoi se urni încet, pentru a-i permite să ţină pasul.

Prima ei sarcină era să înveţe să-i imite mersul, pentru a nu atrage atenţia. După ce îl studiase pe Thomas, iar apoi exersase în faţa oglinzii, era pe deplin conştientă că mersul ei normal – la care revenea instantaneu, odată ce nu se mai gândea la asta – era cât se poate de feminin, oricât cât de reuşită i-ar fi fost deghizarea.

Pe lângă faptul că dorise să-şi petreacă ziua cu Dominic, era sincer interesată să observe, să-şi îndrepte greşelile şi să exerseze. Dacă se putea purta o zi întreagă asemenea unui tânăr gentilom, îmbrăcată fiind în haine bărbăteşti, însemna că era capabilă să se controleze.

Obţinând ceea ce voise – să se plimbe pe stradă, cu Dominic alături –, îşi puse în minte să-şi atingă cel mai urgent dintre ţeluri.

Până să ajungă la Custom House, Dominic ajunse să se întrebe dacă era zdravăn la cap. Cum de se lăsase păcălit să aprobe acea escapadă? Angelica era foarte conştiincioasă în a-i copia mersul, modificându-şi paşii pentru a se potrivi cu picioarele ei mai scurte, dar acest exerciţiu lăudabil presupunea să se uite într-una la picioarele lui, la coapsele lui. Ceea ce nu-l ajuta deloc să meargă lejer. În plus, faptul că ea îl studia permanent îl

împiedica s-o ignore cu nonşalanţă.

— Ştii, rosti torţionara lui, şi tu trebuie să modifici câte un detaliu dacă vrei să treci drept tutorele meu.

— De ce?

— Pentru că păşeşti ca un nobil, vorbeşti ca un nobil şi, în mod cert, emani aroganţă.

— Sunt descendentul unei familii nobile ajuns printre oamenii de rând şi silit să-mi câştig existenţa.

— Iar aroganţa?

El nu răspunse. Aroganţa lui, indiferent ce înţelegea Angelica prin acest cuvânt, făcea parte din el. Nu putea renunţa la ea… doar, eventual, s-o camufleze cât de cât. Notându-şi în minte acest amănunt, îşi continuă mersul.

Tot mai conştient de prezenţa ei, simţi cum îi trecu un fior pe sub piele.

N-ar fi trebuit s-o trimită pe străzi cu Mulley sau cu Jessup, n-ar fi putut. Niciunul din ei n-ar fi recunoscut posibilele primejdii. Că veni vorba… Se opri la colţul clădirii Custom House şi cercetă împrejurimile.

Supusă, ea se opri în umbra lui.

— Piaţa de peşte, spuse el. Billingsgate Fish Market se afla la stânga lor, ocupând zona dintre stradă şi fluviu. Fraţii tăi, verii şi soţiile lor s-ar putea să nu se afle aici, dar cum rămâne cu personalul lor?

De sub borul pălăriei, Angelica studie mulţimea însufleţită care umplea piaţa şi se revărsa în stradă. Era unul dintre locurile din Londra unde nicio tânără doamnă nu s-ar fi aventurat, şi tocmai de aceea era nerăbdătoare să meargă acolo.

— Cât e ceasul?

Nu-l privi pe Dominic. Observându-i pe alţi bărbaţi care îşi vorbeau, băgase de seamă că aceştia se uitau rareori unul la altul când făceau conversaţie.

— Aproape unsprezece, o informă el consultându-şi ceasul de buzunar.

— Nu-i nicio primejdie atunci. Dacă era să vină cineva, venea până acum, dar în cazul celor mai multe familii de

neam, peştele li se livrează acasă.

El ezită, apoi dădu din cap.

— Bine. Însă o traversăm doar, dintr-un capăt în altul, iar apoi o luăm pe Podul Londrei.

Angelica se puse în mişcare, lăsându-şi braţele să se legene pe lângă corp. Începea să se obişnuiască şi avusese dreptate; exerciţiul îi era de ajutor.

Se puseseră de acord asupra unui traseu care să-i ţină departe de străzile pe care le-ar fi putut frecventa, dintr-un motiv sau altul, verii şi fraţii ei, dar şi soţiile acestora.

Se aşteptase ca piaţa să fie un furnicar gălăgios, dar se dovedi chiar mai aglomerată decât salonul unei ducese, cu oameni de o curăţenie îndoielnică înghesuindu-se peste tot şi vociferând zgomotos. Aerul vibra de ţipete aspre şi îndemnuri de tot soiuL Cu mult înainte de a ajunge la ieşire, era mai mult decât recunoscătoare pentru prezenţa masivă a lui Dominic, care o sprijinea şi o proteja de busculadă.

Cu maxilarele încleştate, contele îi prinse braţul şi efectiv o smulse de-acolo, trăgând-o într-o zonă mai liberă de lângă biserică, în capătul vestic al pieţei, unde îi dădu drumul. O văzu cum se scutură, apoi îşi aranjă haina şi verifică stabilitatea pălăriei.

— Eşti satisfăcută?

Oarecum spre surprinderea lui, nu-i zâmbi a tachinare, d se mulţumi să încuviinţeze din cap.

— Cel puţin am văzut despre ce-i vorba – şi acum înţeleg ce înseamnă să înjuri mai rău decât un birjar. Nevestele pescarilor *chiar* înjură.

Mergând unul lângă altul, dădură ocol bisericii şi o luară pe Podul Londrei.

*

Se opriră să ia masa într-o tavernă la sud de râu, nu departe de docuri. Dominic mulţumi Cerului că reuşise s-o îndepărteze de docherii duri de pe chei, dar, când o conduse în sala principală a tavernei, instinctul îi dădu un

avertisment.

Dacă se mai îndoia că, în adâncul sufletului, o considera deja a lui, imboldul care-l îndemna să mârâie şi să-şi arate colţii, la figurat, în direcţia bărbaţilor care beau bere la mesele din jur ar fi trebuit să fie o dovadă suficientă. Dar nu putea nici măcar să le arunce o privire de avertizare mută, întrucât s-ar fi dat de gol. Ea avusese dreptate când îi ceruse să facă unele schimbări, dar acum descoperea că nu numai aroganţa trebuia ţinută sub control.

Ajungând la o masă de lângă perete, trase *un* scaun şi se sili să se aşeze înaintea ei. Se străduia s-o considere un băieţandru, însă imaginaţia sa refuza să îndeplinească această sarcină.

O femeie şleampătă şi murdară se apropie cu un mers greoi de masa lor.

— Ce poftiţi să vă aduc?

— Două porţii de plăcintă, o halbă de bere pentru mine şi – îi aruncă o privire scurtă Angelicăi – o bere îndoită cu apă pentru tânărul pe care-l am în grijă.

Femeia mormăi şi plecă.

„Tânărul pe care-l avea în grijă” privi discret în jur, apoi, imitând un client din vecinătate, îşi propti coatele pe masă şi îşi împreună mâinile.

Ea sugerase să meargă pe docuri. Până atunci nu întâmpinaseră probleme, după cum şi plimbarea lor agale pe Podul Londrei fusese agreabilă. Oricum, în tot acest timp, el fusese cu ochii în patru, supraveghind împrejurimile în vreme ce se străduia să pară un tutore plictisit care-şi scosese la plimbare pupilul.

Angelica se oprise în mijlocul podului, se aplecase peste balustradă şi privise fluviul spre est, iar el se aflase suficient de aproape pentru a-i vedea plăcerea de pe chip în timp ce se desfăta cu priveliştea. Acea imagine îl recompensase pentru toate momentele tensionate prin care îl făcea să treacă. În plus, până şi pe chei, ea îi urmărise pe bărbaţi – mesageri, marinari – cum se mişcau,

exersându-le gesturile, reţinându-le pentru noua persoană care încerca să fie. Atitudinea ei era tot mai firească, şi de aceea acceptase să o aducă în tavernă.

Aplecându-se pe masă, ea murmură:

— Despre ce vorbesc bărbaţii în general, la o întâlnire de genul ăsta?

În vocea ei se distingea o notă de contralto aspru – dacă îşi cobora tonul, putea trece drept un tânăr.

Dominic se gândi la ce-ar fi vorbit el şi Mitchell în asemenea condiţii.

— Despre femei.

— Trebuie să existe şi alte subiecte de interes pentru bărbaţi!

— Caii. Jocurile de noroc. Nimic din ce-ar discuta un tutore cu pupilul său.

Chelneriţa apăru cu farfuriile şi halbele lor. Vreme de câteva minute domni tăcerea, timp în care gustară mâncarea şi băutura, descoperind că erau destul de bune.

— Ştiu, zise Angelica cuprinsă de inspiraţie. Poţi să-mi povesteşti despre pocal – de ce este atât de valoros pentru bancherii aceia.

După o scurtă ezitare, el o întrebă:

— Ai auzit de Sir Walter Scott, romancierul? Cum ea dădu din cap aprobator, continuă: în 1818, Scott, mare patriot scoţian, era bun prieten cu Prinny[3], care, pe vremea aceea, avea nevoie disperată de ceva, de orice, pentru a linişti populaţia. Scott, la fel ca tata, avea o obsesie – în cazul lui, bijuteriile Coroanei Scoţiei. Bijuteriile datează de pe vremea lui Iacob al IV-lea şi au fost pierdute la începutul secolului al XVIII-lea, deci cu o sută de ani în urmă. Nu le-a luat nimeni, ci pur şi simplu au fost puse undeva şi nimeni nu ştia unde. Bijuteriile Coroanei au trezit interesul lui Prinny. Cromwell, la vremea lui, hotărâse să distrugă toate simbolurile monarhiei, aşa că topise bijuteriile coroanei

3 Poreclă dată regelui George al IV-lea al Marii Britanii (1820-1830, prinţ regent între 1811 şi 1820) (n.red.)

Angliei şi ale celorlalte ţinuturi, apoi a venit în Nord, pentru a le găsi pe ale Scoţiei, însă n-a reuşit să le dibuiască. Giuvaierurile au apărut după Restauraţie, fiind folosite în diverse ocazii oficiale, la Scone şi Edinburgh, dar apoi... nu s-a mai ştiut nimic de ele.

Dominic făcu o pauză pentru a lua ultima îmbucătură de plăcintă.

— Scott era convins că au fost ascunse undeva în castelul de la Edinburgh, iar toţi cei care ştiau unde se află muriseră. El l-a convins pe Prinny să organizeze o cercetare amănunţită a castelului. Până la urmă, au fost găsite într-un vechi cufăr dintr-o garderobă a cărei existenţă fusese uitată de mult. Prinny era încântat – avea cele mai vechi bijuterii ale coroanelor britanice. S-a făcut mult caz de asta la vremea respectivă, iar reuşita i-a atras populaţia de partea sa, cel puţin pentru o vreme.

— Îmi aduc aminte câte ceva. Angelica aşteptă câteva clipe, până când el sorbi din bere, apoi se interesă: Ce legătură are asta cu pocalul?

— Obiectele găsite de Scott au fost coroana, sceptrul şi spada. Lipsea însă cupa pentru ceremonia încoronării.

— Pocalul, rosti ea, amintindu-şi abia în ultima clipă să vorbească încet.

El îi aruncă o privire de avertisment, apoi dădu din cap.

— Este un pocal din aur masiv incrustat cu pietre preţioase, având cam douăzeci de centimetri înălţime. Cu secole în urmă a fost încredinţat abaţiei Beauly, care se află lângă domeniul Guisachan, iar în timpul unor conflicte în cadrul Bisericii, la sfârşitul secolului al XVI-lea, pocalul a fost dat familiei mele, pentru a fi păstrat în siguranţă. A rămas în posesia clanului în acea epocă tulbure, iar mai târziu, după Restauraţie, a fost cerut ori de câte ori era necesar să se completeze bijuteriile Coroanei la vreo ceremonie de stat, dar întotdeauna s-a întors la noi. Am devenit protectorii lui, iar sarcina noastră era să îl dăm numai pentru a completa setul. De-a lungul anilor, celelalte

piese s-au pierdut, însă noi am păstrat pocalul.

Din păcate însă, am cam uitat de el, deoarece nu ne-a fost cerut de peste o sută de ani. Când au fost descoperite celelalte obiecte, nimeni nu a ştiut că pocalul se află la noi. Eu eram la curent cu existenţa lui, însă, la fel ca tatăl meu, n-am considerat necesar să-l dăm pentru ca un prinţ englez nepopular să capete sprijinul public.

— Evident că nu.

— Într-un fel, planul tatei a fost inspirat. Până la urmă, tot am fi cedat pocalul, dar el i-a intuit valoarea. Bancherii cu care a luat legătura erau atât de nerăbdători să între în graţiile fostului regent, acum regele George al IV-lea, încât au fost încântaţi să-i dea o sumă uriaşă în schimbul său ca să aibă şansa, la un moment dat, să se prezinte la rege cu pocalul ceremonial scoţian, despre care foarte puţini oameni ştiau că există, pentru a completa bijuteriile Coroanei care îi erau atât de dragi regelui George.

— Este o poveste fascinantă, murmură ea. În timp ce Dominic sorbea ultimele înghiţituri de bere, îl anunţă: Mi-a venit o idee. Dacă vom avea nevoie de mai mult timp pentru a recupera pocalul original, n-am putea face o copie pe care să le-o dăm bancherilor, ca să nu ne preseze?

— Dacă am fi avut originalul, ar fi fost posibil, dar nu uita că toate piesele setului au aceeaşi vârstă. Să găseşti aur atât de vechi, ca să nu mai vorbim de pietrele preţioase... îşi strânse buzele, apoi adăugă: în sfârşit, nu avem originalul, iar când îl vom avea, nu ne va mai trebui o copie. Arătă spre halba ei, din care abia dacă sorbise: Ar trebui să plecăm. Mai bei?

Fiindcă ea clătină din cap, contele aruncă nişte monede pe masă, după care se ridică. Amintindu-şi că era deghizată, se ridică şi ea imediat, apoi îl urmă către uşă.

*

Se îndreptară spre est, de-a lungul fluviului, spre Podul Turnului. Acolo, Dominic cedă rugăminţilor Angelicăi

şi luară o barcă de sub capătul sudic al podului către Greenwich. Parcul din jurul Observatorului era plin de dădace, guvernante şi tutori care îşi însoţeau copiii în plimbări la aer curat, dar nimeni dintre cei prezenţi nu făcea parte din elita societăţii.

În vreme ce străbăteau agale aleile, Dominic se relaxă puţin, suficient pentru a-şi îndrepta o parte din atenţie spre aşa-zisul lui pupil. După ce o urmări o vreme, murmură:

— Emai bine.

Mergând alături de el, cu mâinile împreunate la spate, ea îi răspunse cu un semn din cap.

Se plimbară aproape o oră. Mulţumită diferitelor comentarii şi observaţii, el află că, în ciuda aparenţelor, ea fusese foarte băieţoasă şi era în stare să facă o piatră să sară ca broasca pe apă mai bine decât majoritatea bărbaţilor. De asemenea, ştia cum să se descurce cu un zmeu; după ce îi ajută pe trei băieţi să descâlcească frânghiile zmeielor, le arătă cum să le înalţe, apoi să le coboare şi să le urce din nou.

Contele observă fericirea copiilor, auzi chiotele lor încântate, după care îşi îndreptă privirea spre chipul Angelicăi şi simţi cum i se strânge inima. Talentul de a te bucura de plăcerile simple era o calitate extraordinară. Deşi el o pierduse, ştia s-o aprecieze.

Căzu pe gânduri; o prinţesă Cynster care îşi cunoştea puterile, valoarea, care era îndărătnică şi băieţoasă… să vegheze asupra ei, s-o apere de rău nu avea să fie niciodată uşor.

În cele din urmă, tânăra femeie îi părăsi pe cei trei copii, venind alături de el. În sinea lui, se bucură.

— Bine. Şi acum ce facem?

Sub pălărie, obrajii îi erau îmbujoraţi, ochii, strălucitori.

Pornind mai departe, Dominic reflectă. Partenera lui nu făcuse nicio greşeală prostească. Pe deasupra, deşi era în mod limpede conştientă de protecţia pe care el i-o oferea, de încordarea care îl cuprindea ori de câte ori ea

făcea ceva potenţial primejdios, îşi dădu seama că nu-l tachinase deloc, ci făcuse tot ce-i ceruse, acceptând restricţiile – atâta vreme cât i se păreau rezonabile.

În ciuda acelui moment trecător în care îi stârnise dorinţa în birjă, nu încercase să-i plătească poliţa. Poate pentru că şi ea era sensibilă la acea creştere tulburătoare a pulsului, la acea stare bizară; nu putea să-i distragă lui atenţia fără a şi-o distrage sieşi.

Prin urmare, se concentrase pe învăţarea gesturilor care să o ajute să treacă drept un tânăr bărbat.

El încă se străduia să descopere cea mai potrivită atitudine în raport cu ea, căci nu i se întâmplase prea des să se poarte cu cineva ca şi când i-ar fi fost aproape egal. Privind-o, murmură:

— Deoarece comportamentul tău masculin s-a îmbunătăţit substanţial, există vreun loc unde ţi-ar plăcea să mergi deghizată în bărbat?

Pe sub borul pălăriei, el îi zări ochii strălucitori.

— O, sigur că da!

*

După-amiază târziu, parterul Teatrului Regal era o masă clocotitoare de bărbaţi şi tineri, cu câte o prostituată pe ici, pe colo, pentru culoare. Urale izbucneau din toate părţile atunci când eroina sau eroul apăreau pe scenă; exclamaţii şi şuierături însoţeau apariţia ticălosului. Dominic stătea în mijlocul mulţimii de oameni cumsecade care se înghesuiau să urmărească spectacolul. Angelica, având borurile trase mult pe chip, se afla exact în faţa lui, apărată de presiunea din spate, dar clar vizibilă din trei părţi.

Singurul lucru bun era că toţi ochii priveau spre scenă. În afară de ai lui. El cerceta întruna mulţimea, vigilent la fiecare semn care ar fi indicat că vreun spectator remarcase pielea neobişnuit de fină a tânărului din faţa lui sau genele lungi şi arcuite care bordau ochii de o

strălucire… nu efeminată, d feminină. Ori buzele care nu lăsau nici urmă de îndoială asupra sexului „tânărului” respectiv. Până în acel moment, din fericire, atracţia scenei fusese mai puternică.

Dominic habar n-avea despre ce era vorba în piesă. Riscul de a fi descoperiţi şi consecinţele previzibile dacă bărbaţii aceia ar fi constatat că printre ei se afla o doamnă deghizată erau mai mult decât suficiente pentru a-i lua gândul de la alte preocupări, ţinându-i toate instinctele treze şi oţelindu-i fiecare muşchi. Era gata să reacţioneze la orice primejdie s-ar fi ivit.

Se pusese singur în situaţia asta. Cu maxilarele încleştate, jură în surdină că nu avea să mai cadă niciodată într-o astfel de capcană. Data următoare avea s-o întrebe despre dorinţele ei fără să se angajeze în sensul îndeplinirii lor. Cererea ei de a urmări de la parter o reprezentaţie la teatrul din Drury Lane îl uimise, dar lucrurile ajunseseră deja prea departe ca să retracteze – deja o lăudase pentru modul în care îşi îmbunătăţise alura masculină.

Aşa ajunsese acolo, ţeapăn ca un stâlp în mijlocul mulţimii, cu fiecare nerv încordat, cu tensiunea ieşindu-i prin toţi porii.

Probabil că piesa ajunsese într-un punct critic – ca unul, spectatorii se repeziră în faţă, înghesuindu-se cât mai aproape de scenă. El rămase ca o stâncă; mulţimea se despică de o parte şi de alta, Angelica rămânând protejată de curgerea năvalnică, dar, până la urmă, presiunea deveni insuportabilă. Ea se dădu un pas în spate, apoi altul şi altul, până când, sufocată, se lipi de el.

Dominic încercă să dea îndărăt, dar erau mulţi umeri înţepeniţi în spatele lui şi de fiecare parte, astfel că nu se putu clinti.

Angelica îşi recăpătă suflul şi vru să se desprindă de trupul bărbătesc care îi apăsa spinarea, dar mulţimea din faţa lor se îndesi, lipind-o cu şi mai multă forţă de el. Încercă să se deplaseze în lateral…

— Nu. Te. Mişca.

Cuvintele şuierate printre dinţii încleştaţi o făcură să îngheţe; vocea lui se transformase într-un mârâit atât de fioros, încât ea abia dacă înţelesese.

Trăgând aer în piept atât cât putu, rămase pe loc şi, calmă în aparenţă, continuă să privească spre scenă în vreme ce simţurile ei o luaseră razna.

Trupul lui era dur ca o stâncă. Când o luase în braţe cu ocazia răpirii, remarcase tăria pieptului său, fermitatea umerilor, dar… această duritate era de alt soi.

Era excitare. Coapsele îi erau stâlpi de granit, iar erecţia, o proeminenţă solidă în partea inferioară a spinării ei. Era apăsată în el de la umeri până la genunchi, ceea ce explica probabil de ce Dominic îi interzisese să se mişte. Din câte îşi putea imagina, el se afla acum într-o stare aproape dureroasă, iar frecarea ei de trupul lui n-ar fi făcut decât să înrăutăţească lucrurile.

Aşa că rămase pe loc, însă descoperi că intimitatea contactului o afecta şi pe ea. Înfierbântată, simţi cum flăcări subtile i se împrăştiau pe sub pielea atât de sensibilă, încât orice frecare a hainelor se transforma într-o mângâiere senzuală. Iar sânii i se umflară sub eşarfa care îi ţinea strânşi… până când şi ea începu să simtă un disconfort, dacă nu chiar durere. Se întrebă foarte serios cât mai putea suporta fără să se clintească.

La unison, mulţimea scoase un oftat prelung, apoi izbucni în urale urmate de aplauze zgomotoase.

În cele din urmă, după alte câteva minute interminabile, cortina fu trasă, iar piesa se sfârşi.

— Rămâi pe loc.

Un alt ordin venit de sus, dar, în clipa următoare, uşile mari aflate de-o parte şi de alta a sălii se deschiseră, iar spectatorii începură să se reverse prin ele. Când presiunea trupurilor scăzu, Dominic făcu un pas îndărăt şi puse capăt torturii.

În vreme ce mulţimea se subţia, o trase uşor pe Angelica de mânecă. Cu capul aplecat, ea păşi alături de el, amândoi alăturându-se hoardei care părăsea sala.

Ieşiră în lumina slabă a crepusculului. Dominic putu observa roşeaţa care încă zăbovea în obrajii ei, coborându-i pe gât; deci fusese afectată în aceeaşi măsură ca el! încercând să nu se mai gândească la asta, cercetă împrejurimile, apoi se opri.

Angelica privi în jur, parcă fascinată de birje şi de zgomotul infernal.

— Ei bine, a fost o adevărată aventură!

— Data viitoare când te voi duce la teatru, vom sta într-o lojă a noastră. Dezlipindu-şi ochii de pe chipul ei, se gândi în ce direcţie aveau şanse mai mari să pună mâna pe o trăsură. Haide!

Porni spre Covent Garden, erau destule birje acolo.

— Probabil, ceilalţi se întreabă unde am ajuns.

Şi el se întreba acelaşi lucru.

*

Trăsura fu greu de găsit, dar, în cele din urmă, se întoarseră în Bury Street. Dominic deschise poarta din zidul grădinii, apoi o urmă pe Angelica pe aleea care ducea spre casă.

Era trecut de opt seara când intrară în sala servitorilor. Brenda şi Mulley, care şedeau la masă, săriră în picioare la vederea lor.

— Iată-vă, în sfârşit! Cu o expresie preocupată, Brenda se interesă: Aţi mâncat ceva, domnişoară? Domnule?

Dominic clătină din cap.

— Am fost la teatru. Brenda şi Mulley trebuiau să se trezească în zori; el observase privirea aruncată de Angelica şi spera că o interpretase corect. O cină uşoară va fi de ajuns.

— Sigur că da. Angelica îi zâmbi Brendei şi zise: am mâncat o plăcintă la prânz, aşa că orice poţi să încropeşti la repezeală va fi suficient.

— O să pun masa în salon, da? rosti Mulley întinzând

mâna după o tavă.

Angelica ezită o fracţiune de secundă.

— Da, aşa ar fi cel mai bine.

Să aibă lungimea acelei mese între ea şi Dominic i se păru o idee foarte înţeleaptă. După momentele tensionate de la teatru, pe care nu şi le putea scoate din minte, el o urmărise întruna, făcând-o să se simtă ca o căprioară vânată.

Era scoţian de la munte, deci în mod cert vânase căprioare la viaţa lui.

În ciuda dorinţei ei sincere de a afla mai multe despre acel aspect al relaţiei lor viitoare, aspect la care era sigură că el se gândea, în seara aceea nu-i mai trebuiau şi alte revelaţii. Habar n-avea de ce era atât de nervoasă, însă, pentru prima dată în viaţa ei, *toate* instinctele o avertizau să fie prudentă şi să dea înapoi.

Îl urmă pe Mulley în salonul pentru mic dejun pe care îl foloseau şi pentru cină. La fiecare pas, era conştientă că Dominic se afla pe urmele ei. Pe când Mulley aranja masa, se îndreptă spre scaunul ei. Atunci îl simţi pe Dominic apropiindu-se; era uriaş, tot numai muşchi de oţel, şi radia o căldură înnebunitoare.

El se opri. Angelica îi simţi prezenţa de parcă i-ar fi turnat cineva apă caldă pe spinare. Mişcându-se încet – amintindu-i de clipele de pe terasă, când aproape o atacase –, îi trase scaunul şi o ajută să se aşeze.

Tânăra femeie expiră abia după ce el se îndepărtă cu paşi lungi, fluizi şi lenţi, spre celălalt capăt al mesei. Îşi spuse că reacţia ei n-avea sens, dar, după ce el îşi ocupă locul şi privirile li se întâlniră, se uită în ochii lui intenşi, gri-verzui, şi ştiu că îi ghicise perfect gândurile.

La urma urmelor, ei erau destinaţi să devină soţ şi soţie.

Brenda se grăbi să aducă supiera. Mulley o urmă cu două farfurii pe care se aflau pâine, felii de friptură, ouă, şuncă, praz şi tartă cu brânză.

— Minunat, mulţumesc! Angelica reuşi să-i zâmbească

Brendei, în timp ce aceasta îi puse în farfurie o porţie generoasă de supă.

E mai mult decât suficient.

— Atunci, este foarte bine. Mâine, n-o să avem decât micul dejun şi prânzul, apoi plecăm.

După ce îl servi pe Dominic, Brenda se retrase împreună cu Mulley în bucătărie, lăsând-o pe Angelica singură cu viitorul ei soţ.

Îşi ţinu privirea aţintită asupra supei, în vreme ce mânca, dar căutătura lui insistentă nu-i dădea pace. Tăcerea devenea tot mai apăsătoare – simţea gândurile lor întâlnindu-se deasupra mesei, ciocnindu-se, îngemănându-se, sentimentele lui învăluind-o în vreme ce ale ei îl învăluiau pe el…

— Mi-a plăcut ziua de azi. Îţi mulţumesc pentru că m-ai însoţit. Ai avut dreptate, n-ar fi fost acelaşi lucru dacă m-aş fi dus cu Thomas. Piaţa de peşte a reprezentat o experienţă extraordinară – nu una pe care aş avea vreo dorinţă s-o repet, dar mi-ar fi părut rău dacă aş fi ratat-o. Mulţimea, mirosurile… ca să nu mai vorbim de zgomot. De ce…?

Dominic mânca, privea şi asculta. Ori de câte ori Angelica făcea o pauză, chiar şi pentru o secundă, de parcă ar fi aşteptat un comentariu din partea lui, el mormăia aprobator; aparent satisfăcută, ea trecu în revistă evenimentele zilei.

Contele se întrebă dacă îşi dădea seama că era incoerentă. Şi, dacă ştia, ce însemnătate avea asta. Se îndoia că era o femeie care să bată câmpii în mod obişnuit. Probabil că acesta era rezultatul dorinţei extrem de intense care îi cuprinsese pe amândoi după aventura de la teatru.

Deşi era conştient că furtuna senzuală nu era emanată doar de el, tulburarea Angelicăi îi permitea să-şi tragă sufletul.

Îi recunoştea reacţia, era ca a unei mânze pe jumătate îmblânzite la vederea şeii. S-ar fi încumetat să vadă cum e, dar, în acelaşi timp, se temea de ce ar fi putut

pierde, de ce ar fi însemnat pentru ea acceptarea.

În această privinţă, era înţeleaptă. Căsătoria cu el i-ar fi schimbat viaţa ireversibil. Şi, cu toate că rezultatul avea să fie acelaşi indiferent când îşi consumau uniunea predestinată, Dominic bănuia că tocmai inteligenţa ei – o calitate pentru care Îi era recunoscător – o făcea să dea înapoi. Întâi, dorea să cumpănească bine lucrurile.

Iar el nu o putea condamna pentru asta.

Deşi nu-şi dorea nimic altceva decât să se ridice, să se apropie de ea, s-o smulgă de pe scaun şi s-o sărute până când se topea în braţele lui, până când nu doar că i-ar fi permis, ci l-ar fi dorit – nu, l-ar fi implorat să-şi cufunde membrul care pulsa în cuptorul încins al trupului ei –, îşi stăpâni impulsul brutal.

Asta se traducea însă printr-un efort uriaş. În mod normal, poftele lui rămăseseră mereu sub control. În seara aceasta, alături de ea, după o zi atât de tulburătoare, controlul lui era… fragil.

O dorea mai mult decât dorise vreodată o femeie, poate pentru că nu acceptase să-i fie soţie.

Totuşi…

Ridicându-şi privirea dinspre farfuria goală, se uită peste masă. Ea terminase de mâncat şi pusese tacâmurile jos. Cu mâinile în poală, scruta un punct aflat undeva în mijlocul mesei, în vreme ce vorbea în continuare.

— Şi – făcu o pauză pentru a inspira adânc, ceea ce atrase atenţia lui Dominic spre sânii strânşi de eşarfa pe care el voia s-o îndepărteze în acel moment –, desigur, mi-am dorit întotdeauna să văd un spectacol de la parterul Teatrului Regal.

Moliciunea vocii ei, felul cum se mişca pe scaun… Instinctul lui de vânător, care îi spunea s-o înşface – s-o înşface *pe loc* – se lupta din răsputeri cu stăpânirea de sine pe care şi-o impusese.

— Opreşte-te!

Vocea lui era gravă, dezvăluind pasiunea suprimată, dar n-avea ce face în direcţia asta.

Surprinsă, ea îşi ridică ochii şi îi întâlni privirea. El i-o susţinu, apoi, cât mai calm cu putinţă, rosti:

— Este foarte târziu. Îţi sugerez să te retragi. Mâine o să avem o zi lungă.

— Da, desigur. Ai dreptate. Mă... duc sus. Se ridică şi se îndreptă către uşă. Din prag, fără să se uite în spate, spuse: Noapte bună!

Dominic rămase locului până când auzi închizându-se uşa de la salonul contesei. Abia atunci se ridică. Posomorât, scoase din dulapul de băuturi o sticlă de whisky şi un pahar. Le puse pe masă, se lăsă să cadă pe scaun şi îşi turnă puţin. Sau mai mult.

Bău, simţind cum arsura îi cobora pe gât. Se rezemă de spătar şi meditä la opţiunile care-i stăteau la dispoziţie.

O putea avea oricând dorea – în seara aceea, dacă avea chef. Interesul ei pentru el, dorinţa de a-l avea în patul ei erau palpabile; dacă ar fi stăruit, ea ar fi cedat.

Dar, dacă era să ia totul în consideraţie, aşa era oare cel mai bine? Sau era preferabil să aştepte un gest din partea ei – să accepte să se mărite cu el şi să-i ceară să o posede?

Luă o înghiţitură şi se gândi. Nu-i luă prea mult până să conchidă că a doua variantă era o alegere mai înţeleaptă.

Dat fiind caracterul ei, de care era tot mai conştient că semăna tulburător cu al lui, să facă el primul pas – adică să-i refuze dreptul de a lua ea hotărârea – ar fi fost o eroare. În multe feluri, ea îi era egală, lucru pe care nu trebuia să-l uite. Definirea modului lor de viaţă viitor presupunea o negociere complexă, aşa că ultimul lucru de care avea nevoie era să-i ofere avantajul de a nu-şi fi declarat deschis dorinţele faţă de latura fizică a uniunii lor.

Fără discuţie, ea trebuia lăsată să facă prima mişcare. Orice gest pripit ar fi fost o gafă strategică.

Recuperarea pocalului era mult prea importantă ca să-şi permită să se lase distras, însă, deşi nu dorea să recunoască asta nici măcar faţă de sine, Angelica exercita o

putere extraordinară asupra minţii lui. Şi nu doar pentru că avea să-i devină soţie.

— Iar ăsta e un lucru foarte deranjant, mormăi el întinzându-se după sticlă.

Urmă, goli paharul, îl puse pe masă, împinse scaunul în spate şi se ridică.

Ea plecase când îi ceruse, dând dovadă de înţelepciune. În felul acesta, îi oferise posibilitatea de a se purta şi el înţelept.

Totuşi, până aveau să recapete pocalul, trebuiau să îndure acea dorinţă chinuitoare. Chiar şi după aceea, el avea să aştepte; trebuia ca ea să cedeze şi să declare deschis că îl voia în patul ei. Era mult mai sigur aşa, din toate punctele de vedere.

Urcă scările, trecu de uşa camerei ei şi se îndreptă spre a lui, cu toate că nu-şi dădea deloc seama cum avea să poată dormi liniştit.

Capitolul 8

Cu buzele strânse, ea îşi schimbă direcţia, evitând lunga coadă care şerpuia afară din oficiu – bine că îşi procuraseră din vreme documentele de călătorie. Cu Dominic eliberându-i discret calea, străbătură mulţimea.

Se evitaseră toată ziua, vorbiseră doar strictul necesar. Totuşi, din clipa în care o atinsese, când îi auzise vocea joasă şi tandră, când îl simţise lângă ea, simţurile i se stârniseră din nou, la fel de fierbinţi ca înainte.

O privire scurtă aruncată spre chipul lui îi confirmă faptul că masca impasibilă, pe care şi-o pusese din nou în dimineaţa aceea, era la locul ei. Hotărâtă să-şi disimuleze nesiguranţa, îşi suprimă rapid reacţia şi merse mai departe. Ajungând la uşă, o deschise şi îi trecu pragul, intrând în sala hanului.

O întâmpină o hărmălaie şi mai mare. Încăperea era

ticsită de oameni care mâncau, vorbeau, râdeau, ţipau. Până şi mirosurile erau amplificate, dar nu se putea opri pentru a cerceta totul. Dădu să-şi croiască drum prin învălmăşeală, dar el o apucă de manta. Ea se răsuci şi îl urmă spre locul unde un funcţionar hărţuit vindea bilete la o ferestruică.

Dominic puse documentele pe tejghea.

— Două locuri în poştalionul de Edinburgh.

Funcţionarul cercetă hârtiile, bifă două locuri pe una dintre numeroasele liste, apoi i le dădu înapoi.

— Gata. Fiţi atenţi, că pasagerii vor fi strigaţi pe la opt. Dacă nu răspundeţi în decurs de zece minute, locurile le vor fi date celor care aşteaptă.

Dominic luă biletele, apoi se răsuci şi arătă spre încăpere.

— Să vedem dacă putem găsi o masă.

Ea se dădu îndărăt şi-l lăsă pe el să deschidă calea. Cu o manta peste hainele bărbăteşti şi cu pălăria cu boruri largi trasă pe ochi, era sigură că deghizarea ei avea să-i păcălească pe majoritatea privitorilor, dar un pupil trebuia să-şi urmeze tutorele, nu invers.

Un gardian intră în sală, ridică o portavoce şi îi chemă pe pasagerii pentru poştalioanele de Norwich, Newcastle şi Leeds. Câteva grupuri se ridicară şi îşi luară în grabă bagajele.

— Aici!

Dominic făcu un gest spre o masă aflată în colţul unei firide care se întindea de-a lungul peretelui din spate. Angelica îl urmă, trecând pe lângă foştii ei ocupanţi care se îndreptau acum spre uşă.

Masa eliberată avea bănci pe fiecare latură.

— Stai pe locul din colţ, o îndemnă el.

Ea se conformă în vreme ce el aruncă o ultimă privire spre uşă, apoi, se întoarse şi se aşeză lângă ea. Pentru că se evitaseră toată ziua, Angelica se întrebă dacă şi acum avea să facă la fel. Totuşi, întrucât erau în public, îşi imagina că dorinţa lui de a o ocroti avea să primeze.

Bărbaţii protectori aveau tendinţa de a sta mereu aproape, iar cu bărbaţii posesivi şi protectori era şi mai rău; în mod cert, Dominic se încadra în această categorie.

Griswold, Brenda şi Mulley se iviră din mulţime şi, după ce întrebară politicoşi dacă locurile celelalte erau libere, li se alăturară. Jessup şi Thomas apărură imediat după aceea.

La plecare se despărţiseră în trei grupuri şi luaseră trăsuri separate spre Aldersgate, de parcă n-ar fi fost împreună. Un tânăr care călătorea împreună cu tutorele lui în poştalion nu ar fi avut în mod normal alţi însoţitori.

După ce se instalară, apăru o chelneriţă să le ia comenzile. Fiindcă pasagerii trebuiau să vină mai devreme pentru a nu-şi pierde locurile, hanul avea o afacere înfloritoare hrănindu-i pe toţi în timp ce aşteptau.

Ca să le treacă vremea mai uşor, se puseră pe sporovăit. La început vorbiră despre Scoţia, despre munţi şi despre castel, iar Angelica sorbea toate detaliile. Apoi, conversaţia se îndreptă spre oameni şi locuri necunoscute ei. Atenţia i se abătu spre încăpere, către nenumăraţii ei ocupanţi.

Observând că atenţia ei era distrasă, Dominic o întrebă:

— Experienţa asta se ridică la nivelul aşteptărilor tale?

— Aşteptările mele nu se bazau pe suficiente informaţii, aşa că sunt foarte palide comparativ cu realitatea. Se întâmplă atâtea, iar aventurile noastre sunt atât de intense, atât de surprinzătoare! N-am mai călătorit niciodată cu poştalionul şi este improbabil că voi mai călători vreodată, aşa că vreau să văd totul şi că totul aşa cum este.

— Nici eu n-am călătorit vreodată cu poştalionul. Observându-i privirea lungă, Dominic preciză: Sunt conte, aminteşte-ţi.

— N-am uitat, dar… nici chiar în tinereţea ta irosită?

— Nu cred că am avut o tinereţe irosită, nu în modul la care te gândeşti tu.

Ea se răsuci pentru a-l privi în faţă, punându-şi un cot pe masă şi sprijinindu-şi bărbia în palmă. Atenţia ei era îndreptată toată către el, lucru care îl mulţumea, în ciuda dorinţei sale de a păstra o distanţă sigură între ei.

— Chiar nu-mi pari genul care să nu-şi irosească tinereţea, spuse ea într-un târziu.

— Dar am un clan, îţi aminteşti? N-am nevoie să umblu aiurea ca să găsesc oameni asemenea mie cu care să chefuiesc. Spre deosebire de tinereţea irosită a fraţilor şi a verilor tăi, pe a mea mi-am petrecut-o în munţi sau la şcoală, ori la universitatea din Edinburgh. Erau prea puţine diligenţe de şterpelit ca să ne încercăm îndemânarea de vizitii. În general, călăream, mânam şarete şi, mai târziu, trăsurici cu doi cai.

— Dar ai venit la Londra. Probabil că ai făcut nişte drumuri.

— Adevărat, dar asta, după accident. Aveam deja douăzeci şi unu de ani, depăşisem perioada nebuniilor, şi, sub identitatea vicontelui Debenham, am avut o trăsură privată, pe care o foloseam din pricina genunchiului. Aşadar, întotdeauna am călătorit cu trăsura proprie, nu cu poştalionul.

Ea se încruntă din nou.

— Am uitat de genunchiul tău. Dar văd că nu mai foloseşti bastonul. Ieri n-ai avut nevoie de el toată ziua.

Evidenta ei dezaprobare îi trezi o senzaţie plăcută. Ridică din umeri.

— De data asta se reface mult mai repede. M-am lovit acolo unde mă mai rănisem, dar nu este nici pe de parte la fel de rău ca atunci.

Ea îşi coborî privirea spre bagajele de la picioarele lor.

— Nu ţi-ai luat bastonul.

— E prea bătător la ochi – în caz că familia ta începe să-l caute pe Debenham.

Ea deschise gura să facă un comentariu, însă o voce sprintenă o întrerupse:

— Poftim! Chelneriţa adusese felurile de mâncare

comandate. Vin şi băuturile, imediat.

Începură să mănânce, iar discuţia încetă în mare măsură.

După ce îşi goli farfuria, Dominic căută un subiect de conversaţie neutru.

— Am vorbit despre tinereţea mea irosită. Cum e cu a ta?

— Doamnele nu-şi irosesc tinereţea, au parte de sezoanele mondene.

— Iar ale tale au fost…?

— Surprinzător de lipsite de evenimente, dacă stau să mă gândesc. Chiar nu am mare lucru de povestit. Totul a fost exact aşa cum îţi imaginezi probabil – baluri, serate, petreceri, lucruri de genul ăsta. Nimic semnificativ.

Îşi mută privirea alături de el. Dominic se răsuci şi văzu că Jessup despăturea o hartă.

— Să vedem…

Se pomi o discuţie despre traseul lor, despre haltele pe care urma să le facă poştalionul despre durata călătoriei.

— Poştalionul de Edinburgh, bubui o voce de stentor în capătul celălalt al încăperii. Pleacă în zece minute, din partea de apus a curţii. Toţi cei care au documente să se prezinte la gardianul trăsurii.

— Noi suntem, rosti Thomas.

Îşi adunară repede bagajele. Dominic aruncă un pumn de monede pe masă, apoi, rezistând tentaţiei de a o ajuta pe Angelica, aşteptă până ce ea se trase pe bancă, se ridică şi îşi luă geanta, după care, dând din cap cu un gest poruncitor, o îndrumă către uşă.

Ceilalţi le-o luaseră înainte, prezentându-se la gardian în grupurile în care sosiseră. Hârtiile pe care le aveau el şi Angelica le dădeau dreptul să ocupe locuri în cabină. Mulley şi Thomas se urcaseră pe acoperiş, în vreme ce Jessup se aşezase lângă vizitiu.

Vizitiul se urcă pe capră, iar gardianul se cocoţă alături de sacii cu corespondenţa pe care avea s-o

distribuie pe traseu.

Angelica privi pe geam; deşi entuziasmul ei era copilăresc, nu încercă să-l ascundă. După cum spusese, era puţin probabil să i se mai ivească vreodată ocazia unei asemenea experienţe.

Îi aruncă o privire lui Dominic, care stătea alături de ea. El se uita pe geamul opus, urmărind, cercetând, căutând orice semn că fuseseră recunoscuţi sau că erau urmăriţi, dar, la fel ca şi ea, se bucura de spectacol. Nerăbdarea îi era sporită de faptul că aveau să împărtăşească această experienţă nouă.

Angelica şi eroul ei erau pe cale să pornească într-o călătorie pentru a învinge un dragon metaforic şi a recupera comoara vitală pentru el şi oamenii lui – oare ce putea cere în plus o tânără domniţă dornică de iubire, aventuri şi provocări?

Cuvintele „claritate” şi „siguranţă” îi răsăriră în minte. Se aşteptase să se simtă mult mai sigură, să aibă o idee mult mai limpede despre cum să-l facă să se îndrăgostească de ea.

Cornul gardianului răsună prelung, semnalând plecarea diligenţei. Ascunzându-şi incertitudinea în adâncul sufletului, reuşi să trăiască din plin emoţia momentului. Dincolo de confuzia planurilor ei, simţea în fiecare fibră că acesta era începutul unei noi etape din viaţa ei.

Trăsura se smuci şi se puse anevoie în mişcare, apoi părăsi curtea şi ieşi în drum.

Copleşită de exaltare, se aplecă spre Dominic şi murmură:

— Am plecat!

Privind-o, el îi văzu ochii strălucitori de entuziasm. Fără a spune nimic, întoarse capul spre fereastră.

Rămase tensionat, alert, aşteptându-se să vadă dintr-o clipă în alta potera angajată de familia Cynster, dar poştalionul ieşi din Londra fără probleme, apoi o luă pe Great North Road.

Amurgul făcu loc întunericului. Până să ajungă la

Enfield, era noapte de-a binelea. Schimbatul cailor se petrecu rapid, iar pasagerilor li se ceru să rămână la locurile lor, deoarece, odată strânsă ultima curea, vizitiul dorea să plece. Dominic observă câţiva grăjdari care îi priveau pe ocupanţii trăsurilor, dar atenţia lor era concentrată asupra celor particulare, care aşteptau la rând în spatele poştalionului.

Câteva minute mai târziu, porniră din nou la drum, îndreptându-se cu viteză spre nord. Se relaxă pentru o clipă şi se lăsă pe spate, privindu-i pe ceilalţi, care încercau să doarmă. Alături, Angelica îşi tot schimba poziţia, încercând să găsească una comodă, dar fără să-l atingă; ori de câte ori o făcea, Dominic trebuia să-şi înfrâneze impulsul de-a o cuprinde şi de-a o trage spre el. Un impuls iraţional şi iritant. Dincolo de faptul că nu era înţelept s-o atingă, se presupunea că ea era un tânăr bărbat, şi erau prea aproape de Londra şi era prea riscant, în caz că strecura cineva o privire înăuntru.

*

Când tânăra femeie adormi de-a binelea, o putu contempla în voie. Razele lunii, care se furişau prin geamul trăsurii, făceau să-i strălucească profilul relaxat şi îi subliniau buzele imposibil de închipuit pe o faţă masculină. Numele i se potrivea întru totul. Surâzând, îşi sprijini capul de spătar şi închise ochii.

Restul nopţii trecu fără evenimente, deşi deloc confortabil. Dominic o trezi pe Angelica când trăsura intră în Huntingdon.

— Micul dejun. Te previn, va trebui să mâncăm repede.

Ea dormise ghemuită într-un colţ, cu obrazul sprijinit de o mână. Deschise ochii, se dezmetici, apoi îşi întinse picioarele şi se ridică murmurând:

— Credeam că doar se schimbă caii.

Se mai opriseră în acest scop la Ware şi Buntingford,

dar, la fel ca la Enfield, totul se petrecuse rapid, nu fusese un popas adevărat. Atât la Ware, cât şi la Buntingford, grăjdarii fuseseră neobişnuit de atenţi, cercetând fiecare trăsură, însă, deşi se uitaseră şi pe geamul celei în care se aflau ei, nimic nu păruse să le trezească interesul.

Fiindcă Buntingford era a treia haltă după ieşirea din oraş, se părea că reuşiseră să scape din plasa pe care familia Cynster o instalase în jurul Londrei. Desigur, asta nu însemna că mai departe nu puteau fi oameni care să supravegheze drumurile.

Ea căscă, apoi privi pe geam.

— Oh… cât e ceasul?

Nici măcar o urmă a zorilor nu lumina cerul nopţii.

— Mai e puţin până la patru. Orarul e respectat.

Brenda deschise ochii. Griswold era deja treaz.

— Voi face schimb de locuri cu Mulley, domnule. Aşa o să poată dormi şi el un pic.

Dominic încuviinţă.

— Măcar vom putea să ne dezmorţim picioarele, dar să mâncăm mai întâi, căci n-o să ne mai oprim vreme de câteva ore.

Îi luară în serios avertizarea. Îndată ce poştalionul se opri, toţi coborâră şi intrară în han. După ce dădură comanda, Angelica, având-o pe Brenda de pază, se duse la toaleta aflată la capătul unui coridor îngust. Până să se întoarcă la masă, hangiul şi soţia lui aşezau deja pe masă farfuriile cu şuncă, ouă şi cârnaţi, precum şi pâine proaspăt scoasă din cuptor, gem, ibrice cu cafea şi un ceainic.

Angelica se aşează la masă, dar niciodată nu mânca mult, mai ales la micul dejun. Nici măcar în ipostaza de tânăr bărbat nu se putu sili să înghită cine ştie ce. Odată ce-şi satisfăcu firavul apetit, se gândi să facă o plimbare, însă îşi dădu seama că Dominic s-ar simţi obligat s-o însoţească, iar el şi ceilalţi bărbaţi, şi chiar Brenda, erau, în mod cert, mult mai înfometaţi decât ea. Prin urmare, rămase locului şi sorbi din ceai.

Prea curând, vizitiul şi gardianul care îi aduseseră

până acolo se apropiară de ei pentru a-şi căpăta obişnuitul bacşiş. Dominic probabil că fusese informat în legătură cu acest obicei, căci avea monedele pregătite, de parcă le adunase de la toţi călătorii, şi nu erau doar din partea lui.

Apoi, noul gardian îi chemă să se urce în trăsură.

Thomas, ultimul dintre bărbaţi care se dusese la toaletă, străbătu repede coridorul, după ce îi rugase pe ceilalţi să se asigure că poştalionul nu pleacă fără el. Ei traseră de timp până când tânărul ieşi grăbit din han şi se urcă în trăsură, chiar înainte ca aceasta să pornească la drum.

Noul vizitiu pocni din bici şi ţipă la cai, gardianul sună din goarnă şi se puseră din nou în mişcare.

La prânz se opriră la Stamford, unde făcură un popas doar puţin mai lung decât cel pentru micul dejun. Angelica, Dominic, Mulley şi Jessup făcură o plimbare scurtă, dar teama ca diligenţa să nu plece fără ei îi obligă să se întoarcă repede. Cel puţin, reuşiseră să-şi dezmorţească picioarele de-a binelea.

Poştalionul trecu de Grantham, apoi de Newark, unde li se permise o pauză de o jumătate de oră pentru o cină grăbită. Apoi se urcară din nou în trăsură, îndreptându-se către nord, pe lângă Duncaster şi după aceea către York.

Huruitul şi zăngănitul permanent care le însoţeau înaintarea, ţipatul frecvent al goarnei gardianului care avertiza celelalte trasuri să le facă loc, tangajul imprevizibil, sunetul repetitiv al potcoavelor cailor, toate combinate îi făcură să se cufunde într-o stare de somnolenţă în timp ce contemplau în tăcere peisajul care se derula în faţa geamurilor.

Angelica intenţionase să profite de acele ore pentru a obţine mal multe informaţii de la Dominic, dar, în loc de asta, mintea ei de obicei activă, alertă şi curioasă se lăsă în voia toropelii. Călătorise adesea pe distanţe lungi împreună cu familia ei, deşi rareori cu o viteză atât de mare, dar trăsurile familiei Cynster erau mult mai bine făcute şi cu amortizoare mai bune, astfel încât hurducăiala şi zgomotele

erau mult diminuate.

Până la intrarea în York, ajunse la concluzia fermă că nu avea să mai călătorească niciodată cu poştalionul.

Scena veselă pe care ochii ei obosiţi o întâlniră atunci când grupul lor intră în taverna de la York o revigoră, iar cina excelentă avu un efect întremător.

Peste jumătate de oră se auzi goarna care îi chema să urce în trăsură. Ea se ridică de pe banca pe care şezuseră.

— Nu-mi vine să cred că o să ne ia încă o zi ca să ajungem abia la Berwick.

— Drumurile nu sunt atât de bune şi nici atât de directe.

Dominic, care era în picioare lângă ea, păşi peste bancă şi dădu să întindă mâna ca s-o ajute, dar se controlă la vreme.

Angelica îşi arcui o sprânceană către el, apoi trecu la rându-i peste obstacol.

Fără niciun comentariu, el se îndepărtă. Ea porni pe urmele lui, surprinzător de satisfăcută că, deşi în ochii oricui era un flăcău, pentru el rămăsese o doamnă.

Păstrau distanţa la care consimţiseră tacit, iar în vreme ce se instala în trăsură alături de el, îşi aminti clar de ce. Acele momente de la teatru şi acele minute şi mai tensionate de la cină îi rămăseseră întipărite în minte pentru totdeauna. Deşi nu fusese în stare să se concentreze suficient pentru a-l chestiona în timpul călătoriei, mintea ei că întorsese pe toate părţile faptele şi ideile, reexaminându-le şi reevaluându-le, iar timpul petrecut la taverna din York îi permisese să ajungă la o concluzie.

Lucrurile îi erau din nou clare şi, cu toate că incertitudinea încă zăbovea în sufletul ei, accepta de-acum că un anumit grad de incertitudine era inevitabil în acest stadiu.

În acest stadiu al campaniei pornite pentru a-l face pe Dominic să se îndrăgostească de ea.

Problema principală era că, atunci când venea vorba

de experienţa ei în materie de sex opus, avea douăzeci şi unu, nu douăzeci şi cinci de ani. Se îndoia sincer că Heather ar fi reacţionat cu aceeaşi nervozitate isterizată. Deşi era deşteaptă, avea spirit de observaţie, şi, în multe privinţe, îi înţelegea bine pe bărbaţi, singurul aspect la care fusese prea puţin expusă fusese dorinţa fizică.

N-avea nici cea mai mică îndoială că valul de tensiune înfometată pe care îl simţise atunci la cină fusese o erupţie de dorinţă sexuală, atât din partea lui, cât şi din partea ei. În mod clar, dorinţa fusese cea care îi aprinsese ochii, dorinţa o încinsese pe dinăuntru. Ceea ce, după cum înţelegea ea lucrurile, nu era nici pe departe un lucru rău. Problema era că n-avea nici cea mai vagă idee cum să transforme această dorinţă în iubire.

Potrivit observaţiilor ei, dorinţa punea stăpânire pe cupluri, apoi, fie simultan, fie născută din respectiva dorinţă, dragostea înmugurea şi înflorea.

Tot ce mai trebuia să afle era în ce fel apărea transformarea, tranziţia, sau oricum s-ar fi numit.

Desigur, dacă ar fi fost vorba numai de ignoranţă nu s-ar fi frământat atât; dacă lucrurile ar fi stat altfel, ar fi fost tentat* să se abandoneze cu toată încrederea, începându-şi astfel educaţia şi fiind convinsă că avea s-o scoată cu bine la capăt. Dar forţa pasiunii ce erupsese între ei o zguduise din cap până-n picioare.

Acesta era motivul pentru care se panicase.

Furtuna care se stârnise în seara aceea fusese atât de violentă, de o asemenea forţă primordială, încât, dacă i-ar fi permis să se dezlănţuie, ea – şi probabil că nici el – n-ar fi avut nicio speranţă s-o poată controla.

Oamenii o credeau impulsivă, dar rareori ajungea în situaţii pe care să nu le poată ţine în frâu. Deşi Dominic era mai puternic şi mai obişnuit să deţină controlul, oare de data asta ar fi fost în stare? Admitea că avusese suficientă stăpânire de sine ca să-i permită să scape, dar ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi luat-o în braţe, dacă ar fi sărutat-o? Ar fi fost el capabil să se controleze?

În definitiv, scopul ei era să transforme dorinţa lor în iubire. Cum o putea canaliza dacă nu avea nicio influenţă?

Incertitudinea se născuse din concluzia ei că trebuia să rişte, fiindcă altfel era foarte probabil să nu mai aibă timp.

Convenise să-i dea răspunsul la cererea în căsătorie după ce el recupera pocalul şi îşi salva clanul – asta însemna după 1 iulie. Deja îl cunoştea suficient de bine pentru a şti că Dominic avea să-i ceară un răspuns cel mai târziu a doua zi, şi nici el, şi nici familia ei nu aveau să accepte o altă amânare.

În concluzie, acesta era intervalul de care dispunea pentru a-l face să se îndrăgostească. Dar, într-o săptămână, aveau să ajungă la castel, unde îi aştepta o situaţie extrem de complicată. Nu era atât de naivă încât să-şi imagineze că era destul să apară şi să o salute politicoasă pe Mirabelle pentru ca aceasta să le dea pocalul.

Realist vorbind, trebuia profite de acea călătorie pentru a transforma în iubire dorinţele lor sexuale combinate. Până una, alta, nu aveau alte preocupări majore care să le solicite atenţia. La Edinburgh plănuiau să stea în casa lui, iar drumul din oraş până la castel urmau să-l efectueze călare.

Toate acestea confirmau că avusese dreptate când îşi spusese că acea expediţie reprezenta o şansă oferită de soartă pentru a se apropia de el. Greşeala ei fusese că, prin apropiere, înţelesese „a sta de vorbă”.

Pe măsură ce reflecta, convingerea i se întări. Recunoscuse de la bun început, din noaptea în care acceptase să-l ajute, că trebuia să aibă o încredere necondiţionată în iubire. Venise timpul să-şi asume acest risc, dacă şi-l dorea pe el ca soţ.

Viitorul lor, trăinicia relaţiei lor se aflau în mâinile ei. Era momentul să acţioneze.

Trăsura ieşise de mult din York. Goneau prin întunericul luminat doar de strălucirea palidă a felinarelor poştalionului. Mulley şi Brenda se pregătiseră deja pentru

somn, fiecare ghemuit în colţul lui, cu ochii închişi. Mulley chiar începuse să sforăie uşor.

Alături de ea, Dominic era încă treaz. Nu trebuia să-l privească pentru a şti că nu adormise, deoarece putea să-i simtă încordarea vigilentă.

Se apropia miezul nopţii, ora vrăjitoarelor.

În aşteptarea somnului, căscă, se foi şi îşi ridică picioarele pe banchetă, aplecându-şi capul pentru a-l sprijini de umărul lui.

— Nu te superi, nu? murmură ea înăbuşindu-şi un nou căscat.

Chiar fusese o zi lungă.

Îl simţi privind-o, îi detectă uimirea şi, probabil, o urmă de suspiciune, dar nu fu absolut deloc surprinsă când el şopti:

— Nu. Dormi în pace.

Cu buzele arcuite într-un zâmbet uşor, se relaxă sprijinindu-se de el şi adormi.

*

Ajunseră la Berwick în seara următoare.

Dominic intră cu un pas ferm în han, amintindu-şi s-o lase pe Angelica în urma lui. Impulsul de a o escorta aşa cum cereau bunele maniere nu făcuse decât să se intensifice după noaptea trecută.

Spre dimineaţă, cedase tentaţiei şi îi schimbase poziţia astfel încât capul să i se odihnească pe pieptul lui, iar Angelica se ghemuise lipită de el. O cuprinsese cu braţul, închisese ochii şi, spre surpriza lui, reuşise să doarmă destul de bine vreme de câteva ore.

Nu ştia însă cum să reacţioneze faţă de neaşteptata fisură pe care o crease Angelica în zidul invizibil dintre ei, sau dacă să reacţioneze în vreun fel. Desigur, era minunat că ea dorea o apropiere, însă era oare o invitaţie de a deveni intimi? Bănuia că nu. În orice caz, nu era momentul pentru aşa ceva.

Cât stătură alături la cina rapidă formată din supă, pâine, friptură rece de vită, şuncă şi diverse garnituri, se prefăcu a nu băga de seamă că şoldul ei îl atingea pe al lui, însă nu se trase mai departe, după cum nici ea nu o făcu, lăsându-l să-i simtă cu tot trupul atingerea feminină.

Ca de obicei, ea mâncă mai puţin decât ceilalţi, făcând în schimb conversaţie.

— Sinceră să fiu, m-am săturat să călătoresc cu poştalionul. Abia aştept să mă întind pe un pat.

Îşi ridică privirea şi o întâlni pe a lui în vreme ce ceilalţi îşi manifestară acordul faţă de spusele ei. Dominic îşi mestecă lent îmbucătura şi, peste câteva clipe, zise:

— Din păcate, mai avem de îndurat o noapte.

— Hm! Fiindcă sunt cea mai mică din grup, presupun că n-ar trebui să mă plâng, cel puţin, nu prea zgomotos. Chiar nu-mi pot imagina cum faceţi faţă; pentru voi a fost mult mai greu decât pentru mine.

— O, nu e chiar aşa de rău, o asigură Brenda, pe deplin conştientă de problemele sentimentale care-i măcinau pe cei doi aristocraţi.

— Gândul la patul meu din casa de la Edinburgh mi-e de ajuns ca să-mi susţină moralul, interveni Mulley. Trebuie să rezist noaptea asta ca să mă bucur de cea de mâine.

Toţi ceilalţi încuviinţară.

— Poştalionul de Edinburgh! Pasagerii sunt rugaţi să se urce în trăsură. Grăbiţi-vă, avem un orar de respectat.

Oftând, se ridicară cu toţii şi, după ce Dominic plăti, ieşiră şi îşi ocupară locurile în trăsură, respectiv pe acoperiş. După York nu se mai prefăcuseră că nu erau împreună.

Contele o urmă pe Angelica înăuntru şi se aşeză lângă ea.

După ce stătuseră ca pe ghimpi la Bull and Mouth, iar apoi se temuseră să nu dea peste vreun grup de pândari la fiecare popas până la Newark, lipsa oricărui incident îi îngăduia să spere că totul avea să fie bine. Acum, Scoţia aflându-se la cinci kilometri depărtare, era mai liniştit,

astfel că nu-i mai ceru Angelicăi să-şi ţină capul aplecat în timp ce el cerceta curtea.

În înghesuiala care se forma în jurul trăsurilor, din curţi ori din tavernele în care se opriseră, nimeni nu o privise suficient de atent pentru a observa subtilele diferenţe, atât de clare pentru ochii lui şi atât de biciuitoare pentru simţurile lui, care îi dezvăluiau feminitatea. Cu puţin noroc, aveau să ajungă la Edinburgh fără să lase vreo urmă.

După ce porniră din nou la drum, fiecare se instală cât de bine putu pentru a reuşi să adoarmă. Dominic aşteptă până când capetele lui Brenda şi Griswold începură să le coboare spre piept, apoi îşi ridică braţul, o cuprinse pe Angelica – care, după cum ştia prea bine, abia aşteptase asta – şi o lipi iarăşi de el. Cu un oftat, ea se ghemui la pieptul lui.

Peste câtva timp îi auzi şoapta:

— Şi tu te gândeşti la patul din Edinburgh ca să treci mai uşor peste noaptea asta?

Pe jumătate treaz, el încercă să caute un răspuns adecvat; nu reuşi, aşa că spuse adevărul:

— Da.

— Şi eu, mărturisi ea cu un zâmbet în glas.

Lui Dominic îi luă un minut întreg să priceapă. Dezmeticit, deschise ochii şi îşi coborî privirea spre ea, dar nu reuşi să-i vadă decât pălăria. Chiar spusese ceea ce crezuse el că auzise? Lăsându-şi capul pe spate, întoarse chestiunea pe toate părţile – dacă ea se referise la patul *ei* din casa *lui* de la Edinburgh sau la ea în patul *lui* sub acelaşi acoperiş… Cu trupul ei mângâietor lipit de al lui, adormi.

*

Clopotele Londrei băteau miezul nopţii când Celia şi Martin Cynster ajunseră în pragul reşedinţei St. Ives, după ce fuseseră chemaţi degrabă de la un bal. Sligo, majordomul lui Devil, îi aştepta în prag.

Zorind-o pe Celia înăuntru, Martin îl fixă pe Sligo cu o privire poruncitoare.

Buzele majordomului căpătară o expresie compătimitoare.

— Sunt veşti, dar nu despre domnişoara Angelica… nu. Făcu un gest spre coridorul care pornea din holul de la intrare şi adăugă: Înălţimea Sa şi ceilalţi aşteaptă în bibliotecă.

Când Martin şi Cella intrară în camera cea lungă, descoperită că, prin „ceilalţi”, Sligo îi desemnase pe toţi membrii familiei aflaţi în Londra, exceptându-l pe cei din generaţia nepoţilor. Până şi mătuşa Clara şi Therese, Lady Osbaldestone, se aflau acolo.

— Ce-i asta? întrebă Celia, incapabilă să mai suporte suspansul. Aşezându-se pe canapea în spaţiul dintre Honoria şi Helena, le apucă mâinile şi îl aţinti cu o privire hotărâtă pe Devil care stătea, ca de obicei, în spatele biroului: Spune-ne, te rog, şi fără ocolişuri.

— Nu sunt neapărat veşti proaste, dar sunt îngrijorătoare, spuse Devil cumpănindu-şi atent cuvintele. V-am aşteptat să sosiţi ca să dau o singură explicaţie pentru toată lumea. Luă o scrisoare şi continuă: Am primit-o seara asta de la Royce – a trimis-o prin curier. El şi Hammish au localizat în sfârşit banda de tâlhari care a luat cadavrul de la baza stâncii. Devil îşi ridică privirea din scrisoare şi accentuă: Cadavrul. Unul singur. Conform bandiţilor, a fost unul singur, şi nici urmă de al doilea, iar după toate aparenţele, trupul pe care l-au găsit şi pe care l-au predat autorităţilor pentru a fi îngropat îi aparţinea lui Scrope, în niciun caz scoţianului, a cărui descriere o aveau.

Tăcerea domni vreme de un minut întreg, apoi…

— Cum naiba a supravieţuit căzăturii? Ca să nu mai vorbim că-i de mirare cum a plecat de-acolo, rosti consternat Jeremy Carling. Am văzut stâncile. Am văzut cum scoţianul a căzut în prăpastie. Nu ştiu cum ar fi putut să scape.

Devil părea îngândurat.

— Royce s-a întors acolo şi a găsit o cornişă îngustă, abia suficient de lată ca un om să poată sta pe ea, la şase metri mai jos. În opinia lui, este posibil ca un om cu o forţă extraordinară, cu o experienţă substanţială în escaladarea stâncilor şi având un curaj absolut să fi reuşit să supravieţuiască – şi, având în vedere semnele găsite acolo, Royce este acum convins că scoţianul a reuşit să se caţăre înapoi şi să fugă.

Aruncând scrisoarea pe birou, Devil se uită la bărbaţii care stăteau în spatele scaunelor şi sprijiniţi de rafturile cu cărţi.

Gabriel fu cel care îi aduse la realitate.

— Deci scoţianul trăieşte încă… e liber. El este cel care a răpit-o pe Angelica?

Nimeni nu-i răspunse. În cele din urmă, Helena, cu un aer meditativ, vorbi:

— Mă întreb dacă vestea asta nu conţine ceva liniştitor.

— Cum adică? se miră Devil.

— Ştiţi cu toţii că, atunci când le-a răpit pe celelalte fete, a dat ordine stricte ca nici uneia să nu i se facă vreun rău. Nu e firesc să presupunem că, dacă el este acum cu Angelica, va avea mare grijă de ea?

— Da… ai dreptate. Celia se agăţă de acest punct de vedere şi adăugă: Nu cunoaştem motivele, desigur, dar măcar ştim atât lucru, că va fi în siguranţă.

Bărbaţii din familie nu scoaseră un cuvânt. În schimb, se uitară unul la altul.

— Draga de Angelica este o supravieţuitoare, zise mătuşa Clara bătând-o liniştitor pe mână pe Celia. O să se descurce.

— Într-adevăr, când nu s-a descurcat ea? observă Lady Osbaldestone.

Doamnele se adunară în jurul Celiei, schimbând opinii pozitive despre probabilitatea ca Angelica să fie nevătămată.

— Indiferent cum pare, eu… noi credem că ea, în mod

cert, are un ţel propriu. Eliza, cu bărbia ridicată ferm, scrută feţele doamnelor mai în vârstă. Când a dispărut, purta colierul de la Catriona – cel despre care se spune că ne ajută să ne găsim soţii, eroii. Eliza o privi pe Henrietta, care stătea în spatele mamei sale, Louise, şi sublinie: Henrietta a văzut.

Louise se răsuci şi o prinse pe Henrietta de mână.

— Cum ţi s-a părut când ai văzut-o?

— Era binedispusă… Henrietta se încruntă, îşi coborî privirea, apoi îşi duse mâna la baza nasului, cum făcea de obicei când era preocupată. De fapt, acum, că mă gândesc la asta, era… ei bine, vâna – în lipsa unui cuvânt mai bun. Nu ştiu pe cine, însă am avut impresia certă că pusese ochii pe cineva.

Doamnele se uitară unele la altele, apoi Helena exprimă gândul lor comun:

— Asta schimbă complet lucrurile, nu?

Horatia încuviinţă. Şi Celia făcu acelaşi lucru, cu mai multă convingere. Heather şi Eliza schimbară o privire semnificativă. Lady Osbaldestone bătu cu bastonul în podea.

— Sunt de părere că, dacă seniorul scoţian a îmbrobodit-o să-l însoţească, atunci *el* este cel care ar trebui să-şi facă griji în legătură cu viitorul său. Angelica nu mai este o copiliţă. Evident, nimeni nu poate aproba o astfel de situaţie, dar, până când nu aflăm care-i rolul ei în această dramă – şi sunt sigură că nimeni dintre noi nu-şi imaginează că ea este un pion pasiv –, nu văd niciun motiv pentru care să intrăm în panică, şi cu atât mai puţin să ne pierdem speranţa.

— Aşa este, încuviinţă Honoria categoric. Ar trebui să aşteptăm veşti mai concrete – preferabil de la ea – înainte să tragem vreo concluzie.

Acestea fiind hotărâte, doamnele priviră la bărbaţii lor, care se adunaseră în jurul biroului lui Devil şi dezbăteau diferitele opţiuni.

— N-are rost să încercăm să-i aducem pe calea

raţiunii, murmură Patience.

— Din păcate, nu, oftă Alathea. Va trebui să-i lăsăm să procedeze cum îi taie capul. Ca să vorbim de lucruri mai plăcute – vom avea ocazia să vedem ultimul copilaş al Phyllidei şi al lui Alasdair. Alasdair s-a dus acasă să-i aducă pe amândoi, iar acum tocmai se întorc din Devon.

În vreme ce doamnele începură să discute despre probleme de familie, grupul din jurul biroului se concentra asupra veştilor care le ofereau oarece speranţă după o săptămână de căutări total inutile. Niciunul dintre bărbaţii aflaţi acolo nu era obişnuit cu eşecurile, mai ales când venea vorba de protejarea celor din familie, iar nobilul scoţian le invadase cu succes teritoriul nu doar o dată, ci de trei ori.

Spiritele erau tot mai încinse.

— Sigur, faptul că e în viaţă nu înseamnă că el este cel care a răpit-o pe Angelica, dar sunt gata să-mi pariez toţi banii că el se află în spatele poveştii ăsteia, spuse Vane.

— Sunt prea multe coincidenţe, aprobă Devil. Într-adevăr, ar trebui să presupunem că el a orchestrat răpirea Angelicăi.

— Dar *cine* este omul ăsta? mârâi Gabriel. Şi cum de-a ajuns să pună mâna pe Angelica?

— Hai să vedem ce ştim. Chiar şi numai înfăţişarea lui ar trebui să-l scoată în evidenţă.

— Asta şi faptul că e un nobil scoţian, rosti Devil. Primul pas pe care trebuie să facem este să aflăm mai multe despre el. Nu sunt atât de mulţi nobili scoţieni în Londra, iar despre fiecare dintre ei putem găsi uşor referinţe.

— O să-mi chestionez sursele din City, promise Gabriel.

— Eu o să mă interesez la Camera Lorzilor, zise Devil.

— Între timp – Demon schimbă o privire cu Vane –, noi o să întrebăm prin cluburi.

— Eu, Arthur şi George putem să vă ajutăm cu asta,

spuse Martin. Lorzii mai în vârstă au surse bune de informaţie.

— Iar noi ne vom iscodi cunoştinţele, anunţă Breckenridge uitându-se la Jeremy.

Devil încuviinţă.

— Dacă vreunul dintre noi descoperă un scoţian care se potriveşte descrierii va trebui să trimită vorbă aici. Vom aranja o întâlnire pentru a decide cum este cel mai bine să procedăm. Ceilalţi fură de acord.

Văzând că doamnele lor se pregăteau de plecare, bărbaţii se duseră să le ajute, toţi simţindu-se mai bine că alcătuiseră un plan care să-i ducă la prinderea duşmanului lor neştiut.

Capitolul 9

Angelica se trezi când zorii pictau cerul în nuanţe de roz şi auriu. Ceilalţi din trăsură încă dormeau. Vreme de câteva momente lungi, ascultă inima lui Dominic bătând sub urechea el, apoi îndepărtă încet braţul greu care o ţinea strâns.

Îşi îndreptă corpul, se întinse, îşi potrivi pălăria şi privi pe geam. În partea dreaptă, în depărtare, dealul stâncos pe care era construit oraşul Edinburgh se înălţa deasupra câmpiei, conturul său fiind îmblânzit de ceaţa care se ridica din estuarul aflat în apropiere. Pe măsură ce contempla peisajul, nerăbdarea, entuziasmul, curiozitatea şi interesul i se amplificară treptat.

Dominic îşi schimbă poziţia, apoi se aplecă şi privi peste umărul ei.

— Aproape că am ajuns.

— Probabil că eşti încântat să-ţi revezi oraşul, observă ea.

— Ca să fiu sincer, încă mi-e greu să accept că am ajuns atât de departe fără ca familia ta să ne facă

probleme.

— Ţi-am spus că nu se vor gândi niciodată la poştalion.

Şi pe bună dreptate; călătoria aceea îi trecuse os prin os. Răsucindu-se iarăşi spre geam, privi oraşul care era tot mai aproape.

Cu câteva minute înainte de ora şapte, trecură pe sub bolta hanului ce reprezenta punctul terminus. După ce le dădu bacşişuri vizitiului şi gardianului, Dominic îşi luă geanta şi se alătură grupului care-l aştepta în stradă. Porniră cu toţii pe urcuşul spre Auldtown.

— Aceasta este South Bridge Street, nu? întrebă Angelica.

El încuviinţă.

— Ai spus că n-ai mai fost niciodată aici.

— Am fost cu mama şi tata la un eveniment social, la nişte vechi prieteni de-ai lor. N-am stat mult, dar ţin minte strada aceasta şi clopotniţa foarte înaltă. Arătând spre biserica aflată în faţa lor, se interesă: Cum se numeşte?

— Tron Kirk. Este pe High Street. De la est la vest, Canongate, High Street şi Lawnmarket alcătuiesc strada principală care duce de la Holyrood Palace la castel.

Ea îl copleşi cu întrebări în timp ce urcau pe South Bridge Street, apoi cotiră la dreapta pe High Street şi continuară pe Canongate. Ea încetini pasul pentru a privi prin ferestrele magazinelor; făcându-le semn celorlalţi, el aşteptă până când curiozitatea ei fu satisfăcută şi i se alătură, bombardându-l cu noi întrebări.

Asta îi confirma aşteptările. Nu se aşteptase însă la atâta energie, atât entuziasm, o asemenea curiozitate. Radia toată, făcându-l să se întrebe dacă, trecând peste etapa de mânză nervoasă, se hotărâse să…

Curmă repede acel gând. Decisese să se preocupe de asta mai târziu. În timpul călătoriei, dorinţa i se potolise, lăsând loc nevoii mai presante de a o proteja – n-avea nevoie să scape frâiele din mâini tocmai acum.

Ajunseră la Vallen’s Close. El făcu un semn cu capul în

direcţia acelei străzi.

— Pe aici.

Angelica îl urmă pe strada pietruită. Cu ochii mari, privi în urmă, într-o parte, apoi din nou în faţă, încercând să cuprindă totul. Era greu de crezut că vreun tânăr ar fi manifestat un interes atât de vădit, dar ea deja considera că deghizarea nu mai era importantă. Nu atât de importantă ca aflarea cât mai multor detalii despre viaţa lui Dominic. Viaţă pe care avea s-o împărtăşească de-acum înainte.

Casele de pe Vallen’s Close erau cele mai mari pe care le văzuse vreodată. Ea presupuse că aparţineau aristocraţiei. Palatul nu se afla prea departe.

Oprindu-se în faţa unei clădiri imense, Dominic deschise poarta din fier forjat, străbătu scurta alee şi urcă cele cinci trepte până la veranda din piatră. Aşteptă până ce ea i se alătură, nerăbdătoare să vadă ce se afla dincolo de uşa din stejar întunecat; o studie o fracţiune de secundă, apoi întinse mâna spre clanţă… exact în clipa în care uşa se deschise.

Un majordom cu părul alb se uită la Dominic, iar chipul i se lumină.

— Bună dimineaţa, milord. Bine aţi venit!

Bucuria simplă conţinută de aceste cuvinte reprezenta o declaraţie incontestabilă de afecţiune.

— Mulţumesc, MacIntyre. Dominic se uită la Angelica şi adăugă: Dânsa este domnişoara Angelica Cynster.

MacIntyre îşi întoarse ochii albaştri spre tânăra femeie.

Dorindu-şi să nu fi fost îmbrăcată în haine bărbăteşti, ea zâmbi şi îşi înclină capul.

— MacIntyre.

Privirea majordomului rămase aţintită asupra chipului ei o secundă mai mult decât ar fi trebuit, dar apoi un zâmbet îi înflori pe faţă.

— Bun venit, domnişoară Cynster, rosti el cu o plecăciune. Suntem încântaţi să vă primim la reşedinţa

Glencrae.

Dominic îi făcu semn să intre. Ea trecu pragul aşteptându-se să zărească peste tot praf şi pânze de păianjen, însă casa era de o curăţenie desăvârşită. Putea simţi mirosul de lămâie pe care îl avea ceara de bună calitate.

Uimită, trase adânc aer în piept, apoi expiră încet. „O, da!" În mod cert, se putea vedea stăpâna acelui mic palat.

Înaintă câţiva paşi, se opri, apoi se roti încet, încercând să cuprindă fiecare detaliu al sălii. MacIntyre închise încet uşa, apoi el şi Dominic se uitară la ea. Îmbujorată, avea ochii strălucitori de încântare.

— Este *superb!*

Lambriurile erau adevărate opere de artă. Deasupra lor, până la cornişă, pereţii erau acoperiţi cu tablouri în rame aurite bogat ornamentate. Atât lambriurile, cât şi mobilierul – masa rotundă din centru, cele două fotolii cu spătare înalte care flancau şemineul şi nenumăratele măsuţe din încăpere – erau din acelaşi stejar lustruit la perfecţie. Împodobită cu sculpturi extraordinare, balustrada scărilor largi care urcau din hol era în acelaşi stil cu friza care decora poliţa căminului.

Deşi era atât de mult lemn în aceeaşi nuanţă, încăperea vibra de culoare. Focul ardea în vatră, aruncând o lumină blândă pe tapiţeria care strălucea asemenea pietrelor preţioase, pe draperiile şi pernele din catifea purpurie, tonurile rubinii regăsindu-se în covoarele orientale aşternute pe duşumeaua din dale. Rezultatul era o atmosferă caldă şi primitoare.

O uşă din capătul holului se deschise cu zgomot. Dominic privi într-acolo şi zâmbi.

— Iar dânsa este doamna McCutcheon, care, împreună cu MacIntyre, are grijă de această casă.

Femeia înaltă, subţire şi cu un chip plăcut îl cercetă cu blândeţe pe Dominic, apoi spuse:

— Bine aţi venit, milord. Întorcându-se spre Angelica, doamna McCutcheon rosti politicoasă: Şi bine aţi venit şi

dumneavoastră, domnişoară. Sperăm ca şederea aici să vă fie cât mai plăcută.

— Sunt sigură că aşa va fi, zâmbi musafira, în spatele doamnei McCutcheon se înşirau servitorii, pe care MacIntyre se grăbi să-i prezinte.

— Ea este Cora, domnişoară, prima noastră cameristă. Iar ea e Janet…

Chiar dacă Dominic nu-şi informase personalul despre relaţia lor, oamenii săi nu erau naivi. Totuşi, strategia ei, care presupunea să nu accepte deocamdată căsătoria, era o problemă care îi privea doar pe ei doi. Cu graţia potrivită şi cu un sincer interes, Angelica se lăsă condusă de-a lungul şirului de servitori: trei cameriste, doi lachei, o bucătăreasă, o spălătoreasă şi un băiat care se ocupa de comisioane. Când ajunse la ultimul, Dominic veni alături de ea.

— Doamnă McCutcheon, vă rog să-i arătaţi domnişoarei Cynster camerele ei. După aceea – contele căută privirea Angelicăi – am putea lua micul dejun, într-o oră?

— Prea bine, milord. Camerele sunt pregătite şi totul este gata. Doamna McCutcheon se răsuci spre Janet: Sunt sigură că domnişoara Cynster va dori să-i umpli cada cu apă caldă.

„O baie?” Chipul Angelicăi se lumină. Ar fi dat orice pentru o baie.

— Ar fi minunat!

Doamna McCutcheon dădu din cap aprobator şi făcu un semn către scări.

Angelica îi văzu pe Dominic şi pe MacIntyre traversând holul şi intrând într-un coridor care duce undeva în casă. O cuprinse curiozitatea, dar, măcar o dată în viaţă, reuşi să şi-o stăpânească. Avea să exploreze clădirea mai târziu. Întâi…

Încetini astfel încât doamna McCutcheon s-o poată ajunge din urmă.

— Nu vă pot mulţumi îndeajuns că v-aţi gândit la o baie, nemaivorbind de faptul că e deja pregătită.

— Păi, mi-am imaginat că veţi dori să scăpaţi de tot praful adunat în această călătorie, şi nimic nu e mai bun pentru asta decât o baie.

— Sunt întru totul de acord. Ridicându-şi privirea spre capătul scărilor, Angelica întrebă: Ce camere mi-aţi pregătit?

— Apartamentul contesei, desigur. Înălţimea Sa ne-a spus, înainte de a pleca la Londra, să pregătim totul pentru viitoarea lui mireasă.

Deci, aşa aflaseră cu toţii. Contele chiar era un tip organizat. Şi, de asemenea, presupusese că totul avea să se desfăşoare conform planului.

Doamna McCutcheon o conduse spre o pereche de uşi aflate la capătul unei galerii.

Angelica întâlni privirea femeii mai în vârstă şi, încă zâmbind, îşi arcui o sprânceană.

Menajera-şefă o studie, evaluând-o cu atenţie şi în mod făţiş, în cele din urmă, buzele i se destinseră.

— Cred că vă veţi descurca. Are nevoie de o soţie cu firea aprigă, iute, potrivită cu a lui. Ei bine, se pare că a găsit-o.

— O, da, râse Angelica. Doamnă McCutcheon, aveţi perfectă dreptate în privinţa asta.

— În cazul acesta, totul va fi în regulă. Încercând să pară severă, dar nereuşind, doamna McCutcheon o pofti pe Angelica să intre: Să vedem ce putem face cu baia pe care o doriţi.

*

Peste o oră coborî scările, din nou îmbrăcată în rochia ei turcoaz de bal, cu şalul acoperindu-i decolteul. Brenda spălase şi călcase atât rochia, cât şi eşarfa, dar Angelica, deşi se simţea încântător de curată şi prezentabilă, nu era deloc mulţumită să poarte o asemenea ţinută în timpul zilei. Dacă ar fi întrebat-o cineva, ar fi recunoscut că se simţea deplasată.

— Rochii! proclamă ea după ce, urmând indicaţiile lui Janet, intră în salonul pentru mic dejun. Dominic şedea în capul mesei, cu un ziar în mână. Am nevoie de mai multe rochii. Am stabilit că o să-mi cumpăr când ajungem aici. MacIntyre îi trase un scaun sculptat, mai mic, aflat în celălalt capăt al mesei; cu un zâmbet, îi permise s-o ajute să se aşeze, apoi îşi reluă atacul: Crezi că poţi să-mi dai adresele câtorva croitorese pricepute?

Dominic se uită în ochii ei verzi-aurii.

— O să fac o listă.

— Excelent! Deci, ce facem acum? se interesă ea întinzându-se spre platoul cu pâine prăjită.

Punând deoparte ziarul, el îşi luă cana cu cafea şi sorbi în vreme ce-şi punea ordine în gânduri.

— Şederea noastră aici trebuie să fie cât mai scurtă posibil, dar trebuie să pregătim totul pentru vizita noastră la castel. Deci, tu trebuie să-ţi procuri rochiile şi tot ce mai ai nevoie. Între timp eu îţi voi face rost de un cal şi mă voi ocupa de afacerile care nu suportă amânare. Sper să le rezolv pe toate şi să-mi dedic săptămânile următoare exclusiv recuperării pocalului.

Ea muşcă din obişnuita felie de pâine prăjită unsă cu gem, înghiţi, după care întrebă:

— Cât timp ne va lua să ajungem de aici la castel? Chiar, cum se numeşte? Nu cred că mi-ai spus vreodată.

— Castelul Mheadhoin. Se află pe o insulă în Loch Beinn a’Mheadhoin, în partea de est a regiunii Glen Afine. Cât despre durata călătoriei… este în funcţie de cât de bine călăreşti.

— Consideră că bine. De fapt, consideră că nu eu voi fi codaşa grupului. Angelica îl aţinti cu o privire calmă şi reformulă întrebarea: Deci, cât timp v-ar lua ţie şi celorlalţi dacă aţi goni cât repede puteţi?

După ezitarea lui îşi dădu seama că lauda ei nu-l convinsese, dar avea să-l lămurească pe drum.

— Dacă plecăm la prima oră a dimineţii, deşi eu singur aş putea ajunge în trei zile, în grup vom fi acolo în

după-amiaza celei de-a patra zile.

— Atât de mult?

— În general, drumul e bun, dar nu vom putea schimba caii, aşa că nu-i vorba doar de viteză, ci şi de cruţarea bietelor animale. Vom călări din zori până la apus, şi asta în fiecare zi.

Această perspectivă n-o deranja.

— Hm! Bine. Deoarece trebuie să plecăm cât mai repede posibil, iar procurarea rochiilor îmi va lua ceva vreme, ar trebui să mă apuc imediat de asta. Totuşi – arătă cu mâna spre rochia de bal –, nu pot fi văzută astfel în public, nu în timpul zilei, şi nici nu pot împrumuta o rochie de la cineva din casă. După un moment de gândire, zise: Janet, camerista, poartă cam aceeaşi mărime cu mine. Aş putea s-o trimit pe ea să cumpere o rochie de-a gata cu care să-mi fac vizitele la croitorese.

— Dacă poţi s-o instruieşti pe Janet suficient de bine, încât să fii sigură că vei fi mulţumită de rochia pe care o va cumpăra…

— Sunt sigură că o să ne descurcăm. Deci… care e alocaţia de care dispun pentru haine?

— Dacă îţi dau mână liberă, o să cumperi ceva extravagant doar pentru că poţi? se interesă el fixând-o cu privirea.

— Evident că nu. Voi avea grijă să nu-ţi rănesc demnitatea, îţi promit!

— Spune-le croitoreselor să trimită notele de plată aici, la reşedinţa Glencrae.

— Să înţeleg că ele cunosc adresa? Cum el nu răspunse, Angelica renunţă la orice comentariu. Cât crezi că vom sta aici?

— Presupun că va depinde de timpul necesar pentru a-ţi pune la punct garderoba.

— Este o provocare? Se uită cu ochii mari la el. Ţi-am spus cât de mult îmi plac provocările?

— Nu. Dar sunt sigur că voi afla.

*

— Încă o zi. Doar de atât mai avem nevoie. Pe când se aşeza în capătul mesei din sufrageria mai mică – în cea mare încăpeau comod treizeci de persoane Angelica se simţi absurd de triumfătoare. În după-amiaza aceasta le-am vizitat pe cele trei croitorese de pe listă şi toate au jurat că rochiile comandate vor fi gata cel târziu mâine-seară. Prima rochie de la fiecare va fi livrată mâine-dimineaţă, aşa că voi putea să ies ca să cumpăr celelalte lucruri de care am nevoie. Spune-mi, există vreun motiv pentru care, îmbrăcată ca femeie, trebuie să evit a fi văzută, sau pot să mă duc fără griji la cumpărături?

El se gândi la întrebare în timp ce supa era servită.

— Familia ta ţi-a justificat cumva absenţa; n-ar fi permis ca dispariţia ta să fie cunoscută.

— Categoric, nu. I-am rugat să inventeze o poveste credibilă, în ultima vreme am devenit destul de pricepuţi la asta.

El îşi înclină capul.

— Exact asta vreau să zic. Deci, nu există niciun motiv pentru care să presupunem că, dacă te vede cineva, i se va părea ciudat. Probabil, îşi va imagina că ai venit cu familia sau că eşti în vizită la nişte prieteni. Nu trebuie să te ascunzi şi să te întorci repede aici decât dacă zăreşti pe cineva din familie ori pe cineva suficient de apropiat încât să fie la curent cu dispariţia ta.

— Bine… deci, pot să merg singură, dar ar trebui să fiu atentă.

Astea fiind hotărâte, îşi îndreptară atenţia spre mâncarea din farfurii.

Angelica era în mod special încântată de calitatea veselei. Deja le câştigase de partea ei pe doamna McCutcheon şi pe Janet, iar acum se ocupa de MacIntyre, însă, una peste alta, toţi servitorii erau gata s-o recunoască drept viitoarea lor stăpână şi, în consecinţă, să-i accepte rolul conducător pe care se cuvenea să-l aibă contesa lui

Dominic.

În anumite privinţe, frâiele casei se aflau deja în mâinile ei, dar era foarte atentă cum le manevra. Ea considerase întotdeauna că a controla un număr rezonabil de servitori era cea similar cu a mâna nişte cai – toţi trebuiau să alerge în aceeaşi direcţie şi în acelaşi ritm, însă cel mai bun rezultat era întotdeauna obţinut dacă mâna de pe frâie era uşoară.

Pe măsură ce mâncau, satisfacţia ei creştea. Se întrebă dacă Dominic avea să remarce vreo schimbare.

Când termină felul principal, el se lăsă pe spate şi privi resturile bibilicii din farfurie.

— A fost excelent. Nu-mi amintesc să fi mâncat vreodată ceva mai bun. Să nu uit s-o felicit pe bucătăreasă.

Ea zâmbi încântată.

— Chiar te rog s-o faci. Astfel, bucătăreasa va putea transmite felicitările tale noului ei ajutor, o fată care va înţelege astfel că munceşte într-o gospodărie excelentă, în care talentele ei sunt apreciate.

— Am un ajutor de bucătăreasă? întrebă el uimit. Unul nou?

Îngerul de la celălalt capăt al mesei încuviinţă cu o satisfacţie evidentă.

— În timp ce o aşteptam pe Janet să-mi aducă rochia pe care am trimis-o să mi-o cumpere, m-am întâlnit cu doamna McCutcheon şi cu MacIntyre. Am căzut cu toţii de acord că, pentru a îndeplini în mod adecvat viitoarele cerinţe, gospodăria are nevoie de un ajutor de bucătar, iar bucătăreasa cunoştea o candidată excelentă, care tocmai trebuia să aleagă dintre cele câteva oferte pe care le primise. Cu o licărire veselă în ochi, Angelica încheie: Aşa că tocmai ai răpit un ajutor de bucătar specializat în Franţa pe care contele şi contesa de Angus credeau că l-au convins să se angajeze la ei.

Exista o competiţie pentru a pune mâna pe ajutorii de bucătar? se întrebă el nedumerit.

— N-am crezut… îşi flutură o mână. Nu, uită că am zis

asta. Poţi să conduci gospodăria aşa cum găseşti de cuviinţă, atâta vreme cât nu stârneşti revolte în rândul personalului.

— Sigur că nu vor fi revolte, mârâi ea, dar gropiţele din obraji confirmară că nu se simţea ofensată.

Dominic nu mai discutase niciodată asemenea lucruri cu o femeie. Comentarii legate de treburi banale, de zi cu zi, replici spumoase şi provocatoare, râsete şi camaraderia dată de împărtăşirea unor ţeluri comune.

Mitchell murise de aproape patru ani şi nimeni nu putea să ia locul vărului său, însă viitoarea lui soţie părea să-şi croiască propriul drum în lumea lui altfel închisă şi foarte personală. Iar faptul că ea fusese atât de nerăbdătoare, de eficientă şi de hotărâtă să preia atribuţiile de contesă era un lucru liniştitor.

O studie în vreme ce era servit desertul. Când toţi, în afară de MacIntyre, se retraseră, o întrebă:

— Îţi face plăcere să organizezi personalul, nu?

— Desigur. Este… Făcu o pauză, apoi continuă: Dacă rolul tău este de a administra proprietatea şi toate afacerile, rolul meu este să administrez casa şi tot ce este asociat cu ea. Îşi flutură lingura. Asta am fost învăţată să fac – şi exact asta m-am aşteptat să fac în viaţă. Iar acum, o fac. Am menţionat că îmi plac nespus provocările, dar, până acum, am constatat că personalul tău este foarte capabil.

Era în elementul ei şi ştia asta. Orice sentiment de vină că o presase să-l ajute şi să se mărite cu el păli – chiar şi cele legate de faptul că o răpise, că îi luase posibilitatea de a alege, că o îndepărtase de o viaţă pe care, poate, o prefera. Datorită norocului, ori sorţii, se părea că îi oferise exact ce îşi dorea. Să fie contesa lui însemna, cu adevărat, viaţa pe care ea o anticipase, iar asta reprezenta o uşurare pentru el şi, implicit, o mulţumire.

Lingând de pe lingură ultimul rest de *crème anglaise,* Angelica oftă mulţumită. Dominic îşi golise deja farfuria şi se rezemase de spătar, cu privirea aţintită în ochii ei, cum

se întâmpla adesea.

Nu fu surprinsă de căutătura lui cercetătoare; probabil că încerca să-i intuiască modul de gândire pentru a o putea controla.

— Presupunând că vom putea pleca din Edinburgh poimâine după-amiază, ce traseu vom urma până la castel? se interesă ea.

El ezită, apoi îşi descrucişă picioarele lungi şi se ridică.

— Hai să mergem în bibliotecă. Sau preferi să stăm în salon?

— Nu, îmi plac bibliotecile.

El îi făcu semn lui MacIntyre să stea pe loc, îi trase scaunul Angelicăi, apoi îi oferi braţul. Încântată, îşi puse palma pe mâneca lui, simţind oţelul muşchilor de dedesubt, şi se lăsă condusă până în bibliotecă.

Nu minţise, îi plăceau bibliotecile, iar acesta reprezenta chintesenţa trăsăturilor pe care le aprecia cel mai mult: frumuseţe, funcţionalitate şi confort. Pereţii erau tapetaţi cu rafturi protejate de sticlă, pline de cărţi îmbrăcate în piele, având scrisul de pe cotor auriu sau argintiu, în vreme ce copertele alcătuiau un mozaic de culori calde. La fel ca în restul casei, stejarul auriu predomina. Pe un perete, trei draperii din catifea ţineau noaptea la distanţă, lăsând să se ghicească prezenţa ferestrelor largi care, în timpul zilei, lăsau să între valuri bogate de lumină. Se întrebă încotro dădeau – încă nu se aventurase în grădinile din lateralele şi din spatele uriaşei case.

Un foc ardea vesel în căminul mare aflat vizavi de ferestre, flăcările aruncând o lumină blândă în toată încăperea.

Biroul aflat în capăt era mai mare, mai bogat sculptat şi, de asemenea, mai uzat decât cel de la Londra, suprafaţa sa fiind acoperită de hârtii de toate soiurile: documente legale, scrisori, comenzi, facturi – le văzu când Dominic o conduse spre unul din cele două fotolii aflate în faţa sa.

Două lămpi gemene, câte una la fiecare capăt al

biroului, erau deja aprinse.

Luându-şi palma de pe mâneca lui, se cufundă în fotoliu şi îl urmări în vreme ce ocolea biroul. El se aplecă, deschise un sertar, scoase o hartă şi ocoli biroul în sens invers. Apucând o măsuţă aflată în apropiere, o trase între cele două fotolii, se aşeză în celălalt şi întinse harta astfel încât s-o poată vedea amândoi.

— Acesta este traseul nostru: de la Edinburgh traversăm estuarul şi ne îndreptăm spre Perth, apoi trecem prin Pitlochry, Drumochter şi Kingussie pentru a ajunge la Inverness. De acolo ne îndreptăm spre vest, prin Eskdale şi Strathglass. Cannich este ultimul oraş înainte de Loch Beinn a'Mheadhoin, în mijlocul căruia se află castelul. Dominic se lăsă pe spate, pentru a-i lăsa timp să se familiarizeze cu itinerarul. Ai spus că tu călăreşti bine, dar cât de bine? Fii sinceră, căci este important. Nu pot să-ţi fac rost de un armăsar fără să ştiu cât de bine te descurci în şa, iar odată plecaţi din Edinburgh, va fi aproape imposibil să găsesc un cal potrivit.

Privirea pe care ea i-o aruncă era plină de exasperare.

— Sunt o Cynster. Cu toţii suntem nişte călăreţi excelenţi.

— Şi Eliza?

— Ei bine, ea este excepţia care confirmă regula, bombăni Angelica strâmbându-se. Pe cuvânt, nu cunosc niciun alt Cynster care să nu fie un călăreţ desăvârşit.

El ezită, apoi îşi înclină capul.

— Prea bine. Voi presupune că vei fi măcar în stare să ţii pasul cu Brenda şi Griswold – ei sunt cei mai lenţi din grup, dar numai în comparaţie cu mine. Observând că ea îşi reprimase o replică acidă, continuă: Din fericire, asta înseamnă că vom putea călări întreaga zi, deci vom înainta mai repede. Dacă ar trebui să folosim o şaretă sau o trăsurică pe drumurile acelea, am pierde foarte mult timp.

— Vei închiria un cal pentru mine, de la un grajd de pe-aici?

La răspunsul lui afirmativ, Angelica îşi enumeră

condiţiile: în acest caz, vreau un armăsar de cel puţin un metru şi jumătate înălţime, suplu şi sprinten, mai degrabă decât foarte musculos, şi care să aibă ceva temperament. Întrucât ne grăbim, probabil că nu vei închiria o gloabă, dar ţine minte că voi merge cu atât mai repede cu cât calul e mai rapid.

Fetişcana asta îi dădea lecţii despre cai?

— Voi ţine minte preferinţele tale şi voi vedea ce-ţi pot găsi.

— Bine. Ea se uită din nou la hartă. Unde plănuieşti să ne oprim peste noapte?

— La Perth şi apoi la Kingussie, dacă va fi posibil, cu toate că să ajungem acolo în câte o zi va însemna să scoatem sufletul din armăsari, iar după aceea, la Inverness. Din Inverness ne va lua trei, patru ore să ajungem la Cannich, iar apoi încă o oră până la castel. Evident, depinde şi de vreme, dar se pare că se va menţine frumoasă, iar drumurile ar trebui să fie uscate.

Angelica studie harta; când avea de făcut o călătorie, îi plăcea să ştie încotro se îndreaptă. După ce memoră traseul, începu să se gândească la planurile lor personale. Dacă el voia să se ocupe de acte în acea seară, trebuia să-l lase, însă, cum decisese că relaţia lor trebuia să evolueze în sens fizic înainte de a ajunge la castel, care era cea mai bună mişcare pe care o putea face?

Răspunsul părea evident.

Când îşi ridică ochii de pe hartă, privirile li se întâlniră.

— Cred că mă voi retrage; niciunul din noi n-a dormit prea mult în ultimele nopţi, zise ea ridicându-se.

După cum se aşteptase, şi el se ridică. Se aplecă şi apropie măsuţa de birou, îndepărtând-o din calea ei, apoi, ţinând în mână harta, îşi îndreptă trupul. Biroul se afla în spatele lui, măsuţa, într-o parte.

Trebuia să treacă pe lângă el pentru a ajunge la uşă. Făcu doi paşi şi se opri. Lângă el.

Zâmbi de parcă intenţiona să-i spună noapte bună. În loc de asta, se apropie şi mai mult, întinse mâna spre ceafa

lui şi îi trase capul în jos, apoi, ridicându-se pe vârfuri cât putu de mult, îşi lipi buzele de ale lui.

Pentru o fracţiune de secundă, savură senzaţia şocului pe care i-l provocase, apoi…

Foc.

Vâlvătăi erupseră – între ei, în jurul lor. Flăcări mistuitoare se dezlănţuiră, se învolburară şi îi cuprinseră, copleşindu-i.

De acum, nu se mai punea problema ca ea să-l sărute; Dominic o devora pur şi simplu.

O palmă uriaşă îşi răsfiră degetele în părul ei, trăgându-i capul spre spate pentru a o săruta mai pasional, ţinând-o captivă în vreme ce buzele lui le zdrobeau pe ale ei cu o foame nerăbdătoare, lacomă, sălbatică.

Forţa acelei eliberări o făcu să încremenească, biciuindu-i simţurile – de parcă el abia aşteptase acest moment, dorindu-l cu disperare, dar abţinându-se, la fel cum făcuse şi ea.

Acum, toate reţinerile dispăruseră.

Limba lui îşi făcu loc printre buzele ei, revoltător de tentantă, agresivă şi provocatoare; instinctiv, ea deschise uşor gura şi simţi o nouă plăcere cuprinzând-o când limba lui pătrunse cu îndrăzneală în gura ei şi puse stăpânire pe ea.

Dure şi poruncitoare, buzele lui se plimbară peste ale ei, sorbindu-le, savurându-le înfometate, încinse şi excitate, stârnindu-i o pasiune de nestăvilit.

Poate că ea iniţiase acest sărut, dar nu exista nicio reţinere în răspunsul lui. O sărută de parcă voia şi intenţiona să-i devoreze fiecare bucăţică din trupul senzual. Atitudinea lui nu putea fi o declaraţie mai clară – mai îndrăzneaţă, mai neruşinată – şi, în vreme ce inima ei cânta, trupul şi simţurile ei erau în extaz.

Cealaltă mână, petrecută în jurul taliei sale, o ardea prin mătasea rochiei. Îl simţi mişcându-se, trăgând-o după el, apoi felul în care o săruta deveni mai puţin sălbatic. O parte îndepărtată din ea, încă lucidă, conştientiză faptul că

o aşezase pe birou, reducând diferenţa de înălţime dintre ei, şi o trăsese între coapsele lui.

„Perfect!” toarse latura depravată a personalităţii ei. Acum îl putea săruta şi ea, putea să-i răspundă cu mai multă fermitate la mângâierile diabolic de senzuale. Poate că nu avea prea multă experienţă, dar, luându-l drept ghid, replică la fiecare gest de al lui.

Îşi aminti că avea mâini, aşa că îşi înfipse degetele în şuviţele lui negre, şi fu distrasă pentru o clipă de moliciunea lor mătăsoasă. Se jucă, se agăţă, se împinse în el pentru a-l săruta cu îndrăzneală, apoi slăbi strânsoarea, iar mâinile începură să-i rătăcească. Pe obrajii lui, dezmierdându-l cu vârfurile degetelor, peste maxilarul dur, coborând spre guler şi alunecând pe umerii laţi.

Apoi, el transformă sărutul în ceva mai intim, atrăgându-i nemilos atenţia spre comuniunea ce în ce mai încinsă dintre gurile lor. Ea nu mai sărutase niciodată vreun bărbat în felul acesta… nu ştiuse că putea face aşa ceva, nu bănuise nicicând că un sărut putea să fie un gest plin de dorinţă care, precum ambrozia, o făcea dependentă, nimic altceva pe lume nemaiavând importanţă.

Asta – ceea ce se stârnise între ei – era tot ce conta. Asta şi senzaţiile care se răspândeau ca focul în trupurile lor.

Se întrebă dacă era doar o închipuire senzaţia că, sub dantela de pe piept, colierul ardea, iar pandantivul dintre sânii ei devenise mai greu.

Dominic nu se aşteptase la acest sărut, dar nici măcar în cel mai nebunesc şi mai îndrăzneţ vis nu şi-ar fi imaginat că ea ar fi putut să distrugă atât de repede controlul pe care se străduise mai bine de un deceniu să-l perfecţioneze. Însă prima atingere a buzelor ei îi străpunsese fără drept de apel toată apărarea, ajungând direct la şinele bine ferecat şi sfărâmând lacătul. Iar vânătorul din el reacţionase, simţind nevoia copleşitoare să înşface, să captureze, să seducă şi să posede.

Să posede – s-o posede pe ea – era singurul lucru la

care se putea gândi.

Se gândise că ea avea să fugă, salvându-i astfel pe amândoi, însă nu se întâmplase aşa. Departe de a fi înspăimântată de forţa brută a pasiunii care se stârnise între ei, neştiutoarea depravaţi ti cerca tot mai mult, de parcă abia aştepta să ajungă cu picioarele desfăcute sub el.

Dacă niciunul din ei nu-şi venea repede în fire, aşa avea să se întâmple, cel mai probabil pe biroul lui. Acest gând îl făcu geamă, sunetul diluându-se în sărut.

Ea auzi, dar nu făcu decât să-l sărute şi mai seducător. Când se transformase îngerul în sirenă?

Copleşit cum era, într-un colţ al creierului său se ducea o bătălie pentru recăpătarea controlului. Gustul ei – zahărul şi mirodeniile nu fuseseră niciodată atât de plăcute – nu era însă de niciun ajutor în acest sens. Căldura trupului ei, suplu şi extraordinar de feminin, lipit strâns de al lui, îl ajuta chiar şi mai puţin. Cât despre acele mângâieri prelungi, chinuitoare, care îi aprindeau pielea…

Vreme de câteva minute nesfârşite, bătălia care se dădea în el rămase indecisă. Cu buzele şi limba lipite de ale ei, simţurile sale dorind tot mai mult, în orice mod posibil, se temu că avea să piardă – că nu avea să fie în stare să se retragă înainte de…

Trase aer în piept, îşi scotoci disperat prin minte şi reuşi să găsească două imagini. Bryce şi Gavin în una, castelul şi clanul în cealaltă. Şi, brusc, îşi recăpătă controlul.

Cu răsuflarea întretăiată, îi scrută chipul, pândindu-i temător reacţia.

Pleoapele ei se ridicară încet, dezvăluind ochii de smarald punctaţi cu aur strălucitor. Îl fixă cu o privire limpede, cercetându-l aşa cum o cercetase şi el. Apoi, buzele ei, umflate şi lucioase, se arcuiră blând.

— Te las să-ţi termini treaba, spuse pe un ton răguşit.

Îl mai studie un moment, apoi se desprinse din strânsoarea lui slăbită. Când ajunse la uşă, se uită înapoi. Ne vedem mâine-dimineaţă. Ieşi din încăpere şi închise încet uşa în

urma ei.

Dominic rămase în picioare, încordat şi dur în toate chipurile posibile, privind fix uşa – şi luptându-se cu sine pentru a nu pomi pe urmele Angelicăi.

Faptul că ultimele ei cuvinte nu conţinuseră nici cea mai mică ademenire de sirenă reprezenta probabil singurul motiv pentru care câştigase bătălia.

Cu maxilarul încleştat, reuşi în cele din urmă să-şi pună picioarele în mişcare şi să dea ocol biroului. Lăsându-se pe scaun, privi numeroasele hârtii care îi aşteptau atenţia. Dar toate simţurile lui, mintea pe de-a-ntregul erau în continuare preocupate doar de ea. Şi era clar că ea se hotărâse şi în privinţa următorului pas.

El o aşteptase să-şi declare dorinţele, să-i facă o invitaţie pe care să fie imposibil s-o interpreteze greşit; ar fi trebuit să ştie că Angelica nu folosea jumătăţile de măsură.

Nimic nu l-ar fi încântat mai mult decât să-i facă pe plac, oricând şi oriunde dorea, dar… dacă avusese nevoie de vreo demonstraţie că decizia lui de a amâna abordarea aspectului fizic al uniunii lor până după recăpătarea pocalului era nu numai înţeleaptă, ci şi esenţială, ea tocmai i-o oferise.

Cu degetele bătând darabana în birou, reflectă la această concluzie, străduindu-se să se convingă de faptul că îşi pierduse controlul numai pentru că ea îl luase prin surprindere. Data viitoare, lucrurile aveau să stea altfel.

Nimic nu era însă mai puţin sigur. Tot ce ştia era cât de adânc îl marcaseră acele momente toride. Toată familia Cynster ar fi putut da năvală în casă, că el n-ar fi băgat de seamă.

După câteva minute lungi, se întinse şi luă o coală albă de hârtie.

— Afurisită femeie!

Îl făcuse să-şi piardă controlul o dată – trebuia să ţină minte de ce era obligatoriu ca situaţia să nu se repete.

Cufundă peniţa în călimară şi aşternu pe hârtie toate motivele pentru care nu putea – nu trebuia – să se culce

deocamdată cu viitoarea lui contesă.

*

Angelica stătea întinsă pe splendidul pat din dormitorul contesei şi privea baldachinul de deasupra.

Stăpânirea de sine era o calitate pe care o considera absolut necesară şi de care se folosea constant, dar în timpul acelui sărut dăduse greş. Nu că asta ar fi frământat-o câtuşi de puţin, nici atunci şi nici măcar acum. Se gândea însă că Dominic nu deţinuse controlul la început, nici în cea mai mare parte a timpului, dar, la sfârşit, îşi revenise şi exercitase un control total.

Pur şi simplu nu ştia cum să-i interpreteze atitudinea. Mai ales că el îi dăduse drumul, o lăsase să se desprindă din braţele lui, fără a da vreun semn că ar fi dorit să prelungească momentul Trecându-şi pandantivul din cuarţ rozaliu printre degete, se întrebă ce însemna asta.

Oricum, era mulţumită de progresul făcut Nu intenţionase ca lucrurile să ajungă atât de departe, nu în seara aceea, şi, într-adevăr, era recunoscătoare că el îşi recăpătase stăpânirea de sine şi se retrăsese. În adâncul sufletului se temuse că nu avea s-o facă; după trei nopţi petrecute în poştalion nu era în cea mai bună formă, şi voia să fie în cea mai bună formă atunci când sosea momentul unirii lor trupeşti.

Acum că aflase traseul până la castel şi durata călătoriei, era şi mai convinsă de justeţea deciziei luate. Trebuia să devină contesa lui, chiar dacă nu oficial, înainte să ajungă la castel, căci acolo aveau să se concentreze asupra recuperării pocalului – aşa le era firea, amândoi înţelegeau că era necesar să rezolve mai întâi problema cea mai importantă.

„Deci… mâine-seară”, îşi zise. Atunci avea să-i ia cu asalt fortăreaţa. Scena de mai devreme fusese încurajatoare şi, de asemenea, îi arătase calea de urmat.

„Surpriză. Dacă nu vreau ca el să ne păcălească pe

amândoi, va trebui să-l zgâlţâi bine de tot pe arogantul conte de Glencrae”

Ideea o făcu să zâmbească. „O altă provocare.”

Cu zâmbetul larg, se întoarse pe o parte, se ghemui şi adormi repede, pentru a recupera somnul pe care îl pierduse în nopţile precedente şi pe care intenţiona să-l piardă în noaptea următoare.

Capitolul 10

Era mai uşor să faci faţă pasiunii în lumina rece şi dură dimineţii.

Dominic aşteptă până când Angelica i se alătură la micul dejun, apoi îi făcu semn lui MacIntyre să-i lase singuri.

Odată uşa închisă, privi peste masă; ea întindea gem pe obişnuita felie de pâine prăjită. Pe un ton egal, declară:

— Ceea ce s-a întâmplat seara trecută nu a fost înţelept. Pentru că a fost iniţiativa ta, n-am de gând să-mi cer iertare, însă, dată fiind importanţa recuperării pocalului pentru noi şi pentru mulţi alţii, va fi mai bine să evităm orice alte intimităţi până la atingerea acestui scop.

Ea îl privi calm şi, vreme de o clipă lungă, nu reacţionă. Apoi clipi şi îi cercetă chipul, care părea să-l intereseze mai mult decât cuvintele lui.

— Acesta a fost părerea ta şi înainte? Sau ai făcut această declaraţie *din cauza* celor petrecute aseară?

El încercă să-şi menţină încruntarea, dar nu reuşi pe de-a-ntregul.

— Ceea ce s-a întâmplat aseară demonstrează cu asupra de măsură de ce trebuie să păstrăm o distanţă rezonabilă între noi. Eu… noi nu ne permitem să fim distraşi de la realizarea acestui ţel extrem de important. În schimb, mai târziu vom avea tot timpul să acordăm o atenţie deplină acestor treburi.

— Hm! Angelica îşi arcui sprâncenele. Despre asta-i vorba? Să acordăm o atenţie deplină acestor treburi?

Dominic îşi încleştă maxilarele. Nu era momentul să răspundă la tachinări. Cu ochii în altă parte, ea abia dacă gusta din pâinea prăjită, părând să se gândească... el nici măcar nu dorea să-şi imagineze la ce.

În cele din urmă, nu se mai putu abţine şi luă cuvântul.

— Deci, eşti de acord? Nicio intimitate până atunci... până ce vom avea pocalul.

— Poftim? Părând surprinsă, se uită din nou la el. A! Ei bine, dacă asta e poziţia ta, departe de mine gândul de a te contrazice.

Contele îi studie expresia, care nu părea a dezvălui vreo emoţie puternică. Parcă ar fi discutat despre vreo problemă socială minoră, cam asta se citea pe faţa ei. Iar el nu avea nici cea mai vagă idee ce însemna asta.

Frustrarea îi crescu; nu era sigur dacă reuşise să pună capăt tentativelor ei de sirenă, dar nici nu dorea să discute în continuare chestiunea. Împingându-şi scaunul îndărăt, se ridică.

— Am treabă în oraş, aproape de casă. Ne vedem la prânz.

— Da. Bine. Te rog, trimite-l pe MacIntyre aici... mai vreau o cană cu ceai.

Cu maxilarele încleştate, el ieşi din încăpere, incapabil să-şi dea seama cine câştigase runda aceea.

Dădu din nou ochii cu viitoarea lui contesă în timp ce se întorcea de la o discuţie cu agentul lui din Edinburgh. Ea şi Brenda se aflau pe High Street, vizavi de Tron Kirk, aparent examinând turla bisericii.

Îl zări şi traversă strada. Chipul îi strălucea, făcând ca iritarea lui legată de conversaţia din acea dimineaţă să dispară. Avea un zâmbet ca de înger şi ochi pe măsură, şi se folosea fără ruşine de asta, dar, atâta vreme cât el era cel vizat, ar fi fost o mojicie să-i găsească vreo vină.

Gândindu-se mai bine, trăsese concluzia că discuţia

de la micul dejun fusese o ciocnire fără consecinţe – ea nu-şi exprimase acordul cu punctul lui de vedere, însă cel puţin acum îl cunoştea. Ceea ce avea să facă ea în continuare… nu mai depindea de el. Trebuia să aştepte şi să vadă, apoi să-i contracareze orice iniţiativă, ceea ce, dat fiind că el avea o experienţă bogată în acest domeniu, iar ea nu, nu avea să fie prea dificil.

Discuţia cu agentul lui despre vânzările de whisky avusese un efect calmant.

— Ţi-ai rezolvat afacerea?

Ridicându-şi capul încununat de părul roşu-auriu, acum acoperit cu o pălărie elegantă, îl studie zâmbitoare.

— Da. Mă duc să văd de cai. Grajdurile la care apelez de obicei sunt aproape de palat, aşa că te pot conduce acasă. Se uită la noile ei accesorii, care includeau o umbreluţă de soare, strânsă în clipa aceea, şi adăugă: Asta dacă ai terminat cumpărăturile şi te îndrepţi spre casă.

Era abia ora unsprezece; prin urmare, dacă voia să mai cumpere şi altceva, avea tot timpul.

— Da, am terminat. Am reuşit să găsesc tot ce-mi trebuia. Am trimis pachetele acasă, cu un comisionar, pentru ca eu şi Brenda să ne putem plimba.

— În acest caz…

Luându-i mâna, îi petrecu braţul pe sub al lui. Ea zâmbi şi o luară din loc, păşind prin mulţimea care se foia pe High Street.

Purta o rochie nouă, de un verde primăvăratic, care îi scotea în evidenţă chipul şi părul superb. Dominic era conştient că trecătorii o priveau pe furiş, dar ea părea nepăsătoare. Deşi, în mod cert, îşi aprecia frumuseţea şi – el era sigur de asta – ar fi folosit-o ca pe o armă împotriva lui sau a oricărui alt bărbat, şi, cu toate că îi plăceau evident lucrurile drăguţe şi la modă, nu lăsa impresia unei persoane vanitoase.

Traversară North Bridge Street şi o luară din nou pe High Street, când ea încetini pasul.

— Din ce mi-a spus Eliza, casa în care a fost ţinută se

afla pe undeva pe-aici.

Privind-o în ochi, nu văzu nimic altceva decât obişnuita ei curiozitate.

— Casa e pe Niddery Street, rosti el arătând dincolo de High Street. Acolo.

Ochii ei se aprinseră.

— Poţi să mi-o arăţi?

El nu se osteni s-o întrebe de ce; răspunsul ar fi fost că, pur şi simplu, dorea să ştie. Începea să înţeleagă ce-o mâna – ceea ce nu era deloc dificil, deoarece la fel s-ar fi comportat şi el într-o situaţie similară.

Se despărţiră de Brenda, prezenţa ei nemaifiind necesară din moment ce Dominic preluase rolul de însoţitor. O luară pe Niddery Street, iar camerista îşi continuă drumul.

— Iat-o, anunţă Dominic în dreptul casei de la numărul 23.

Angelica studie faţada, amintindu-şi ce auzise despre salvarea Elizei.

— Eliza şi Jeremy mi-au povestit despre… catacombe – acesta este termenul? La gestul lui aprobator, simţi nevoia să insiste: Ştii unde se află acestea – aceste catacombe?

— Da, dar n-o să te duc să le vezi.

— De ce nu?

— Pentru că nu eşti îmbrăcată potrivit. Fiindcă ea clipi întrebătoare, Dominic urmă: Sora ta şi domnul Carling nu ţi-au spus povestea acestor galerii subterane? Iniţial, au fost spaţiile dintre fundaţiile a două poduri – South Bridge şi North Bridge.

Angelica îl lăsă să-i povestească despre catacombe şi locuitorii lor, şi de ce o doamnă nu trebuia să le viziteze, prefăcându-se a nu observa că el o conducea înapoi în High Street şi către casa lui. Nu se aşteptase s-o ducă în galerii, însă voia ca el să-i refuze ceva înainte de a-i cere ceea ce îşi dorea cu adevărat.

Când ajunseră în Vallen’s Close, se opri şi îşi ridică

privirea spre el.

— Unde sunt grajdurile acelea? Acolo se află roibul masiv pe care-l călăreşti?

— Grajdurile sunt pe Watergate şi, da, Hercule este acolo, spuse el după o scurtă ezitare.

Ea zâmbi.

— În cazul acesta, vin cu tine. Am auzit multe despre bidiviul tău uriaş.

Cu privirea aţintită în ochii ei, Dominic şovăi, întrebându-se ce-i trecea prin minte. Sigură că nimic din intenţiile ei nu i se citea pe chip, Angelica îi aşteptă întrebările. În loc de asta, buzele lui se strânseră şi, cu un abia sesizabil aer de resemnare, încuviinţă.

— Prea bine.

După ce ea îşi puse din nou palma pe braţul lui, el se răsuci şi o porniră prin Canongate, spre Watergate şi către grajduri.

Bănuiala lui că nu tocmai inocenta Angelica avea un motiv anume pentru care dorea să-l însoţească la grajduri se dovedi fondată. După ce îl admiră cum se cuvine pe Hercule, iar interesul ei sincer îl încântă pe bătrânul Griggs, şeful grajdurilor, ea ceru să-şi aleagă singură calul.

Ei bine, nu ceru efectiv, dar insistă faţă de amândoi, iar el trebui să-şi înghită refuzul. Cum Griggs era de partea ei şi, pe deasupra, fiind conştient că nu avea motive să nu-i îndeplinească dorinţa, altele decât orgoliul său, până la urmă cedă.

Cu mâinile în şolduri, îi scrută expresia, care denota o hotărâre de neclintit. „Încăpăţânare” era un cuvânt extrem de palid pentru a descrie fermitatea care ardea în ochii ei.

Abia acum îşi dădu seama de rostul excursiei pe Niddery Street, dar ea deja îl încolţise şi la propriu, şi la figurat, fără a-i mai lăsa cea mai mică posibilitate de a alege. Aplecându-şi capul pentru a se apropia de faţa ei, scrâşni:

— Bine! Triumful străluci pentru o clipă în ochii ei, dar era suficient de deşteaptă pentru a nu face caz de această

victorie. Cu voce joasă, astfel încât să nu audă Griggs, care stătea ceva mai departe, abia aşteptând să facă acea vânzare nesperată, spuse: Poţi să-ţi iei afurisita de mânză, dar negocierea o laşi pe seama mea.

— Mulţumesc! rosti ea cu un zâmbet radios. Dându-se îndărăt, îi lăsă cale liberă pe culoarul dintre boxe.

El se uită la proprietarul grajdului, apoi, fără s-o privească pe Angelica, murmură:

— Vino cu mine, dar să nu rosteşti niciun cuvânt. Totuşi, ai grijă ca Griggs să observe cât de mult îţi place acel cal.

Ea se lumină şi mai mult. Dominic avea să profite de cele două dorinţe ale lui Griggs – aceea de a vinde un cal pe care puţini călăreţi îl puteau stăpâni şi aceea de a intra în graţiile viitoarei contese de Glencrae – pentru a scădea preţul temperamentalei mânze negre pe care şi-o dorea îngerul său diabolic.

După mai bine de o oră de negocieri, Dominic părăsi grajdurile având caii pregătiţi pentru dimineaţa următoare, o Angelică încântată la braţul lui şi bănuiala aproape certă că instinctele lui avuseseră dreptate cât îl avertizaseră să fie cu băgare de seamă în privinţa ei.

Când ajunseră la Canongate se opriră o clipă. Ea se uită în sus, îi studie chipul, ochii, apoi zâmbi – un zâmbet palid, înţelegător. Bătându-l uşor pe braţ, murmură:

— Nu-ţi face griji, o să te obişnuieşti cu asta.

Dominic pufni. I-ar fi plăcut în mod deosebit să respingă categoric această afirmaţie. Din nefericire, nutrea sentimentul profund că ea avea dreptate.

*

— Una peste alta, spuse Devil, deşi i-am localizat pe nobilii scoţieni despre care se ştie că au fost în Londra în jurul datei când a avut loc serata de la familia Cavendish, niciunul dintre ei nu seamănă cu seniorul nostru. De asemenea, nu avem vreun motiv să presupunem că le-a

trecut vreodată prin minte s-o răpească pe Angelica, pentru a nu mai vorbi de celelalte două. Mai mult de-atât, am avut ocazia să stau de vorbă cu Cavendish şi am reuşit să aduc în discuţie subiectul nobililor scoţieni, iar el m-a asigurat că niciun astfel de gentleman n-a participat la serata soţiei sale.

— Da, acesta este rezumatul faptelor, întări Vane.

O tăcere gânditoare cuprinse biblioteca în care Devil, Vane, Demon, Gabriel, Breckenridge, Jeremy şi Martin se adunaseră pentru a pune cap la cap ceea ce aflaseră.

Alasdair, cunoscut mai bine ca Lucifer, celălalt frate al Angelicăi, tocmai se întorsese la Londra, aducându-le din Devon pe soţia lui, Phyllida, şi pe bebeluşul lor, Amarantha. Phyllida insistase să vină pentru a o sprijini pe Celia, plus că i-ar fi putut distrage atenţia soacrei cu ajutorul noii ei nepoate. Acum, Lucifer şedea într-un fotoliu aflat în faţa biroului, cu degetele împreunate la nivelul frunţii.

— Poate că abordăm problema dintr-un unghi greşit.

— Mai există şi un alt unghi? întrebă Martin.

— Da. Lucifer îşi desprinse mâinile şi continuă: Cine a scos-o pe Angelica din salonul lui Lady Cavendish? Privi în jur, însă nimeni nu-i răspunse. Ea n-ar fi plecat pe cont propriu. Chiar dacă e să dăm crezare scrisorilor ei, cum că ar fi plecat să ajute o cunoştinţă care are disperată nevoie de ea, cineva trebuie s-o fi contactat la acea serată... măcar ca să-i transmită un mesaj urgent. Ceva de genul ăsta – altfel, n-ar fi plecat. Iar acel cineva nu trebuie să fie neapărat scoţianul – el ar putea să tragă sforile din umbră şi, la fel cum s-a întâmplat în cazul lui Heather şi al Elizei, să se fi folosit de un pion. În acest caz, cineva care avea acces în casa familiei Cavendish.

— Ai dreptate, spuse Gabriel. Cel care a contactat-o pe Angelica şi a scos-o din casă este cheia. Am sărit direct la concluzia legată de senior şi de Scoţia – care ar putea să fi corectă dar am ignorat acest aspect.

— Ei bine, zise Demon, este cam greu să afli asta fără să discuţi cu ceilalţi oaspeţi de la serată, ceea ce n-am vrut

să facem pentru că nu vrem ca dispariţia Angelicăi să fie făcută publică. Ne putem expune acestui risc?

Martin se gândi, după care clătină ferm din cap.

— Acesta este un lucru pe care ni l-a cerut în mod clar în scrisoare: să inventăm un pretext pentru absenţa ei. Iar doamnele noastre s-au descurcat de minune în privinţa aceasta. Dacă stricăm ce-au făcut ele…

— O încurcăm rău de tot, se strâmbă Devil.

— Staţi puţin, interveni Vane. Avem o sursă de informaţii care s-ar putea dovedi perfectă. Tocmai doamnele noastre. Şi doamnele în vârstă din familia noastră. Cele care au fost acolo şi pe care le putem chestiona fără probleme.

— Pe care le putem chestiona *fără probleme?* pufni Gabriel. În privinţa doamnelor în vârstă, nu există aşa ceva. Oricum, înţeleg ce vrei să spui – poate că au văzut un incident fără să-i priceapă semnificaţia, şi este posibil să ştie cu cine a vorbit Angelica înainte să dispară. Deci… Helena a fost acolo, Celia, desigur, şi trebuie să fi fost şi Louise din moment ce Henrietta a fost.

— Cine altcineva?

Devil luă un toc şi începu să facă o listă. În cele din urmă, pe ea se aflau şase nume. Devil fu de acord să stea de vorbă cu mama lui, Helena, şi cu ducesa lui, Honoria, ambele fiind prezente la acea serată. Demon se oferi s-o abordeze pe mama lui, Horatia, iar Gabriel zise că avea să discute cu Celia. Lucifer urma s-o chestioneze pe Louise şi, dacă putea, pe Henrietta.

— Ceea ce înseamnă, rosti Vane aruncându-le celorlalţi o privire acră, că mie îmi rămâne Lady Osbaldestone.

— Se putea şi mai rău, dar, din fericire pentru mine, mătuşa Clara nu a participat la acel eveniment.

Vane mârâi, dar nu putu să obiecteze. Discursurile confuze ale mătuşii Cara puteau da oricui dureri de cap.

— Bine, spuse Devil lăsând jos tocul. Ne vom duce cu toţii să le solicităm audienţe pentru a ne lumina în privinţa

celor întâmplate în seara aceea, iar dacă din discuţii reiese că puteţi vorbi fără grijă şi cu altcineva, aşa să faceţi. E abia după-amiază, dar, ca să le găsim pe doamne acasă şi ca să le putem aborda în particular, s-ar putea să fim nevoiţi să aşteptăm până mâine... Hai să ne întâlnim aici poimâine dimineaţă.

Ceilalţi dădură din cap sau mormăiră a încuviinţare. Se ridicară şi părăsiră biblioteca ferm hotărâţi să nu le scape prada pe care o vânau.

*

În seara aceea, Angelica intră în salon într-o dispoziţie foarte veselă. Purta una dintre noile rochii de seară, într-o delicată nuanţă de violet. O convinsese pe croitoreasă să n-o umple cu volănaşe, panglici şi funde, şi era foarte mândră de rezultat.

Dominic se afla în faţa căminului, privind flăcările; auzind-o, se întoarse. Expresia încremenită de pe chipul lui îi confirmă Angelicăi faptul că talentul croitoresei îşi atinsese scopul.

Privirea lui o măsură din cap până-n picioare, apoi reveni asupra sânilor ale căror reliefări subliniau delicat decolteul.

— M-am gândit... Clipi, apoi se încruntă şi zise: Nu este prea... simplă?

— Simplă – da, în mod intenţionat, spuse ea cu un zâmbet. După cum sigur ai băgat de seamă, nu sunt nici înaltă, nici prea plinuţă, aşa că zorzoanele mă fac să mă simt – şi să arăt – greoaie. Pe de altă parte, o ţinută simplă şi elegantă – arătă cu mâna către silueta ei – mă avantajează mai mult şi îmi pune în evidenţă calităţile, în loc să le ascundă, făcând atenţia să se abată de la rochie la ceea ce acoperă. Uitându-se în ochii lui, zâmbetul i se accentuă. Şi, după cum vezi, am dreptate.

Dominic se încruntă în căutarea unui răspuns, dar nu găsi niciunul.

— Domnule, domnişoară, cina e servită.

Amândoi îşi ridicară privirile şi-l zăriră pe MacIntyre stând în pragul uşii.

— Cina, doamna mea, îi spuse contele oferindu-i braţul.

Ea surâse cu o încredere senină şi îşi puse încet palma pe mâneca lui.

În timp ce o conducea în salon, Dominic clătină din cap în sinea lui. În ciuda declaraţiei lui din acea dimineaţă, ea nu avea intenţia să-şi abandoneze planurile. Totuşi, tactica ei nu presupunea chiar un flirt, ci un comportament mai subtil, clar mai provocator – lucru dovedit de reacţia lui.

Nu ştia de ce, dar simpla ei vedere îl stârnise pe jumătate; nu avea nevoie de alte stimulente.

O instală pe scaun, apoi se duse să-şi ocupe locul în celălalt capăt al mesei. MacIntyre aduseră farfuriile şi cina începu.

Contrar aşteptărilor lui, sporovăială Angelicăi ei nu conţinea nimic ascuns, ci se concentra asupra imediatei călătorii.

— Brenda împachetează tot ce se poate în seara asta, astfel încât să nu pierdem vremea mâine-dimineaţă. Chiar vrei să plecăm la ivirea zorilor? se interesă ea cu o grimasă.

El încuviinţă.

— La prima rază de soare, îndată ce va fi suficientă lumină pentru a putea călări în siguranţă. După un moment în care se întrebă dacă voia cu adevărat să ştie, îndrăzni: Câte genţi vei avea?

— Doar trei… şi o cutie pentru pălării, desigur.

— Desigur.

Ea remarcă tonul sec, dar se mulţumi să zâmbească.

— Ştiu că ai comandat cai de povară, deci nu va fi nicio problemă cu acest bagaj.

Dominic se încruntă – ceea ce nu era un răspuns –, dar ştia că, pentru o lady cu poziţia ei, trei genţi şi o cutie pentru pălării însemnau un bagaj foarte sumar.

Discutară despre una, despre alta, trecând în revistă toate pregătirile pentru călătorie, însă nu descoperiră să le fi scăpat ceva. Totuşi, această interacţiune îi atrăgea inevitabil privirea spre chipul ei – spre buzele ei, spre ochii ei, spre umbrele pe care genele i le aruncau pe obraji.

La un moment dat, vinul îi umezi buza de jos, iar el se uită fascinat cum ea scoase limba şi şi-o trecu peste buză. Se gândi la limba lui făcând acelaşi lucru, apoi…

Îşi îndepărtă privirea, se foi pe furiş în scaun şi se întrebă dacă ea făcea deliberat asta – îi stârnea anume simţurile. Presupunea că da, dar, deşi după aceea o urmări cu atenţie, nu observă niciun gest care să-l provoace intenţionat.

Nici chiar când degetele ei se jucară cu colierul şi cu pandantivul din cristal roz, atrăgându-i atenţia asupra sânilor ei, asupra văii dintre colinele ferme – nu-şi putu da seama dacă acţiunile ei erau inocente sau viclene. În orice caz, erau eficiente. Până la sfârşitul mesei simţea deja o durere fizică, dar era şi mai hotărât decât în acea dimineaţă să se menţină ferm pe poziţii.

Angelica intră prima în bibliotecă şi se îndreptă spre fotoliul ei obişnuit. Mai devreme, o rugase pe Brenda să aducă volumul pe care îl luase din casa de la Londra şi să-l lase pe măsuţa de lângă fotoliu. Luând cartea grea cu ambele mâini, se aşeză, şi-o puse în poală şi o deschise la ultima pagină pe care o citise.

Cu coada ochiului, îl văzu pe Dominic oprindu-se la un capăt al biroului şi studiind-o cu ochii mijiţi, dar apoi se apropie de fotoliul său, se aşeză şi se concentră asupra documentelor. Mai erau doar câteva de care nu se ocupase încă, astfel că masa de lucru era aproape goală.

Tânăra femeie citi câteva pagini, parcă pentru a nu se gândi la ceea ce plănuise pentru restul nopţii. Şi spera că pusese temeinic totul la cale pentru ca lucrurile să iasă aşa cum dorea.

Dată fiind provocarea pe care o reprezenta declaraţia lui din acea dimineaţă, era mulţumită de ceea ce realizase

în cursul zilei. Să-l convingă să-i cumpere mânza neagră fusese o victorie în plus, nesperată, care îi confirmase că îl putea manevra, deşi nu uşor. Însă rochiile îl afectaseră exact aşa cum trăsese ea nădejde, iar toate celelalte ispite, deşi bine disimulate, se părea că dăduseră roade.

Îi cunoştea limitele deja, suficient de bine pentru a evita să pluseze în acel moment. Nici împrejurările, nici vigilenţa caracteristică, nici rezistenţa lui nu erau în favoarea ei. Voinţa lui era pur şi simplu prea puternică.

Nu era deloc sigură care din ei ar fi câştigat o bătălie a voinţelor. Nu era sigură dacă o astfel de dispută ar fi însemnat un triumf pentru oricare din ei. Însă ea plănuise asta, plănuise cum să îndepărteze barierele, cum să schimbe circumstanţele în avantajul ei.

Încercă să se concentreze asupra cuvintelor lui Robertson, dar era conştientă de prezenţa bărbatului din spatele biroului, precum şi de excitarea şi fiorii anticipării care o cuprinseseră.

Dominic se pomeni citind fiecare paragraf, fiecare hârtie de cel puţin trei ori înainte de a fi sigur că fiecare detaliu important penetra negura senzuală care îi învăluia mintea. Ea citea o carte, pentru numele Dumnezeu – e drept, o carte despre istoria Scoţiei –, şi chiar nu-şi putea imagina de ce toate instinctele lui, toată atenţia rămâneau fixate asupra ei.

Îl înnebunea fără să facă absolut nimic, doar prin faptul că respira. Că exista.

Că se afla în preajma lui, oriunde în raza lui vizuală.

Nu avea naivitatea de a pretinde că nu era profund atras fizic de ea. Ca să fie sincer, fusese atras de ea încă de când o zărise prima oară, în salonul lui Lady Cavendish, iar atracţia devenise şi mai puternică odată cu trecerea timpului – cu fiecare zi, cu fiecare ceas.

Mai rău chiar, era un nou soi de dorinţă – cu toată vraja unei nevoi familiare devenită nouă şi incitantă. Ea avea să fie soţia lui, deci relaţia lor avea să fie ceva inedit, iar o parte nesupusă a lui era insuportabil de nerăbdătoare

să afle în ce fel. Să testeze…

Îşi curmă gândul. Cu maxilarele încleştate, luă ultimul document şi îşi sili ochii – şi mintea – să-l citească.

Ajunsese la sfârşit, îl semnase şi tocmai îl tampona cu sugativa când ea se mişcă. Dominic îi aruncă o privire şi o surprinse înăbuşindu-şi un căscat.

Ea se uită în ochii lui şi îi adresă unul dintre zâmbetele ei blânde, uşoare, aparent necomplicate.

— Cred că o să mă duc sus. Ridicându-se, luă cartea lui Robertson şi o vârî la subraţ. O s-o iau cu mine… n-am ajuns nici măcar la jumătate.

El dădu din cap. O urmări cum se îndreptă spre uşă, o deschise şi ieşi.

Uşa se închise încet.

Nobilul scoţian se aşteptase la cu totul altceva, la o încercare din partea ei de a-l face să se răzgândească sau măcar de a-l provoca să renunţe la cele declarate în acea dimineaţă – la o tentativa de a trece peste linia pe care el o stabilise, de a exploata cumva vulnerabilitatea faţă de subtila, dar foarte reala ei putere de seducţie.

Se oţeli se să reziste, să rămână ferm pe poziţie. Să nu cedeze în faţa dorinţei ei – sau, mai exact, să nu-i permită să profite de dorinţa lui pentru a-l înfrânge.

În loc de asta, ea se retrăsese. Se dusese în camerele ei, lăsându-l nu doar îndurerat, ci şi… decepţionat. Ciudat de dezamăgit. Abia aşteptase provocarea…

Afurisita de femeie îl înnebunea.

Răvăşi lucrurile de pe biroul său, dar terminase, în cele din urmă terminase cu documentele şi contractele, toate lucrurile pe care trebuise să le rezolve înainte de plecare.

Dar să se ducă sus, acum… în starea în care se afla, nu avea încredere că putea trece pe lângă uşa ei fără să bată în ca, declanşând astfel confruntarea la care el se aşteptase şi pe care ea o evitase.

„Şi aşa apare nebunia”, se gândi.

Neavând altceva de făcut, trase sertarul din stânga-

jos şi scoase contractul pe care tatăl său, cu aproape şase ani în urmă, îl negociase cu un grup de bancheri londonezi.

Citirea acelui document era exact ceea ce-i putea readuce atenţia asupra singurului lucru cu adevărat important.

Capitolul 11

O jumătate de oră mai târziu, concentrat, gândindu-se la zilele următoare, Dominic aprinse ultima lumânare lăsată pe masa din hol şi o folosi pentru a-şi lumina drumul spre camerele sale de la etaj.

Trecu fără să ezite pe lângă uşa apartamentului contesei şi se îndreptă spre al lui. Deschizând uşa, păşi în salon… şi se opri.

În dormitor ardea o lumină. Uşa camerei era deschisă, chiar în dreapta lui, dar, din poziţia în care se afla, nu putea vedea nimic, cu excepţia dulapului. Totuşi, nu trebui să facă un efort mental prea mare pentru a-şi da seama cine se afla în încăpere.

Vreme de câteva secunde se gândi să iasă pe coridor, să se ducă în apartamentul ei şi să doarmă acolo, însă asta prea semăna a laşitate.

Dacă libidoul lui era nerăbdător să descopere ce anume făcea ea acolo şi ce-ar fi putut ieşi din asta, Dominic nu era deloc încântat de acest ultim gest al ei. Îşi petrecuse ultima jumătate de oră încercând să-şi concentreze gândurile asupra obiectivului său principal, iar acum… cu maxilarele încleştate, deja încruntându-se, închise uşa apartamentului şi intră în dormitor.

Unde Angelica îl aştepta în pat. Sprijinită de perne cu pătura trasă până la umeri, citea cartea lui Robertson la lumina lămpii de pe noptieră.

Contele se opri brusc în prag.

Lampa îi învăluia într-o lumină blândă umerii rotunzi şi

arunca scânteieri în părul ei bogat, care îi cădea în şuviţe pe umeri, până spre sâni.

Ea îşi ridică privirea şi zâmbi uşor.

— Iată-te! Mă întrebam când ai să urci.

— Ce. Cauţi. Aici?

Vocea îi rămase coborâtă, dar vibra de neplăcere şi de mai multe decât atât.

De parcă ar fi fost surprinsă de tonul lui, ea îşi arcui trufaşă o sprânceană.

— Citesc şi te aştept, desigur.

El îşi miji ochii. Încercă să se stăpânească.

— *De ce* eşti aici?

— Pentru că am câteva probleme pe care vreau să le discut cu tine, şi este mai potrivit să le abordăm aici decât oriunde în altă parte. Îşi închise cartea şi continuă: Acum, ai venit…

— Ai auzit, sau nu ce ţi-am zis azi-dimineaţă despre astfel de „probleme”?

Dominic puse lumânarea pe scrinul din faţa patului. Ea încă îşi purta colierul, iar un capot de mătase se afla pe un scaun de lângă scrin. Nu vedea nicio dovadă că şi-ar fi dezbrăcat cămaşa de noapte; poate că purta una sumară, cu bretele în loc de mâneci.

— Azi dimineaţă n-ai făcut decât să-ţi exprimi părerea. Nu-mi amintesc să mi-o fi cerut pe a mea.

Îl credea atât de naiv încât să-i fi dat ocazia să şi-o expună?

Cu chipul implacabil, el lăsă să treacă un moment – tăcerea era grea de enervarea şi furia lui. Neclintită, deloc intimidată, ea îl privea în expectativă.

Evident, asta era o ceartă – o încleştare – pe care n-ar fi putut o evita.

— Foarte bine, încuviinţă el într-un târziu. Ce… părere ai?

— Una absolut firească. Fiindcă voi fi contesa ta, ar fi cazul să mă port de pe acum în acest fel. Tot aşa cum am preluat frâiele gospodăriei tale, tot aşa cum am ales o

garderobă potrivită. Iar în privinţa dormitului, se impune să ocup patul acesta.

— Te aştepţi să dorm lângă tine fără să te ating?

Incredibilele cuvinte i se prelinseră de pe buze înainte de a le gândi.

Ea îi susţinu privirea şi declară calmă:

— Nu!

Cătuşele în care îşi stăpânise dorinţa – deşi îşi petrecuse ultima jumătate de oră căutând să se înfrâneze – se sfărâmară.

În lăuntrul său, dorinţa sexuală, asemenea unei leoaice, scoase un răget, denotând o foame sălbatică, de nepotolit.

Privirea ei rămase liniştită, aţintită într-a lui; nici nu se punea problema ca ea să nu ştie ce spusese şi să nu vorbească serios.

Ca invitaţie la intimitate, era incomparabilă cu oricare alta pe care el o primise până atunci.

Îi putu da un singur răspuns.

— Nu în seara asta.

Din doi paşi, ajunse lângă pat. Se opri şi îşi vârî mâinile sub pătură pentru a o ridica şi a o duce în camera ei – dar dădu de pielea ei goală.

— *Dumnezeule!*

Îşi smulse mâinile într-o secundă, de parcă s-ar fi opărit.

Iute ca fulgerul, ea îl apucă de eşarfă, împiedicându-l să se îndrepte de spate.

El ar fi putut să se desprindă foarte uşor, dar, văzând privirea ei hotărâtă, nu avu niciun motiv să creadă că avea să renunţe, iar imaginea lui trăgând-o din aşternuturi…

Închise ochii şi îşi încleştă maxilarele cu atâta forţă, încât crezu că îşi va sparge dinţii.

— Eşti dezbrăcată.

— M-am gândit să economisesc timp. Tu, pe de altă parte, eşti prea îmbrăcat.

Dominic deschise ochii şi privi în ai ei, aflaţi la mai

puţin de treizeci de centimetri distanţă. Îşi strânse în pumni mâinile înfiorate de amintirea pielii ei mătăsoase şi le propti pe marginea patului.

Angelica interpretă greşit gestul şi îl trase de eşarfă pentru a-l aduce mai aproape, pentru a-i atinge buzele cu ale ei, însă el nu se clinti nici măcar un milimetru.

— De ce faci asta? Care-i motivul real?

Un test al voinţelor într-o arenă în care el sigur avea să piardă? Se fixau cu privirea de parcă ar fi putut cumva să vadă fiecare în mintea celuilalt. În cele din urmă, fără să-şi dezlipească ochii de pe chipul lui, ea zise:

— Îţi voi răspunde la întrebare dacă, mai întâi, răspunzi tu la a mea.

— Care-i întrebarea?

— De ce te opui intimităţii dintre noi deşi urmează neîndoielnic să devin contesa ta? Care este adevăratul motiv?

Răspunsul – cel profund adevărat – îi veni în minte: Pentru că, prima dată în viaţa lui, nu ştia care aveau să fie urmările împreunării. Atât era ea de diferită. O văzuse, reacţionase la prezenţa ei, se gândise la ea, se gândise la ea în feluri cu totul unice şi, indiferent ce încercase să-şi spună, toate astea nu se întâmplaseră doar pentru că ea avea să fie soţia lui.

Dar nu putea să zică aşa ceva. Nici măcar nu putea sugera.

Trase adânc şi lent aer în piept. Cu privirea aţintită în ochii ei, spuse:

— După cum deja ştii, recuperarea pocalului este vitală pentru mine. În clipa aceasta, să fac tot ce-i posibil pentru a-l recăpăta este mai important pentru mine decât orice altceva. Să am acum o relaţie – cu tine sau cu oricare altă doamnă – reprezintă o distragere de la acest scop esenţial. Făcu o pauză, apoi se corectă: Greşit – să am o relaţie sexuală cu tine, acum, m-ar distrage mai mult decât în mod normal tocmai pentru că vei fi contesa mea, ceea ce este o finalitate indiscutabilă, după cum ştim amândoi,

indiferent când îţi vei da consimţământul. Oricum, să ne lăsăm în voia pasiunii acum, când oamenii mei depind de noi pentru recuperarea pocalului, ar echivala cu o trădare, după părerea mea.

Cu privirea aţintită în ochii ei, se opri, îşi strânse buzele şi aşteptă.

— Îţi înţeleg poziţia şi fermitatea cu care te agăţi de ea. Totuşi, am două motive pentru care o consider greşită, şi ambele ne-ar fi de folos pentru recuperarea pocalului.

El renunţă la impasibilitate şi se încruntă.

— Crezi că ar trebui să devenim intimi pentru a o putea păcăli mai uşor pe mama şi a recăpăta pocalul?

— Da! rosti ea dând din cap într-un gest categoric.

Nu slăbise strânsoarea eşarfei pe care o ţinea cu amândouă mâinile. Strâmbându-se, el se răsuci pentru a se aşeza pe marginea patului.

— Primul motiv.

Angelica făcu o pauză doar ca să-şi tragă răsuflarea.

— Şi eu consider distragerea atenţiei noastre o potenţială problemă. În privinţa asta, deoarece se pare că ţi-a scăpat, dă-mi voie să precizez că acum atenţia noastră este serios distrasă. Chiar crezi – aproape că îşi luă o mână de pe eşarfă ca să-şi sublinieze vorbele printr-un gest, dar se opri la timp şi îşi încleştă degetele şi mai ferm în ţesătură, smucind-o uşor – că dorinţa asta dintre noi, a mea pentru tine şi a ta pentru mine, va *scădea* odată cu trecerea zilelor? Crezi că dacă nu facem ceva s-o satisfacem, ci doar o ignorăm, va păli? Îi cercetă ochii, apoi declară pe un ton ferm: Da, ne distrage atenţia, dar asta din cauza curiozităţii, a permanentei întrebări legate de cum va fi, ce vom simţi, iar dacă nu facem nimic pentru a ne satisface curiozitatea, va fi tot mai rău. Dacă tot amânăm rezolvarea problemei, când vom ajunge la castel nu voi fi în stare să mă concentrez asupra şaradei cu păcălirea mamei tale – cum Dumnezeu să fiu în stare, când nu mă pot gândi decât la tine? La noi. La noi doi împreună.

— Există mai multe feluri de distragere a atenţiei,

rosti el după o tăcere lungă.

— Se poate. Înclinându-şi capul, Angelica încercă să-i descifreze expresia din ochi, să-şi dea seama ce dorise exact să spună, dar nu reuşi. Presupun că ştii mai multe decât mine despre asta. Fiindcă nu m-am culcat niciodată cu nimeni, nu-mi pot da seama de nivelul ulterior al distragerii, dar nu-mi pot imagina că ar fi mai râu decât frustrarea permanentă legată de faptul că încă n-am fost intimi. Buzele lui Dominic se strânseră. Înainte de a putea spune ceva, ea se grăbi să continue: Iar dacă pricepi rostul vorbelor mele şi eşti de acord că este mai bine să rezolvăm problema înainte de a ajunge la castel, atunci se pun întrebările când şi unde, cel mai bun răspuns fiind acum şi aici – în siguranţa casei tale şi în confortul acestui pat. Susţinându-i privirea, tânăra femeie adăugă: Dacă avem de gând să iniţiem o relaţie intimă înainte de a ajunge la castel, propun să o facem aici, în noaptea asta, în patul ăsta. Fiindcă nobilul scoţian se mulţumea s-o contemple tăcut, ea stărui: Ei bine?

— După cum văd eu lucrurile, argumentele amândurora în privinţa distragerii atenţiei sunt corecte, spuse el într-un târziu. Ceea ce înseamnă că se anulează unul pe altul, adică nu avem niciun motiv rezonabil să o facem acum, dar nici să n-o facem. Deci... care este al doilea motiv al tău?

Asta era ceva mai greu de explicat. El intuise corect că n-ar fi vrut să între în detalii... dar trebuia s-o facă. Pentru a răspunde provocării sorţii, şi provocării lui, pentru a-l convinge să facă necesarul pas următor, acela de a se îndrăgosti de ea, Angelica îşi adună gândurile, îşi stăpâni emoţiile şi îşi căută cuvintele.

— Când vom ajunge la castel, niciunul din noi n-are de unde să ştie ce va fi necesar pentru a o convinge pe mama ta că reputaţia niveluri. Şi nu numai pentru mine, ci şi pentru tine. Făcu o pauză. Cu privirea aţintită în ochii lui ca marea în furtună, nu putea decât să spere că el va înţelege. Pentru a ne putea juca rolurile aşa cum va trebui, este

necesar să fim… mai apropiaţi.

Sprâncenele lui se ridicară pentru o fracţiune de secundă; chibzuia, încercând să-i urmărească firul raţiunii.

Nu era suficient; mai sigură ca oricând că trebuia să-l convingă în acea noapte, scormoni în sufletul ei şi descoperi adevăratul motiv. Voia să fie a lui. Trase scurt aer în piept şi, sfredelindu-l cu privirea, se sili să spună:

— Pentru a ne pune în scenă şarada, pentru a fi siguri că va avea succes, trebuia să am – să fiu sigură că am – o totală şi absolută încredere în tine, mai ales în sens fizic. Şi singura modalitate pe care o ştiu pentru a ajunge rapid la acel nivel de încredere, în decursul celor câteva zile până vom ajunge la castel, este aceea de a deveni intimi.

Ceva se schimbă în spatele norilor cenuşii din ochii lui. Era tentată să mai spună ceva, dar îşi strânse buzele şi aşteptă.

Dominic îi cercetă ochii, însă nu văzu altceva decât sinceritate pură. El o întrebase, ea îi răspunsese. Simplu şi sincer. Iar el înţelese. Ştia mult mai multe decât ea despre acel act intim, iar punctul ei de vedere era indiscutabil corect; pentru o femeie, mai ales având de-a face cu un bărbat cu forţa lui, încrederea era… absolut esenţială.

O privi şi văzu o femeie, o lady care fusese de acord să-l ajute pe el, un bărbat pe care nu-l cunoştea decât după reputaţia lui nu tocmai bună, să salveze un clan cu care ea nu avea nicio legătură şi pentru care nu avea nicio responsabilitate. Făcuse asta şi chiar mai mult decât ar fi fost de aşteptat – până în acel moment, se implicase fără rezerve.

Iar acum cerea ceva în schimb, ceva de care avea nevoie.

Nu putea s-o refuze, deşi avea reţineri – care deveniseră şi mai serioase de-a lungul ultimei ore – în privinţa consecinţelor acelui gest. În mod cert, nu putea s-o refuze doar pentru a se proteja pe sine.

Primul ei motiv fusese de natură practică, iar al doilea de natură emoţională. Rezistenţa lui la primul se bazase pe

argumente de ordin de asemenea practic, în vreme ce rezistenţa la al doilea era la fel de emoţională ca nevoia ei. Paralelismul era evident, dar asta nu schimba cu nimic lucrurile.

Trase aer în piept şi îi cercetă chipul, observându-i tensiunea – aceeaşi tensiune care îl cuprinsese şi pe el. Aţintindu-şi privirea în ochii ei de smarald punctat cu aur, le studie expresia, apoi întrebă:

— Eşti conştientă că, odată ce vom avea relaţii intime, nu va mai exista cale de întoarcere sub nicio formă, indiferent cât s-ar opune familia ta?

— Da. Însă eu îmi respect angajamentul. Accept faptul că ne vom căsători, dar, formal, nu voi fi de acord decât mai târziu.

— De ce?

Ea se gândi un moment, apoi răspunse pe un ton egal.

— În clipa asta, e un lucru pe care trebuie să-l iei de bun. Consider că ştiu ce fac, iar aceasta este calea corectă. Pentru amândoi.

Cuvintele ei nu-i îndepărtară suspiciunile, ba dimpotrivă, i le intensificară. Însă nu avea ce să facă.

— Bine.

Privi spre cartea lui Robertson, care încă zăcea în poala ei. O luă, se aplecă şi o puse pe podea. Deşi strânsoarea asupra eşarfei slăbise, Angelica nu-i dădu drumul. Încet, el îşi îndreptă trupul.

— Un singur lucru, o avertiză solemn.

— Ce anume? se interesă ea cu cochetărie.

— La fel ca la vals, eu conduc. Îndepărtă haoticele şuviţe roşii-aurii de pe obrajii ei, iar pulsul i se acceleră la atingerea pielii diafane. Vârându-şi degetele în părul ei, îi încadră cu blândeţe chipul, simţindu-i maxilarele delicate în palme. Îi văzu genele fluturând când îi ridică bărbia. Iar tu mă urmezi, murmură abia auzit.

Angelica îşi despărţi buzele, fără îndoială pentru a comenta, dar el nu-i lăsă ocazia s-o facă. Îşi aplecă fruntea

şi o sărută, făcând-o să tacă şi distrăgându-i atenţia.

Mutându-se mai aproape, îi ţinu chipul lipit de al lui şi, încet, meticulos, se delectă cu buzele ei, cu fiecare părticică din viaţa ei – şi a lui.

La fel ca în seara precedentă, vâlvătaia izbucni între ei rapid, dogoritor. El nu făcu niciun efort s-o tempereze, ci îi permise să crească, imaginându-şi într-un colţ îndepărtat, dar încă lucid al creierului că valul copleşitor al pasiunii o va şoca, o va topi, o va face mai maleabilă.

Pentru el, odată decizia luată, cu toate gândurile şi reţinerile lăsate deoparte, nu exista niciun motiv să n-o ia încet şi să nu savureze gustul ei captivant, lăsând să se intensifice dorinţa înnebunitoare care le bubuia deja în vene. Să recunoască şi să aprecieze reacţia ei tot mai profundă în timp ce limba lui o explora pe a ei, conducând-o încet, poruncitor, pe calea satisfacerii pasiunii.

Pas cu pas. Sub controlul lui.

Dar, vai, acele buze – moi, suculente, lascive – şi felul în care gura ei ceda atât de uşor, permiţându-i să o posede în voie, cu indiscutabila şi aroganta ardoare a unui cuceritor… invitaţia ei nu ar fi putut fi mai provocatoare sau mai flagrantă.

Chiar şi numai prin acel sărut, Angelica era a lui, o declaraţie care avea o forţă mai mare decât orice cuvinte. Vânătorul din el auzi şi înţelese – ea era acolo, captivă, în patul lui, în mâinile lui, aşa încât nu mai trebuia s-o vâneze, ci doar să se bucure de tot ce-i oferea ea. Iar ea îl invita s-o posede.

Se cufundase atât de adânc în vraja fascinantă, încât faptul că ea îl trăgea de haină nu fu suficient pentru a-l determina să dea înapoi – să fie atent, în loc să se lase absorbit de plăcerile oferite de gura ei, de atingerea obrajilor ei, de pielea ei mătăsoasă sub mângâierile palmelor lui.

Apoi, ea îi muşcă uşor buza de jos şi trase mai tare de haina lui, încercând să i-o dea jos de pe umeri.

— Mmm!

Dominic îşi dezlipi buzele de ale ei, iar ea trase aer în piept şi rosti mai clar:

— Dă-o jos!

Amuzat de hotărârea ei, o ajută să se lupte cu haina de seară, în vreme ce el îşi descheia vesta, ea se ocupă de eşarfă. Privirea lui coborî spre aşternut. Mulţumită agitaţiei de mai devreme, pătura alunecase puţin, oferindu-i priveliştea înnebunitoare a părţilor de sus ale sânilor ei, dar încă nu o dezgolise îndeajuns.

Îşi azvârli vesta cât colo, se descălţă şi se aplecă pentru a-şi scoate ciorapii, lăsând-o pe ea să se ocupe de eşarfă. În câteva secunde, Angelica trecu la cămaşă. Conştientizând brusc pericolul reprezentat de faptul că o lăsa prea mult să controleze situaţia, Dominic se răsuci, puse un genunchi pe pat, apoi trecu peste picioarele ei şi se întinse cât era de lung.

Greutatea trupului masculin aterizând lângă ea o făcu să se cutremure – ţipă şi înşfăcă pătura, cu care se acoperi până la gât.

Pe neaşteptate, el se ridică într-un cot şi se aplecă spre ea. Fixând-o cu privirea, întinse încet cealaltă mână şi trase pătura.

Cu degetele încleştate, ea o ţinu.

Privind-o în ochi, el îşi arcui o sprânceană.

— N-ai de gând să mă laşi să văd?

— Nu e asta ceva ce-ar trebui să meriţi? ripostă ea.

Dacă el nu s-ar fi concentrat atât de tare pentru a obţine ceea ce dorea, poate că ar fi râs. În schimb, se aşeză cu totul deasupra ei, ţinând-o captivă.

— În acest caz, să vedem ce pot să fac, murmură el jucându-se alene cu şuviţele părului ei ca focul.

Îşi înclină capul, îşi lipi buzele de ale ei şi o sărută… şi, la fel ca înainte, ea răspunse instantaneu, închizând ochii şi permiţându-i să pună stăpânire pe gura ei.

Dogoarea se stârni din nou, mai înflăcărată, mai puternică, şi un val de dorinţă arzătoare îi cuprinse. Dominic lăsă valul să se spargă şi să se rostogolească prin

ei, mai mult decât nerăbdător să-l încalece şi să-l călărească.

Captivă sub el, Angelica se mişcă, neobosită şi nerăbdătoare. Simţea nevoia să fie atinsă, voia să simtă trupul dur de deasupra lipit de al ei, trebuia să se elibereze de dorinţa copleşitoare care îi creştea necontenit sub piele.

Dorea mai mult. Mai mult foc şi furie, mai multă căldură încântătoare – mai multe flăcări.

Mai multă excitare ameţitoare, nesăbuită.

Dar sărutul lui era tot numai dominaţie sexuală, poruncitoare, controlând-o pe de-a-ntregul. Fiecare împingere a limbii lui, fiecare mângâiere languroasă, fiecare apăsare măiastră a buzelor lui pe ale ei îi înrobea simţurile, o făcea să-şi piardă minţile… şi o lăsa la mila lui.

Ceea ce nu era deloc aşa cum îşi imaginase. Ea dorise să sară în flăcări şi să-l ia cu ea. Ea dorise focuri de artificii şi pasiune, dorise să fie sălbatică, lipsită de orice reţineri, şi mai dorise ca el să fie la fel.

Cu un efort, reuşi să-şi elibereze o parte a minţii de sub vraja lui, să-şi desprindă degetele de pătură şi să le pună uşor pe pieptul lui, pe materialul fin care încă îi acoperea pieptul fascinant de larg.

El nu se clinti – simţea clar cum, cu o simplă atingere, ea îi curmase concentrarea –, dar apoi sărutul lui deveni şi mai înflăcărat, turnând foc în venele tinerei femei.

Când îşi reveni în fire, Angelica descoperi că el îi încătuşase ambele încheieturi în palma mâinii pe care se sprijinea, şi i le ţintuise pe pernă, deasupra capului ei.

Cu răsuflarea tăiată, încercă să se încrunte, dar muşchii n-o ascultară. Dădu să-şi elibereze mâinile, însă strânsoarea lui era de neînfrânt.

Ochii lui – acum, de un verde palid, cu puţin cenuşiu – îi întâlniră pe ai ei, apoi privirea lui coborî, aţintindu-se asupra sânilor care se ridicau şi coborau înnebuniţi sub pătură. Buzele lui se arcuiră, însă ea n-ar fi zis că acela era un zâmbet.

— Hm… să vedem.

Privindu-i chipul pe care dorinţa sculptase planuri angulare, ea simţi flacăra anticipării, care îi trimise săgeţi încinse pe piele.

Sub pătură, sfârcurile i se întăriră.

El văzu; cu un rânjet de satisfacţie pură, îşi aplecă fruntea, dar nu pentru a-i atinge buzele. Cu mâna liberă, îi mângâie obrazul, apoi îi înălţă capul şi i-l înclină într-o parte pentru a o săruta chinuitor sub ureche, buzele lui coborând apoi de-a lungul tendonului fin al gatului până în locul unde îi bubuia pulsul. Depuse acolo un sărut fierbinte, făcând-o să-şi înăbuşe anevoie un fior.

Obrazul lui înăsprit de barbă se frecă uşor de pielea umărului ei în vreme ce prinse cu bărbia marginea păturii şi, încet – o, atât de încet o trase în jos.

Răsuflarea lui fierbinte trecu peste pielea ei expusă, dându-i senzaţie surprinzător de intimă.

Nu putea să respire; anticiparea îi strângea pieptul ca într-o menghină, blocându-i plămânii. Aşteptând… simţi cum sânii i se umflă, simţi dogoarea încingându-i pielea în timp ce el, centimetru cu centimetru, trăgea în jos pătura fină, descoperindu-i sânii.

În ciuda pulsului tumultuos, în ciuda senzaţiilor ameţitoare, îşi păstrase cumpătul suficient pentru a-şi da seama că fiecare mişcare a lui era şi avea să fie cu un rost.

Chiar şi prin pătură, îi simţea fierbinţeala, forţa dură, musculoasă, atât de aproape, dar totuşi nu acolo unde îl dorea.

Ridicându-şi pleoapele, luptându-se să-şi domolească simţurile învolburate, îi privi chipul, expresia atât de concentrată, atât de pătimaşă în timp ce îndepărta pătura de pe sfârcurile dureros de întărite.

Observă încântarea din zâmbetul lui şi îşi dădu seama că, fără niciun dubiu, era momentul să acţioneze – să se impună, să obţină controlul măcar pe jumătate.

Şi să-i ducă pe amândoi acolo unde dorea să ajungă – în inima focului.

Percepea limpede controlul exercitat de el, nu doar

asupra ei, ci şi mai mult asupra lui. Nu doar simţea, ci ştia că el urma să se înfrâneze în continuare, şi era păcat. Atât de multe ar fi putut avea, ar fi putut experimenta, ar fi putut descoperi dacă el ar fi dat drumul hăţurilor! Dacă ar fi făcut amândoi pur şi simplu ce simţeau…

Înainte ca ea să se poată gândi la un gest potrivit, el îşi înclină capul, îşi lipi buzele de sânul ei umflat şi începu să le plimbe pe el. Simţi din nou arsura dorinţei care îi făcu sânii să se întărească şi mai mult, să-i devină şi mai dureroşi. Dominic îşi luă mâna de pe faţa ei, o coborî, cuprinse în palmă unul dintre sânii îndureraţi şi începu să-l dezmierde.

Ea avu o senzaţie de uşurare, suprimată imediat de un val de plăcere crescândă în vreme ce buzele şi degetele o mângâiau. În clipa următoare, limba lui trecu peste partea de sus a sfârcului, provocându-i o explozie de senzaţii.

Dacă nu acţiona acum…

El era lungit pe-o parte, cu picioarele întinse lângă ale ei. O fi avut ea mâinile imobilizate, dar picioarele îi erau libere.

Pătura alunecă atunci când Angelica îşi ridică un umăr, răsucindu-şi şoldurile spre el, ridicând o coapsă pentru a şi-o lipi de abdomenul lui – de erecţia lui dură.

Sânul ei se înălţă spre buzele lui, ofertă pe care el o acceptă instantaneu. Îi mângâie sfârcul cu limba, apoi îl luă cu totul în gură – exact în clipa în care ea îl atinse acolo unde credea că îi va face cea mai mare plăcere.

Rezultatul îi depăşi cu mult aşteptările.

Dezmierdarea îl făcu să se cutremure. Îi supse cu înverşunare sânul, smulgându-i un ţipăt înăbuşit.

Vâlvătaia o cuprinse, curgându-i prin vene. Luptându-se să respire, simţi cum slăbeşte încleştarea din jurul încheieturilor ei. Îşi eliberă mâinile şi îl apucă de ceafă cu o mână, trăgându-l spre ea în timp ce el îi sugea pătimaş sfârcurile.

În bătălia senzuală care urmă, Dominic încercă s-o

rostogolească pe spate şi s-o ţintuiască sub el, însă ea se luptă din toate puterile. Coapsele şi şoldurile ei apăsară, împinseră, alunecară sub el, mâna ei îl dezmierdă, îi căută şi-i cuprinse coloana dură ca fierul din pantaloni.

Şuierând un blestem, el se opri şi se rostogoli pe spate, trăgând-o peste el.

— Pentru numele Dumnezeu, femeie, stăpâneşte-te puţin!

Ea ateriză pe el, goală şi expusă, cu aşternuturile mototolite între ei. Ignorând mângâierea erotică a aerului rece pe pielea ei goală – pe umeri, spinare, şezut, coapse –, apucă nasturii cămăşii. Îi descheie nerăbdătoare în vreme ce el blestemă din nou şi încercă să-i apuce mâinile.

Degetele lui Dominic se încurcară în colierul ei şi apoi în părul roşu-auriu. Şuviţele groase îl prinseră şi îl încleştară de parcă ar fi fost vii, sărind în ajutorul stăpânei.

Ea trase de cămaşa lui, îndepărtându-i-o de pe piept; ca un demon, desfăcu nasturii ferindu-se simultan de încercările lui de a o opri. Ultimul nasture cedă şi, cu un mic ţipăt de triumf feminin, Angelica se ridică şi dădu la o parte cele două părţi ale cămăşii. Expresia ei – de excitare, încântare şi lăcomie – sugera că descoperise vreun El Dorado.

El observă, dar în treacăt, fiind prea concentrat asupra tabloului din faţa ochilor săi. Ea, complet goală, ridicată deasupra lui, cu pulpele fine de-o parte şi de alta a pieptului său, părul ei roşu-auriu, aramă încinsă în flacăra lămpii, căzându-i în valuri pe spate şi pe umeri. Acele şuviţe care adineaori îi ţinuseră mâinile captive alcătuiau o ramă poleită în jurul sânilor. Între sâni, mângâiat de lumină, atârna misterios pandantivul ei.

Dar acei sâni… plini şi umflaţi, aveau forma perfectă pentru a se potrivi în palmele lui, iar sfârcurile roz cereau mai multă atenţie. Atenţia lui.

Gura lui se uscase de mult.

Pielea ei era o mătase fără cusur, fină şi palidă, acum pătată de roşeaţa pasiunii dogoritoare. Ceea ce vedea nu

era de natură să-i tempereze ardoarea, ci dimpotrivă, stârni vânătorul din el.

Profitând de încremenirea lui, ea dădu drumul cămăşii şi, cu o privire plină de lăcomie pură, îşi puse mâinile pe pieptul masiv, îşi răsfiră degetele şi îl mângâie. Îl exploră. Îl devoră cu toate simţurile. Îl luă în stăpânire.

Reţinându-şi cu înverşunare nevoia de a-i răspunde imediat, de a recăpăta controlul şi de a o poseda pur şi simplu, el îşi coborî privirea admirând adâncitura dintre sânii ei, formele senzuale ale şoldurilor, apoi triunghiul arămiu dintre coapse. În spatele acelor bucle era precis fierbinte şi umedă…

Toate ideile referitoare la control îi zburară din minte.

Se răsuci spre stânga trăgând-o după el, apoi o răsturnă pe spate. Pătura rămase mototolită între ei, dar îi lăsă dezgolite picioarele, braţele şi sânii. Se aşeză deasupra ei, sprijinindu-se pe coate, pentru a nu o zdrobi; picioarele Angelicăi se depărtară instinctiv pentru a-i adăposti şoldurile între coapsele ei.

— Stai… dă-ţi jos asta!

Ea încă se lupta cu cămaşa lui, încercând să i-o dea jos de pe umeri. Atenţia ei nu era îndreptată încotro dorea el; mormăind o înjurătură, se ridică suficient ca să-şi scoată cămaşa, permiţându-i Angelicăi să se concentreze asupra pieptului lui.

Aplecându-se, îi luă buzele prizoniere într-un sărut menit să-i alunge orice gând din minte, să-i răpească orice urmă de voinţă. S-o facă să lase frâiele libere şi să-i cedeze cu totul.

Sărutul fu exact aşa cum intenţionase el, însă rezultatul nu corespunse planurilor sale.

Recunoscând instinctiv bătălia dintre inteligenţele şi voinţele lor, bătălia dintre experienţă şi entuziasmul pur, Angelica se aruncă neînfricată în luptă. Îl sărută şi ea, împletindu-şi limba cu a lui, şi, într-un gest de abandon, îi răspunse cu absolut toată pasiunea pe care el o stârnise în ea.

Asta era ce-şi dorea – sau cel puţin începutul poveştii la care visase. Ei, împreună, rostogolindu-se în flăcări şi aţâţând vâlvătaia tot mai mult.

Se lăsă în voia sărutului. Îndepărtându-şi mâinile de pe pieptul lui minunat – atât de larg, atât de tare, atât de cald –, îl cuprinse pe după ceafă. Dorea – *avea nevoie* – să-i simtă pieptul lipit de sânii ei întăriţi, încă îndureraţi. În replică, el se lăsă mai jos, însă nu de ajuns cât să realizeze contactul înnebunitor.

Angelica îşi trecu mâinile peste spinarea lui, peste tot unde putu ajunge, aproape torcând în timp ce se sărutau cu lăcomie. Pielea lui era netedă, întinsă peste muşchii tari ca piatra şi peste oasele grele.

Iar el radia căldură. O căldură care o ademenea – nu, care îi stârnea pofta de a-şi freca trupul de al lui, de a-şi împleti picioarele dezgolite cu ale lui. Dar, indiferent cât îl trăgea, indiferent câtă tentaţie turna în sărutul lor, el nu-şi cobora trupul – nu-i oferea uşurarea după care tânjea.

În consecinţă, decise să şi-o procure singură, cu neruşinare. Folosindu-se de imobilitatea lui solidă ca o stâncă pe post de ancoră, îşi intensifică strânsoarea asupra cefei lui şi îşi arcui trupul în sus, lipindu-şi sânii de trupul lui, mişcându-se şi mângâindu-l.

Îşi ţinu răsuflarea când simţi plăcerea intensă care îi străpunse tot trupul când părul lui negru îi mângâie aspru sfârcurile întărite. Buzele lor erau încă încleştate, dar ea avu impresia că şi el icnise. Apoi, rămase nemişcat. Şi Angelica ştiu că ea câştigase. Că reuşise să-l convingă să nu mai mânuiască hăţurile, să le lase libere.

Abia apucă să simtă această satisfacţie, că Dominic se năpusti asupra ei. Cu o mână puternică îi prinse şi îi ţinu faţa, apoi o sărută cu o ferocitate nestăpânită, care o năuci.

Crezuse ea că sărutările lui de dinainte fuseseră pasionale? Acest sărut o lăsă pustiită, cu mintea buimacă, având toate simţurile aţâţate la maximum.

Brusc, el curmă sărutul şi îşi îndreptă atenţia către sânii ei. Toată atenţia lui, întreagă, aproape nemiloasă.

Mâinile lui puternice îi cuprinseră, îi frământară, îi cântăriră, îi mângâiară, îi luară în stăpânire. Buzele lui îşi puseră pecetea pe ei, limba lui îi savură şi îi mângâie, aducând-o pe Angelica la disperare. Apoi, luă în gură bobocul întărit al sfârcului ei şi îl supse cu putere, împingând-o în pragul nebuniei.

Incapabilă să mai gândească, nu putea decât să-i răspundă la fiecare plăcere oferită de el. La fiecare supt puternic, la fiecare atingere a limbii, la fiecare strângere cunoscătoare.

Puterea lui era incontestabilă; cu toate acestea, spaima nu-şi făcu loc în creierul ei. Anticiparea, da. Amplificându-se inexorabil, îi linse pielea, îi biciui carnea, făcând toţi nervii să i se cutremure.

„Da, da, da! Mai mult!” cânta trupul ei. Făcea tot ce putea pentru a-i transmite asta, pentru a-i încuraja şi a-i alimenta dorinţa, pasiunea, nevoia. Până când simţirile ei deveniră ale lui, iar ale lui deveniră ale ei, iar dorinţa şi nevoia şi pasiunea se transpuseră într-o luptă aprigă.

Lacomă şi flămândă, îndurerată şi simţind o nevoie copleşitoare, dependentă de flăcările pe care le aţâţa el, savurând contrastul dintre duritatea lui şi moliciunea ei, îşi trecu mâinile peste spinarea lui şi îşi vârî degetele pe sub betelia pantalonilor, dorind să obţină mai mult, să atingă, să înveţe.

Dominic îşi muşcă buzele pentru a-şi reţine un blestem; fierbinţeala erupse, excitarea atingând noi culmi în timp ce degetele ei delicate trecură peste pielea de la baza spinării sale – piele pe care numai o iubită era de aşteptat să o atingă.

Nu avu nevoie de altceva care să-i amintească de rolul pe care ea intenţiona să-l joace; impulsul brutal de a pune stăpânire pe ea îi bubuia în craniu, în fiecare părticică a trupului său, cerând imperios să fie satisfăcut. Ajunsese pe culmile pasiunii într-un fel în care n-o mai făcuse până atunci; niciodată vânătorul din el nu mai trăise o atât de intensă nevoie de a-şi poseda prada întru totul.

S-o aibă. S-o stăpânească. S-o facă a lui.

Ea era însă, dacă nu inocentă, măcar virgină; nu putea s-o aibă pur şi simplu.

Se trase mai jos, aşa încât mâinile lui să-i poată atinge şi mai mult din trup, aşa încât să-şi poată trece buzele întredeschise peste pântecele încordat, să poată linge şi gusta pielea de-acolo.

Respiraţia ei deveni şi mai precipitată. Nu-i mai putea atinge partea inferioară a spinării. Mâinile ei mici îi rătăciră pe umeri, îi dezmierdară partea de sus a braţelor, fiecare atingere fiind o incitare făţişă.

Lăsându-se şi mai jos, Dominic îndepărtă aşternuturile dintre ei şi îi descoperi frumuseţea, toate farmecele cu care fusese dăruită, toate atracţiile feminine pe care el intenţiona să le posede.

Fu rândul ei să rămână nemişcată. El îi auzi răsuflarea oprindu-se, în aşteptarea unor senzaţii nebănuite.

Îşi încleştă o mână pe genunchiul ei şi îi desfăcu picioarele şi mai mult. Privi în jos spre atracţia supremă: bosumflatele buze roz strălucind de excitare, cu vârful clitorisului abia vizibil în spatele cârlionţilor care îl ascundeau.

Simţi cum i se umple gura cu salivă.

Ridicându-şi privirea încet, se uită la chipul Angelicăi şi îi văzu ochii măriţi, le contemplă splendoarea de smarald şi aur în timp ce senzaţia de anticipare se amplifica în ei, iar mâinile ei îl strânseră cu putere, unghiile înfigându-i-se în braţe. Cu privirea aţintită în ochii ei, îi eliberă genunchiul, îşi trecu dosul degetelor peste partea interioară a coapsei delicate şi îi cuprinse comoara feminităţii în palma făcută căuş.

Simţi fiorul senzual care o făcu să se cutremure, îi auzi icnetul înăbuşit. Relaxându-şi mâna, îşi trecu degetele prin umezeala fierbinte, ajunse pe buzele umflate şi le mângâie. Cu un suspin tremurat, pleoapele ei coborâră, însă el continuă să-i urmărească expresia, să observe cum percepea ea noile senzaţii. În cele din urmă, îşi plecă ochii,

desăvârşindu-şi explorarea.

Respiraţia ei tot mai grăbită era muzică pentru simţurile lui, dar nici el, nici ea nu mai aveau multă răbdare. Conştient de tensiunea care creştea în ea, evidentă din muşchii fremătători ai coapselor, încercă intrarea cu vârful degetului – şi descoperi cât de strâmtă era.

Lăsându-şi mâna unde era, se trase mai sus. Întins peste trupul ei extraordinar, ignorându-i încruntarea uşoară şi mâinile neobosite care îi explorau trupul, îşi înclină capul şi îi acoperi buzele cu ale lui, punând din nou stăpânire pe gura ei, umplând-o cu o chemare prea rapace ca ea să-i poată rezista. Odată ce ea fu captivă în acea sărutare, îşi vârî un deget în cuptorul dintre coapsele ei.

Angelica îşi pierdu răsuflarea; dintr-odată, descoperi că nu putea respira decât prin sărutarea lui, prin el. Se agăţă de acel sărut, de căldura lui, de acea sursă de viaţă, conştientă că simţurile ei o luaseră razna, iar mintea îi era copleşită de senzaţia dată de degetul care aluneca încet, cu grijă, în trupul ei.

Degetele lui erau mari, dar, datorită mângâierilor de mai devreme, acum ştia cât de mare era şi alt membru al lui. Dacă aşa se simţea un deget…

Când reuşi să-l înfigă pe de-a-ntregul în ea, Dominic începu să-l mişte ritmic.

Şi ceva în ea se cutremură.

Se retrase din sărut şi trase o gură uriaşă de aer. Cu capul apăsat pe pernă, cu ochii închişi, urmări fiecare flexiune a mâinii aflate între coapsele ei, fiecare apăsare, fiecare alunecare înainte-înapoi a degetelor sale.

Dogoarea izbucni, chiar mai puternică, mai năvalnică decât înainte. O simţi sub piele, alergându-i prin vene, unindu-se într-un tot, ridicându-se şi umflându-se în partea de jos a trupului ei. Impunându-se. Poruncind.

Se foi sub el, neobosită şi simţind o dorinţă copleşitoare; buzele lui le găsiră pe ale ei într-un sărut mai blând. Dintr-odată, Dominic se retrase şi murmură cu o

voce gravă:

— S-o luăm pas cu pas.

Dacă Angelica avusese vreo îndoială în privinţa senzaţiilor pe care le încerca el, tonul lui ar fi trebuit să i-o risipească. Acea sălbăticie vorbea despre nevoie brută, reţinută cu mari eforturi, dar totuşi imposibil de negat.

Ea, pe de altă parte, nu putea – şi nu vedea niciun motiv pentru care ar fi făcut-o – să-şi stăpânească nevoia crescândă, însă, deşi era hotărâtă să simtă toată intensitatea dorinţei, a lui şi a ei, ambele de nestăvilit, trebuia să-i fie recunoscătoare pentru că îşi păstrase cumpătul suficient pentru a-i uşura ei această experienţă.

Apoi, el îşi retrase degetul, iar ea îl simţi privind în jos. Dând să protesteze, se agăţă de umărul lui, dar el, în loc de un deget, folosi două, împingându-le dincolo de intrare, încet, însă profund, iar ea uită… orice altceva. Uită să respire.

Îşi aminti, apoi îşi auzi gâfâielile superficiale, răguşite, disperate, însă mişcările lui deveniră mai rapide, mai adânci, iar simţurile ei explodară.

Corpul ei se încinse tot mai mult, tensiunea crescu în spirale tot mai strânse. Brusc, simţi o nevoie aprigă de eliberare. Se arcui sub el, şoldurile i se ridicară, coborâră, cu mişcări regulate, repetitive, dorind ceva, căutând ceva, ceva mai mult…

Disperată, se întinse spre el, prinzându-i orbeşte ceafa, trăgându-i capul pentru a-şi lipi din nou buzele de ale lui, îl sărută într-un gest de abandon sălbatic – în propriul stil revendicativ; cu cealaltă mână îi prinse spinarea şi se ţinu strâns, dorindu-l şi mai aproape.

Dominic o sărută la rându-i, o primi în braţele lui şi o cuprinse, luptându-se pentru supremaţie; era prima lui bătălie pe care se părea că n-o va câştiga.

Ea voia, avea nevoie – aşa că el îi dădu. Îi dădu ceea ce ea – trupul ei – râvnea cu fiecare fibră.

Cu mişcări prelungi, sigure, o aduse pe culmile extazului, până în punctul în care ea îşi înfipse unghiile în

braţul lui, spatele ei se arcui, iar coapsele i se strânseră inexorabil în jurul degetelor lui.

El curmă sărutul, îşi înclină capul, îi apucă un sfârc şi îl trase în gură, simultan înfigându-şi degetele şi mai adânc. Îi supse sfârcul cu putere.

Iar ea ţipă şi se cutremură din tot trupul. Ridicându-se, dar cu gura încă pe sânul ei, Dominic urmări extazul de pe chipul ei expresiv – mirarea, surprinderea primului ei orgasm.

Valuri de uşurare îi inundară corpul; el îşi continuă mişcarea degetelor, prelungind delicioasa plăcere, aşteptând până când ea termină.

Treptat, corpul ei se relaxă, toată tensiunea dispăru. Mâna încleştată în părul lui se desprinse şi îi coborî pe umăr.

El profită şi se lăsă mai jos în pat, ajungând cu umerii între genunchii ei îndoiţi. Membrul lui se întărise şi îl durea, dar avea vreme pentru asta.

Petrecându-şi o mână peste pântecele ei, îi apucă genunchiul cu cealaltă mână, îl îndepărtă cât de mult putu, îşi coborî capul şi o gustă. O linse, o mângâie, o savură.

Angelica reveni la viaţă cu un icnet tremurat, străbătută de un fulger de intensă plăcere erotică. Timp de câteva secunde, mintea ei refuză să accepte ceea ce îi transmiteau simţurile – apoi, deschise ochii şi se uită la el cum o lingea.

Cu privirea fixată într-a ei, el îşi trecu limba prelung, încet, aspru, ceea ce îi provocă Angelicăi o plăcere atât de puternică, încât icni, ochii i se închiseră, iar spinarea i se arcui pe când ea călărea valul senzaţiilor.

Plăcerea crescu tot mai mult, până când ea se contorsionă sub mâna lui; respiraţiile ei gâfâite erau doar icnete scurte, capul i se legăna, mâinile i se încleştau în aşternuturi îi vreme ce el o stârnea necruţător.

De data acesta, vârful fu şi mai înalt.

Având o experienţă deloc de condamnat, el o conduse direct pe culme – şi o ţinu acolo, lăsând-o să se scalde în

bucuria acelei plăceri intime.

Când, în cele din urmă, îşi afundă limba în intrândul fierbinte, eliberarea plină de avânt o propulsă în asemenea înalturi, încât avu impresia că atinsese un soare senzual. Timp de o clipă, nu mai fu conştientă de nimic, nu mai simţi nimic, în afară de acea strălucire orbitoare.

Dominic se ridică dintre picioarele ei depărtate. Pentru o clipă, sprijinit pe genunchi, privi în jos, către ea – superba carne feminină, cu nuanţa roz a pasiunii, întinsă în faţa lui ca un festin. Satisfăcută şi gata să fie luată.

Avea gustul ei pe limbă – proaspăt, înţepător, o atracţie de netăgăduit, care înfigea săgeţi în sufletul lui de vânător.

Degetele lui se îndreptară spre nasturii pantalonilor, desfăcându-i într-o clipită. Peste câteva secunde era dezbrăcat, în timp ce se întindea peste trupul ei, nu simţea decât nevoia brută, primitivă de a se uni cu ea. De a se împerechea cu ea.

Pasiunea îl mâna atât de neîndurător, încât mai avea puţin până să-l orbească. Era aproape, foarte aproape de a-şi pierde controlul. Dorinţa era un torent care urla în sângele lui, mai primar, mai vorace, mai de nestăpânit decât fusese vreodată. Nu avea altă soluţie decât să i se supună, să satisfacă nevoia arzătoare.

Fără grabă şi fără nicio ezitare, îşi coborî şoldurile între coapsele ei, îşi puse vârful penisului în erecţie la intrarea în peştera minunată şi, planând deasupra ei, cu braţele întinse astfel încât să-i poată zări chipul, se împinse în ea. Încet.

Pleoapele ei fluturară, apoi se ridicară, iar ochii li se întâlniră în timp ce pereţii strâmţi şi încinşi se închiseră în jurul erecţiei lui.

O clipă mai târziu, el dădu peste bariera aşteptată, însă eforturile anterioare o lărgiseră deja până la limită. O împungere scurtă, şi era deja înăuntru.

Angelica tresări; durerea îi fulgeră în ochi, dar peste o clipă dispăru… înlocuită de surpriză şi mirare.

Cu maxilarele încleştate, cu muşchii începând să-i freamete, d apelă la ultima rămăşiţă de control care-i mai rămăsese pentru a se abţine să nu termine.

Privirea ei trecu peste chipul lui, reveni la ochii plini de dragoste, apoi expresia i se înmuie. Coapsele i se ridicară, se arcuiră, lipindu-se tot mai strâns de el. Tot mai primitor.

El acceptă invitaţia mută şi pătrunse mai adânc. Mai departe.

Pe jumătate intrat, se opri şi închise ochii cutremurându-se. Era atât de al naibii de strâmtă!

Angelica se deschise şi mai mult sub el, un gest încurajator pe care nu l-ar fi putut interpreta greşit.

Deschizându-şi ochii, privi în ai ei – şi văzu reflectându-se în ei întâmpinarea, acceptarea, dorinţa.

Ea întinse mâna, îi mângâie obrazul, apoi îşi vârî din nou degetele în părul lui.

Cu privirea aţintită în ochii ei, el presă şi mai mult, intră şi mai adânc – până când, în cele din urmă, pătrunse cu totul în minunea fierbinte şi umedă a trupului ei.

Iar ea oftă. Un sunet de încântare, de plăcere inexprimabilă.

Cu ochii un amestec de smarald şi aur, se ridică suficient pentru a-i atinge cu buzele maxilarul, îndreptându-le apoi către gura lui.

Rămânând în acea poziţie, privirile lor se întâlniră, iar ea şopti, în timp ce respiraţia ei mângâia fierbinte buzele lui:

— Călăreşte-mă! Ia-mă! Arată-mi! Totul!

Gura ei i se predă fără luptă, iar el se năpusti şi o luă. Se retrase şi se cufundă în trupul ei, luându-l şi pe acesta. Şi se predă focului şi flăcărilor ei.

Dorinţa îl înfrânse; pasiunea îl cuprinse în ghearele ei, străpungându-l, sfărâmând ultimele resturi ale controlului său. Un impuls încă şi mai puternic îi alungă toate gândurile din minte, lăsând doar o foame de neostoit care urla năprasnic.

Dar ea era acolo – acolo pentru a-l satisface, pentru a-l lua şi a se împerechea cu el. Pentru a se contopi cu el şi a rămâne încleştată de el în vreme ce lumea lor se învolbura într-o spirală frenetică de fierbinţeală şi pasiune.

Ea era acolo, una cu el în foamea lor lacomă, în vârtejul de nestăvilit pe care îl declanşaseră împreună, cu degetele prinse într-o strânsoare pe viaţă şi pe moarte în vreme ce respiraţiile lor sfârtecau aerul şi pasiunea lor ardea totul, carbonizându-le raţiunea, mistuindu-le simţurile. Până când atinseră o culme imposibil de înaltă, până când inimile lor bubuiră asemenea tunetelor, şi nu mai percepură nimic altceva decât lumea reprezentată de trupurile lor înlănţuite. De dorinţa lor comună. De sufletele lor împreunate.

Având acelaşi ţel, cu raţiunea dispărută de mult, intrară în foc şi păşiră în calea extazului.

Ea se sfărâmă sub el cu un ţipăt înăbuşit.

El o urmă dincolo de limite, ţinând-o aproape, întâmpinând fericirea supremă cu un strigăt răguşit. Într-un final apoteotic, trupul lui se goli într-al ei.

Câteva momente lungi, rămaseră cuprinşi de extazul orbitor, după care se prăbuşiră în inconştienţă. Într-o mare de îndestulare neţărmurită.

Capitolul 12

Dominic se trezi având senzaţia unui trup cald de femeie lipit de al lui. Şi ştiu instantaneu, chiar fără să se gândească, cine era.

Încercă să-şi spună că era firesc, deoarece nu mai adusese niciodată vreo femeie în patul lui de la Glencrae House, aşa că nu putea fi altcineva, dar asta era o minciună. Cunoaşterea lui izvora din instinct – ceva din interiorul lui o recunoscuse. Nu atât ca fiind Angelica Cynster, cât ca fiind perechea lui.

El îşi înţelesese întotdeauna latura primitivă, se străduise să se folosească de ea toată viaţa – talentele eului său mai puţin civilizat făceau să fie un vânător excelent. Îşi preţuia acele instincte, căci fi ajutaseră de nenumărate ori să rămână în viaţă.

Dacă acea latură a lui jucase evident un rol în relaţiile lui anterioare, sinele lui primitiv nu se manifestase niciodată atât de pregnant în cucerirea unei femei – în actul prin care şi-o făcea a lui. De obicei, doar urmărirea era cea care conta, nu posedarea însăşi.

Cu Angelica… nimic nu fusese „ca de obicei”. În mod cert, nu profunzimea satisfacţiei care îl subjugase ulterior. Se prăbuşise peste ea, dar nu păruse s-o deranjeze. Totuşi, în cele din urmă, se ridicase, îşi despletiseră picioarele, găsiseră aşternuturile şi le trăseseră peste trupurile care li se răceau.

Fără un cuvânt, ea se cuibărise din nou în braţele lui şi îşi lăsase capul pe pieptul său lat; el adormise cu părul ei mângâindu-i bărbia.

Probabil că se mişcase şi se răsucise în timpul nopţii. Era acum cu spatele la el, fundul ei curbat în formă de inimă fiind lipit de vintrele lui. Unul dintre braţele lui zăcea pe pieptul ei, mâna odihnindu-i-se între sâni – simţea cristalul roz atingându-i dosul palmei.

Trase aer în piept, iar mirosul trupului ei îi pătrunse până în creier.

Revăzu în minte cele petrecute după ce el se lăsase ademenite şi o sărutase; de-a lungul întregului act, se luptaseră pentru deţinerea controlului, dar niciunul nu câştigase. În loc de asta… nu era perfect sigur ce se întâmplase.

Instinctele lui îl avertizaseră că o relaţie intimă cu ea avea să fie diferită şi, ca de obicei, se dovediseră corecte. Din cauza asta nu înţelesese ce se petrecea. Nu cunoscuse factorii determinanţi, nu ştiuse cum să exercite controlul.

El era obişnuit să controleze aproape totul în viaţa lui, iar dintre toate cel mai bine se controla pe sine. Totuşi,

noaptea trecută…

Se concentră asupra capului ei roşu-auriu. Se întrebă dacă, data următoare când avea s-o pătrundă, lucrurile aveau să se deruleze mai mult în sensul dominaţiei cu care el era obişnuit.

Exista un singur mod de a afla asta.

*

Angelica se trezi cu senzaţia dătătoare de fiori a unor degete puternice făcându-şi loc între coapsele ei, alunecând pe carnea ei deja umedă.

Chiar în clipa în care mintea ei recunoscu senzaţia, degetele tatonară, apoi o deschiseră.

Înainte de a-şi recăpăta răsuflarea, înainte ca raţiunea ei să apuce să ţină pasul cu simţurile, Dominic se mişcă în spatele ei, iar penisul lui în erecţie o străpunse.

Degetele care pregătiseră terenul se răsfirară pe pântecele ei, trăgându-i şoldurile astfel încât să poată intra mai adânc, s-o umple. Cealaltă mână se strecură sub şoldul ei şi o ţinu locului, ancorată în faţa lui.

Cu ochii închişi, ea savură festinul delicioaselor, indescriptibilelor senzaţii trimise în tot corpul ei de acea invadare. El apăsă încet, calculat, iar carnea ei se despărţi, îi făcu loc, se predă.

El o umplu, spre marea ei încântare.

Aflat, în cele din urmă, adânc în ea, îşi încovrigă trupul, mulându-se pe al ei. Îşi înclină capul, iar buzele lui îi mângâiară umărul gol.

— Nu e nevoie să te mişti. Doar stai aşa şi lasă-mă să-ţi arăt.

Rostind aceste vorbe, se retrase, apoi o pătrunse încet, din nou. Senzaţia se rostogoli prin trupul ei ca un val lung, somnolent. Atingerea trupului dur, gol şi fierbinte, care îl adăpostea pe al ei, frecarea părului creţ care îi împodobea pieptul, a coapselor, a vintrelor, fiecare împungere a lui în trupul ei îi aducea plăcere şi o subtilă,

scăpărătoare bucurie.

Zâmbind, cu ochii închişi, ea se supuse şi cedă în faţa experienţei lui, savurând dansul lent, dar la fel de senzual.

Să fie aşa cum era în clipa aceea, cu trupul la cheremul lui, să-l umple şi să-i facă ei plăcere aşa cum poftea, presupunea exact acel gen de încredere pe care ea dorise să-l găsească. Încrederea pe care voise s-o aibă în el.

În venele lor, bubuitul dorinţei se intensifică treptat, deşi, de data asta, într-un mod mai stăpânit. Angelica era sigură că o asemenea reţinere nu putea să dureze, nu până în momentele finale. De unde provenea acea convingere, nu ştia, însă era reală şi deplină.

Focul lor se aprinsese şi se intensificase cu mult timp în urmă; flăcările pasiunii goniseră prin ei, cuprinzându-i pe amândoi. Pielea lor era încinsă, dar bătălia care se dădea în ei era tot mai nimicitoare.

Curând. Sfârşitul trebuia să vină curând.

Deja gâfâia, cu unghiile înfipte în braţul pe care el îl înfăşurase în jurul ei. Nevoia o cuprinse. Pasiunea se stârni, mai fierbinte, mai puternică, în pântecele ei; membrul lui tot mai dur intra adânc în vaginul primitor. Ea simţi sfârşitul apropiindu-se repede. Simţi inevitabila tensiune amplificându-se, cuprinzându-i trupul, făcând să i se încordeze muşchii într-o implorare pasională.

Până atunci, îi respectase cererea de a sta fără să facă nimic, dar asta însemna să-şi refuze plăcerea supremă – aceea de a-i face lui plăcere. Totuşi, el o ţintuia într-o îmbrăţişare de neînfrânt, una din care nu dorea, de fapt, să se desprindă. Următoarea lui împungere atinse un punct de o asemenea sensibilitate, încât ea icni, cu simţurile ascuţite la maximum, şi instinctiv se lipi şi mai mult de el.

Îşi aminti că putea. O făcu din nou şi îşi dădu seama că nu era nevoie să se mişte ca să-l mângâie, să-i producă plăcere.

El rămăsese nemişcat la prima ei tentativă, întrerupând ritmul penetrării şi retragerii, dar apoi, în spatele ei, pieptul lui se umflă, după care penisul îşi reluă

tempoul, devenind şi mai dur, împingând şi mai puternic – iar ea îşi găsi propriul ritm şi îl sincroniză cu al lui.

Cu capul înclinat, cu respiraţia sacadată, Dominic se cutremură, simţi cum îi scapă frâiele, dar încercă să le reţină. Nu reuşi. Le lăsă să cadă, renunţă la încercarea inutilă de a guverna ceea ce părea a fi de nestăpânit şi se lăsă purtat de talaz cu tot trupul, cu toate simţurile, cu totul.

Mângâierile ei senzuale fură ultima picătură, dar apăsarea fermă a trupului ei în timp ce-i accepta fiecare penetrare viguroasă, presându-se pentru a avea şi mai mult din el, invitându-l fără vorbe s-o pătrundă şi mai adânc, era pur şi simplu prea mult. Era o tentaţie prea mare ca să-i reziste.

O ţinu în braţe şi o umplu, iar simţurile lor izbucniră în spirale îngemănându-se inextricabil, fuzionând şi convergând într-un alt plan.

Nimic altceva nu mai conta pentru el, în afară de asta – această bucurie încântătoare, aceasta comuniune profundă.

Acum, că li aflase gustul şi ştia că le stătea amândurora în putere să creeze o asemenea minunăţie, nu se mai putu abţine, nu-şi putu refuza recompensa.

Ajunseră pe culme şi îşi dădură drumul. Întâi, ea, dar el se afla la numai două secunde în urma ei – două împingeri puternice. Familiarul cataclism îi aştepta, însă mult mai intens, aproape de nerecunoscut prin forţa lui.

Extazul îi cuprinse, îi ţinu în braţele sale, îi sfărâmă.

Nimiciţi, înfrânţi şi goliţi – de gânduri, de voinţă, de sine plutiră în acea splendoare de aur unde consecinţa plăcerii se răspândi ca o adevărată binecuvântare paşnică, dătătoare de putere, debordantă.

Satisfacţia se instală şi îi cufundă în uitare, într-un somn îndestulat.

Ultimul gând înainte de a se prăbuşi străluci ca o rază în mintea lui Dominic. Se culcase *cu* Angelica Cynster, viitoarea lui contesă, iar viaţa aşa cum o ştia se schimbase

irevocabil.

Părăsiră Glencrae House la ora nouă şi se duseră la grajdurile din Watergate.

Angelica privi îndărăt, la mica lor procesiune – Brenda, Mulley, Griswold, Jessup şi Thomas însoţiţi de un lacheu care trăgea un căruţ plin cu bagaje, cutia ei pentru pălării aflându-se deasupra.

Se uită la Dominic, care mergea alături de ea, ţinându-i mâna înmănuşată într-a lui. Nu prinsă la încheietura formată de cot, ci strânsă ferm în palmă.

Îndreptându-şi ochii spre drumul din faţa lor, îşi stăpâni un zâmbet, în această dimineaţă, când Griswold bătuse la uşa dormitorului, apoi îi strigase să se trezească, Dominic mormăise, dar nu făcuse nicio încercare de a o zori spre camerele ei sau pentru a-i ascunde prezenţa în patul lui. Se ridicase, îşi pusese halatul, aşteptase până când ea îşi găsise capotul şi papucii pe care îi împinsese sub patul uriaş, apoi îi arătase uşa dintre apartamentele lor.

După părerea ei, primul obstacol din calea dragostei lor fusese înlăturat cu succes.

Pentru a-i spori buna dispoziţie, costumul ei de călărie, din catifea de culoarea smaraldului, fusese pe măsura aşteptărilor; când intrase în salonul pentru mic dejun înveşmântată în el, Dominic încremenise, rămas fără cuvinte la vederea ei, apoi o complimentase absolut sincer pentru felul în care arăta, după care continuase să mănânce. Croitoreasa care îi făcuse costumul sever şi contrastanta cămaşă de dantelă delicată, spumoasă, avea să rămână pe primul loc în lista artizanelor din Edinburgh.

Ajungând la Canongate, se îndreptară către Holyrood Palace. Din punctul de vedere al înaltei societăţi, era încă devreme – abia dacă erau câţiva oameni pe străzile din selectul cartier.

Angelica privi în jur, trase adânc aer în piept, după care expiră. Dimineaţa era proaspătă şi limpede, o briză uşoară plimbând norişori pufoşi pe cerul azuriu. După părerea lui Jessup, vremea avea de gând să rămână

frumoasă de-a lungul zilelor în care aveau să parcurgă drumul spre castel. Una peste alta, întâmpina cu plăcere această zi, aşteptând cu nerăbdare începutul ultimei etape din călătoria lor.

Ajunseră la grajduri, unde îi aşteptau caii înşeuaţi.

Dominic cercetă chinga şeii de damă de pe iapa neagră care se cabra, apoi o ajută pe Angelica să se urce. Simţindu-i trupul mlădios între mâinile sale, îşi aminti întâmplările nopţii trecute, dar, reprimându-şi cu înverşunare gândurile lubrice, o instală în şa, apoi apucă căpăstrul, privind cum se proptea în scări cu perfectă stăpânire de sine, aranjându-şi apoi fusta.

Ea luă frâiele şi dădu din cap, pana de la pălărioară săltându-i deasupra unei sprâncene. Dominic dădu drumul căpăstrului, dar rămase pregătit să-l apuce din nou dacă ea nu reuşea să se descurce…

Năbădăioasa mânză neagră o porni de-a latul, dar, fără vreun gest aparent, Angelica o struni, apoi o făcu să se întoarcă şi să se îndrepte spre locul unde se adunau ceilalţi.

Jessup apăru alături de Dominic; cu ochii ageri şi pătrunzători, dădu din cap spre Angelica.

— Am crezut că v-aţi pierdut minţile, dar are o ţinută excelentă, iar mâinile îi sunt dibace şi ferme.

— Hm. Dominic o mai privi vreme de o clipă, apoi zise: Totuşi, o să fiu cu ochii pe ea.

Jessup dădu din cap şi se îndreptă spre calul lui.

După ce verifică să fie bine legate toate bagajele – inclusiv cutia ei cu pălării – pe caii de povară, Dominic luă căpăstrul lui Hercule din mâna lui Griggs şi se săltă în şa.

Era plăcut să-şi regăsească bidiviul. Măcar aşa deţinea din nou controlul.

Luând frâiele, trebui să recunoască faptul că, deşi nu total mulţumit de ceea ce se petrecuse în noaptea precedentă, se simţea remarcabil de bine. Pur şi simplu nu putea înţelege *de ce* naiba se simţea atât de în largul lui. Noaptea trecută nu fusese o victorie, nu pentru el, însă instinctele lui reacţionau de parcă dăduseră peste ceva

nou, neaşteptat, dar excelent, iar acum erau concentrate pe explorarea acelei descoperiri.

Şi asta cu toate că trebuia să înveţe să împartă cu altcineva frâiele care, până atunci, fuseseră doar ale lui.

Clătinând din cap în sinea lui, îl îmboldi pe Hercule să li se alăture celorlalţi cai.

Angelica se răsuci; măsură din priviri armăsarul, apoi, încet, îşi ridică ochii spre Dominic, până când îi întâlni pe ai lui. Zâmbi.

— Este cu adevărat un exemplar magnific.

Apreciind discret complimentul, nobilul scoţian se adresă grupului.

— O s-o luăm pe Holyrood Road spre Cowmarket, după care prin Grassmarket şi pe lângă biserica St. Cuthbert.

Toată lumea dădu din cap. Îmboldindu-şi caii, porniră pe traseul indicat, în frunte cu Dominic şi Angelica.

*

După şaisprezece kilometri ajunseră la South Queensferry, pe malul estuarului râului Forth.

Pe când coborau pe o stradă abruptă care lega High Street de ţărm, Angelica spuse:

— Am citit despre Queensferry. A fost numit după regina scoţiană Margaret, cea care s-a măritat cu Malcolm al III-lea. Foarte credincioasă, călătorea adesea din Edinburgh la mănăstirea Dunfermline, şi aşa a apărut acest „bac al reginei”.

Dominic încuviinţă.

— Iniţial, a fost folosit de călugări.

Intrară pe un drum care urmărea linia ţărmului. Câteva debarcadere erau presărate pe malul golfului.

— Acolo! rosti Dominic arătând spre un vas aflat ceva mai departe. Îmboldindu-l pe Hercule într-acolo, explică: Se folosesc de debarcaderul cel mai la îndemână în funcţie de starea vremii.

Cumpără bilete pentru toţi, apoi membrii micului grup descălecară şi îşi duseră caii la bord. Nu trebuiră să aştepte mult până când marinarii dezlegară parâmele, iar bacul îşi începu lenta călătorie peste valurile agitate.

Stând pe punte alături de Angelica, Dominic îi aruncă o privire. Mâinile ei mici erau strânse pe balustradă, iar briza vioaie îi legăna în neorânduială câteva şuviţe pe obraji. Chipul ei strălucea de înflăcărare.

Dintr-odată, bacul se înclină. Dominic o prinse de cot, ajutând-o să-şi menţină echilibrul. Când vasul se redresă, îi dădu drumul, dar rămase aproape, aplecându-şi trupul astfel încât s-o poată prinde dacă ea nu reuşea să se ţină.

— Nu ţi-e greaţă? o întrebă preocupat.

— Nu, răspunse ea cu un zâmbet. Să ştii că n-am fost niciodată pe ape atât de întinse, şi constat că marea e mult mai agitată decât râul Solent, singurul pe care am navigat până acum. Totuşi, n-avem mult de mers. Ridicând mâna, arătă spre un punct aflat în faţă: Trebuie să ajungem acolo, pe partea cealaltă?

— Da, acela e Fife. Bacul o ia pe-aici pentru că este, de departe, cea mai îngustă porţiune a estuarului.

Deasupra lor, pescăruşii zburau în cercuri, ţipând strident. Vântul se intensifică, aducând cu el mirosul din larg. Împreună, rămaseră lângă balustradă şi urmăriră apropierea ţărmului opus.

De câteva ori, Dominic îi studie expresia, căutând urme de rău de mare, dar ea era imperturbabilă, fără griji, cuprinsă de bucuria momentului, a aventurii. Când o privi a treia oară, îşi dădu seama de ce se uita la ea, de ce îi purta de grijă. De ce stătea în poziţia aceea, protejând-o efectiv.

Aştepta un recul interior, o rezistenţă faţă de această nouă concentrare a atenţiei; în schimb, toate instinctele sale păreau să accepte ca firesc faptul că binele lui depindea, de-acum, de alei.

După câteva minute de reflecţie, conchise că nu avea rost să zăbovească asupra subiectului. Niciodată nu fusese ataşat de cineva aşa cum era de ea; fără îndoială, trebuia

să se deprindă cu implicaţiile care decurgeau din asta.

*

O oră mai târziu debarcară la North Queensferry. Oprindu-se lângă Dominic pentru a-i aştepta pe Jessup şi pe Thomas să vină cu caii, Angelica se uită în jur oarecum surprinsă.

— Abia dacă-i un sătuc.

Dominic, care îl urmărise pe Jessup coborându-l pe Hercule de pe bac, se răsuci să privească acoperişurile răsfirate pe drumul care ducea spre nord.

— Oamenii fac popas rareori în locul ăsta, şi nu peste noapte. Toţi cei care folosesc bacul au diverse destinaţii, fiind doar în trecere pe aici. Totuşi, sunt câteva taverne unde se poate lua un prânz excelent. Ne vom opri la una, înainte de a porni la drum.

Jessup şi ceilalţi sosiră cu caii; refăcându-şi grupul, porniră la pas înspre mica localitate.

Dominic se opri la a doua din cele trei taverne ale orăşelului. Prânzise de multe ori la Wayfarers Halt, aşa încât era sigur că mâncarea de acolo va fi gustoasă. Descălecând, îi dădu lui Jessup frâiele, apoi o ajută pe Angelica să coboare din şa. În vreme ce Jessup şi Thomas duseră caii în curtea din spatele hanului, el conduse restul grupului în tavernă.

Hangiul, Cartwright, îşi ridică privirea din spatele tejghelei, apoi zâmbi larg şi se grăbi să-i întâmpine.

— E o adevărată plăcere să vă revăd, domnule.

Ochii lui se aţintiră asupra Angelicăi şi se rotunjiră de surpriză; înclinându-se, bărbatul îl privi întrebător pe Dominic.

— Bună dimineaţa, Cartwright. Ştiu că este devreme, dar vrem un prânz complet, în separeu pentru mine şi doamna, la o masă din sală pentru oamenii mei. Dominic se uită la Brenda,

Mulley şi Griswold, care îi urmaseră pe el şi pe

Angelica în han, şi adăugă: Jessup şi rândaşul se ocupă de cai, iar apoi li se vor alătura celorlalţi.

Cartwright zâmbi.

— Desigur, domnule. Oamenii dumneavoastră pot să se aşeze la masa mare de lângă fereastră, sau la cea de lângă şemineu, cum preferă. Iar dacă dumneavoastră şi doamna binevoiţi să mă urmaţi... Făcând câteva plecăciuni, hangiul îi pofti pe Dominic şi pe Angelica într-un separeu care dădea spre o micuţă grădină. Este linişte şi plăcut aici, după cum veţi putea constata. Fără a-şi putea dezlipi ochii de pe însoţitoarea contelui, se îndreptă de-a-ndăratelea către uşă. O s-o trimit pe nevastă-mea să vă pună masa.

— Mulţumesc, rosti Dominic. Cu o fluturare a mâinii îl concedie pe Cartwright, apoi trase un scaun pentru Angelica.

Cu privirea aţintită spre uşa care se închidea, ea se aşeză, îndată ce clanţa se reveni în poziţie normală, i se adresă nobilului scoţian:

— Abia acum mi-am dat seama. S-ar putea să fie o greşeală că am renunţat la deghizare. În mod clar, voi atrage atenţia – oamenii îşi vor aminti că am trecut pe aici.

Dominic îi dădu dreptate; nu-i putea învinovăţi pe Cartwright sau pe cei trei clienţi din sala principală că se holbaseră la ea. Nu se întâmpla prea des ca o doamnă de calibrul ei să le lumineze vieţile. Se aşeză şi clătină din cap.

— M-am gândit la asta, dar, punând lucrurile în balanţă, consider că este preferabil să apari aşa cum eşti.

— De ce?

— Pentru că, după cum deja ai văzut, sunt bine cunoscut de-a lungul acestui drum. Se poate să nu fi fost la Londra de ani de zile, dar mă duc la casa din Edinburgh de cel puţin şase ori pe an.

— Aaa, de-aia casa din Edinburgh este atât de bine întreţinută.

— Cu cât ne apropiem mai mult de castel, cu atât mă ştiu mai bine localnicii, aşa încât ideea ca tu să treci drept pupilul meu, un pupil cu care voi împărţi patul, va stârni

mai multe discuţii decât faptul că mi-am adus acasă viitoarea contesă. În plus, după nuntă, şi tu vei călători frecvent pe acest drum, deci felul în care te prezinţi acum va rămâne întipărit în mintea hangiilor…

— Iar apariţia mea în ţinută masculină, deghizare care s-ar putea să nu păcălească pe toată lumea, nu ar fi o modalitate bună de a-mi începe domnia în calitate de contesă de Glencrae.

— Exact. Totuşi, pentru a-ţi alunga teama, află că, deşi îţi pot garanta că nimeni din cei care te văd nu te va uita, sunt şi mai convins că, dacă ar fi ca vărul tău St. Ives să intre acum pe uşă şi să-l întrebe pe hangiu dacă a văzut o tânără cu părul roşu-auriu, Cartwright şi ceilalţi vor nega din răsputeri.

— Din cauză că Devil e englez? La răspunsul lui afirmativ, Angelica se încruntă. Cum poţi tu… cum pot ei să-şi dea seama? Tu ai putea fi englez – m-ai păcălit pe mine şi, se pare, toată înalta societate.

— Mi-e uşor să trec drept englez la sud de graniţă, poate chiar şi la sud de Edinburgh. Totuşi, la nord de Edinburgh, nu numai că sunt cunoscut, dar – ridică din umeri – n-am fost niciodată luat drept altceva decât scoţian.

— Hm. Richard a spus că oamenii de la taverna din Carsphairn – cei pe care i-ai întrebat despre conac – te-au considerat, fără îndoială, scoţian.

— Erau scoţieni, iar eu doream informaţii. N-am încercat să-mi ascund obârşia.

— Dar accentul tău nu se schimbă.

— Nu foarte mult – nu se produce o schimbare majoră, evidentă în dicţia mea dar e suficient pentru ca un scoţian să-şi dea seama că are de-a face cu un compatriot.

Clanţa coborî şi uşa se deschise spre interior, permiţând intrarea unei femei agitate care căra o tavă. Făcu o plecăciune către Dominic, apoi către Angelica şi zise:

— Mă bucur să vă revăd, domnule. Doamnă. Pun

imediat masa, iar fetele mele o să aducă degrabă mâncarea.

În timp ce aranja rapid farfuriile şi tacâmurile, doamna Cartwright o privea întruna pe Angelica, curiozitatea făţişă citindu-i-se în ochi. Angelica îi zâmbi, făcând-o să roşească. Luând ^a de pe masă, femeia o strânse la piept.

— Să vă aduc ceva de băut, domnule? îşi înclină capul spre Angelica şi o întrebă şi pe ea: Doamnă?

— O bere pentru mine. Şi...? Dominic se uită la tovarăşa lui.

După o scurtă ezitare, ea o întrebă pe doamna Cartwright:

— Aveţi cumva vin?

— Am un cidru de pere foarte bun, doamnă, dacă v-ar plăcea?

— E perfect.

Când uşa se închise în spatele soţiei hangiului, cei doi făcură schimb de priviri şi zâmbiră.

Peste câteva minute îşi făcură apariţia trei fete care aduceau tăvi şi vase acoperite.

— Mmm, făcu Angelica adulmecând aromele. Miroase tare îmbietor!

Fetele, care se holbaseră pe furiş la ea, zâmbiră cu timiditate. Se înclinară şi se retraseră.

Cu un semn, Dominic o invită pe Angelica să-şi aleagă. Doamna Cartwright sosi cu băuturile, le puse pe masă, primi cu mândrie complimentele musafirei de neam şi, făcând o plecăciune, părăsi încăperea.

Angelica gustă din toate platourile, întrebându-l pe Dominic dacă acestea erau delicatese locale cu care era posibil să fie servită şi la castel. După cum se aşteptase, el avea cunoştinţe vaste despre mâncare.

Odată masa încheiată, el fu nerăbdător să pornească din nou la drum.

— Sunt peste patru ceasuri până la Perth. Îşi puse la loc ceasul în buzunarul vestei, ocoli masa şi îi trase scaunul.

Este abia ora unu, dar aş prefera să fiu sigur că ajungem acolo pe lumină.

Adică, presupuse ea, ar fi preferat ca ea să nu călărească după apus un cal pe care încă nu-l cunoştea, pe drumuri pe care nu le cunoştea, dar nu avu niciun motiv să-l contrazică. Ridicându-se, îşi luă mănuşile.

— Trebuie să recunosc, au trecut câteva luni de când am călărit ultima oară pe o distanţă lungă, aşa încât e o idee înţeleaptă să plecăm acum.

El înţepeni şi o studie cu ochi îngrijoraţi.

— Te simţi… bine? Nu m-am gândit să te întreb…

Angelica, pricepând în sfârşit despre ce era vorba, se ridică pe vârfuri şi îl reduse la tăcere mângâindu-i buzele cu ale ei.

— Mă simt perfect. E drăguţ că te gândeşti la asta, dar chiar mă simt foarte bine, îl asigură ea zâmbind. Fiindcă el tot nu părea convins – se temea că, din pricina activităţilor din noaptea precedentă, avea dureri prea mari pentru a călări îl bătu liniştitor pe rever, apoi se răsuci spre uşă. Pe cuvânt, în privinţa asta, mă simt absolut minunat. Îşi arcui o sprânceană către el şi zise: De fapt, sunt într-o formă extrem de bună. Întrucât Dominic nu se clinti, ci continuă s-o privească gânditor, dar cu alt soi de lumină în ochi, ea nu-şi putu reprima un rânjet larg. Îşi ridică şi mai mult sprânceana. Perth, domnul meu? Sau…?

De fapt, şi el se gândea la asta, dar apoi pufni şi îi făcu semn spre ieşire.

— Perth, doamna mea. Îi ţinu uşa deschisă. În timp ce ea trecu pragul, murmură: Restul, mai târziu.

Se reuniră cu restul grupului. În vreme ce Dominic îşi încheia socotelile cu hangiul, Jessup şi Thomas se duseră să ia caii, iar Angelica îi urmă pe uşa din faţă. Oprindu-se pe treapta îngustă de la intrare, se răsuci să privească în lungul drumului care ducea către estuar.

Exact în clipa în care trei călăreţi coborau de pe bac.

Trei filfizoni, după cum îi etichetă imediat, care, la vederea ei, traseră de frâie, făcându-şi caii să ţopăie şi să

danseze. Atitudinea lor era mult prea familiară.

— Ia te uită, ce avem noi aici! rosti cel mai apropiat dintre ei. Privindu-i cu un oarecare amuzament, ea se întrebă cum să le răspundă.

Derbedeul, luându-i tăcerea drept încurajare, îşi îmboldi calul se apropie şi mai mult.

— Zău, scumpo, nu-mi pot imagina ce cauţi într-un astfel de loc, dar ţi-ar fi mult mai bine dacă ai veni cu noi…

Ştiu că Dominic sosise când privirea omului trecu dincolo ea şi se ridică, şi se ridică, aţintindu-se undeva deasupra capului ei.

Îşi dori să se poată răsuci pentru a vedea expresia lui Dominic, dar o edifică aura palpabilă de primejdie pură care îl învălui pe nefericitul gentleman aflat în faţa ei.

— Aceşti… gentlemeni te deranjează cumva, draga mea?

Gerul iernii era mai cald decât tonul viitorului ei soţ.

Ea reflectă o clipă – îl văzu pe bărbatul mai tânăr înghiţind un nod apoi clătină din cap.

— Nu, cred că sunt doar în trecere. După o pauză, li se adresă: Aşa este?

Toţi cei trei călăreţi dădură din cap. Cel aflat mai aproape îşi drese glasul şi izbuti să îngaime:

— Ei bine… noi… o luăm din loc atunci.

Astea fiind zise, o luară la goană de parcă toţi diavolii din iad se aflau pe urmele lor. Unul dintre ei, în orice caz.

Amuzată, Angelica privi trioul dispărând pe drum.

Calmându-se şi reluându-şi atitudinea de gentleman, care făcuse loc pentru o clipă celei de muntean posesiv, Dominic aşteptă ca ea să comenteze reacţia deplasată a celor trei tineri prost-crescuţi.

Tocmai atunci, Jessup şi Thomas apărură de după colţul hanului, aducând caii. Ceilalţi ieşiră din clădire.

În cele din urmă, Angelica se răsuci spre el. Cu buzele arcuite, îi aruncă o privire vădit admirativă, apoi îşi adună fusta cu trenă grea, pregătindu-se să coboare treptele.

El o ajută politicos, apoi îi dădu drumul, dar,

neputându-se abţine, îşi puse mâna pe talia ei, la spate. O conduse spre calul ei, după care o ajută să se urce în şa.

— Mulţumesc! rosti ea cu un surâs.

În ochii ei verzui-aurii, Dominic văzu o afecţiune imensă. Apucă frâiele lui Hercule, îşi puse un picior în scară şi se săltă în şa, apoi îşi îmboldi roibul către drum.

Angelica îşi îndrumă mânza să i se alăture. În timp ce ieşeau din localitate, spuse:

— M-am tot gândit cum ar trebui s-o botez pe fata asta drăguţă. Bătu drăgăstoasă iapa tânără pe gâtul zvelt şi continuă: Nu am găsit niciun nume potrivit. Care este femininul de la „drac împieliţat”?

„Angelica”, gândi el, dar rosti altceva:

— Nu ştiu. Ce părere ai despre „Buttercup[4]”?

— Vorbesc serios, râse ea. Am nevoie de ceva care să-i descrie firea.

— „Black Lightning[5]”? propuse el după o clipă de gândire.

Se îndreptară spre nord discutând despre nume.

Trecură de Kelty şi o luară către Loch Leven. Dominic menţinu ritmul la un galop uşor; nu aveau de ce să se grăbească pe această porţiune de drum, iar el dorea să-i lase Angelicăi timp pentru a se obişnui cu noul ei cal. Iniţial neastâmpărată, mânza cea neagră, acum înnobilată cu numele de Ebony[6], se mai îmblânzi, răspunzând tot mai prompt comenzilor stăpânei. Până să se zărească apele verzi ale lacului din faţă, grija lui se domoli.

Cel puţin, în privinţa mânzei negre.

Cu tânăra femeie din şa, lucrurile stăteau altfel. Una peste alta, avea mai mari şanse să prevadă comportamentul lui Ebony decât pe al ei.

Îşi aminti de incidentul de la tavernă; se aşteptase ca ea să se cabreze la intervenţia lui, nu să-i zâmbească

---

4 Piciorul-cocoşului, plantă cu flori galbene (n. Red.)

5 Fulger negru (n. Red.)

6 Abanos (n. Red.)

recunoscătoare. Experienţa lui anterioară cu doamne de genul ei, deloc neglijabilă, îl învăţase că orice atitudine evident posesivă era răsplătită în general cu ostilitate. În schimb, ea asistase la scenă, zâmbise şi fusese mai mult decât rezonabilă.

Habar n-avea cum să interpreteze asta.

Cerul rămase senin. Dominic nu înceta să scruteze împrejurimile, în căutarea unei eventuale primejdii.

— Mai povesteşte-mi despre castel, îl rugă ea trăgându-se mai aproape. Despre oameni şi despre cum funcţionează clanul.

Asta era o problemă delicată, aşa că trebuia să-şi cumpănească 1 bine răspunsul.

Ea era atentă şi avea intuiţie. Pentru a o lămuri, se afundă în explicaţii detaliate despre sistemul de clan, despre dinamica

acelor comunităţi şi despre rolul membrilor în viaţa de la castel şi de pe moşie.

Deci vasta majoritate a personalului face parte din clan sau măcar are legături cu clanul?

— Griswold este singura excepţie.

— Hm. La un moment dat, după ce ne hotărâm exact cum s-o inducem în eroare pe mama ta, va trebui să stabilim ce fel de ajutor vrem de la cine anume, cui să-i încredinţăm anumite sarcini, şi treburi de genul ăsta. Dar, deocamdată, cum e cu cei de la castel? Câţi locuiesc de fapt acolo?

Dominic se strădui să răspundă cât mai satisfăcător la toate întrebările; interesul ei îl încuraja şi îl liniştea deopotrivă. Se simţea tot mai încrezător că împreună aveau s-o păcălească pe mama lui şi să recupereze pocalul, iar această încredere tot mai mare îi uşura considerabil povara de pe umeri.

— Bine. Zicându-şi că aflase tot ce se putea despre castel şi ocupanţii săi, Angelica trecu la alt subiect la fel de important: Care sunt principalele surse de venit ale clanului? Am văzut contractele şi documentele de care te

ocupai. Este clar că sunt şi alte afaceri în afară de moşie.

El îşi arcui o sprânceană neagră către ea, dar buzele îi rămaseră relaxate.

— Ştii multe despre administrarea moşiilor?

— Puţin. Proprietatea părinţilor mei se bazează pe asta – ferme, livezi, oi, vaci –, genul acesta de lucruri.

— Şi noi avem ferme, dar, în plus, ceea ce nu este tocmai obişnuit pentru englezi… ei bine, mai avem trei întreprinderi şi producem, de asemenea, diverse obiecte de artizanat.

Angelica ascultă, lăsându-se atrasă într-o lume a afacerilor despre care ştia că exista, dar pe care nu o prea înţelegea. Caii galopau uşor, iar răpăitul potcoavelor reprezenta fundalul acelui dialog instructiv.

*

Peste câteva ore ajunseră la un pod care trecea peste un râu destul de măricel. Strunindu-şi caii, îl traversară în sunetul strident al copitelor pe caldarâm.

Angelica studie dealurile care se întindeau la orizont.

— Perth se află de partea asta, sau de cealaltă a dealurilor?

— De cealaltă. Dominic se răsucise în şa ca să se uite la restul grupului. Întorcându-se la loc, spuse: Acesta este râul Earn. Ne aflăm la circa opt kilometri de Perth. Drumul ne va duce printr-o trecătoare, apoi în oraş.

Ea îşi îndreptă trupul.

— Perth! Tocmai mi-am amintit.

— Ce anume? se interesă el privind-o cu precauţie.

— Casa frumoasei fecioare este acolo, nu? Adică, este adevărată, deci o putem vedea. Văzându-i expresia perplexă, continuă: Casa lui Catherine Glover din *Frumoasa fecioară din Perth.* Privirea lui era la fel de nedumerită, aşa că simţi nevoia să adauge: Ultimul roman al lui Sir Walter Scott.

— Ah! Nu l-am citit, mărturisi el.

— A apărut de puţin timp, aşa că nu te condamn, dar ştii unde se află casa?

— Am auzit discutându-se despre ea la Londra, aşa că am o idee despre localizarea ei. Putem întreba la hotel pentru mai multe detalii. Desigur, am putea trece s-o vedem.

— În seara asta? Dacă Perth se află doar la opt kilometri, ajungem acolo în mai puţin de-o oră.

— Posibil. Mâine va trebui să plecăm în zori, căci vreau să ajungem la Kingussie înainte de apusul soarelui. Deci, dacă vrei să vezi locul acela, putem foarte bine să mergem în seara asta.

— Excelent! Privind în faţă, văzu capătul podului apropiindu-se. Ridică frâiele şi propuse: Dăm pinteni?

— Încă nu. Caii au nevoie de un răgaz.

Ea se strâmbă, dar îşi dădu seama că nu era cazul să insiste. Uriaşul lui roib era cel mai puternic cal pe care îl văzuse vreodată. Părea în stare să galopeze ore în şir, însă Dominic avusese grijă să menajeze celelalte patrupede, mergând la trap lent sau la pas.

Se întrebă dacă, nu cumva, el devenise mai dictatorial ca o consecinţă a celor întâmplate noaptea trecută. Totuşi, nu văzuse niciun semn care să-i confirme bănuiala, deşi el încă o urmărea, o studia, străduindu-se s-o cunoască mai bine. Ceea ce n-o deranja absolut deloc într-adevăr, simţea că făceau paşi mari în stabilirea modului de funcţionare a legăturii lor. Acomodarea cu ciudăţeniile celuilalt era crucială, iar identificarea reacţiilor potrivite – când să fie fermi pe poziţie şi să insiste, dar şi când să cedeze – avea să le ia timp.

Se gândi că, până în acel moment, se acomodase bine cu tendinţele lui protectoare. Deşi exista o notă posesivă în acea atitudine, i se părea mai înţelept să o accepte decât să i se opună în mod direct. Angelica ştia că acesta era un preţ pe care o tânără doamnă trebuia să-l plătească pentru a fi soţia unui anumit tip de gentleman – dacă voia să fie a lui, nu putea să se plângă dacă Dominic se purta ca şi cum

ea chiar îi aparţinea.

Totuşi, învăţase de la mama ei, de la mătuşi, de la cumnate şi de la soţiile verilor ei că existau moduri de a ţine în frâu respectivul comportament. Ceea ce însemna să-l tolereze fără a-şi pierde în realitate libertatea sau puterea de decizie, rămânând fermă când lucrurile ameninţau să depăşească o anumită limită.

El stabili ritmul la un trap domol, apoi la un galop ponderat. Trăgând de frâie, Angelica o îmboldi pe Ebony la un pas mai alert.

Sub dezmierdarea vântului de miazănoapte, conştientă de prezenţa lui alături, simţi cum i se umple inima de bucurie. Acum ştia în ce direcţie se îndreptau ei doi. Perth era doar destinaţia lor imediată.

Capitolul 13

— Aici este.

Dominic se opri la intersecţia dintre Blackfriars Wynd şi Curfew Row şi arătă spre casa din faţa lor.

La braţul lui, Angelica strălucea de încântare.

— Este *exact* cum mi-am imaginat-o.

Plăcerea i se citea pe chip, recompensându-l îndeajuns pentru faptul că, la hotel, trebuise s-o abordeze pe dama de companie a unei bătrâne lady care era pasionată de Scott şi care îi confirmase că aceea era casa frumoasei fecioare a scriitorului.

— Trebuie să le scriu Henriettei şi lui Mary – sunt fascinate de romanele lui Scott. Vor fi nerăbdătoare să ne viziteze numai pentru a trece pe aici. Angelica se schimbase într-o rochie elegantă şi îşi pusese pălăria, iar acum îşi dădu capul pe spate ca să-l privească şi zise: Putem traversa, ca să ne apropiem mai mult?

El fu de acord şi o conduse pe partea cealaltă. Casa se afla chiar la stradă, ceea ce-i permise tinerei femei să se

plimbe de-a lungul zidului şi să privească pe furiş prin fereastră.

Oprindu-se în faţa uşii, remarcă inscripţia de deasupra.

— „Graţie şi pace” – exact aşa cum a spus Scott. Se pare că acesta este mottoul familiei Glover, rosti ea cu un oftat.

— Să ne întoarcem la hotel, propuse Dominic. Avem ceva de mers.

— Dar a meritat. Îi strânse braţul la piept apropiindu-se şi mai mult de el. Îţi mulţumesc pentru că m-ai adus aici.

Contele îşi stăpâni dorinţa aprigă de a o săruta acolo, în mijlocul străzii, căutând să alunge senzaţia sânului ei care se freca de braţul lui.

— Ne prinde bine o plimbare după atâtea ceasuri petrecute în şa. Până şi acea declaraţie perfect inocentă îi stârni libidoul, evocându-i şaua coapselor ei mătăsoase, aşa că îşi mută iute privirea şi o îndemnă: Pe aici.

Spera că ea nu desluşise nimic în tonul grav al vocii lui.

Se îndreptară spre Castle Gabie, trecură de Horse Cross şi de ruinele vechiului zid al oraşului, ajunseră sus, la Skinnersgate, apoi cotiră pe Barret’s Close.

— Este ca la Edinburgh, nu-i aşa? comentă Angelica. Toate aceste străduţe şerpuite.

— Mmm.

El spera că Perth va fi ca Edinburgh, dar în alt fel. De-a lungul întregii zile, se luptase să-şi scoată din minte activităţile din noaptea precedentă; călăritul în stare de excitaţie nu se aflase niciodată pe un loc fruntaş în lista lui de torturi acceptabile. Mulţumită întrebărilor ei şi separării fizice impuse de călătorie, reuşise destul de bine să se stăpânească. Asta până ajunseseră la King’s Arms, iar el se ocupase de închirierea camerelor.

Luase două dormitoare mari – unul pentru ea şi altul pentru el. Era destul de bine cunoscut acolo şi nu avea de gând să dea ocazia pentru bârfe inutile. Ideea pe care

dorea s-o transmită era că îşi ducea acasă viitoarea mireasă.

Desigur, faptul că li se puseseră la dispoziţie două camere nu însemna că aveau să folosească ambele paturi.

În clipa în care ea se dusese în camera ei pentru a-şi schimba hainele, iar el se retrăsese într-a lui, la vederea patului uriaş dorinţa i se dezlănţuise, făcându-l să nu se mai poată gândi la altceva.

Îşi umplu încet plămânii cu aer şi se dojeni; doar nu era vreun mucos care să se lase condus de poftele trupeşti! Ieşind pe George Street, o conduse pe Angelica pe partea cealaltă a străzii, apoi pe aleea George Inn şi într-o curte lungă şi pietruită care ducea la King’s Arms. Îndată ce dădu cu ochii de faţada hotelului, libidoul lui de nestăpânit îi contură imaginea patului cu patru stâlpi în care Angelica, fără veşminte, stătea tolănită lasciv.

*

Se schimbară pentru cină, întrucât convenţiile sociale erau respectate cu stricteţe în hotelul respectiv. Când ea ieşi din cameră, îmbrăcată într-o nouă rochie de seară, de data asta bleu cu alb, cu şalul de mătase petrecut peste coate, Dominic îi oferi braţul şi o conduse în salonaşul privat pe care îl rezervase.

O ajută să se aşeze, apoi, străduindu-se să rămână impasibil, se retrase în siguranţa oferită de locul său aflat de cealaltă parte a mesei rotunde. Era ridicol; reuşise să-şi controleze impulsurile, să-şi ţină în frâu dorinţa în toate acele zile petrecute la Londra şi chiar în timpul călătoriei spre Edinburgh. Totuşi, acum, după ce se culcase cu ea de două ori, era efectiv înnebunit s-o posede iarăşi.

Să descrie senzaţia ca neliniştitoare nu reflecta nici pe jumătate adevărul.

Din fericire, într-un local de un asemenea calibru se afla mereu un ospătar prin preajmă, indiferent dacă era un salon privat sau nu. Putea, desigur, să le ceară să iasă, dar

nu era atât de prost. Oamenii aceia reprezentau singurul zid de apărare împotriva instinctelor primitive care îi sugerau tot felul de variante pentru a-şi satisface poftele lubrice, de pildă s-o întindă chiar atunci pe masă şi să o pătrundă.

La antreuri. Angelica iniţie o discuţie despre Perth, despre râul Tay şi despre istoria oraşului. Dominic ştia destule amănunte pentru a întreţine conversaţia.

La felul principal trecură rapid prin istoria Scoţiei, despre care ea nu a prea multe informaţii, aşa că trebui s-o ia de la începuturi, întrebările ei îi întăriră convingerea că viitoarea lui mireasă englezoaică era dornică să afle cât mai multe despre noua ei ţară.

Apoi, farfuriile goale fură îndepărtate şi li se aduse desertul, o tartă cu fructe acoperită cu frişcă.

El luă o îmbucătură şi, în cele din urmă, se încumetă s-o privească, întâlnind ochii verzui-aurii care îl contemplau cu strălucirea lor de smarald…

Putea să citească în mintea lui? Sau…

Ideea că şi ea avea aceeaşi dorinţă ca a lui îl lovi ca un trăsnet. Sub privirea lui uluită, Angelica îşi trecu vârful limbii peste buza de jos pentru a linge o picătură de frişcă.

Imaginea trupului ei întins pe masă îi veni iarăşi în minte; dacă i-ar fi cerut-o… privind în acei ochi de smarald auriu, se îndoia că l-ar fi refuzat.

Chinuit de toate acele gânduri, se întrebă cum ar fi putut grăbi sfârşitul cinei.

În acel moment, Angelica împinse de-o parte tarta de care abia dacă se atinsese.

El îi întâlni privirea şi îşi arcui o sprânceană, observându-i zâmbetul hotărât.

— Am mâncat destul.

„Slavă Domnului!” Lăsându-şi jos lingura, el se ridică. Făcându-i semn valetului să rămână pe loc, se îndreptă vioi spre scaunul ei. O ajută să se ridice, îi oferi braţul şi o conduse către uşă. Aplecându-şi capul, murmură:

— Presupun că nu doreşti ceai?

— Mă gândeam la ceva mai… incitant, şopti ea provocându-i un zâmbet crispat.

— Vom traversa holul şi vom urca scările, ca şi cum am dori să ne ducem devreme la culcare. Nu va fi nimic mai incitant decât asta.

Privind în faţă, Angelica dădu din cap.

— O seară plictisitoare, în care ne culcam devreme.

Lucru pe care nu-l gândea absolut deloc. Niciodată nu se mu simţise astfel, de parcă ar fi mistuit-o un foc lăuntric. Sânii o se umflaseră sub corsaj şi îi era nefiresc de cald. Uitase să-şi aducă un evantai, iar în salonaşul unde luaseră cina accesoriul i se păruse mai necesar decât în orice sală de bal. Nu ştiuse că o singură noapte de intimitate fizică poate da dependentă, dar aşa i se întâmplase, nutrea o dorinţă nebună de a-i simţi din nou mâinile pe trupul ei, de al avea din nou adânc în ea. Să simtă plăcerea curgându-i prin trup ca…

Ajungându-şi acest gând, se luptă să-şi potolească nerăbdarea, ignoră nevoia imperioasă de a se grăbi şi îşi potrivi pasul după al lui. Îşi reprimă impulsul violent care îi cerea să-şi ia mâna de pe braţul lui, să-şi ridice fusta şi s-o ia la goană spre camera ei… dacă o făcea, el ar fi fost pe urmele ei şi ar fi capturat-o într-o clipă. Braţul lui era dur ca oţelul, încremenit de o încordare pe care ea o recunoştea acum ca fiind un simptom al dorinţei.

O dorinţă intensă.

Atenţiile lui din noaptea precedentă îi produseseră o fericire de nedescris. Acum. Că ştia lucrurile de bază. Era nerăbdătoare să exploreze mai departe, totuşi, din momentul în care părăsise apartamentul contesei, în acea dimineaţă, avusese atât de multe alte lucruri care să-i umple mintea… cu excepţia prânzului din separeul tavernei, nu beneficiase de nicio clipă de intimitate toată ziua. Băgase de seamă că atitudinea lui devenise mai posesivă, însă căldura care o cuprindea ori de câte ori o atingea – când o ridica în şa, când îi lua mâna, când o cuprindea pe după talie cu un aer de proprietar – părea nu

mai puţin intensă, ci mai uşor de acceptat.

Stăpânirea ei de sine fusese perfectă până când, îmbrăcaţi pentru cină, ieşise din cameră şi îi văzuse aşteptând o sprijinit de balustrada galeriei.

Se apropiase de el fără a se putea gândi la altceva decât că voia să-l dezbrace de hainele de seară şi să-l târască în patul ei.

Încercând să şi domolească erupţia de patimă, îşi consumase toată rezerva de autocontrol pe care o mai avea, iar acum era conştientă că abia se mai putea stăpâni.

Când ajunseră în capul scărilor, Angelica îşi aţinti privirea spre uşa camerei ei. Încă puţin…

— Aici!

Ordinul aspru o trezi la realitate. Auzi un clic, apoi Dominic o împinse fără menajamente printr-o uşă deschisă. Ţinând-o cu mâinile de talie, o lipi cu spatele de perete, în vreme ce închise uşa împingând-o cu un picior.

Dur, musculos, radiind căldură, trupul lui masiv o ţinu captivă la perete. Pentru o fracţiune de secundă, ochii li se întâlniră, după care el îşi înclină capul, iar buzele lui le capturară pe ale ei.

Arzător, provocator, sărutul le trezi instantaneu pasiunile. În câteva secunde, flacăra deveni vâlvătaie.

Ea se ridică pe vârfuri şi îşi cufundă mâinile în părul lui, ţinându-se strâns în timp ce sărutul deveni tot mai incandescent, iar pasiunea, eliberată, erupse şi le învălui trupurile.

Când el îi eliberă buzele pentru a-i aşterne flăcări pe gât, mâinile ei se încleştară şi mai tare în părul lui. În cele din urmă, reuşi să tragă puţin aer în piept şi să îngaime:

— În camera mea. N-ar trebui…

— Nu. Aici. Îi sărută locul unde-i bătea nebuneşte pulsul şi completă: Patul.

Silindu-se să-şi ridice pleoapele, ea privi în cameră…

— O, Doamne! şopti.

Cei de la hotel îi dăduseră lui cel mai bun dormitor, în care se afla un pat cu baldachin în culorile regale: purpuriu

şi auriu. Suprafaţa lui era suficient de mare pentru a-l cuprinde chiar şi pe el. Suficient de mare pentru ca ei să se rostogolească acolo, să se lupte fără teama că vor cădea.

Mâinile lui îi cuprinseră sânii, frământându-i cu o dorinţă implacabilă de a-i poseda. Cu pleoapele strânse, Angelica îşi muşcă buza pentru a-şi înăbuşi geamătul stârnit de valul de căldură care o cuprinsese sub dezmierdările lui măiestre.

Dominic îi găsi sfârcurile şi le strânse. Genunchii ei deveniri moi ca gelatina; dacă el n-ar fi ţinut-o, s-ar fi prelins pe lângă perete. Se agăţă de umerii lui; după ce văzuse acel pat, singurul ei gând coerent era că trebuiau să scape de haine şi să se tăvălească goi pe aşternuturile de mătase.

Dintr-odată, el puse stăpânire pe gura ei într-un sărut atât de lacom, încât o făcu să icnească. Limba lui atacă, lovi, ceru; ea se încleştă de umerii lui şi îi răspunse pe măsură, limba ei împletindu-se, duelându-se cu a lui.

Lucrurile scăpară de sub control, iar pasiunea deveni copleşitoare. Brusc, împreunarea gurilor lor nu mai fu de ajuns. Nu mai era nici pe departe suficientă pentru a potoli dorinţa care le bubuia năvalnic în sânge.

Mâinile lui îi eliberară sânii şi porniră pe trupul ei, mângâindu-l provocator. În cele din urmă se fixară pe nasturii care încheiau corsajul.

Lăsându-şi braţele să atârne, ea se luptă să-şi recapete respiraţia.

Ceva se rupse, smulgându-i lui Dominic o înjurătură.

— Nu contează, izbuti ea să spună. Tu ai plătit-o, şi mai am şi altele.

El îşi ridică privirea şi o întâlni pe a ei; ochii ei erau limpezi precum cristalul, arzând de dorinţă.

— Eşti sigură?

— O să-i cer croitoresei să-mi facă alt corsaj. Scoate-o odată…

Mâinile lui se încleştară şi rupseră rochia. Amândoi împietriră pentru o fracţiune de secundă, speriaţi de

sunetul inconfundabil, neaşteptat de zgomotos. Apoi, la o ultimă smucire, iar nasturii aterizară pe duşumea.

O apucă de talie şi o trase spre el, înlăturându-i din mers resturile rochiei şi faldurile şalului; în clipa în care avu braţele libere, Angelica i le petrecu pe după gât şi se ridică pe vârfuri pentru a ajunge la buzele lui – pentru a-l săruta cu toată pasiunea înăbuşită în sufletul ei.

Dominic o prinse de talie şi o înălţă şi mai mult în timp ce ea îi devasta gura cu intenţia transparentă a unei provocări sexuale complet inutile.

Cutremurat de dorinţă, o ridici de la sol, imediat, ea îşi încolăci picioarele în jurul lui, căţărându-se pe el ca o liană, înnebunindu-l cu ardoarea ei.

Tot ce mai avea pe ea era o cămăşuţă atât de fină, încât nu ascundea nimic; în momentul acela, deşi nu era o piedică reală, deveni o barieră chinuitoare între mâinile lui şi pielea ei. Dar în noua lor poziţie, raiul fierbinte dintre coapsele ei ajunse deasupra bărbăţiei lui complet în erecţie.

Şi, cum ea se freca de el, punându-şi toată pasiunea în sărut… Dominic blestemă în minte, apoi, cu cealaltă mână, o prinse de ceafă, ţinând-o imobilizată în vreme ce el recăpăta controlul asupra sărutului, începând s-o devoreze. Să pună stăpânire pe buzele ei, să le soarbă, să le mângâie cu o foame insaţiabilă, să-i umple gura cu limba lui care se împingea ritmic în a ei, o mimare elocventă a posedării care avea să urmeze.

O purtă spre pat. Ţinând-o lipită de el, încă prizonieră a sărutului, întinse orbeşte o mână, pipăi şi găsi marginea aşternuturilor. Pe care le trase cât colo. Proptindu-şi picioarele de marginea patului, se aplecă, îi desprinse mâinile de pe gâtul lui, curmă sărutul şi, cu blândeţe, o lăsă să cadă.

Ea se cufundă în cearşaful de mătase ivorie, dar privirea îi rămase încleştată de a lui. Arătă spre hainele cu care era îmbrăcat.

— Scoate-le!

Începu să se mişte, de parcă intenţiona să-şi tragă picioarele sub ea şi să se ridice.

Blocându-i coapsele cu genunchii, Dominic nu-i îngădui să se clintească.

— N-avem timp, mârâi el. Mai târziu. După aia.

Ochii ei străluciră.

O trase spre el până când şoldurile ei ajunseră pe marginea saltelei, apoi îi desfăcu larg coapsele, se lăsă într-un genunchi şi îşi lipi gura de ea.

Angelica încercă să-şi înghită ţipătul, apoi îşi apăsă pumnul pe gură în timp ce el o lingea şi o sorbea, făcând-o să-şi piardă minţile.

Dar el era deja prea excitat ca să mai întârzie cu preludiul; privindu-i capul prăbuşit, cu părul revărsat din cocul elegant pe umeri, dorinţa de a fi în ea se intensifică şi mai mult, devenind o forţă brutală.

Se ridică, lingându-şi nectarul de pe buze, savurându-l ca pe un drog care îi stârnea la maximum instinctele. Cu două degete testă intrarea în tunelul fierbinte şi umed în vreme ce, cu cealaltă mână, îşi descheie pantalonii.

Cu sânii umflaţi, Angelica se luptă să-şi umple plămânii cu aer, privind fascinată cum el îşi elibera membrul excitat. Ochii ei se aţintiră asupra vârfului mare, bulbos; gura i se umplu cu salivă – dorea să întindă mâna şi să-l atingă, să pună stăpânire pe el, să-şi treacă degetele peste mădularul gros, străbătut de nenumărate vene.

Înainte de a-şi aduna destulă voinţă sau forţă pentru a se mişca, el îşi vârî o mână sub şoldurile ei şi le ridică în timp ce, cu cealaltă mână îşi îndreptă erecţia spre poarta strâmtă.

Îl simţi acolo, trecând prin intrarea umedă. Pleoapele îi căzură; cu respiraţia întretăiată, aşteptă ca el să-şi continue împingerea, însă Dominic îşi schimbă brusc poziţia. Silindu-se să deschidă ochii, văzu că îşi pusese mâna stângă pe pat, lângă umărul ei; cu braţul îndoit, era aplecat deasupra ei, ţinând-o lipită de el astfel încât s-o poată pătrunde centimetru cu centimetru.

Observă concentrarea intensă care îi marca trăsăturile în timp ce intra lent în trupul ei. Copleşită de profunda senzaţie erotică a trupului său fierbinte, dur şi greu împingându-se tot mai adânc în ea, nu mai putu respira. Nu mai putu gândi. Nu mai putea decât să privească şi să simtă – şi, instinctiv, într-un colţ ascuns al sufletului ei, ştiu.

Dincolo de haina lui, dincolo de cămaşa lui, muşchii lui erau încordaţi, deveniseră din nou de oţel, iar felul atât de blând în care o cucerea treptat îi impunea un efort colosal de abţinere.

În cele din urmă, intră cu totul în ea. Apoi expiră, deschise ochii şi o privi. Ochii lui ardeau de o dorinţă feroce care o uimi, o fascină, o şocă…

— E bine? murmură el pe un ton gutural.

Angelica se uită în ochii prădătorului ei, apoi îşi ridică graţioasă picioarele şi le încrucişă în jurul taliei lui solide, deasupra şoldurilor. Îi susţinu privirea, trase aer în piept, expiră şi rosti:

— Da. Acum…

Dominic îşi arcui spinarea, se retrase, apoi intră din nou.

Ea se luptă să-şi ţină ochii aţintiţi în ai lui, să-i întâlnească privirea arzătoare. El alese un ritm lent, calculat, care deveni mai rapid când ea găsi ritmul şi se mişcă la unison cu el.

Trupurile lor se despărţeau şi se reuneau, dar, în afară de frecarea hainelor de interiorul sensibil al coapselor ei, nu se atingeau, practicând un balet de un erotism chinuitor.

Şi el o privea, urmărindu-i fiecare reacţie la posedarea tot mai puternică, tot mai dură.

Şi chiar posedare era. O umplu complet, ţinând-o ancorată de el pentru a primi fiecare penetrare. Pentru a-l primi în ea, pentru a-l primi adânc.

Iar ea nu putea să facă nimic, doar să zacă acolo şi să-l lase s-o umple. Să-l lase s-o posede.

Întinzându-şi mâinile, îi îndepărtă reverele hainei, îşi

puse palmele pe pieptul lui, le încleştă şi încercă să-l tragă în jos, dar nu reuşi.

El clătină scurt din cap.

— Nu de data asta.

Angelica se lăsă din nou pe spate şi îi văzu pleoapele coborând. Simţi mâna de sub ea crispându-se, strângând-o mai tare. Percepu schimbarea, presiunea tot mai mare a acuplării lor, recunoscu apropierea punctului culminant.

Printre icnete, gâfâieli şi zbateri, printre încleştări de cearşafuri în timp ce pasiunea şi dorinţa disperată se intensificau, iar culmea extazului se apropia, îl privi cum se zbuciuma cu răsuflarea întretăiată, urmări expresiile dramatice şi intense oglindindu-i-se pe chip în timp ce se împingea mai tare, mai adânc, mai puternic.

Zăgazul ei interior se sparse. Distrasă de priveliştea lui, fu prinsă pe nepregătite de o explozie atât de devastatoare, încât pierdu contactul cu realitatea.

Trupul ei se arcui, un ţipăt sufocat îi izbucni pe buze, iar apoi nu mai văzu nimic.

Tot ce ştiu în acele clipe de plăcere dogoritoare fu că Dominic era în ea, că trebuia să-l aibă acolo, să-l ţină, să-l strângă şi să-l mângâie, să-l păstreze.

El scoase un geamăt răguşit. Cu o ultimă penetrare şocant de puternică, se îngropă în ea, apoi se cutremură.

Satisfacţia totală îi înăbuşi Angelicăi raţiunea, îi polei simţurile. Propria inimă îi bubuia în urechi; simţi bătăile inimii lui, tari şi ritmice, găsindu-şi ecoul în trupul ei. Plăcerea se rostogoli în ea în valuri nestăvilite.

Un minut trecu, şi tot ce putea auzi erau respiraţiile lor grele.

Incapabilă să-şi deschidă ochii, întinse mâna orbeşte şi îi mângâie faţa.

El îşi întoarse capul şi o sărută îndelung în palmă, apoi, mişcându-se foarte încet, îi desfăcu picioarele, se întinse lângă ea şi o trase în braţele lui.

*

Ieşiră din Perth când cerul începu să se lumineze. Călăreau alături, Hercule mergând la pas alături de Ebony.

După mai puţin de un kilometru, Dominic arătă cu capul spre mânză.

— Astăzi e gata să meargă mai repede.

Angelica se aplecă şi o bătu pe Ebony pe gât.

— Cred că a învăţat să ţină pasul cu Hercule. La fel cum, după trei lecţii, stăpâna ei învăţase să ţină pasul cu el, se gândi. Prinde repede, îl informă ea cu mândrie.

El dădu din cap, rugându-se ca ziua aceea să nu-i fie presărată de cuvinte cu două înţelesuri; în mod cert, nu avea nevoie să-i fie distrasă atenţia, mai ales după noaptea trecută. Nu-şi amintea să mai fi simţit la vreo femeie o dorinţă atât de puternică.

Se implicase în relaţia asta fără niciun gând în cap, în afară de a-şi vârî membrul în trupul ei şi de a găsi cea mai rapidă şi mai plină de satisfacţii cale spre paradis. Ceea ce şi găsise; plăcerea intensă şi de durată, îndestularea incredibil de profundă reprezentau culmea visurilor oricărui bărbat.

Dar el era obişnuit să-şi controleze poftele, nu să fie controlat de ele. Era obişnuit să-şi excite partenerele de pat până când acestea îl implorau să le posede. Cu Angelica… dacă ea s-ar fi retras, el ar fi fost cel care ar fi implorat.

Din fericire, ea se lăsase mânată de propriile dorinţe, de o pasiune sălbatică, şi nu se putuse controla mai mult decât el.

Noaptea trecută… în condiţii normale, el ar mai fi avut-o o dată, dacă nu de două ori. În schimb, după efortul lor cataclismic, reuşise, în cele din urmă, să se potolească suficient pentru a ieşi din ea, îşi scosese hainele, o mutase astfel încât să stea cu capul pe pernă, apoi se întinsese lângă ea şi trăsese aşternuturile peste ei. Angelica se cuibărise în braţele lui, apoi îl sărutase şi adormise pe loc. Fericit şi îndestulat ca niciodată până atunci, el căzuse într-un somn profund şi dormise ca un prunc până când

Griswold bătuse la uşă, la ora cinci.

Se treziseră, clipiseră somnoroşi, apoi ea mormăise ceva despre faptul că trebuiau să plece atât de devreme. Cu rochia distrusă, îi ceruse halatul lui; el îşi trăsese pantalonii, cămaşa şi cizmele, apoi verificase să nu fie cineva pe coridor, înainte s-o conducă în siguranţă spre camera ei.

După un mic dejun copios – ea mâncase mai mult decât obişnuita felie de pâine cu gem şi ceai – îşi luaseră bagajele, iar ceilalţi le legaseră pe cai şi porniseră la drum.

Ziua era frumoasă; norii domoleau muşcătura soarelui, iar un vânt răcoros suflând dinspre dealurile Obney.

Dominic lăsă caii la pas, întrucât drumul începuse să urce. Trecură prin Dunkeld la ora preconizată, iar când ieşiră din oraş pe drumul mărginit de pădurea Craigvinean iuţiră ritmul.

Angelica o îmboldi pe Ebony să meargă mai repede, având totuşi grijă să nu-i dea de înţeles că era vreo cursă de viteză.

La câtă energie clocotea sub pielea neagră şi lucioasă, se putea presupune că avea un pursânge arab printre strămoşi.

În timp ce ea ţinea pasul cu Hercule, Dominic îi prinse privirea.

— O să traversăm pădurea. De obicei, e sigur, dar există oameni fără căpătâi care o consideră casa lor.

Ea dădu din cap şi privi în jur. Drumul pe care îl urmau era drept, însă pădurea era deasă şi sumbră. Trecuseră de culmile unor dealuri la ieşirea din Dunkeld, iar de atunci, urcaseră întruna.

Aplecându-se spre Dominic, îşi ridică vocea pentru a acoperi ropotul copitelor.

— Am ajuns în Highlands?

— Da, am intrat de curând.

Îndreptându-şi trupul în şa, Angelica cercetă împrejurimile cu un interes sporit. Acest loc era frecvent

descris ca fiind spectaculos şi romantic, iar ea abia aştepta să-şi facă propria părere.

Dominic observă expresia de pe chipul ei şi simţi cum una dintre grijile lui se evaporă. Nu multe doamne ar fi aşteptat cu nerăbdare o excursie în aceste ţinuturi. Încercă să vadă peisajul prin ochii ei, încercă să-şi imagineze ce se petrecea în capul ei… şi recunoscu abătut că n-are nici cea mai vagă idee. Dar, în vreme ce drumul se aşternea sub picioarele cailor, îşi dădu seama că firea ei optimistă şi nerăbdătoare îl molipsise şi pe el.

Putea să-i numere pe degetele de la o mână pe cei care îl influenţaseră prin modul lor de a fi – Mitchell, Gavin, Bryce… iar acum, Angelica. Ea îi adusese lumina soarelui în viaţă şi îi făcuse inima mai uşoară. Îl tachinase şi îi făcuse să zâmbească, reamintindu-i că aproape uitase cum să facă asta spontan, în anii de după moartea tatălui său, şi a lui Mitchell şi a Kristei imediat după aceea, el fusese ocupat doar cu munca şi avusese prea puţine motive de veselie. Ultimele şase luni fuseseră un iad. Pentru băieţi făcuse un efort, dar faptul că era conştient de asta spunea multe.

Gândul că Angelica avusese un asemenea efect asupra lui, că se apropiase cu atâta uşurinţă de el, atât de rapid, îl tulbura în bună măsură.

Nu ştia de ce încă nu voia să-i accepte cererea în căsătorie, nu-i cunoştea intenţiile în privinţa viitoarei lor uniuni. Oare ce o motivase să se apropie de el? De ce, la acea serată, îşi pusese în minte să-l vâneze fără ca măcar să-l cunoască?

Acele întrebări şi incertitudinea care decurgea din ele persistau în mintea lui. Cu toate acestea, deşi vedea nori metaforici adunându-se la orizont, atâta vreme cât Angelica era mulţumită, el era dispus să lase problemele viitorului pentru viitor şi să se bucure de acea zi alături de ea.

Ieşiră din pădure, iar el încetini ritmul, mergând din nou la pas. Se uită la ceasul de buzunar şi, văzând privirea întrebătoare a Angelicii, îi explică:

— Avem un timp bun. Vom ajunge devreme în

Pitlochry, însă ne vom opri să luăm prânzul.

— Din câte îmi amintesc de pe hartă, vom avea mult de călărit după-amiază.

— Într-adevăr. Trebuie să ajungem la Blair Atholl, iar apoi avem drum întins spre Glen Garry, însă trecătoarea de la Drumochter ne va încetini semnificativ. Locul unde vom înnopta depinde de timpul în care vom străbate trecătoarea; aşadar, cu cât vom pleca mai repede din Pitlochry cu atât va fi mai bine.

— Abia aştept, zâmbi ea.

Un iepure speriat traversă în goană drumul. Ebony se cabră, dar Angelica o struni imediat.

După un moment de ezitare, Dominic spuse;

— Sora ta Eliza. Cât de mare e antipatia ei faţă de cai?

Râsul Angelicăi răsună ca un clinchet de clopoţei. Cu ochii strălucind, răspunse:

— Hai să zicem că ar trebui să te simţi extrem de norocos că Jeremy a salvat-o. O divinitate a avut grijă de tine în ziua aceea.

— Chiar nu poate călări?

— Poate sta pe un cal şi se descurcă destul de bine la o plimbare, iar asta-i tot ce-i trebuie la Londra. S-ar putea să se descurce cu un trap uşor pe o distanţă scurtă în parc, dar, în cazul unui trap alert, îşi va pierde încrederea şi apoi se va panica, iar asta îl va speria pe cal, şi – făcu un semn cu mâna – dezastrul e gata. După o clipă, adăugă: Din fericire, e norocoasă şi, din câte ştiu eu, n-a fost niciodată aruncată din şa.

— Să înţeleg că tu ai fost?

— De câteva ori. Dar întotdeauna m-am urcat la loc în şa.

El îşi muşcă limba pentru a-şi reţine o replică ironică.

Trecu un moment, după care ea spuse cu îndrăzneală:

— Ar trebui să fii foarte fericit că te-ai ales cu mine în schimb.

— Crede-mă, în ciuda faptului că a trebuit să mă duc

eu însumi la Londra şi să pun mâna pe tine, în ciuda chinului de la Teatrul Regal, sunt, într-adevăr, mai mult decât mulţumit că te am pe tine drept tovarăşă de călătorie şi nu pe vreuna din surorile tale.

Îl scrută cu atenţie. Fiecare dintre cuvintele lui ambigue fusese adevărat, iar ea văzu asta. Brusc, surâse ştrengăreşte.

— Am mers destul la pas?

El îi privi pe ceilalţi, apoi dădu din cap.

— Deocamdată.

— Bine... pentru că eu şi Ebony simţim nevoia să alergăm.

Astea fiind zise, ţâşni într-un galop vijelios. Înainte ca Dominic să-şi dea seama, Hercule se repezi în urmărirea ei.

Pe când îi admira ţinuta, mai precis posteriorul în formă de inimă, în vreme ce se apleca şi îşi îmboldea mânza să gonească mai repede, el se întrebă dacă viaţa lui avea să decurgă astfel în continuare – ea conducând şi el urmărind-o.

Presupuse că ar fi trebuit să se revolte la acest gând. În schimb, se pomeni că zâmbea.

*

După cum fusese stabilit, bărbaţii din familia Cynster, precum şi cei înrudiţi prin alianţă se întoarseră la St. Ives House pentru a pune cap la cap informaţiile obţinute de la diferitele doamne în vârstă pe care reuşiseră să le chestioneze.

Era miezul dimineţii când Sligo închise uşa în spatele lui Martin, ultimul sosit. Ceilalţi erau toţi prezenţi, răspândiţi prin încăpere.

— Aşa. Martin se aşează în fotoliul liber din faţa biroului lui Devil; chipul lui părea mai îmbătrânit, mai tras. Avem nişte indicii?

Devil dădu din cap.

— Câteva doamne au spus că l-au văzut pe un

gentleman, aparent un prieten de-al nostru, prezentând-o pe Angelica unui gentleman foarte înalt, foarte mare, cu părul negru. Necunoscutul se sprijinea într-un baston, dar, dincolo de asta, descrierea lui generală seamănă frapant de mult cu a scoţianului nostru.

Michael Anstruther-Wetherby, cocoţat pe pervazul larg din stânga lui Devil, tresări:

— Ne spui că netrebnicul a venit în inima înaltei societăţi şi a răpit-o pe Angelica de sub nasul tuturor?

— Nicidecum, interveni Vane.! n ciuda asemănărilor, Lady Osbaldestone a zis că bărbatul cu păr negru este vicontele Debenham. Am întrebat-o şi pe Horatia, iar acum câteva minute am vorbit cu Helena. Toate au văzut-o pe Angelica discutând cu Debenham; deşi confirmă că în general se potriveşte cu descrierea scoţianului, el este în mod categoric englez şi, mai mult, are un picior vătămat – aşa că se sprijină în baston. Se pare că şchiopăta încă de când a venit prima dată în oraş, cu mai bine de un deceniu în urmă. Desigur, toată lumea îl ştie de atunci, cel puţin din vedere. Reşedinţa lui este Debenham Hall, lângă Peterborough. Niciuna dintre doamne nu mi-a putut da informaţii despre familia şi trecutul lui, dar toate ştiu cine este. Lucifer se aplecă în faţă.

— Deci nu este scoţianul. Totuşi, pare a fi ultimul bărbat cu care doamnele au văzut-o pe Angelica. Azi-dimineaţă am obţinut aceeaşi descriere de la Louise.

— Da, spuse Demon, dar am întrebat-o pe mama – Horatia – dacă a observat când a plecat Debenham, iar ea şi-a amintit că el se afla în sufragerie, discutând cât se poate de calm, la mult timp după ce ele constataseră dispariţia Angelicăi.

— Şi eu am avut noroc cu Lady Osbaldestone şi Helena în privinţa asta. Amândouă l-au zărit pe Debenham plecând mult mai târziu, cu un prieten. Vane îl privi pe Devil şi completă: Rothesay.

Se lăsă tăcerea în timp ce analizau diversele posibilităţi. La un moment dat, Gabriel se uită la Vane.

— Cine a fost prietenul de familie care i-a prezentat-o pe Angelica lui Debenham?

— Horatia şi Helena au zis că era Theodore Curtis.

Gabriel şi Lucifer făcură schimb de priviri.

— Îl cunoaştem, anunţă Lucifer.

— Poate, zise Gabriel în direcţia lui Devil, eu şi Lucifer ar trebui să-i facem o vizită lui Curtis, să-l tragem de limbă, chiar dacă se dovedeşte că discuţia Angelicăi cu Debenham nu are nicio importanţă.

Devil încuviinţă încet, apoi se uită la Vane.

— Eu şi Vane ne vom duce la Rothesay, să vedem ce ne poate spune despre acest viconte uriaş. Debenham este singurul nume pe care îl avem până în prezent – chiar dacă rezultatul va fi excluderea lui de pe lista suspecţilor, trebuie să-l verificăm.

— Eu, Jeremy şi Michael vom continua să căutăm un indiciu că misteriosul scoţian s-a aflat în oraş, eventual chiar în preajma reşedinţei Cavendish, în acea seară, zise Breckenridge.

— Măturătorii sau vreun birjar s-ar putea să fi desluşit vreun accent scoţian, s-ar putea să fi dus pe cineva la vreo adresă… cine ştie? opină Jeremy.

Demon oftă.

— Trebuie să mă duc la Newmarket, să văd cum stau lucrurile. Mă voi întoarce mâine, mai târziu. Vă rog să nu luaţi nicio decizie fără mine.

În replică se auziră câteva pufnete frustrate.

Devil împinse în spate scaunul de la birou.

— Dacă descoperă cineva ceva, chiar şi cea mai mică urmă, să trimită vorbă aici.

Dând din cap, ceilalţi, o adunătură de bărbaţi nemulţumiţi, se ridicară şi se îndreptară către uşă.

Capitolul 14

Pentru că ajunseră în Pitlochry atât de devreme, avură sala de mese a hanului doar pentru ei. Se aşezară cu toţii la o masă mare, dreptunghiulară; fiindcă se aflau în Highlands, acest lucru nu stârni mirarea nimănui.

Angelica aşteptă până când personalul de la han le aduse platourile îmbelşugate, apoi îi întinse farfuria lui Dominic, care se afla în dreapta ei, pentru ca acesta să-i pună câteva felii de friptură de vită, şi spuse:

— După cum ştiţi cu toţii, intenţionez să-l ajut pe conte s-o convingă pe mama lui, contesa, să-i returneze pocalul pe care i l-a luat. Întorcându-şi capul, întâlni privirea lui Dominic şi continuă: Dacă nu ştiu de ce trebuie să mă feresc şi care este situaţia cu care mă voi confrunta, va fi mult mai dificil să reuşim.

Ei îi susţinu privirea pentru o clipă, apoi încuviinţă.

— Întreabă-i.

Ea se uită peste masă, spre Brenda.

— Deci, cum îşi petrece contesa timpul? Începe de dimineaţa.

— Rareori se trezeşte devreme – de obicei, spre amiaza. Coboară în salonul mare şi ia masa împreuna cu seniorul. După prânz se duce în salonul ei; din cate ştiu, petrece cea mai mare parte a zilei acolo. Brodează foarte mult şi, uneori, cantă la un vechi clavicord. La mijlocul după-amiezii sună să-i fie adus ceaiul – păstrează cu sfinţenie acest obicei, trebuie să aibă întotdeauna biscuiţi şi un ceainic mare, şi este foarte pretenţioasa în legătura cu felul în care toate trebuie să fie aranjate pe tavă. Este… ei bine, foarte mofturoasă când vine vorba despre persoanele care pot intra la ea în cameră, care obiect poate fi atins şi care nu. Îşi pune altă rochie pentru cină, iar după aceea, stă în salonul de jos şi brodează sau o pune pe Elspeth să-i citească. Înălţimea Sa o numeşte pe Elspeth „Cameristă de companie”, dar nu prea e vorba de cine ştie ce companie, dacă înţelegeţi ce vreau să spun. Apoi, pe la ora zece, urcă în dormitor şi asta-i tot, până a doua zi.

Brenda acceptă farfuria pe care Jessup i-o umpluse cu

friptură şi legume.

Înghiţind o îmbucătură, Angelica se încruntă.

— Uneori, trebuie să se plimbe prin castel sau măcar prin donjon.

Brenda şi toţi ceilalţi clătinară din cap.

— Înălţimea Sa îşi părăseşte rareori salonul în timpul zilei, iar seara rămâne în salonul de jos, zise Griswold.

— Nu călăreşte? întrebă Angelica privindu-l pe Jessup.

— Din câte ştiu eu, n-a călărit niciodată, rosti acesta uitându-se întrebător la Dominic.

Seniorul îi confirmă supoziţia.

— N-a făcut-o de când a venit la castel – nu ţin minte ca ea să fi avut vreodată un cal. De fapt, nu ţin minte s-o fi văzut vreodată la grajduri.

— Şi cum e cu evenimentele sociale? Probabil că iese ca să le viziteze pe celelalte doamne din ţinut, nu? Pe chiriaşi? Pe bolnavi?

Cum nu primi drept răspuns decât alte clătinări din cap, Angelica se minună: Nu pot să cred că n-a ieşit niciodată din castel.

— A, dar aţi întrebat despre vizite, spuse Jessup. Înălţimea Sa se duce la biserică în fiecare duminică dimineaţă. Le duc cu trăsura pe dânsa şi pe Elspeth, până acolo şi înapoi, dar nu facem nicio oprire şi niciun ocol pe drum. Nu vizitează pe nimeni.

Iar Scanlon spunea că a văzut-o uneori plimbându-se pe cărările de pe malul lacului. Câteodată, cu Elspeth, uneori cu bătrânul administrator al moşiei, McAdie, şi alteori singură.

— Asta-i tot? Angelicăi abia dacă-i venea să creadă, dar toţi insistară că, altminteri, contesa nu ieşea din castel. Ei bine, atunci… cum e cum musafirii?

— Din câte ştiu, nimeni nu o vizitează, rosti Dominic, aprobat de ceilalţi.

— Dumnezeule, parcă este o pustnică! Nici acum, nimeni n-o contrazise. După câteva minute de reflecţie, Angelica urmă: Nu ştiu deocamdată cum o s-o convingem

pe contesă să facă ce dorim – să creadă că reputaţia mea e distrusă şi să ne dea înapoi pocalul –, dar, indiferent care va fi până la urmă planul nostru, trebuie să ştiu unde m-aş putea întâlni cu ea sau cum aş putea intra în raza ei vizuală. Fiindcă n-am fost niciodată în castel, am nevoie ca voi să mă ajutaţi şi să vă gândiţi la toate posibilităţile. Unde voi fi în siguranţă, departe de ochii ei, şi unde va trebui să mă feresc?

Dominic dădu deoparte câteva platouri, apoi puse solniţa şi vasul cu muştar în spaţiul eliberat. Mulley luă sarea şi muştarul de pe o altă masă şi i le dădu stăpânului său, care le aşeză astfel încât să reprezinte cele patru turnuri ale donjonului. Între ele, ceilalţi puseră diverse vase cu condimente, apoi luară tacâmurile de pe o măsuţă de serviciu aflată în apropiere, plasându-le în jurul vaselor din cercul exterior.

— Acelea sunt turnurile din zidul de apărarea, aceasta e poarta, iar cele patru reprezintă turnurile donjonului? ghici Angelica.

Dominic încuviinţă.

— Ăsta – puse vârful unui deget pe solniţa care reprezenta turnul donjonului aflat cel mai aproape de centrul structurii – este turnul de nord, unde are Mirabelle camerele. Dormitorul ei se află la etajul de sus, iar salonul, sub el. Din dormitor are o vedere relativ bună asupra curţii exterioare, o vedere excelentă asupra căsuţei portarului şi o vedere acceptabilă asupra unei porţiuni din zid. Totuşi, rareori se uită afară de acolo – cel mai adesea, perdelele de pe partea asta sunt trase. Preferă să admire peisajul din partea cealaltă, peste lac, spre păduri. Cât priveşte salonul, unde, după cum a spus Brenda, îşi petrece cea mai mare parte a zilei, acesta are ferestre doar spre grădini.

— Deci este puţin probabil să mă zărească dacă mă aflu lângă zidul exterior sau la căsuţa portarului, sau sus, pe creneluri… Angelica uită la el şi îl întrebă: Presupun că ai creneluri şi pasarele pe coama zidurilor?

Toţi ceilalţi zâmbiră, însă el îşi păstră expresia

serioasă şi încuviinţă.

— Castelul are creneluri de jur împrejur.

— Dar donjonul? Are creneluri unde s-ar putea urca pentru a avea o privelişte mai amplă?

Mulley se aplecă în faţă.

— Turnurile şi donjonul au creneluri de jur împrejur, dar am fost recent acolo, ca să verific dacă uşile simt încuiate, ca să nu iasă năzdrăvanii noştri, şi aş putea jura că uşa spre tumul de nord nu a fost deschisă de ani de zile.

— Bine. Este puţin probabil ca ea să se decidă brusc să se ducă acolo. Angelica se gândi la planul de ansamblu şi continuă: Din ce aţi zis, cu excepţia donjonului şi a acestei zone – arătă spre suprafaţa vizibilă din salonul contesei –, ar trebui să fiu în siguranţă.

Dominic făcu un semn cu mâna spre locul pe care ea îl indicase, spaţiul dintre turnurile de nord şi de est.

— Asta-i zona primejdioasă – grădinile. Grădina bucătăriei e în spate, lipită de zidul castelului. Nu-mi imaginez că Mirabelle s-ar duce vreodată acolo şi nici măcar nu sunt sigur că o poate vedea din salonul ei. Grădina cu trandafiri se află în jurul turnului de est – unde se află camerele mele –, iar jumătatea sa de nord-vest este perfect vizibilă din salonul ei. Restul este grădina italiană, care se întinde între turnuri şi unde se poate ajunge din salon şi apoi de pe terasa care se află între bazele turnurilor. În rarele ocazii când se hotărăşte să ia aer, Mirabelle se plimbă prin grădina italiană, care se vede în întregime din salonul el.

Angelica dădu din cap.

— Deci, nu e cazul să mă plimb prin grădini dacă nu vreau să fiu văzută. Cu coatele pe masă şi bărbia proptită în mâini, mai studie o clipă macheta, apoi spuse: Bine, vorbiţi-mi despre interior.

Mulley, Griswold, Brenda şi Dominic o conduseră într-un tur imaginar prin camerele de la parter – holul principal, sala mare, lungile galerii din jur, salonul de zi, biroul lui, biblioteca, salonul pentru mic dejun, bucătăriile uriaşe, sala

de arme – şi apoi în turnuri. Camerele lui se aflau în turnul de est, iar ale băieţilor, în cel de vest. Turnul de sud era destinat personalului cu funcţii de conducere. Etajul de deasupra galeriei şi spaţiilor de primire era ocupat de camerele pentru musafiri, iar deasupra bucătăriilor şi sălii de arme se aflau alte camere pentru servitori.

— În plus, zise Mulley, mai sunt două niveluri subterane, însă, chiar ca în turnuri, acele încăperi sunt folosite pentru depozitare. N am văzut-o niciodată pe Înălţimea Sa să se aventureze acolo.

Dominic prinse privirea Angelicăi.

— Iarna putem rămâne înzăpeziţi înăuntru luni întregi.

Ea dădu din cap. Privi „castelul” lor încercând să şi-l alcătuiască în minte şi plasând-o pe Mirabelle în interiorul lui.

Terminaseră de mâncat. Ospătăriţele veniseră şi se foiau prin sală dorind să strângă masa.

Conştientă că Dominic era nerăbdător să pornească la drum, Angelica dădu din cap.

— Da, bine, rosti ea împingându-şi scaunul îndărăt.

Fetele se repeziră şi începură să adune vesela. Dominic se ridică, îi trase Angelicăi scaunul, apoi se duse să-l plătească pe hangiu. Nu-l mulţumea doar faptul că ea se preocupa de adunarea informaţiilor necesare pentru a-l ajuta să-şi recupereze pocalul, ci şi relaţia bună pe care o avea cu servitorii. Poate că nu se născuse într-un clan, dar deja îi prinsese dinamica şi căpătase acceptul şi sprijinul oamenilor lui. Ea se străduia să-l ajute, iar ei erau gata să moară pentru el, însă cu toţii – până şi Jessup, un om pe care era greu să-l câştigi de partea ta – o priveau cu *o* anume mândrie,

Oamenii lui ar fi acceptat pe oricine ar fi ales să-i fie contesă, dar faptul că o considerau demnă de acest rol şi, mai mult, o tratau drept contesa lor reprezenta o declaraţie de apreciere incontestabilă.

Oprindu-se în faţa tejghelei din capătul încăperii, îl zâmbi hangiului.

— Cât îţi datorez?

Angelica li se alăturase celorlalţi. Jessup şi Thomas ieşiră să ia caii; împreună cu Mulley, Brenda şi Griswold, ea se îndreptă încet spre uşă. În prag, se opri şi se uită la ei.

— O ultimă întrebare. Cât de mult se implică în treburile casei contesa? Fiindcă ei o priviră nesiguri, explică: Decide ea meniurile, supraveghează bugetul casei, îi alege pe servitorii noi?

— O, nu, domnişoară. Brenda păru scandalizată de această idee. Poate că a făcut-o înainte să vin eu la castel, dar, în cinci ani de când sunt acolo, domnia sa şi doamna Mack abia dacă au schimbat câteva cuvinte.

— Aşa e, întări Mulley. Doamna Mack conduce casa, Iar John Erskine, administratorul, şi noi, ceilalţi, ne ocupăm de orice altceva trebuie făcut. Nu e este nevoie să se deranjeze contesa, şi nici nu-mi amintesc s-o fi făcut vreodată.

— Nici eu, zise Griswold.

Angelica avu impresia clară că ei erau încântaţi de neamestecul contesei.

— Deci contesa nu ştie precis ce se întâmplă în gospodăria ei. Nu, staţi, ce-i cu camerista-damă de companie?

— Elspeth? Brenda se uită la Angelica de parcă îi scăpase un aspect esenţial. Elspeth este una dintre noi, face parte din clan. Săraca fată trebuie să-i facă pe plac, dar nu-i spune Înălţimii Sale nimic dacă nu este întrebată.

— Şi nici măcar atunci, murmură Griswold. Cu voce tare, declară: Înălţimea Sa nu este genul care să inspire devotament, cu atât mai puţin să-ţi stârnească dorinţa de a-i face confidenţe.

Angelica dădu din cap.

— Totul pare prea uşor, iar eu ştiu că nu va fi aşa… Cum sunt băieţii? Pupilii contelui?

Băieţeii erau izvoare de informaţii, pe care le împărtăşeau fără să se gândească la discreţie.

— Contesa nu se implică în activităţile lor zilnice, ba

chiar nu poate să-i sufere, dar, cel puţin din datorie, dacă nu din alt motiv, trebuie să se intereseze de bunăstarea lor… şi să petreacă măcar ceva timp cu ei.

Din experienţa ei în privinţa băieţeilor, puţin timp era suficient.

— Nu. Cuvântul veni din spate şi de sus. Dominic li se alăturase. Ea se răsuci cu faţa spre el, iar privirile li se întâlniră. Mama n-are niciun contact cu băieţii, şi aşa preferăm eu şi băieţii să stea lucrurile.

Angelica încuviinţă. Oprindu-se pe treaptă pentru a şi pune mănuşile, şi spuse:

— Deşi locuieşte într-un castel plin de oameni şi este înconjurată de un clan întreg, mama ta trăieşte într-o recluziune totală. Iar asta ne va face sarcina mult mai uşoară.

— Cum aşa?

— Pentru că, dacă ar fi avut prieteni, măcar un confident, ar fi trebuit să-i convingem şi pe ei – sau cel puţin s-o convingem pe ea suficient încât să-i convingă pe ei. Mama ta nu pare deloc raţională, aşa încât ne va fi mult mai lesne s-o lămurim în condiţiile în care nu are la dispoziţie isteţimea sau puterea de pătrundere a unui terţ care să aprecieze dacă reputaţia mea e distrusă.

Fără a-i răspunde, el îi puse mâna pe talie şi o conduse spre locul unde îi aştepta Thomas ţinând mânza de căpăstru. Cu un calm desăvârşit, Angelica se întoarse, îşi ridică mâinile şi îl lăsă pe Dominic s-o ia de mijloc şi s-o urce în şa.

Îi plăcea clipa în care o ridica fără efort şi apoi o aşeza cu grijă. De data aceasta însă, el nu-i dădu drumul imediat; văzându-i expresia teribil de serioasă din ochi, îşi arcui o sprânceană.

— Mirabelle s-ar putea să nu fie raţională în anumite privinţe, dar mintea nu-i lipseşte. Este isteaţă, în mod cert vicleană şi, în felul ei, inteligentă aşa că nu ne va fi atât de uşor s-o păcălim.

— Trebuie să-mi spui tot ce poţi despre ea, înainte de

a ajunge la castel.

Cu buzele strânse, el încuviinţă, apoi se îndreptă spre Hercule.

Jessup, care stătuse de vorbă cu un grup de călăreţi care tocmai descâlceau, se înapoie cu paşi mari.

— Drumul este bun de aici la Dalwhinnie. Cu puţin noroc, dacă nu slăbim ritmul, vom ajunge la Kingussie, aşa cum aţi dorit.

— Bine. Dominic puse un picior în scara lui Hercule şi se săltă pe spinarea lată a roibului, apoi îşi îndemnă tovarăşii la drum.

Angelica o aduse pe Ebony în dreptul lui Hercule şi ieşiră din curte. Când Dominic se opri ca să-i aştepte pe ceilalţi, ea întrebă:

— De ce Kingussie?

— O să înţelegi când o să vezi celelalte aşa-zise oraşe aflate de cealaltă parte a trecătorii. Sunt localităţi de păstori şi negustori de vite în care abia dacă găseşti o tavernă amărâtă. Odată ieşiţi din trecătoare, Kingussie este locul cel mai decent unde ne putem opri. Nu ar merita să facem popas în altă parte decât dacă am fi disperaţi.

— Ah, înţeleg.

Era întru totul de acord. Dincolo de orice alte considerente, ea avea nevoie de un pat bun.

*

Coborâră din trecătoarea de la Drumochter când mai era suficientă lumină pentru a putea ajunge la Kingussie. Câteva ore mai târziu, intrară în orăşel, în vreme ce soarele apunea în spatele lor.

Angelica încă se străduia să pronunţe numele localităţii când intrară în curtea unicului han.

— King-u-si. Nu… King-iu-si. Oprind-o pe Ebony lângă Hercule, privi panoul de deasupra uşii şi citi: Hanul King-iu-si.

Aflat într-o poieniţă de lângă drum, stabilimentul nu

era nici mare, nici deosebit, dar, fiindcă văzuse alternativele, ea îi era mai mult decât recunoscătoare lui Dominic că îi pusese să alerge acea distanţă uriaşă pentru a ajunge aici.

— Este mai bine. După ce descălecă, Dominic se apropie pentru a o ajuta să coboare. Dar nimeni n-o să te considere vreodată ca fiind de-a locului.

— Nu mă interesează să fiu considerată de-a locului, ci doar să fiu înţeleasă. Odată aflată pe propriile picioare, îi mângâie botul lui Ebony, apoi se îndreptă împreună cu Dominic spre clădirea hanului. Fiindcă eu nu pot să pronunţ nici jumătate din numele locurilor – nu pot lega sunetele graiului scoţian de grafia numelor –, presupun că şi reciproca este adevărată, iar ei nu mă vor înţelege când le voi cere îndrumări. Ajunseră în pridvor, iar Dominic deschise uşa şi o ţinu, făcându-i loc să între. Oprindu-se, ea îi adresă o privire cercetătoare care fu primită însă cu o expresie impasibilă. Mijindu-şi ochii, îi făcu mustrător cu degetul: Lasă-mă să ghicesc. Ideea că, dacă mă decid să fug, nu voi ajunge prea departe îţi convine de minune.

El se mulţumi să zâmbească şi o urmă înăuntru.

Dominic vorbi cu hangiul, organizând cazarea şi masa. Odată lucrurile stabilite, îi făcu semn Angelicăi spre scări. Ea îşi înclină graţioasă capul către bărbatul care tot făcea plecăciuni, apoi îl lăsă pe Dominic s-o conducă spre cel mai bun dormitor pe care îl avea hanul.

Jessup tocmai părăsea camera când ei se apropiară. Intrând, ea observă că genţile lui Dominic se aflau lângă scrin, în timp ce ale ei, inclusiv cutia pentru pălării, erau puse pe masa de toaletă. Pe când îşi scotea mănuşile, auzi uşa închizându-se.

— În seara asta avem numai o singură cameră?

Tonul ei era curios, absolut deloc dezaprobator.

Lăsându-şi mănuşile să cadă pe scrin, Dominic ridică din umeri.

— Nu au multe camere şi…

Se opri la auzul unei bătăi uşoare în uşă.

Deschise şi le făcu loc să între celor două cameriste care aduceau fiecare câte un urcior şi un lighean. După ce le lăsară pe masa pentru spălat, fetele făcură câte o plecăciune şi se grăbiră să iasă. Dominic închise uşa în urma lor, apoi, cu un gest *foarte* calculat, trase zăvorul.

Răsucindu-se, se îndreptă spre ea în felul acela care o făcea mereu să se gândească la un prădător care îşi urmăreşte victima. Pleoapele lui erau coborâte, genele umbrindu-i ochii.

— Cum tocmai eram pe cale să-ţi explic, acum, că suntem în munţi, nu avem niciun motiv să ne ascundem legătura. Oprindu-se în faţa ei, o scrută şi zise: N-are rost să ţinem secret faptul că împărţim acelaşi pat. Asta te îngrijorează cumva?

— Nu, deloc. Atâta vreme cât la mama ta nu ajunge nici cel mai mic zvon despre intimitatea dintre noi, nu văd de ce m-ar îngrijora.

Buzele lui Dominic se arcuiră uşor, însă tensiunea lui rămase perceptibilă.

— Bine. Privirea lui îi mângâie faţa şi apoi se fixă pe buzele ei. În acest caz... ai nevoie de ajutor ca să ieşi din hainele astea?

*

Întârziară la cină, nu că ar fi comentat cineva asta. Dimpotrivă, membrilor grupului li se părea o situaţie pe deplin acceptabilă, un semn că lucrurile stăteau aşa cum trebuia.

Dominic o ajută să se aşeze pe scaunul de lângă el, iar Angelica se strădui să ignore expresia înţelegătoare de pe chipurile celorlalţi. Muntenii – învăţa repede – erau mai puţin rezervaţi când era vorba de subiecte intime decât oamenii din sud.

În ciuda faptului că apa din urcior se răcise până ajunsese şi se spele – sau poate tocmai de aceea –, se simţea excelent, însă avea o foame de lup. Soţia hangiului

le puse în faţă o cină simplă, dar copioasă. În timp ce mâncau, discutară planurile pentru ziua următoare.

— Am vorbit cu grăjdarul, zise Jessup. Niciunul dintre călători nu a pomenit să fie probleme pe drumul spre Inverness.

— Oricum va trebui să ne oprim acolo peste noapte, declară Dominic. Indiferent cât de repede ajungem la Inverness, castelul se află la cel puţin cinci ore depărtare şi nu vreau să ajungem acolo pe întuneric.

— Aşa e, aprobă Angelica. Aş prefera să văd locul la lumina zilei să-mi fac o idee de la bun început.

Ceilalţi vorbiră despre traseu, despre hanul la care să se oprească pentru prânz. După ce se gândi puţin – şi după ce îi aruncă ei o privire –, Dominic declară că erau liberi mă ia un mic dejun consistent înainte de plecarea de la ora nouă,

— Chiar şi aşa, ar trebui să ajungem la Slochd puţin după miezul zilei.

Mulley îl întrebă pe Jessup despre caii de povară, iar Dominic se alătură discuţiei. Angelica ascultă neatentă, fiindcă, dacă se lăsa absorbită de conversaţia celorlalţi, nu putea descoperi metoda prin care s-o păcălească pe contesă.

Ceilalţi nu ştiau decât că Mirabelle dorise să-i fie adusă la castel una dintre surorile Cynster pentru a defila prin faţa ei, dar ei îl urmau pe Dominic fără să pună vreo întrebare. În orice caz, trebuia să găsească un plan funcţional.

Din spatele genelor, ea îi studie chipul. Mai aveau doar două zile, doar două nopţi înainte de a ajunge la castel. Până atunci trebuiau să pună la punct o strategie, să stabilească detaliile, să cadă de acord asupra lor.

Trebuiau să se apuce de treabă din acea seară, dar pentru asta aveau nevoie să fie singuri.

După ce se luară toate deciziile pentru ziua următoare, membrii grupului o luară spre camerele care le fuseseră repartizate. Dominic o conduse spre uşa lor, o

deschise şi o pofti înăuntru.

Ea se îndreptă spre fotoliile care încadrau căminul şi, în timp ce se aşeză şi îşi aranjă fusta, îl auzi trăgând zăvorul.

Ridicându-şi privirea, descoperi că el stătea lângă uşă şi se uita la ea.

Îi făcu semn cu mâna spre celălalt fotoliu.

— Trebuie să discutăm despre modul cum o vom îmbrobodi pe mama ta.

Dominic ezită. Amânase acel moment din seara în care ea acceptase să-l ajute. În ciuda dorinţei lui de a-şi recăpăta pocalul, nu voia ca nebunia mamei lui s-o atingă pe Angelica… ceea ce era iraţional, dar, când venea vorba de ea, tendinţa lui protectoare era greu de negat.

Însă ea avea dreptate – trebuiau să înfrunte provocarea şi să decidă cum să-i facă faţă. Îndreptându-se către celălalt fotoliu, se aşeză.

— Ce ai în minte?

— Mama ta vrea ca eu să fiu distrusă. Trebuie să stabilim ce va accepta ca dovadă a distrugerii mele, iar apoi să i-o livrăm într-o maniera convingătoare, astfel încât ea s-o accepte şi să-ţi returneze pocalul. Se uită în ochii lui. Ţi-a spus vreodată ce anume înţelege prin „distrusă”?

— Nu. După cum ţi-am spus la Londra, ea pare să creadă că simplul fapt de a fi răpită şi adusă la castel e suficient pentru a te distruge.

— Ceea ce ar fi fost adevărat dacă n-ar fi fost vorba de mine, o Cynster.

— Aşa e. Văzând-o că-şi strânsese buzele, iar privirea ei devenise distantă, zise: Ţi-aş sugera să procedam exact cum mi-a cerut – să te aduc legată la castel, iar tu să defilezi prin faţa ei – şi să vedem ce se întâmplă.

— Da, dar cât de probabil este ca ea să dea cu ochii de mine şi… Stai, *stai!* De unde va şti că eu sunt eu? Ţinând cont că duce o viaţă atât de retrasă. De ce n-ai angajat o actriţă care să joace rolul uneia dintre noi, în loc să te complici atât de mult?

Abandonându-şi impasibilitatea, el se strâmbă.

— Scuzele mele. Cu toate cele pe care a trebuit să ţi le spun în noaptea aceea, am uitat de acest aspect. Când tata zăcea pe moarte, în timp ce eu îi stăteam la căpătâi, Mirabelle a scotocit prin hârtiile lui, pe care le ţinea în birou. Până să-mi dau seama, la peste o lună după aceea, toate jurnalele pe care le ţinuse despre familia ta dispăruseră, iar mie nu mi s-a părut necesar să încerc să le recuperez. Am presupus că, în cele din urmă le va distruge, dar, după spusele lui Elspeth, Mirabelle încă le avea atunci când a furat pocalul. Le-aş fi putut lua înapoi, dar fiindcă ea le studiase oricum, am decis că ar fi mai înţelept s-o las să le păstreze. Colecţia conţine desene făcute de artişti – în cazul tău şi al surorilor tale, a comandat schiţe care s-au făcut când aveaţi cincisprezece ani. Le-am văzut cu ani în urmă şi, cu toate că nu mi le amintesc suficient de bine, presupun că Mirabelle va fi în stare să te recunoască dacă te va vedea.

Angelica se holbă la el.

— Vrei să spui că ea ştie absolut totul despre familia mea?

— Totul, până acum cinci ani. Ştie mai mult decât suficient pentru a se asigura că nu pot apela la o actriţă, suficient pentru a-şi da seama dacă doamna pe care i-o aduc este una dintre fiicele Celiei. M-am gândit că pe oricare dintre voi aş convinge-o să mă ajute va şti să răspundă corect la întrebările ei de control.

— Cu alte cuvinte, i-ai lăsat mijloacele pentru a se asigura că eu chiar sunt fata Celiei, conchise Angelica. Da, a fost un lucru înţelept.

— Aşa m-am gândit şi eu. Cât de probabil este ca Mirabelle să dea cu ochii de tine şi, instantaneu, să-mi dea pocalul înapoi? Făcu o pauză, apoi recunoscu: Nu ştiu. Este posibil. Totuşi, îmi imaginez că va trebui să faci faţă unui adevărat interogatoriu şi o zi sau două va trebui să pretinzi că eşti distrusă, ca ea să se convingă de faptul că a obţinut ce-a vrut.

— Că s-a răzbunat pe deplin. Da, sunt de acord. Se ridică şi, preocupată, începu să se plimbe prin faţa căminului. Să spunem că va dura trei zile. Cel mai grav este că, dacă Mirabelle ghiceşte adevărul – că i-am prezentat o şaradă şi că nu sunt distrusă absolut deloc –, atunci, ţinând cont de caracterul ei vindicativ, recuperarea pocalului înainte de prima zi a lunii iese din discuţie. Este o presupunere rezonabilă?

— Da.

Îi studie chipul, după care, tot încruntată, îşi reluă mersul.

— Deci, trebuie s-o convingem că sunt distrusă, iar până nu ai efectiv pocalul în mână, nu ne permitem nicio greşeală. Trebuie să ne punem de acord asupra unei poveşti şi să ne asigurăm că ea va vedea doar ce-i vom prezenta noi. Există cineva în Londra cu care corespondează?

— Nu.

— Eşti sigur?

— Ar trebui să pun timbre pe scrisorile pe care le-ar trimite, iar dacă ea ar primi vreuna, mi s-ar comunica, aşa că, da, sunt sigur. De ce?

— Încerc să-mi dau seama ce imagine şi-a făcut despre mine. Dacă ultimele informaţii de care dispune datează de când aveam şaisprezece ani şi încă nu ieşisem în lume, atunci ea nu poate avea habar cum sunt eu de fapt. Răsucindu-se, îi întâlni privirea şi-l întrebă: Spune-mi, ce o va face să se încredinţeze că sunt distrusă? Pe ce îşi va baza concluzia? Fiindcă el nu-i răspunse imediat, ea îşi desfăcu larg mâinile. Tot ce va şti, tot ce va vedea va fi comportamentul nostru. Felul în care eu mă comport faţă de tine şi felul în care te comporţi tu faţă de mine, atunci când ea ne va vedea, reprezintă cheia.

El se strădui să-şi menţină expresia impasibilă, deşi instinctele sale erau deja în alertă.

— La ce fel de comportament te-ai gândit?

Angelica desluşi atenţionarea din vocea lui, dar

preferă s-o ignore.

— Eu trebuie să joc rolul unei tinere englezoaice crescute în puf, bine educate, delicate şi sensibile, care a fost răpită de acasă, smulsă fără milă din sânul familiei şi târâtă până în Scoţia. Ea ştie că am douăzeci şi unu de ani. Se aşteaptă să fiu terifiată, depăşită de situaţie, timidă şi speriată la culme de pierderea reputaţiei, dornică să evadez, dar fără să am habar ce să fac sau încotro s-o apuc. Făcu o pauză, iar cutele de pe frunte i se adânciră. Nu tocmai o gâsculiţă – nu m-aş descurca în ipostaza asta –, dar va trebui să fiu cuprinsă de panică, total pierdută şi *devastată* de faptul că onoarea mea s-a dus pe apa sâmbetei. Încingându-se, continuă:

— Ar trebui să mă vait întruna că nu mai am nicio perspectivă, să-mi plâng cu lacrimi amare viaţa pierdută. Trebuie să construiesc un personaj care să se văicărească în mod credibil. Ducându-şi o mână la frunte, declamă: Sunt distrusă… *distrusă!* Renunţând la pozã, se uită la el. Dacă nu pot face asta convingător, dacă n-o pot lămuri pe Mirabelle dincolo de orice îndoială că *eu* cred că sunt distrusă, atunci nici ea n-o va crede niciodată.

El îi susţinu privirea vreme de o clipă lungă, apoi întrebă:

— Crezi că poţi face aşa ceva? Persoana pe care ai descris-o n-are nici o legătură cu tine.

— Rolul meu în toată povestea asta va trebui să fie demn de spectacol de galã, dar, dacă vrei înapoi pocalul, va trebui să jucăm şarada în stil mare.

Mai urmau nişte detalii, îşi zise el, şi tocmai acelea îi stârneau îngrijorarea.

— După cum ai menţionat, „noi” va trebui să jucăm şarada. Deci, care-i rolul meu?

Angelica îl privi în ochi, ezită… iar el ştiu limpede că n-avea să-i placă răspunsul.

Confirmându-i temerile, ea adoptă tonul cel mai onest, mai rezonabil şi mai persuasiv cu putinţă.

— Asta este, recunosc, o presupunere – nu pot

pretinde că ştiu ce-i în mintea mamei tale dar am impresia că vrea să mă *vadă* distrusă. Vrea să fie martoră în timp ce eu mă confrunt cu înţelegerea acestui fapt dureros, devastator.

Tăcând, îşi arcui o sprânceană către el. Cu buzele subţiate, el lăsă să treacă un moment până răspunse:

— Nu pot spune că greşeşti.

— Sigur că nu. Deci, Mirabelle se aşteaptă să fiu o fecioară speriată, altfel răzbunarea ei nu va avea obiect. Iar singura modalitate de a fi credibili, suficient de credibili ca ea să înghită găluşca, este ca tu să fii o potenţială ameninţare pentru persoana mea îngrozită.

Dominic lăsă o clipă să treacă, apoi dori să lămurească lucrurile.

— O ameninţare sexuală?

— Întocmai. Dar nu uita – în şarada noastră, tu nu simţi nimic pentru mine. Sunt doar o lady enervantă şi care îţi creează probleme, şi pe care a trebuit s-o răpeşti şi s-o cari tot drumul de la Londra pentru a-ţi salva clanul. Nu poţi să arăţi vreo slăbiciune faţă de mine, cel puţin nu într-un fel pe care Mirabelle să-l poată vedea. Trebuie să mă tratezi cu dispreţ, cu dezgust chiar. Pentru tine, eu nu simt de niciun folos, n-am nicio însemnătate, altfel niciodată n-ai fi făcut ceea ce se presupune că ai făcut şi chiar mai mult. Eu îţi amintesc permanent ce a trebuit să faci, ce ai devenit: un răpitor fără onoare.

Tocmai pentru că îţi displace profund ceea ce te-a silit mama ta să faci – şi, din câte înţeleg, asta e o parte a planului ei –, nu eşti deloc încântat de mine. Eu reprezint dovada vie a incapacităţii tale de a te ridica la nivelul devizei familiei. Eu sunt un simbol al decăderii tale. Va trebui să pretinzi că nu mă poţi suferi, să-mi arăţi o antipatie care să mă sperie îndeajuns încât s-o conving pe ea că *eu* cred că nu mai am nicio speranţă… că sunt o femeie dezonorată, un rebut social, exclusă pentru totdeauna din societate.

— Va trebui să regândeşti partea asta, declară el pe

un ton plat. Ea oftă. Dar sunetul conţinea mai mult resemnare decât cedare.

— Da. Bine, mi-am dat seama că n-o să-ţi *placă* să te porţi aţa, dar nu cred că putem evita asta. Cu o expresie neobişnuit de sobră pe chip, Angelica urmă: Nu mi-ai spus asta, dar, citind printre rânduri, sunt sigură că un alt lucru pe care Mirabelle vrea să-l vadă este că cedezi în faţa voinţei ei, iar cea mai convingătoare demonstraţie că este aceea că te-a determinat să acţionezi neonorabil, să întorci spatele devizei familiei şi principiilor pe care până acum le-ai susţinut cu îndârjire. Vrea să te rănească, să-ţi plătească poliţa pentru că nu i-ai luat apărarea în faţa tatălui tău. Te-a silit să răpeşti trei surori Cynster, dar, datorită norocului sau destinului, sau a ce vrei tu, ai reuşit să faci asta fără să-ţi pătezi conştiinţa. Soarta te-a protejat. Însă, de data aceasta… chiar dacă n-ai depăşit acea linie invizibilă, trebuie *s-o* convingi că ai făcut-o. Că *tu* crezi că ai făcut-o, aşa că nu mai are rost să fluturi stindardul moralităţii, deoarece păcatele tale nu mai pot fi răscumpărate. Ţintuindu-l cu privirea, tânăra femeie încheie: Trebuie s-o convingi că vei face *orice* pentru a-i satisface pretenţiile, inclusiv să mă ai cu forţa.

Dominic împietrise. O furie de gheaţă urla în el, însă nu reuşea s-o descătuşeze. Nu pe femeia din faţa lui era furios. Îi trebuiră câteva momente lungi până să-şi poată recăpăta respiraţia, apoi, cu privirea ancorată în ochii ei, murmură:

— Cu alte cuvinte, dacă asta este necesar pentru a recupera pocalul, te voi viola.

Ei nu-i plăcu cuvântul mai mult decât lui, dar nu dădu înapoi.

— Trebuie să dai *impresia* că ai *face-o*. Că nu-ţi pasă – că nu mai ai moralitate sau onoare, iar tot ce vrei este să recuperezi pocalul, indiferent ce presupune asta. În toată şarada asta, trebuie s-o feri să creadă că a câştigat, că a reuşit să te supună. Altfel, dacă suspectează că încă eşti nesupus, că vrei să-i dejoci planurile cumva, ţi se va opune

sau va împinge lucrurile mai departe... sau, în cele din urmă nu-ţi va restitui pocalul. Îşi coborî privirea spre el şi văzu mai mult decât văzuse cineva vreodată. În toată povestea asta n-a fost niciodată vorba doar de răzbunarea lui Mirabelle asupra Celiei – în aceeaşi măsură, sau poate chiar mai mult, e vorba de răzbunarea ei asupra ta.

Se lăsă tăcerea. Vreme de o clipă, el rămase nemişcat în fotoliu.

Se ridică brusc în picioare, mânat de impulsul irezistibil de a se repezi afară pe uşă, ducându-se încotro vedea cu ochii.

Surprinsă, ea făcu involuntar un pas îndărăt.

Dominic se potoli instantaneu şi o prinse cu blândeţe de braţ.

— Îmi pate rău.

Angelica trase aer în piept şi îşi ridică bărbia.

— Nu... mie îmi pare rău. Te împing prea departe, sunt pe deplin conştientă de asta.

Îşi lăsă mâna pe braţul ei, dar fără s-o strângă. După un moment, inspiră adânc şi se uită la ea. Încet, clătină din cap.

— Tu s-ar putea să fii o actriţă excelentă, însă eu nu sunt un actor bun. N-aş fi în stare să-mi joc rolul suficient de convingător pentru ca Mirabelle să creadă că ţi-aş putea face rău. Nici cât să mă ating de un fir din părul tău.

Ea îi studie ochii, apoi se strâmbă.

— Da, bine... în privinţa asta, n-avem de ales.

— Întotdeauna avem de ales.

— Într-adevăr, şi exact asta încerc să-ţi sugerez. Nimic din toate astea nu va fi adevărat. Alegerea noastră este să *ne prefacem,* să păcălim, să înşelăm pe cineva care merită să fie înşelat. Pentru a recăpăta pocalul, trebuie să *pretindem* că îi dăm lui Mirabelle tot ce-şi doreşte; nu ne permitem să facem nicio greşeală şi nici nu mai avem prea mult timp.

Înainte ca Dominic să-i poată răspunde, cu un foşnet al fustei de mătase, se apropie de el şi îşi puse degetele

peste buzele lui.

— Destul pentru seara asta. Nu, nu mă contrazice. Reflectează pe îndelete. Mai avem ziua de mâine pentru a ne pune planul la punct. Acum… e de-ajuns cu vorba.

În acel moment, el dorea mai mult decât orice altceva să-i fie distrasă atenţia – să uite imposibila urâţenie a celor descrise de ea.

— Atunci, ce facem?

Sirena din ea îşi făcu apariţia pentru a-l chinui.

— Vino în pat.

Dedata aceasta, iniţiativa îi aparţinu ei în totalitate; afişând un zâmbet seducător, îl luă de mână şi în conduse către pat, apoi cu un amestec de ameninţare şi promisiune, îl sili să se oprească şi să o dezbrace, după care îl dezbrăcă la rândul ei.

Se lăsă pe genunchi şi, luându-l între buzele ei ca nişte boboci de trandafir, cu o abilitate inocentă, îl chinui până când el îşi cufundă degetele în coama ei ca focul şi o învăţă ceea ce ea voia să ştie.

Când, cu capul lăsat pe spate, cu toţi muşchii încordaţi, reuşi s-o întrebe cu o voce răguşită şi gravă de unde ştia să facă ce făcea, Angelica îşi ridică spre el ochii de smarald şi murmură:

— Imaginaţia.

Îşi revărsă toate farmecele asupra lui, mângâindu-l cu mâinile, cu buzele, cu o abilitate delicată despre care el ştia că era instinctivă, dictată nu de gând, ci de simpla dorinţă – dorinţa de a-i produce plăcere.

Îl copleşi.

Iar când, în cele din urmă, se ridică şi îl luă în ea, adăpostindu-l în dărnicia alunecoasă a trupului ei, el nu mai ştiu de nimic în afara acelui moment, în afara extazului pur şi a plăcerii indescriptibile oferită de trupul ei care se ridica şi cobora încet, călărindu-l.

Sfârşitul veni încet, şi totuşi prea repede.

Dominic văzu stelele şi atinse cerul, şi la fel şi ea.

Epuizată, se prăbuşi peste el. Cu braţele petrecute în

jurul ei, o strânse la piept. Şi, în acele clipe, lăsă binecuvântarea pe care o creaseră să-i ostoiască sufletul.

*

Angelica se trezi în toiul nopţii. El se desprinsese de ea şi trăsese cuvertura peste trupurile lor. Era ghemuită la adăpostul braţului său, cu capul pe pieptul lui. Îi auzea inima bătând încet, egal, sub urechea ei şi ştiu că nu dormea. Fără să-şi mişte capul, şopti:

— De ce eşti treaz?

Respiraţia lui, domoală şi profundă, se opri, apoi se auzi din nou.

— Mă gândesc.

— La planul nostru de a o păcăli pe mama ta.

Fusese o afirmaţie, nu o întrebare.

— Sincer, nu cred că pot s-o fac, oftă el. Pur şi simplu, nu sunt capabil să mă port în felul ăsta, nu într-un mod credibil. Faţă de nicio femeie, darămite faţă de tine. După un moment, adăugă: Sunt prea mult aşa cum sunt, iar tu eşti prea mult aşa cum eşti.

— Îmi pare rău.

Dominic îşi coborî privirea spre capul ei poleit cu aur roşiatic.

— Pentru ce?

— Am insistat să devenim intimi în parte pentru că doream să… trebuia să ştiu ce simţi pentru mine în timp ce jucam şarada asta. Nutream convingerea că o relaţie intimă între noi mi-ar oferi încredere indiferent ce avem de făcut. Dar nu m-am gândit şi la tine. Nu m-am gândit că intimitatea noastră va face această şaradă mult mai dificilă din punctul tău de vedere. Se aplecă peste pieptul lui Dominic şi îi privi chipul. În penumbră, îi zări ochii. Pentru mine, apropierea noastră este ca o armură, un scut care mă va proteja indiferent ce se întâmplă cu mama ta – indiferent ce-ar putea spune, indiferent ce-am putea fi obligaţi să facem. Pentru tine… fiindcă ne-am culcat

împreună, tu mă consideri a ta, consideri că trebuie să mă protejezi, iar faptul că va fi necesar să te porţi altfel te... răneşte. Va fi ceva dureros şi opus firii tale. Şi pentru asta îmi cer scuze – nu m-am gândit. N-am intenţionat să sporesc în acest mod presiunea la care mama ta deja te supune.

El rămase mut. Faptul că ea văzuse asta, că îl văzuse pe el aşa cum era îl copleşi. Întinse mâna încet, o luă de ceafă, o trase spre el şi o sărută blând, un sărut recunoscător, deloc senzual, plin de tandreţe. În cele din urmă, îşi găsi cuvintele prin tumultul din sufletul lui.

— O să găsim o modalitate. Împreună vom face faţă situaţiei şi împreună vom învinge. Angelica ştiu că el credea fiecare vorbă, că, în sinea lui, încă era încrezător. Aplecându-şi capul, Dominic o sărută pe frunte. Dormi. Avem ziua de mâine ca să ne punem planul la punct.

Tânăra femeie se relaxă lipită de trupul lui; în câteva minute, adormi.

El ascultă pufăitul uşor al respiraţiei ei, simţi liniştea inexprimabilă dată de atingerea ei, închise ochii şi, pe neaşteptate, se cufundă într-un somn adânc, fără vise.

*

În donjonul castelului Mheadhoin, delicatul ceas franţuzesc de pe noptiera contesei zornăi încet, apoi sună.

Mirabelle căzu pe burtă în aşternuturile şifonate, cu capul întors de la amantul ei, străduindu-se să-şi recapete răsuflarea şi stăpânirea de sine.

Bărbatul zăcea alături, trupul lui mare, greoi şi gol contrastând cu ivoriul cearşafului. Cu o mână dură, îi lovi în treacăt şoldul.

— Ai vreo veste despre cum evoluează treburile cu Glencrae?

Ea se îmbufnă.

— Nu. Ţi-am spus, el niciodată nu-mi zice nimic. Se gândi o clipă, apoi scoase un sunet de dezgust. Mă aştept

să se întoarcă iar cu mâna goală. Buzele ei se arcuiră într-o anticipare vindicativă. Iar apoi, o să mă ocup de el şi de clanul lui preţios. De toţi oamenii de la castel şi de pe domeniu care nu mi-au oferit niciodată ce mi se cuvenea. Dacă nu apare cu vreuna dintre fetele Cynster, jur că voi uita unde am ascuns pocalul, iar apoi, *toţi* vor fi daţi afară de urechi.

— Şi ce păcat va fi!

Rostogolindu-se spre ea, aplecându-se deasupra ei, amantul îşi frecă nasul de locul unde gâtul îi întâlnea umărul.

Mirabelle nu-i putea vedea ochii, nu-i putea vedea expresia rece şi calculată. După o clipă, mângâindu-i cu răsuflarea pielea dezgolită a umărului, el murmură:

— Că veni vorba, unde ai ascuns pocalul, deşteapta mea iubită? Nu mi-ai spus niciodată.

— Nu-ţi face griji, râse ea. Nu-l vor găsi vreodată.

Buzele amantului se subţiară, dar se învăţase să nu insiste. Dacă ar fi făcut-o, ea s-ar fi încăpăţânat doar din principiu.

Dacă s-ar fi temut că propriile planuri erau în primejdie, ar fi făcut mai mult decât să insiste, dar, după cum decurgeau lucrurile… chiar nu-şi putea imagina cum ar fi putut pierde, într-un fel sau altul, Dominic Lachlan Guisachan avea să fie ruinat, iar asta era tot ce-l interesa.

Odată ce Dominic şi clanul său erau evacuaţi de pe domeniul Guisachan, avea să fie acolo, cu pocalul în mână, obţinând tot ce duşmanul lui avea să piardă.

Iar asta avea să fie victoria supremă. Clanul lui avea să triumfe, iar clanul Guisachan avea să dispară. Transformarea acestei viziuni în realitate merita orice preţ – în mod cert, chiar şi pe acela ordinar de a o seduce şi a o servi pe mama cam în vârstă a lui Dominic.

Ea mormăi şi se lipi de el, frecându-şi şoldul de vintrele lui. Târfă nesătulă. Revenind la clipa prezentă, el se lăsă mai jos şi, cu gura şi cu mâinile, se strădui s-o mulţumească.

După cum stătea treaba, asta era tot ce trebuia să facă până când Dominic avea s-o dezamăgească pentru ultima oară, iar pocalul avea să ajungă în mâinile lui.

Capitolul 15

Plecară din Kingussie sub un cer acoperit de nori. Dominic păstra un ritm decent, deoarece Inverness era aproape, aşa că nu trebuia să aibă grijă să fie caii odihniţi, cum se întâmplase în zilele precedente.

Alături de el, cocoţată pe Ebony, acum un cal demn de încredere, Angelica se uita în jur cu un interes nedisimulat.

El o urmări contemplând apele agitate ale lacului Loch Insh, întinderea nesfârşită a cerului şi dealurile de la orizont. Pantele nordice ale munţilor Cairngorm se zăreau la dreapta lor, în vreme ce culmile mai puţin înalte ale munţilor Monadhliath se întindeau în stânga. În faţa lor, drumul cotea spre nord, prin trecătoarea de deasupra localităţii Aviemore. O schimbare imperceptibilă a bătăii inimii îi spuse că era aproape de casă, iar Angelica părea stăpânită de aceeaşi nerăbdare de a ajunge mai repede la destinaţie.

Provocarea pe care trebuiau s-o înfrunte la castel se profila ca un nor negru în faţa lor. Dominic nu era surprins că tendinţa de a o proteja se intensificase şi mai mult de când ea îi ceruse să joace rolul unui nemernic. Deoarece o considera tot mai mult ca fiind mireasa lui, viitoarea lui contesă, se aşteptase să simtă nevoia de a o ocroti. Nu se aşteptase însă – lucru de care îşi dăduse seama în ajun, când Angelica îi prezentase planul – să se ataşeze atât de tare de ea. Nu se aşteptase niciodată să fie iremediabil dominat de sentimente, aşa încât nu se gândise să le ia în calcul forţa. Nu visase vreodată că nici măcar ameninţarea care plana asupra clanului său nu va fi suficientă pentru a-i

adormi dorinţa de a o proteja.

Planul ei de a o păcăli pe contesă să le dea pocalul… dacă şi-ar fi îngăduit să alcătuiască un plan, probabil că şi el ar fi avut o idee similară, deşi mai puţin precisă decât a ei. Strategia ei era bună, dar în privinţa rolului său…

Îi aruncă o privire, apoi, înainte ca ea să bage de seamă, se uită în faţă.

Dacă n-ar fi fost atât de profund şi inexorabil ataşat de ea, ar fi putut s-o facă, însă, chiar şi înainte de consumarea relaţiei lor fizice, pusese stăpânire pe el, îi capturase sinele de vânător în miriade de feluri. Acum era cu totul înrobit, astfel că nu mai avea nicio şansă să dea înapoi, să revină la o stare care să-i permită asumarea rolului în şaradă.

Aşa tată, aşa fiu. În mod cert, femeile din familia Cynster erau echivalentul sirenelor pentru bărbaţii Guisachan: nu le puteau rezista şi erau incapabili să renunţe la ele.

Îşi continuară drumul prin trecătoare, răpăitul copitelor subliniind refrenul continuu din gândurile lui: Cum să permită un bărbat asemenea lui ca femeia iubită să se afle în primejdie? Să rişte să fie rănită? Să accepte să fie tratată atât de rău cum se aştepta ca mama lui s-o trateze pe Angelica?

*

Intrară în Inverness după-amiază târziu. Merseră la pas pe drumul care cobora spre malul unui râu, iar apoi cotiră la dreapta. Privind în faţă, Angelica zări un castel străvechi.

Dominic îi observă surpriza.

— Castelul Inverness. Se vorbeşte că o să-l demoleze şi o să-l reconstruiască.

— Aşa ar trebui… pare decrepit.

El arătă dincolo de ruine.

— Hotelul nostru, botezat fără pic de imaginaţie

Castle Hotel.

Cu sau fără imaginaţie, era un stabiliment exclusivist, luxos, mult mai mult decât se aştepta ea să găsească în sălbăticia Scoţiei, iar personalul îl cunoştea foarte bine pe contele de Glencrae. Obţinură camerele fără probleme, iar dacă directorul hotelului, McStruther, avu vreo curiozitate faţă de doamna pe care Dominic o conduse în apartamentul princiar, care dădea spre grădinile din spate, şi-o păstră pentru sine.

— Stai des aici? se interesă ea în timp ce urcau la etaj.

— Destul de des. Este cel mai apropiat oraş mare, Inverness fiind efectiv capitala acestei regiuni. Dacă apare vreo problemă pe care clanurile, toate sau o parte din ele, trebuie s-o rezolve, oamenii se întâlnesc aici.

Ajungând în capul scărilor, el se opri pentru a cerceta holul de jos. Când se întoarse şi îi luă braţul, ea întrebă:

— Te uiţi peste tot pentru că s-ar putea să fie cineva care să mă recunoască?

— Nu cred că e cazul, dar, până nu verifică Griswold, n-are rost să ne asumăm riscuri inutile.

Doi băieţi le aduseseră deja bagajele, iar în vreme ce Dominic le dădu câteva monede, ea traversă sufrageria şi se apropie de fereastra largă. Soare atârna pe cer în partea de vest, aruncând o lumină aurie asupra peisajului aflat dedesubt. Dincolo de grădinile pline de plante şi de strada îngustă, un râu măricel gonea către marea aflată în apropiere. Dominic i se alătură, iar ea, arătând în depărtare, întrebă:

— Ce râu este acela?

— Ness întinderea de apă din dreapta este Moray Firth, iar în stânga se află Beauty Firth. Mâine, drumul nostru va urma malul râului Beauty. O să mergem înspre amonte, spre vest.

— Aşadar, castelul se află la vest de aici.

— La vest şi puţin către sud. Acum suntem cu faţa spre nord.

O bătaie uşoară îl anunţă pe Griswold.

Închizând uşa în urma lui, acesta se înclină şi dădu raportul:

— Niciunul dintre ceilalţi lorzi nu se află aici, domnule. Doar câţiva oameni de afaceri din Glasgow şi o doamnă în vârstă împreună cu însoţitoarea ei, care îşi vizitează o prietenă.

— Bine. Dominic o privi pe Angelica, apoi se uită din nou la Griswold. Informează-l pe McStruther că vom lua cina devreme, în salonul privat.

— Prea bine, domnule. Şi o să le cer cameristelor să aducă nişte apă fierbinte.

Avură timp să se spele şi să se schimbe, să-şi scuture hainele şi să i le dea lui Griswold ca să le perie şi să le pregătească pentru a doua zi.

Înveşmântată într-o nouă rochie de seară, din satin auriu, Angelica se aşeză la masa de toaletă ca să-şi perie şi să-şi aranjeze părul. Dominic veni în spatele ei şi se uită în oglindă pentru a-şi lega eşarfa. Studiindu-i reflexia, nu putu să-şi ascundă sentimentul agreabil că păşise cu dreptul în căsnicie. Când Brenda ceruse permisiunea să-şi viziteze familia aflată în oraş, Dominic o întrebase pe Angelica, iar ea acceptase, evident, dar acea politeţe aparent instinctivă reliefase faptul că el o considera deja contesa lui.

În seara aceea era mai mult decât mulţumită să joace rolul respectiv şi să-l savureze fiindcă, odată sosiţi la castel, până nu vedea pocalul în mâinile lui, nu avea să i se mai ivească o asemenea ocazie.

Îmbrăcat într-un costum elegant, el o escortă la parter, într-un salonaş privat. În atmosfera confortabilă şi intimă, cinară la lumina lumânărilor, mâncând din farfurii făcute din porţelanul cel mai fin, în sclipirile argintului şi ale cristalelor. Ea îi ceru să-i povestească despre Gavin şi Bryce, un subiect care îi făcea mare plăcere.

La un moment dat, Mulley intră, se înclină spre amândoi, apoi se aplecă şi îi şopti stăpânului sau ceva la ureche.

Dominic dădu din cap. După plecarea lui Mulley, ea îi prinse privirea şi îşi arcui o sprânceană.

— Mulley, Jessup şi Thomas se duc la o tavernă care le place. Nu au prea des şansa să vină în Inverness.

O jumătate de oră mai târziu, după ce Dominic refuză să bea vin de Porto sau whisky, iar ea spuse că nu dorea ceai, urcară la etaj.

Dominic intenţionase să se ocupe de problema care îi frământa mintea – şarada pe care trebuiau s-o joace dar pur şi simplu nu era în stare să se gândească la probleme atât de grave. Nu voia să renunţe la senzaţia de mulţumire simplă pe care i-o adusese acea seară. Era deja la picioarele ei… şi asta era de ajuns.

Pentru prima dată în ultimele şase luni, putea să privească dincolo de momentul în care pocalul avea să fie din nou în mâinile lui. Dincolo de momentul în care avea să le înmâneze bancherilor cupa pentru ritualul încoronării şi să şi redobândească dreptul de proprietate asupra pământurilor sale. Chiar şi dincolo de momentul în care el şi Angelica aveau să se căsătorească.

Avea în minte momentul în care, dintr-un motiv sau altul, aveau să se afle din nou acolo, urcând scările de la Castle Hotel ca soţ şi soţie.

Ca lord şi lady, o lady care avea să fie tovarăşa lui – o tovarăşă adevărată în toate sensurile cuvântului. Ea n-ar fi acceptat altceva, iar ceea ce îl surprindea era dorinţa lui de a se acomoda cu această perspectivă. De a-şi împărţi nu numai viaţa, ci şi grija purtată oamenilor săi, ceva de care se preocupase singur în ultimii cinci ani, ba chiar mai de mult.

Ajunseră la apartamentul lor. El deschise uşa, o pofti înăuntru şi o urmă. Se opri o fracţiune de secundă pentru a închide uşa, apoi se întoarse spre ea, îi cuprinse cu amândouă mâinile chipul şi o sărută. Nici blând, nici sălbatic, ci simplu, deschis, împărtăşirea unui moment plăcut. Dezmierdarea. Impulsul din spatele ei.

Ea răspunse cu inocenţă, îşi despărţi fără ezitare

buzele şi îl întâmpină. Limba ei se împleti cu a lui şi îi returnă plăcerea pe care el intenţionase să i-o ofere.

Câteva clipe lungi, rămaseră în picioare în lumina blândă şi nu vorbiră despre nimic. Timpul rămase încremenit în vreme ce a savurau frumuseţea a ceea ce aveau deja.

În cele din urmă, el curmă sărutul şi trase aer în piept. Îi văzu pleoapele ridicându-se încet, îi desluşi întrebarea din ochi. Închizându-i pe ai lui, îşi aplecă fruntea şi o lipi de a ei.

— Ştiu ce avem de făcut mâine. Încă nu m-am decis cum să abordez situaţia asta, dar, în seara asta, nu vreau decât să fiu cu tine. Vreau ca tu să fii tu, iar eu să fiu eu, şi nimic să nu intervină între noi.

Ridicând o mână, Angelica îi îndepărtă o şuviţă de păr negru de pe frunte.

— Doar noi doi, aşa cum dorim să fie?

Dominic încuviinţă.

Ea nu ştia ce-l determinase să-i ceară asta, dar… zâmbi, îi luă mâna, se desprinse din braţele lui şi îl conduse către dormitor. Luând în trecere sfeşnicul aprins de pe o măsuţă, el se lăsă tras înăuntru, apoi închise uşa.

Când puse sfeşnicul pe scrin, o văzu întorcându-se cu spatele la el şi făcându-i un semn cu capul, aşa că îi desfăcu şireturile.

O lăsă să se dezbrace de rochie în timp ce el îşi scoase haina de seară, o puse pe umeraş, apoi îşi descheie vesta.

Se dezbrăcară fără grabă. După ce îşi desfăcu părul şi îşi perie j şuviţele lungi, Angelica îşi scoase cămăşuţa, se îndreptă spre pat şi se strecură în aşternuturi.

Stând pe spate, sprijinită de perne, îl urmări dezbrăcându-şi cămaşa şi aruncând-o pe un scaun, descălţându-şi pantofii, descheindu-şi pantalonii, lăsându-i în jos şi îndepărtându-i. Ochii ei mângâiară liniile lungi ale trupului său, muşchii sculptaţi, oasele grele. Fără să se uite la ea, Dominic îşi scoase bluza de corp, apoi se apropie de scrin şi stinse lumânările, şi ea clipi, aşteptând ca ochii să i

se deprindă cu întunericul. Ca o umbră uriaşă, densă, el se apropie de pat, ridică pătura şi se strecură lângă ea.

Salteaua se afundă, iar ea se lăsă să se rostogolească spre el. În braţele lui, care abia aşteptau s-o cuprindă. S-o îmbrăţişeze.

Spre mâinile lui şi spre el, care abia aştepta şi facă dragoste cu ea.

Se lipi de el şi, instinctiv, îl cuprinse În braţe, împletindu-şi picioarele cu ale lui. Cu o mână pusă posesiv pe şoldul ei gol, Dominic îi căută chipul. Apoi, îşi înclină capul şi o sărută; cu o simplitate la care ea nu se aşteptase, cu un curaj onest pe care ea nu-l prevăzuse, îndepărtă fiecare văl, fiecare zid care fusese sau ar fi putut fi vreodată între ei.

În coconul alcătuit de aşternuturi, dorinţa şi pasiunea înflori, iar în tăcerea încinsă nu mai există nicio altă realitate în afară de trupul lui, de al ei şi de ceea ce îi însufleţea. De ceea ce se afla în fiecare răsuflare întretăiată, în fiecare şi în toate mângâierile.

Odată ce îi înţelese intenţiile, îi răspunse fără nicio rezervă, în timp ce flăcările pasiunii se intensificară, ca de obicei, de data asta nu mai există nicio grabă, nici disperare, nici presiune – făcură dragoste pe îndelete, fără zor, savurând fiecare atingere, fiecare mângâiere, fiecare moment petrecut împreună. Înşirară clipele de parcă fiecare ar fi fost o perlă nepreţuită.

Şi în această privinţă, el era un călăreţ excelent, ştiind cum să stabilească ritmul. Ştia cum să înfrâneze pasiunile amândurora, după care să le intensifice la maximum, ştia exact cât de departe putea s-o împingă, cât de departe putea să ajungă el înainte de a trece la următoarea plăcere.

Captivă în magia lui, fascinată cum nu mai fusese nicicând, nu-şi imaginase niciodată că acest act în sine putea fi atât de profund, că, atunci când dorinţa şi pasiunea atingeau apogeul, strălucirea lor putea fi atât de puternică.

Dominic îi deschisese ochii. În legătură cu el. În legătură cu ea.

Ea nu înţelesese pe deplin ce dorise el să spună când îi ceruse să fie pur şi simplu ei înşişi, dar acum pricepea. Prin ochii lui, prin atingerea lui. Prin adoraţia tactilă în care el transforma fiecare moment. Prin răspunsurile ei.

Se văzu prin el, prin veneraţia nemărginită pe care o revărsa asupra ei. Îl văzu chiar mai limpede şi îi răspunse cu aceeaşi măsuri, arătându-i tot ce simţea pentru el, lăsând sentimentele să-i dicteze reacţiile, să i se reflecte în atingeri, lăsându-şi bucuria; şi coloreze fiecare gest.

Armonia trupurilor împreunate îi ajuta să comunice într-un plan diferit, într-o limbă distilată din pasiune şi dorinţă, cu voci care veneau din străfundurile lor, cu vorbe născute din simţire.

Acea simţire clară şi puternică din fiecare atingere, din fiecare bătaie a inimii, din fiecare respiraţie întretăiată.

Până când nu mai fu decât acel moment. Până când el se cufundă în trupul ei, iar ea se încleştă de el şi nu mai rămase decât plăcerea incandescentă a acelei secunde.

Tot ceea ce erau ei, el şi ea împreună, se găsea acolo, orbitor ca un soare. Trebuiau să-l savureze, să-l aprecieze şi să-l cunoască.

Să priceapă că era al lor, acum şi pentru totdeauna. Al lor să-l păstreze şi să-l preţuiască.

De asemenea, al lor ca să-l piardă. Pentru asta trebuiau să lupte.

Gurile lor se contopiră, iar el, cu trupul cufundat în moliciunea ei, începu o serie de împingeri lente, care o umpleau complet. Ea îl întâmpină şi, potrivindu-şi ritmul cu al lui, îl acceptă şi îl ţinu.

Îl iubi aşa cum el o iubea pe ea.

Făceau dragoste. Asta era ceea ce trebuia să fie – adevărul simplu, luminos, neîmpodobit şi totuşi strălucitor. Tot ce se întâmplase înainte condusese la asta. Până în acel moment, nu făcuseră decât să-şi caute drumul.

Frecarea dintre trupurile lor se intensifică, flăcările îi cuprinseră, îi pătrunseră, izbucniră.

Iar apoi se produse cataclismul.

Şi nimic nu mai contă pentru ei decât atingerea apogeului.

Cu nervii încordaţi la maximum, cu simţurile înflăcărate, cu degetele înfipte adânc, ea se arcui sub el; cu o ultimă împingere puternică, Dominic o trimise în înalturi.

El o urmă o secundă mai târziu în bucuria copleşitoare a extazului.

Vreme de câteva momente lungi rămaseră suspendaţi într-o stare de fericire incredibilă, făcând trup comun, cu inimile bubuind la unison, cu sufletele contopite.

Încet, încet, agăţându-se unul de celălalt, reveniră ia realitate. La căldura patului, la aşternuturile şifonate, la picioarele împletite.

El se desprinse şi se prăbuşi greoi lângă ea. Angelica se ghemui la pieptul lui; relaxată, oftă şi închise ochii. Minţile ei rătăcite reveniră la locul lor, moment în care îşi dădu seama de ce se întâmplase tocmai atunci, în seara aceea.

Lăsându-şi capul pe spate, privi prin întuneric. Ochii i se obişnuiseră, aşa că putu să-i vadă chipul cu trăsături destinse.

Se înălţă deasupra lui şi îl sărută pe buze. Văzând cum genele i se ridicară, se uită în ochii lui şi spuse:

— Indiferent ce se va întâmpla, nu voi uita niciodată că aşa suntem noi de fapt. Că aşa eşti *tu* de fapt. Ceea ce am descoperit acum este adevărul nostru, şi nimic din ceea ce ai putea fi forţat să faci pentru a-ţi salva clanul nu va murdări asta. N-o va putea murdări vreodată.

Sub palma ei, pieptul lui se ridică şi coborî. În cele din urmă, Dominic murmură:

— Sper că nu.

În cuvintele sale nu exista nimic din aroganţa lui obişnuită, desluşindu-se doar o vulnerabilitate tăcută.

Se întrebă dacă să dezvolte ideea, dacă trebuia să-l asigure mai convingător că, indiferent cum s-ar fi purtat faţă de ea în timp ce se străduiau s-o păcălească pe mama lui, ea niciodată nu avea să se îndoiască de el. Se temu

totuşi să nu pară prea insistentă.

El se răsuci, îi dezmierdă părul şi o făcu să se întindă.

— Dormi. Mâine va fi o zi foarte lungă.

Cufundându-se în confortul nespus al braţelor lui, Angelica îşi lăsă trupul şi mintea să fie învăluite de oboseala satisfacţiei.

Dominic avea dreptate. A doua zi urma să fie un moment de cotitură pe mai multe planuri.

*

Ieşiră călare din Inverness la ora opt în dimineaţa următoare. După ce traversară podul peste Ness, Dominic conduse grupul pe drumul spre Beauly. Curând, călăreau pe ţărmurile estuarului.

Ziua era înnorată, iar cerul, cenuşiu. Vântul biciuia apele, făcând conversaţia imposibilă.

Ceea ce lui îi convenea de minune, deoarece avea nevoie de timp ca să se gândească. Să-şi pună în ordine emoţiile contradictorii, să le separe suficient pentru a-şi da seama care trebuia să predomine.

Dis-de-dimineaţă, odată ce se estompase minunea pe care o împărtăşiseră în ajun, descoperise răspunsul la întrebarea care îi frământase mintea în ziua precedentă.

Cum putea un bărbat ca el să-i permită femeii pe care o iubea să se expună riscului de a fi rănită?

Având încredere în ea. Iar Angelica merita pe deplin încrederea lui.

În timp ce-şi continua drumul, cu vântul răvăşindu-i părul, în mirosul şi sunetele atât de familiare ale estuarului, reflectă la această concluzie şi la ce avea de făcut.

După o oră, părăsiră ţărmul şi se îndreptară spre câmpie, munţii zărindu-se în fundal. După altă oră, traversară un vechi pod de piatră peste râul Beauly şi intrară pe drumul spre Kilmorack. Copacii şi tufişurile înalte începură să se îndesească pe margini, făcând pavăză împotriva vântului. Soarele se lupta să pătrundă printre

crengi, iar săgeţi de lumină care izbuteau să străpungă desişul îmbrăcau dealurile îndepărtate într-un auriu palid.

În şaua lui Ebony, tânăra femeie călărea încrezătoare, având în inimă o hotărâre de neclintit. În seara trecută, seniorul ei din Highlands îi *arătase* că se îndrăgostise de ea. Deşi nu o exprimase verbal, ea n-ar fi putut pretinde o declaraţie mai convingătoare. Îi dăduse toate asigurările de care avea nevoie pentru a-şi juca rolul în şaradă şi, cu toate că încă nu-şi dăduse acordul pentru planul ei, ea ştia că o va face. Şi mai ştia că nu trebuia să-l preseze.

Privi în jur, înregistrând fiecare amănunt – drumurile, cătunele, arborii. Şi aerul! Aspru şi pătrunzător, dar înmuiat de căldura verii care se apropia. Îşi umplu plămânii, expiră şi zâmbi.

Văzu căprioare şi apoi un şoim, pe care îl urmări plutind pe curenţii de aer, apoi aplecându-se şi căzând ca o piatră din cer.

Jessup îi atrase atenţia spre un iepure de munte, care privea din vârful unei movile, cu urechile fremătătoare, în vreme ce ei treceau prin dreptul lui.

Deja vântul se mai domolise, aşa că puteau conversa suficient de bine. Curând, ceilalţi începură să-i povestească tot felul de snoave, să-i arate diverse lucruri din preajmă. Era un mod plăcut de a-ţi petrece timpul şi o utilă distragere a atenţiei.

Ştia că nu trebuia să mai vorbească despre rolul lui Dominic în şarada lor, nu până n-o făcea el, însă era dificil să se abţină. Era, absolut sigură de triumf, dar pur şi simplu nu-i putea spune că era capabil, că avea să-şi joace rolul aşa cum era necesar, că, deşi el nu-şi putea suprima nevoia de a o proteja, avea s-o disimuleze suficient de bine pentru a-şi realiza scopul. Deşi instinctele lui protectoare aveau să fie puse permanent la încercare, el avea să se controleze îndeajuns cât s-o păcălească pe mama lui – deoarece trebuia s-o facă. Deoarece era vital pentru supravieţuirea clanului.

Ştia că Dominic putea face faţă oricăror provocări,

însă el trebuia să priceapă singur acest lucru, fiindcă n-ar fi crezut-o dacă i-ar fi zis, iar ea nu ştia cum să-i pună în faţă o oglindă imaginară pentru a-i arăta forţele pe care le avea în el.

Forţe precum loialitatea, precum sacrificiul de sine. Precum devotamentul. Precum disponibilitatea de a face tot ce era necesar pentru că alţii depindeau de el.

Ei doi aveau să joace această şaradă, aveau să recupereze pocalul şi să salveze clanul. Ştia acest lucru fără nicio îndoială, îl credea cu tot sufletul.

Încrezătoare şi dornică să dea piept cu acea provocare, călări veselă prin aerul dimineţii, devorând kilometrii rămaşi până la castelul Mheadhoin.

Capitolul 16

Devil Cynster studie mulţimea adunată în salonul casei St. Ives cu ceea ce un bărbat mai slab de înger ar fi considerat a fi frustrare. Dar, cum era vorba de el… poate că termenul de resemnare neputincioasă ar fi fost mai potrivit.

Stabiliseră ca bărbaţii să se întâlnească acolo ca să facă schimb de informaţii şi să decidă calea de acţiune în continuare.

Cât despre femei, le invitase doar pe mama lui, Helena, şi pe Therese Osbaldestone, în speranţa că una din ele – ambele ştiau lumea bună ca pe propriul buzunar, mai ales Therese – ar fi putut să-şi amintească ceva relevant. Dar să inviţi două asemenea doamne însemna să le anunţi din vreme, iar asta le oferea şi lor timpul necesar să anunţe întreaga parte feminină a familiei.

Vane se îndreptă spre Devil, care stătea în faţa şemineului.

— A venit până şi străbătuşa Clara. Vane privi încruntat întreaga adunare. Ce îşi închipuie că fac?

— Că ajută, replică Devil. În stilul lor inimitabil. Şi, desigur, vor să ştie ce-am aflat. Se îndreptă şi rosti cu voce puternică: V-aş ruga sa faceţi linişte...? Dintr-odată, doamnele se agitară un pic, apoi amuţiră, aşezate ca nişte porumbei coloraţi pe scaunele, sofalele şi fotoliile grupate în centrul încăperii. De îndată ce toate privirile fură îndreptate spre el, Devil continuă: Mai întâi, ar fi bine să aflăm rezultatele cercetărilor noastre. Gabriel?

Cel strigat se îndepărtă de peretele de care se rezemase.

— Lucifer, începu el, dar apoi observă privirea mamei sale şi se corectă, adică eu şi Alasdair am vorbit cu Curtis – el i-a prezentat-o pe Angelica lui Debenham. Din câte spune el, Angelica a cerut să-i fie prezentată.

Alasdair, aşa cum insistau toate femeile din familie să-i spună, adaugă:

— Curtis a vorbit cu Debenham şi cunoştinţele acestuia un pic, apoi s-a îndepărtat. Câteva minute mai târziu, Angelica l-a găsit în mulţime şi i-a cerut s-o prezinte lui Debenham.

— Aşadar, ea l-a abordat pe el, zise Breckenridge.

Gabriel şi Lucifer aprobară din cap.

— Curtis, continuă Gabriel, îl ştie pe Debenham de mai bine de zece ani, de când au sosit amândoi în oraş. Amândoi au treizeci şi unu de ani. Curtis a confirmat că moşia vicontelui, cu reşedinţa la Debenham Hall, se află în apropiere de Peterborough, dincolo de Market Deeping. Cât despre ceilalţi prieteni ai lui Curtis şi ai lui Debenham – par să fie destul de numeroşi din câte ştiu aceştia. Debenham n-a mai apărut în Londra de peste patru ani. A fost chemat acasă la sfârşitul unui sezon, acum patru sau cinci ani. Toţi s-au aşteptat să se întoarcă destul de repede, dar, până de curând, nimeni nu l-a mai văzut. Când s-au interesat cu privire la absenţa lui, el a spus că a fost ocupat cu probleme la moşie. Cât priveşte şchiopătatul, a avut un accident foarte grav pe la douăzeci de ani.

— Curtis e sigur de un lucru, că Debenham e englez,

nu scoţian, interveni Lucifer.

— Deci nu e omul nostru, conchise Jeremy.

— Se pare că nu. Însă, continuă Lucifer, tot potrivit lui Curtis, când a început valsul, ceilalţi domni le-au invitat la dans pe tinerele care li se alăturaseră între timp, părăsindu-i pe Curtis, Debenham, Ribbenthorpe şi Angelica. Curtis s-a îndepărtat şi el la un moment dat, dar a rămas destul de aproape ca să vadă şi să audă ce s-a petrecut după aceea. Ribbenthorpe a invitat-o pe Angelica la dans, însă ea a refuzat şi i-a indicat o altă doamnă. Curtis a presupus că Angelica dorea să stea doar de vorbă cu Debenham pentru că acesta nu putea valsa din pricina şchiopătatului, dar, câteva minute mai târziu, când valsul începuse deja, a auzit-o cum i-a sugerat lui Debenham să iasă la o plimbare pe terasă. I-a văzut părăsind salonul şi ieşind pe terasă.

— Stai aşa, se încruntă Lord Martin. Vrei să spui că ea l-a invitat pe el?

Gabriel aprobă.

— Din câte am putut afla, Angelica e cea care a pus ochii pe Debenham, şi nu invers.

— Asta nu prea sună a răpire, murmură Demon.

— Nu, se încruntă şi Devil. Oricum, Curtis este ultimul care a văzut-o pe Angelica. Nimeni n-a mai văzut-o după ce a ieşit pe terasă cu Debenham. Se opri şi privi în jur, la doamnele adunate în încăpere, parcă invitându-le să-l contrazică. Nimeni nu o făcu. Mda. Deci, să terminăm cu Debenham, să-l ştergem odată pentru totdeauna de pe listă. Dar, mai întâi – se uită la Gabriel şi Lucifer –, Curtis are vreo bănuială că Angelica a dispărut?

— Nu, răspunse Lucifer. Presupune, destul de rezonabil altminteri, că Angelica s-a ataşat de individul respectiv şi că noi încercăm să-l verificăm, să aflăm cât mai multe despre el.

— Prea bine. Să ne întoarcem la misteriosul viconte. Devil se uită în jur, adresându-se mai degrabă domnilor care stăteau în picioare, în spatele scaunelor, fotoliilor şi sofalelor. Eu şi Vane l-am găsit în sfârşit pe Rothesay, care

a plecat împreună cu Debenham de la Cavendish House în seara aceea – tocmai ce ne-am întors de la discuţia cu el. Şi el îl ştie pe Debenham de ani de zile; ne-a confirmat cele spune de Curtis şi a mai adăugat că vicontele este genul dr om drept, cinstit, fără cea mai mică tendinţă spre duplicitate. Şi el a crezut că ne interesăm din alte motive.

— Aşadar, nici Curtis, nici Rothesay nu au avut nimic rău dezis despre Debenham, interveni Honoria în discuţie.

Devil îşi înăspri expresia.

— Nu. Dar nici Curtis, nici Rothesay nu l-au mai văzut pe Debenham din seara aceea. Ei presupun că a fost chemat înapoi la moşie, dar nu ştiu sigur, şi amândoi sunt un pic nedumeriţi că a dispărut din nou. Cu toate astea, Debenham este ultima persoană în compania căreia a fost văzută Angelica – dacă reuşim să-l găsim, el va putea să ne explice ce s-a întâmplat sau măcar să ne spună unde s-a dus ea după plimbarea lor sub clar de lună. Aşa cum ne-au confirmat mulţi, el a mai stat la serată mult timp după dispariţia ei.

Demon îşi arcui sprâncenele.

— Foarte ingenios, dacă a avut ajutoare la operaţiunea de răpire.

— Corect, dar, întâmplător, Rothesay a plecat spre casă împreună cu Debenham, care locuia la Piccadilly Club. El şi Rothesay s-au despărţit pe trepte – Debenham a intrat, iar Rothesay şi-a continuat drumul.

Lucifer şi Gabriel făcură un pas în faţă.

— Piccadilly Club nu e departe, zise cel de-al doilea.

Devil aprobă.

— Mergeţi şi vedeţi ce puteţi afla. Şi, dacă, din întâmplare, domnul în discuţie se află acolo, transmiteţi-i complimentele şi invitaţi-l la masă.

Lucifer îi aruncă lui Devil un zâmbet întunecat.

Cei doi ieşiră din cameră, iar uşa se închise în urma lor.

— Înainte să continuăm, vorbi Demon, ar trebui să vă anunţ ce am aflat şi eu, adică nu prea multe… dar

contrazice tot ce ni s-a spus până acum despre Debenham.

— Tu ai fost la Newmarket? vru să ştie Vane.

— Da. Însă Newmarket nu este prea departe de Peterborough, aşa că…

Fratele lui mai mare îi aruncă o privire nemulţumită.

— Tu erai cel care ne sfătuiai să nu facem nimic în pripă!

Demon ridică din umeri.

— Eram acolo, iar voi toţi eraţi ocupaţi să descoperiţi tot felul de indicii prin Londra, aşa că m-am dus să văd. Cum Devil îi făcu semn să continue, Demon îşi depănă povestea: Da, Debenham Hall există, şi se ştie că vicontele este proprietarul, dar nimeni nu l-a mai văzut la faţă de ani de zile. Însă cei care şi-l amintesc mi-au făcut aceeaşi descriere, aşa că e neîndoielnic omul nostru. Dar pământul care ţine de moşie este lucrat de fermieri-arendaşi, şi da, am întrebat, arendează prin intermediul unui agent local care îşi trimite rapoartele şi sumele încasate unui avocat din Londra. Ceea ce mi se pare foarte bizar, având în vedere că Peterborough este atât de aproape de Londra; de ce îşi conduce Debenham moşia de la distanţă? Prin urmare, m-am dus să fac o vizită la casa lui. Aceasta are un parc menţinut în condiţii excelente şi e închiriată unei familii care nu are nicio legătură cu Debenham. Demon făcu o scurtă pauză, apoi continuă: Am vorbit cu agentul căci tot el încasează şi chiria. Mi-a spus că Debenham nu a locuit niciodată acolo, cel puţin nu în cei treizeci de ani de când se ocupă el de proprietatea respectivă.

În încăpere se lăsă liniştea, în vreme ce toţi încercau să digere veştile.

Devil puse întrebarea evidentă:

— Dacă Debenham are treizeci şi unu de ani, dar nu a locuit acolo în ultimii treizeci, atunci unde naiba a fost?

Rothesay zice că, de când îl ştiu el şi Curtis, a avut mereu o casă în Duke Street, spuse Vane.

— Da, dar unde şi-a petrecut copilăria şi apoi anii de maturitate? se interesă Alathea.

— Omul e clar de viţă nobilă, vorbi Therese Osbaldestone. Prin urmare, are o familie, o mamă, un tată. Unde sunt?

Se declanşă o rumoare destul de puternică încât să acopere vocea subţire a Clarei.

— Dacă-mi amintesc bine… Fiind mult mai în vârstă decât Therese Osbaldestone, Clara era obişnuită ca nimeni să nu-i audă vocea şi cuvintele rostite parcă pe negândite. Totuşi… îmi amintesc vag ceva despre viconţii Debenham. Îşi înclină capul şi rămase pe gânduri. Da, sunt sigură că ei sunt. Ceva despre titlul propriu-zis? Bătrâna doamnă tăcu şi îşi îndreptă privirea spre bărbaţii aflaţi în încăpere.

Sylvester – Devil –, de regulă prima ei alegere, tocmai emitea ipoteza că Debenham o răpise pe Angelica, probabil pentru a obţine fonduri, lucru pe care Harry – Demon – nu-l credea, cu atât mai mult cu cât văzuse moşia.

Privirea Clarei trecu mai departe. Nepotul ei Martin era prea supărat, şi nu-l ştia suficient de bine pe băiatul acela drăguţ, Jeremy Carling, ca să-l întrebe despre motiv. Unde mai pui că nici nu era încă, oficial, membru al familiei, plus că era prins într-o discuţie cu celălalt viconte, Breckenridge… Ochii Clarei se opriră asupra lui Simon.

La un moment dat, acesta ridică privirea, se uită în jur şi o văzu.

Clara îi zâmbi şi îi făcu semn să vină la ea. Observă ezitarea de o fracţiune de secundă în care el se gândi dacă să asculte sau nu de chemare, dar, până la urmă, se desprinse de la perete şi se apropie.

Simon se aplecă şi îi luă cu atenţie mâna subţire într-a sa.

— Ce s-a întâmplat?

Ea îi zâmbi larg. Chiar era frumos, dar, pe de altă parte, toţi bărbaţii familiei erau frumoşi.

— Dacă eşti aşa de amabil să-mi aduci cartea aceea drăguţă… nu a lui Debrett, s-ar putea să nu aibă ce caut, dar cea mai nouă, care are lista cu toate familiile… cum îi zice?

— Burke’s Peerage?

— Asta este. Sunt foarte sigură că Sylvester are un exemplar în biblioteci.

— Fără îndoială. Vrei şi ţi-o aduc aici?

Clara îi strânse mâna, apoi i-o eliberă.

— Dacă eşti aşa de amabil.

Simon plecă să caute cartea, iar Clara îşi îndreptă atenţia spre conversaţiile mai apropiate, pe care auzul ei defectuos le putea percepe; doamnele din jur încercau să-şi amintească tot ce mai ştiau despre familia Debenham – despre tatăl actualului viconte şi despre oricine avea legătură cu titlul.

Therese Osbaldestone părea destul de iritată.

— La naiba, ar trebui să-mi amintesc, dar nu îmi vine în cap niciun nume.

— Poate că erau familia Debenham, sugeră Phyllida.

— Nu, veni răspunsul din mai multe direcţii.

— Ne-am fi amintit dacă era aşa, declară Helena, dar interesant e că nimeni dintre noi nu-şi poate aduce aminte.

Simon intră din nou în încăpere, cărând un tom mare şi gros, îmbrăcat în piele.

Privirea Clarei se aprinse. Credea că descoperise cheia misterului generat de vicontele Debenham, însă nu avea rost să spună ceva până când nu verifica pe îndelete, ca să-i poată convinge şi pe ceilalţi că nu bătea câmpii. Nu de alta, câteodată chiar o făcea, dar azi… nu, azi era foarte limpede la minte.

Îi zâmbi radios lui Simon, care-i puse cu grijă cartea în poală.

— Îţi mulţumesc, dragule, ai fost foarte amabil, zise. Făcându-i semn să plece, se grăbi să deschidă volumul greu. D, murmură ea. Sper că e la D şi nu a ajuns prin altă parte, pentru că alt titlu nu ştiu. Răsfoi paginile vorbind ca pentru sine: Nu putem decât să sperăm că drăguţul domn Burke a fost extrem de atent la întocmirea listelor.

Therese Osbaldestone, auzind-o, se uită la ea şi văzu cartea.

— Ce idee excelentă!

Dădu să o ajute, dar Celia întrebă chiar atunci ceva, iar ea se văzu nevoită să-i răspundă.

Clara întorcea cu grijă paginile, căutând numele de Debenham. Uşa se deschise, iar în încăpere apărură Gabriel şi Lucifer. Conversaţia încetă. Tensiunea în care se aflau cei doi fraţi era evidentă pentru toată lumea. Toţi bărbaţii din încăpere îşi îndreptară spatele.

— Ce e? întrebă Devil.

— Ne-am interesat la Picadilly, rosti Gabriel. Debenham nu e membru şi, cu siguranţă, nu a stat acolo în noaptea seratei de la Cavendish.

— Misterul se adânceşte, zise Michael Anstruther-Wetherby. Omul ăsta parcă-i o fantomă.

Clara puse degetul pe numele care i se păru corect şi începu să-şi caute ochelarii.

— I-a spus lui Rothesay că locuia acolo, adică şi-a minţit prietenul – un prieten care jură că Debenham e un om onest. Martin clătină din cap. Nu are niciun sens.

Clara se concentră pe scrisul mic. Citi detaliile – înfiinţarea titlului, succesiunile… şi rămase încremenită. Era de parcă şi-ar fi amintit dintr-odată.

— O, Doamne!

Ridică privirea şi se uită în partea cealaltă a camerei, unde Celia şedea pe un fotoliu, cu Martin alături, sprijinit de spătar.

De data aceasta, vorbele bătrânei doamne se auziră limpede în tăcerea care se lăsase. Toată lumea se întoarse s-o privească. Therese îi văzu degetul pe carte.

— În fine. Foarte bine ai gândit, draga mea.

Clara se strădui să-şi găsească cuvintele pentru explicaţii.

— Dragii mei… se întrerupse ca să se uite iarăşi la pagină. Of, Doamne, Dumnezeule!

— Ce este? întrebă Therese, ceva mai blând de data asta. Deoarece Clara nu răspunse, se întinse şi-i luă cartea din braţe. Aici, hai să vedem. Îşi miji ochii. Debenham. La

naiba! Nu văd să citesc restul.

Clara îi întinse ochelarii ei şi îi indică paragraful de la finele capitolului.

— Acolo. Mi-am amintit ceva despre faptul că familia nu a mai avut urmaşi, iar titlul s-a întors la…

Therese citi rândurile cu pricina.

— Doamne, Dumnezeule! exclamă ea. Le mai parcurse o dată, apoi îşi ridică privirea spre Celia şi la Martin, rămasă pentru prima oară în lunga ei viaţă fără cuvinte.

— Ce este? vru să ştie Devil.

Therese trase adânc aer în piept, se uită din nou la textul din carte, începu să răsfoiască paginile agitată, apoi vorbi:

— Titlul de viconte Debenham a fost creat şi conferit unei ramuri secundare a unei familii nobiliare în vremea Elisabetei. În secolul trecut – se opri ca să consulte o altă informaţie –, această ramură secundară s-a stins din lipsă de urmaşi, iar titlul a trecut la cea mai apropiată rudă de sex masculin, care s-a întâmplat să facă parte din ramura principală.

Martin se încruntă.

— Care era numele de familie?

— Guisachan. Therese îl privi în ochi, dar Martin tot nu părea să înţeleagă. În schimb, Celia scoase o exclamaţie de surpriză şi păli.

Therese dădu din cap.

— Da, draga mea. Se pare că aici avem un caz în care trecutul s-a întors să te bântuie. Ştii că şeful Casei de Guisachan este lordul Glencrae.

Numele ăsta îi era sigur cunoscut lui Martin. Se ridică brusc.

— El e în spatele chestiunii? Îşi trecu mâna prin părul des. După atâta vreme?

— Nu, replică Therese cu voce răguşită. Nu el, pentru că el a murit. Acum cinci ani, se pare. Citi mai departe cu ochelarii pe nas. Actualul Lord Glencrae, aşadar vicontele

Debenham – bărbatul pe care toată lumea bună îl ştie doar de vicontele Debenham –, este fiul lui Mortimer Guisachan, Dominic Lachlan Guisachan, acum cel de-al optulea Lord Glencrae.

În vreme ce această informaţie declanşă o revelaţie aproape cataclismică printre cei din generaţia mai în vârstă – Clara, Therese, Helena, Horatia, Martin şi Celia toţi ceilalţi, inclusiv Louise, rămaseră nedumeriţi. Se priviră unul pe altul, încercând să înţeleagă, dar nimeni nu le oferea vreo explicaţie. Între timp, cei care înţeleseseră păreau în culmea îngrijorării.

Horatia se aplecă şi-şi puse mâna pe a Celiei.

— Glencrae... el e cel care...

Celia înghiţi în sec, apoi răspunse:

— Cu atâţia ani în urmă...

Întreaga încăpere aştepta o clarificare care nu mai venea, în cele din urmă, Devil se înfurie.

— Ce s-a întâmplat cu atâţia ani în urmă? ceru el să afle cu o voce aspră. Despre ce naiba e vorba? Şi cum Dumnezeu e implicat Dominic Lachlan Guisachan, al optulea Lord Glencrae?

Dură o vreme până când aflară întreaga poveste într-un mod coerent, dar, până la urmă, pricepu toată lumea. Înainte ca majoritatea celor de faţă să se fi născut, mai puţin Devil şi Vane, Celia, pe atunci Celia Hammond, o tânără superbă, se îndrăgostise de Martin Cynster, al patrulea fiu al unui duce, dar părinţii ei îl preferau pe bogatul nobil scoţian, pe numele său Mortimer Guisachan, al şaptelea Lord Glencrae. Lordul era mult mai în vârstă decât Celia, iar ea nu-l iubea, însă părinţii ei insistau să-l ia de bărbat. Într-un final, Celia şi Martin fugiseră şi se căsătoriseră la Gretna Green.

— Doamne, Dumnezeule! exclamă Breckenridge, care fusese la fel de captivat ca şi ceilalţi de poveste. Uitându-se la Heather, viitoarea lui soţie, întrebă: De asta a dus-o pe Heather la Gretna Green? Ca să încheie o căsătorie doar aşa, de amorul artei? Heather întinse mâna spre el.

— Lasă-mă să-ţi mai spun o dată. Mă bucur enorm că m-ai salvat.

Preţ de câteva clipe se aşternu liniştea. Faptul că Martin şi Celia se căsătoriseră la Gretna Green nu fusese niciodată un secret, ba dimpotrivă, toată lumea considera asta un lucru foarte romantic, dar nici măcar Gabriel şi Lucifer nu ştiuseră motivul adevărat al fugii lor. Niciodată nu li se păruse important să afle. Apoi, Martin, palid şi cu buzele strânse, clătină din cap.

— Nu, tot nu are vreun sens. De ce ar vrea cineva să ne răpească fiicele? Mortimer nici nu s-a prea agitat la vremea aceea. S-a comportat ca un gentleman, s-a retras cu graţie şi s-a dus acasă, în Scoţia. Şi acum am aflat că s-a însurat şi a avut un fiu…

— Singurul fiu, observă Therese.

— Dar s-a căsătorit şi a avut un moştenitor… acum, de ce ar vrea fiul lui să ne răpească fiicele?

— Câte una pe rând, preciză Breckenridge cu ochii la Jeremy, care încuviinţă.

— De îndată ce vedea că fata pe care a răpit-o iubea pe altcineva, se retrăgea şi, cel puţin cu Eliza şi cu mine, a făcut tot ce a putut ca să ne salveze, chiar riscându-şi viaţa. Se uită prin încăpere. Dominic Lachlan Guisachan poate fi orice altceva, dar nu e un nebun şi niciun om fără onoare.

Devil îi studie pe Breckenridge şi Jeremy, pe Heather şi pe Eliza, apoi dădu din cap.

— Nu pot să vă contrazic. Ceea ce înseamnă că ne scapă esenţa problemei.

— Adevărat, făcu Gabriel. Dar acum există cel puţin o persoană, dacă nu două, care ştiu întreaga poveste: lordul şi Angelica. Se uită la Lady Osbaldestone. Unde este reşedinţa principală a familiei Glencrae?

Therese căută din nou în carte.

— Castelul Mheadhoin, Glen Affric.

— În Scoţia, rosti Demon. În clipa următoare porni spre uşă, iar cei mai mulţi dintre bărbaţi dădură să-l

urmeze.

— Staţi aşa, îi opri Devil. Pentru câteva secunde rămase cu privirea aţintită spre cartea din poala lui Lady Osbaldestone. Când vorbi din nou, cuvintele îi erau sigure şi cumpătate. Nu trebuie să-l subestimăm. A riscat să se întoarcă la Londra, a riscat să apară în înalta societate. Nu avea cum s-o fi cunoscut pe Angelica, nu avea cum să aranjeze răpirea dinainte, nu putea să se pregătească. Cu toate astea, a improvizat, a furat-o chiar de sub ochii noştri – şi ştim cu toţii că ea nu s-ar fi lăsat dusă aşa, cu una, cu două. O singură mişcare greşită şi ea ar fi urlat de să se adune toată Londra. Dar el nu a făcut nicio mişcare greşită, în schimb, s-a întors la serată şi a mai stat cel puţin o oră – ceea ce i-a oferit mai mult timp. Ne-am împiedicat până acum de amănuntul acesta, de curajul lui. Apoi, a plecat de la serată în compania unui prieten şi s-a dus la un club… dar nu a rămas acolo peste noapte. Devil îşi ridică privirea spre Therese Osbaldestone. Are o reşedinţă şi la Londra?

Ea se uită în carte, apoi pufni.

— Glencrae House, pe Bury Street.

— Aşa de aproape… Devil zâmbi fără să vrea. Pun pariu că au rămas acolo, la o azvârlitură de băţ de Dover Street, şi au aşteptat în vreme ce noi am verificat fiecare trăsură care pleca spre Scoţia şi aproape că am blocat drumurile spre nord timp de cinci zile. Au stat şi au aşteptat. Îşi dădu seama că folosise pluralul, dar probabil era mai corect aşa. Se uită la ceilalţi. Înainte să ne năpustim spre Scoţia, hai să facem o vizită în Bury Street, să vedem ce putem afla.

*

Bury Street era atât de aproape, încât porniră pe jos, împărţiţi în grupuri de câte doi şi trei, ca să nu atragă atenţia.

Glencrae House nu era greu de găsit; numele decora porţile de fier pentru căleşti, porţi închise cu un lanţ şi un

lacăt masiv.

— Probabil că l-aş putea deschide, zise Gabriel mijindu-şi ochii spre lacăt, dar porţile nu par să mai fi fost deschise de ani de zile. În spatele lor e un strat gros de frunze uscate.

— Lasă porţile, spuse Devil pornind în jos pe stradă. Nu pe aici au intrat şi au ieşit. Hai să încercăm prin spate.

Găsiră pajiştea, găsiră şi poarta spre grădină. Demon verifică grajdurile alăturate.

— Goale, dar în bună stare – folosite recent şi lăsate curate şi în ordine.

Lacătul de la poarta grădinii nu-i rezistă prea mult lui Gabriel, astfel că peste câteva minute porniră în şir indian pe aleea care ducea spre casă. Devil bătu la uşa de la bucătărie. Deoarece nu veni nimeni să le deschidă, se dădu la o parte şi îi făcu semn lui Gabriel. Două minute mai târziu, intrau în holul servitorilor.

Vane se duse în bucătărie de unde reveni anunţând:

— Totul e curat şi ordonat, fără niciun fir de praf pe nicăieri. Au fost aici.

Străbătură coridorul până în holul mare, unde Lucifer se opri şi privi în jur.

— Casa e frumoasă.

— Să ne împărţim, doi sau trei la fiecare etaj, bombăni Devil. Se uită la cearşafurile din olandă care acopereau mobila din salon. Trebuie să vedem câţi au fost aici.

Se răspândiră prin toată casa. Devil, Vane şi Lucifer rămaseră la parter, verificând fiecare încăpere. În salonul mare, Lucifer se lăsă pe vine în faţa unei servante pe care o deschisese. Întinse mâna înăuntru şi scoase un sfeşnic, se uită la el, oftă şi îl puse la loc.

— Am o bănuială că această casă a fost decorată pentru mama mea. E gustul ei aici. Se ridică şi privi în jur, la pereţi, la mătasea deteriorată, apoi se îndreptă spre uşă. Se pare că Mortimer a renunţat, a închis casa şi s-a dus în munţii Scoţiei. A renunţat la ea.

— Nu, ea nu a fost niciodată a lui. A fost mereu a lui Martin.

Devil îl urmă pe Lucifer afară din încăpere.

Vane, care explorase sufrageriile, li se alătură în hol.

— Doar salonul pentru micul dejun a fost curăţat. Două seturi de tacâmuri şi vase au fost folosite recent, iar cei care au mâncat aici au stat în capetele mesei.

Devil aprobă din cap.

— Angelica şi contele. Arătă spre un coridor care pornea din holul mare. Într-acolo!

În bibliotecă descoperiră sugativa pe care o folosise Angelica la scrisorile pe care li le trimisese. Lucifer se plimbă prin încăpere şi verifică încuietorile de la ferestrele care dădeau spre grădina pătrată de lângă zid.

Uşa se deschise şi sosiră şi ceilalţi.

— Două camere, două apartamente folosite la primul etaj, raportă Gabriel. Şi se pare că o slujnică a dormit pe un pat pliant în ceea ce pare să fie garderoba contesei. Camerele din acele apartamente sunt singurele care au fost renovate de curând.

— Patru dormitoare din pod par să fi fost folosite, raportă şi Breckenridge. Îmi imaginez că de către servitorii de sex masculin.

Devil se duse la birou. Nu erau hârtii lăsate pe blat, nici în sertare. Nu l-ar fi surprins deloc să afle că undeva în încăpere era ascuns un seif, dar chiar şi din lucrurile rămase pe masa de lucru – cerneala din călimară, peniţele ascuţite, ceara pentru sigilii încă moale – îşi putea da seama că nobilul scoţian utilizase biroul cât se aflase în casă împreună cu Angelica.

— Lipseşte o carte. Aplecat, Jeremy studia rafturile bibliotecii. Se îndreptă de spate şi se uită la Devil. A fost scoasă de curând, îmi dau seama după praf. Şi, dacă ar fi să ghicesc despre ce titlu e vorba, aş zice că *Istoria Scoţiei,* a lui Robertson.

Devil îşi înălţă sprâncenele.

— Nu ştiu ce rost ar avea ca Glencrae să o studieze în

această etapă a vieţii lui.

— Nu, fu de acord Jeremy, aş zice că Angelica a scos-o din bibliotecă şi, cum nu e la etaj, cred că a luat-o cu ea.

— Studiază istoria Scoţiei? se miră Gabriel.

— Aşa se pare, interveni Michael. Ceea ce ridică întrebarea dacă a fost răpită sau a acceptat de bunăvoie să plece cu el.

Lucifer oftă şi se sprijini de rafturi.

— A plecat de bunăvoie.

— Nu te contrazic, dar cum poţi fi sigur? se interesă Devil.

Lucifer făcu un semn spre geam.

— Clădirea e decrepită, are încuietori vechi, nu are bare la ferestre. Niciuna dintre ferestrele de la etaj nu are gratii. Cele mai multe uşi interioare nu au încuietori. Se uită la Gabriel. Şi sus?

— La fel. Iar fereastra de la camera contesei a fost deschisă de curând. Pentru o fată aşa de băieţoasă ca Angelica, să scape de aici şi să coboare pe iedera groasă de pe zid, să sară gardul şi să ajungă în stradă şi de acolo acasă ar fi fost floare la ureche. Gabriel îşi îndreptă trupul şi rămase ţeapăn, apoi tensiunea din umeri i se disipă. Îl privi pe Devil. Lucifer are dreptate – toţi avem dreptate să gândim aşa. Din cine ştie ce motiv, Angelica a participat la propria răpire, ceea înseamnă că nu o mai putem considera răpire, mă gândesc. Nu se poate să fi fost ţinută captivă aşa – nu am găsit nicio dovadă că ar fi fost constrânsă în vreun fel, a luat masa, şi ea nu a fost niciodată înceată la minte. Ar fi scăpat dacă ar fi vrut. Dacă au stat aici mai multe zile, ar fi avut timp berechet să evadeze, şi trebuie să fi ştiut că se afla încă în Mayfair. Dacă ar fi fost reţinută împotriva voinţei ei, n-ar fi ezitat să-i dea în cap oricui o păzea – ar fi ajuns în grădină şi peste gard în cel mult zece minute, şi acasă în alte cinci. Dar nimic nu sugerează că ar fi încercat. Gabriel îşi întoarse din nou privirea spre Devil şi conchise: Ai avut dreptate, se întâmplă ceva, ceva important despre care nu avem habar.

Devil bătu darabana cu degetele pe birou.

— Am putea – aşa cum sunt sigur că ne-ar propune jumătăţile noastre – să aşteptăm răbdători ca Angelica sau contele să ne trimită vorbă. Sau am putea, bunăoară, să o pornim grămadă spre Scoţia şi să vedem ce a declanşat toată povestea. Cine ştie? Poate au nevoie de ajutorul nostru.

Lucifer se îndepărtă de rafturile cu cărţi.

— Eu sunt pentru a doua propunere.

— Şi eu, anunţă Vane.

— La fel, adăugă Demon.

Gabriel, Jeremy şi Breckenridge aprobară din cap. Martin rămăsese cu Celia la St. Ives House; nimeni nu-şi imagina că va porni călare spre nord la vârsta lui.

Michael Anstruther-Wetherby se strâmbă.

— Oricât mi-ar plăcea să vin cu voi, sunt prea ocupat cu probleme de stat ca să pot pleca.

— Tu poţi fi omul nostru de legătură aici, zise Devil. Dacă se întâmplă ceva neprevăzut, ne anunţi.

Michael ridică o sprânceană.

— Unde, mai exact?

Devil rânji,

— La castelul Mheadhoin. După câte se pare, contele a intrat în familie, aşa că va trebui să accepte şi rezultatul inevitabil. Michael rânji şi el, iar Devil plecă de lângă birou şi se îndreptă spre uşă. O să trimit un curier către Richard, nu ne-ar ierta niciodată dacă nu l-am implica într-o aventură care se petrece atât de aproape de casa lui. Poate să ni se alăture pe drum. Oprindu-se în prag, Devil aruncă o privire fermă trupei hotărâte şi nerăbdătoare din spatele lui. Nu ar trebui să fim văzuţi pornind călare în grup din Mayfair – altminteri, cineva o să înceapă să-şi pună întrebări despre ce şi cum. Haideţi să ne întâlnim la poalele dealului Barnett, la ora trei, şi fiţi pregătiţi să schimbăm caii cât mai des pe drum. O să dăm o fugă până în Scoţia şi o vom ruga politicos pe Angelica să ne explice despre ce e vorba în toată povestea asta.

*

Tânăra femeie călărea alături de Dominic în aerul blând al dimineţii, observând cum norii se adunau ameninţător pe cer. După ce trecură de Kilmorack, drumul continuă de-a lungul râului Beauly, străbătând câteva cătune înainte să o cotească spre sud-est, prin valea care, află ea, se numea Strath Glass. Munţii cu vârfuri rotunjite se vedeau doar din când în când printre arborii deşi aflaţi de-o parte şi de alta a drumului; cei de la nord erau considerabil mai înalţi, iar crestele golaşe se profilau maronii sub soarele verii. Dar valea râului Glass era verde şi plină de vegetaţie; observă diversitatea copacilor care străjuiau drumul tot mai îngust – mesteceni, lauri, din când în când câte un stejar sau un fag, dar şi alte specii pe care nu le cunoştea. Vitele de aici, cu blana lor lăţoasă şi coarnele lungi şi răsucite, păşteau impasibile pe păşunile verzi, mugetele lor răzbind câteodată printre dealuri.

— Cannich, zise Dominic arătându-i un pâlc de căsuţe într-un luminiş de la marginea drumului. Aici e un mic han la care ne putem opri, au un separeu privat.

— Cât e ceasul? întrebă ea cu ochii la cerul de-acum cenuşiu de-a binelea.

— E aproape ora prânzului, rosti el consultându-şi ceasul de buzunar. Mai sunt cincisprezece minute.

Angelica privi în spate. Ceilalţi rămăseseră mai în urmă, aşa că puteau discuta fără teama de a fi auziţi.

— Trebuie să le spunem şi lor ce vrem să facem, îi spuse. Dacă nu, e foarte posibil să reacţioneze în vreun fel care să ne trădeze.

Reţinerea lui era aproape palpabilă. Ea aşteptă, fără să insiste în vreun fel.

— Ai dreptate, zise el în cele din urmă. Va trebui să le explicăm de ce ne vom purta aşa.

— E singurul mod în care poţi să îndeplineşti cererea mamei mele şi să o convingi să-ţi returneze pocalul.

Dominic dădu din cap cu o expresie sumbră.

Câteva minute mai târziu, se opriră în faţa hanului. Cu mare repeziciune, fură poftiţi într-o mică încăpere privată, joasă şi fără geamuri, dar cu o masă suficient de mare încât să încapă opt persoane pe cele două bănci plasate de-o parte şi de alta. De îndată ce se aşezară, Dominic la dreapta Angelicăi, Jessup lângă el, cu Thomas, Griswold, Brenda şi Mulley vizavi, bătrânul care îi întâmpinase şi femeia, pe care Angelica o socotea ca fiind soţia lui, aduseră supă şi pâine, îi serviră pe toţi, apoi se retraseră. Se lăsă liniştea cât mâncară. Al doilea fel, care veni la fel de repede, consta din bucăţi mari şi delicioase de plăcintă cu carne de vânat. Angelica luă câteva îmbucături, apoi împinse restul spre Dominic. Nu putea mânca prea mult, nervii îi erau întinşi la maximum. La privirea lui întrebătoare, ea făcu un semn discret spre capetele celorlalţi, aplecate deasupra farfuriilor, şi ridică din sprânceană.

După o scurtă ezitare, Dominic o îndemnă să înceapă, în vreme ce el porni să mănânce restul de plăcintă.

Angelica îşi drese glasul. Toţi mesenii îşi înălţară capetele.

— Eu şi seniorul trebuie să vă explicăm ce strategie vom adopta ca să o convingem pe contesă să returneze pocalul pe care l-a ascuns.

Cele cinci furculiţe rămaseră în aer, toată atenţia era îndreptată asupra ei, doar Dominic continuă să mănânce.

Ea îşi îndoi braţele şi se sprijini de masă.

— După cum ştiţi, preţul contesei pentru a înapoia pocalul a fost ca seniorul să mă răpească şi să mă aducă la castel. Din cât se pare, îşi imaginează că răpirea şi apoi călătoria spre castel mă vor distruge pe plan social. De ce doreşte acest lucru este mai puţin important. Ceea ce e important este să creadă că i-a fost îndeplinită condiţia şi să ne dea pocalul. Prin urmare, eu şi seniorul, la fel şi toţi cei care doresc supravieţuirea clanului Guisachan, trebuie să ne străduim să o convingem că mi-a distrus, într-adevăr,

reputaţia. Făcu o pauză, apoi continuă: Contesa îşi va îndrepta atenţia asupra mea şi asupra seniorului. Comportamentul nostru va fi esenţial pentru reuşita planului. Va fi o parodie, o şaradă, ne vom preface extrem de mult – dar totul trebuie să pară real. Le studie chipurile şi adăugă: Aşa că, de îndată ce ajungem la castel, eu şi seniorul ne vom comporta ciudat. Pentru ca mica noastră piesă de teatru să aibă succes, eu nu voi mai fi eu – cel puţin nu cea pe care o cunoaşteţi –, iar seniorul nu va mai fi nici el bărbatul cu care v-aţi obişnuit.

— Prin urmare, vorbi Mulley lăsându-şi furculiţa din mână, vreţi ca noi şi ceilalţi să intrăm în joc şi să pretindem că aveţi reputaţia distrusă?

— Sper că nu va fi prea greu, dar, dacă contesa vă priveşte, nu trebuie să-mi arătaţi respect sau simpatie. Cel mai important lucru pe care vi-l cerem este să nu fiţi surprinşi de nimic din ce vom face eu şi seniorul. Să nu reacţionaţi, să pretindeţi că genul acesta de comportament este cel obişnuit, pe care îl ştiţi de când m-aţi văzut prima oară, la Londra.

Dominic îşi dădu la o parte farfuria goală.

— S-ar putea să fie nevoie să fiu mai… aspru cu domnişoara Cynster. Cât de aspru… – se uită spre Angelica – asta nu ştim; încă. Îşi privi oamenii în ochi. I-am explicat domnişoarei Cynster că voi şi toată lumea de la castel ştiţi că eu nu aş trata niciodată o femeie în felul în care voi fi nevoit să pretind că o fac, dar, am căzut amândoi de acord că trebuie să facem orice ca să recâştigăm pocalul. Să mergem oricât de departe va fi nevoie, să continuăm cu acest scenariu până când mama mea va fi mulţumită şi ni-l va da.

Zări privirile aprobatoare, pline de respect, admiraţie şi recunoştinţă pe care ceilalţi le îndreptară spre Angelica şi se simţi ceva e mai bine.

— Suntem de părere că şarada noastră este singura modalitate de a proceda, mai ales că intrăm în criză de timp. Ceea ce vă cerem, vouă şi tuturor celor din castel,

este să vă comportaţi ca şi cum ceea ce vedeţi este regretabil, dar de aşteptat. Nu puteţi să vă arătaţi surprinşi, cu atât mai puţin şocaţi. Nu puteţi să săriţi în apărarea domnişoarei Cynster, nici să vă vadă mama că o ajutaţi în vreun fel.

Angelica luă din nou cuvântul.

— De pildă, la sosirea la castel, eu trebuie să par răvăşită, epuizată şi cu inima frântă. N-o să pot purta hainele astea. Eu şi Brenda vom şifona şi murdări rochia mea veche de bal, cea pe care o purtam când ne-am cunoscut. O să mă şi ciufulesc. Trebuie să las impresia că am fost tratată ca o prizonieră tot drumul. Nu pot să călăresc pe Ebony – o vom înlocui cu unul dintre caii de povară. Se uită la Jessup. Cum contesa nu intră la grajduri, dacă Thomas o ţine pe Ebony în spate, până când puteţi duce caii la adăpost, va fi în ordine, dar va trebui să facem schimbul cât mai aproape de castel, căci lui Ebony n-o să-i placă să fie despărţită de Hercule. În plus, va trebui să mă legaţi de şaua calului de povară.

Dominic se încruntă.

— Nu cred că trebuie să mergem atât de departe.

— Ba da, trebuie. Dacă mama ta mă va vedea când mă ridici din şa arătând ca un prizonier şi cu mâinile legate, va presupune că aşa m-ai tratat tot timpul – ceea ce înseamnă, va deduce ea, că, la un moment dat, am încercat să scap. Trebuie să creadă că am încercat, dar n-am reuşit.

Privirea lui Dominic se întunecă, dar Mulley se oferi săritor:

— Am nişte cânepă în bagaj, dar mi-e teamă că vă va înroşi încheieturile, coniţă.

— Perfect. Încheieturile mi se vor vindeca, şi oricum va fi doar pentru câţiva kilometri. Înainte ca Dominic să poată obiecta, ea îi dădu înainte: Va trebui să ascundem bagajele mele şi cutia pentru pălării. Contesa va fi chiar mai mulţumită dacă apar doar cu hainele de pe mine.

— Cu bagajele va fi destul de uşor, şi vom putea

acoperi cutia pentru pălării cu o pătură de-a cailor, să pară ca un pachet, se oferi Brenda.

— Excelent. Angelica se uită la Griswold şi Mulley. Acum, mai trebuie să decidem două lucruri. Primul, cine de la castel merită încrederea noastră, ca să le spunem adevărul?

— Toţi, replică Dominic în aprobarea generală. Nu poţi şti când te nimereşti într-o situaţie în care să ai nevoie de ajutorul vreunui membru al clanului care să ştie ce se petrece. Clanurile funcţionează cel mai bine atunci când lucrează împreună.

Stabiliră ca toată lumea să fie informată de şaradă. Dominic le spuse celorlalţi să răspândească vorba în secret.

— Ultimul lucru pe care trebuie să-l decidem, zise Angelica, este unde voi fi ţinută în castel. Ar fi de preferat o încăpere la care contesa să nu aibă acces prea uşor.

— Nu în temniţele de la subsol, se încruntă Dominic.

— Ce ziceţi de camera de la poalele turnului estic? Mulley se uită la stăpânul său. Cea spre care coboară o scară secretă de la camera domniei voastre. Nu este nimic în ea în afară de nişte mobilă veche.

— Şi un pat şubred. Dominic îşi îndreptă trupul. Da, va fi foarte bine aşa.

„O scară secretă, cât de potrivit.” Cuvintele o ardeau pe buze pe Angelica, dar şi le înghiţi.

— Atunci, e în ordine. Se uită în jur, la farfuriile goale. A venit vremea să punem în aplicare mica noastră şaradă. Îşi strânse poalele şi dădu să se ridice.

— Nu… aşteptaţi. Brenda le făcu semn şi ei şi lui Dominic. A mai rămas un lucru de lămurit. Ei bine, două… Băieţii.

Dominic nu înjură, dar nici nu lipsi mult, după felul în care strânse din dinţi.

— Nu vreau să vadă nici măcar un minut din şarada jucată de mine şi de domnişoara Cynster. Vocea îi era de gheaţă şi privirea la fel. Nu vreau să mă vadă comportându-mă astfel. Se uită la Angelica. Şi nu vreau să

te vadă nici pe tine comportându-te astfel.

— Sigur că nu, rosti ea cu fermitate în timp ce arunca în jur o privire disperată după ajutor.

Brenda făcu o grimasă.

— Aţi fost plecat mai multe săptămâni, aşa că, de îndată ce paznicii de la intrare vă vor anunţa venirea, cei doi ştrengari vor fi acolo, aşteptând să intrăm…

— Nu, nu vor fi, ripostă Jessup. În zile ca astea, ei sunt afară, cu Scanlon. O să mă duc să-i întâlnesc înainte să ajungă la castel. Ce să le zic?

— Oreion, spuse Angelica. Când ceilalţi se uitară uimiţi la ea, continuă netulburată: Oreion, pojar, vreo boală contagioasă a copilăriei. Spune-le că seniorul a adus în vizită un prieten care are o boală din asta, şi, ca să nu se molipsească, băieţii vor trebui să stea în camerele lor în următoarele zile, până trece pericolul. Pot ieşi afară, cum o fac de obicei, dar nu au voie să între în donjon. Îl privi întrebător pe Dominic. Va fi de ajuns?

El ridică din umeri.

— Va trebui. Se uită la Jessup. Spune-le că o să vin diseară să-i văd şi le voi explica. Primind un răspuns afirmativ din partea rândaşului, îşi plimbă privirea de jur împrejur. Mai e şi altceva?

Toată lumea tăcu, adâncită în gânduri, dar apoi clătinară cu toţii din cap.

— În cazul ăsta – Dominic se ridică şi îşi întinse mâna spre Angelica –, haideţi să pornim spre castel.

Stăpânindu-şi un fior, ea zâmbi şi îşi puse mâna într-a lui. Ieşiră împreună din încăpere.

*

Se opriră lângă un cătun numit Tomich.

Dominic descălecă şi veni să o ajute pe Angelica să coboare de pe cal.

— La o sută de metri mai încolo ne văd paznicii de la poartă.

— N-o să-mi ia mult să mă schimb.

— Mergi în partea aia, zise el arătând spre sud. Sunt mai puţine şanse să te observe cineva.

Ea îi întinse cravaşa şi mănuşile, îşi desfăcu pălăria şi i-o dădu şi pe aceea, apoi se uită spre Brenda, care scormonea prin bagaje în căutarea rochiei de bal şi a şalului.

— O să încep să mă dezbrac.

Se întoarse şi-şi croi drum printre copacii de la marginea aleii; aceştia erau atât de deşi, încât o apărau de orice fel de priviri curioase. Ar fi fost jenant să se rătăcească; ajunse la un mic luminiş, unde se opri şi începu să-şi desfacă nasturii rochiei.

Tocmai îşi dăduse fusta jos şi o atârna pe o cracă când auzi paşi în spatele ei.

— Mulţumesc.

Spre surpriza ei, nu Brenda îi adusese rochia, ci Dominic, care se oprise la câţiva paşi distanţă, cu chipul împietrit. Îi întinse pumnul strâns, apoi desfăcu degetele. Rochia ei şifonată alunecă şi rămase atârnată de degetul lui mare, dimpreună cu şalul la fel de şifonat. Când ea clipi nedumerită, el îi spuse:

— Brenda a zis că trebuie să fie şifonată.

Angelica aprobă din cap.

— Aşa e. Întinse mâna şi îşi salvă biata rochie, ridicând-o. E… e foarte bine şifonată.

Nu i-o mai dădu înapoi, ci o agăţă pe o cracă din apropiere. Se apucă din nou să-şi desfacă nasturii de la bluză, prefăcându-se că nu bagă de seamă că el se uita la picioarele ei îmbrăcate acum doar în ciorapi şi cizme; cămăşuţa ajungea doar până la câţiva centimetri deasupra jartierelor, aşa că o parte din piele îi era descoperită… Se întrebă dacă spectacolul avea şanse să-i mai îmbunătăţească starea de spirit cam morocănoasă.

El nu făcu însă niciun comentariu.

— Ţine. Îi întinse cămăşuţa şi îi făcu semn spre jachetă şi fustă. Poţi să le iei şi pe acestea, dar niciuna nu

are nevoie să fie şifonată.

Dominic îşi subţie buzele, dar îi adună hainele şi le puse pe braţ.

Ea îşi puse rochia, îşi aranjă corsetul, se întinse după şal şi apoi se îndreptă spre el. Întorcându-se cu spatele, îl rugă:

— Poţi să-mi legi tu şireturile?

După câteva secunde, simţi prima strânsoare.

— Sunt de acord cu treaba asta doar pentru că nu am altă soluţie. Cuvintele ajunseră până la ea joase, şoptite, frustrate, dar şi foarte hotărâte. Dar asta nu înseamnă că aprob sau că nu sunt… supărat. Niciodată în viaţa mea nu am avut pe cineva care să însemne la fel de mult precum clanul pentru mine. Tu eşti aceea. Să trebuiască să aleg între tine şi clan…

— Nu trebuie să alegi. În calitate de viitoare contesă, eu mă consider parte a clanului şi voi face tot ce e necesar pentru a-i asigura bunăstarea. Asta reprezintă clanul, nu-i aşa?

O clipă se lăsă tăcerea, apoi el trase din nou de şireturi.

— Nu te merit.

Cu inima plină de iubire, ea zâmbi.

— De fapt, mă meriţi, doar că încă nu ţi-ai dat seama de asta.

— Oricum ar fi, deşi în timpul acestei şarade sigur că vor fi momente în care va trebui să fac cum spui tu, tot mă voi strădui să fii în siguranţă.

— Ştiu că o vei face, nici nu mă aştept la altceva din partea ta.

— Măcar suntem de acord asupra unui aspect. El termină de tras şireturile şi începu să le lege. Ştiu că trebuie să am încredere în ceea ce faci, dar… Făcu o pauză, oprindu-se din legat, iar ea îl auzi inspirând adânc. M-ar ajuta mult dacă mi-ai promite că, de îndată ce vrei să renunţi, de îndată ce te-a speriat sau deranjat ceva prea mult ca să poţi continua, îmi vei spune.

Îi legă toate şireturile şi le dădu drumul. Angelica se întoarse spre el, îi privi chipul, o mască impasibilă, impenetrabilă, dar ochii cenuşii ca furtuna îi aparţineau bărbatului adevărat, care o iubea,

— Îţi promit. Dacă lucrurile merg prea rău, o să-ţi spun.

Dominic răsuflă oarecum uşurat.

— Îţi mulţumesc. Mai e însă un lucru. Când ea ridică din sprâncene, el adăugă: Nu te pot proteja dacă stau în spatele tău.

Ea îi studie ochii, reflectând la semnificaţia vorbelor auzite. Fiindcă negocierea era cheia, spuse într-un final:

— Poţi să te pui în faţa mea, însă doar dacă nu există altă soluţie. Nicio altă opţiune. De acord?

El îi susţinu privirea preţ de o clipă îndelungată, apoi aprobă scurt din cap.

— De acord.

Trăsăturile nu i se relaxară nici măcar un pic, dar se dădu în lături şi îi făcu semn să o pornească printre copaci.

Cinci minute mai târziu, învelită într-o pătură aspră de lână pe care o găsise Jessup, cu gluga trasă mult peste faţă şi încălţată cu pantofi de bal în loc de cizme, Angelica se instala în şaua ei de damă pusă, de data asta, pe cel mai bătrân cal de povară, având mâinile legate cât mai larg posibil.

De sub glugă i se iţeau câteva şuviţe de păr; ea şi Brenda murdăriseră rochia ici şi colo cu pământ şi o pătaseră cu iarbă.

Ochii i se opriră pe spatele lat al lui Dominic. Seniorul ei îi ghida calul de povară pe ultima porţiune a călătoriei, spre bătălia pentru a obţine pocalul din ghearele dragonului care îl furase, ţinând ostatici şi castelul şi oamenii.

Capitolul 17

Castelul era mult mai mare decât îşi închipuise ea.

Zări întâi crenelurile donjonului, apoi aleea o coti spre nord, iar dintre arbori se ivi poarta masivă, flancată de două turnuri cilindrice, între ele aflându-se uriaşul pod cu lanţuri, în momentul acela coborât.

Norii se mai risipiseră, permiţând câtorva raze de soare să răzbească până la castel. Cu cât înaintau, cu atât vedea mai mult din fortăreaţă, admirând uimită zidurile imense din piatră cenuşie care emanau o senzaţie de permanenţă solidă. Castelul îi amintea de stăpânul lui – mare, de neclintit, pe care te puteai baza când venea vorba de siguranţă.

Era deopotrivă încântată şi agitată, cuprinsă de fiori la gândul că, asemenea lui Dominic, şi castelul avea să-i aparţină.

De la depărtare se auzi un salut. Dominic ridică mâna în semn de recunoaştere.

Îi spusese că uriaşul castel se afla pe o insulă şi că era accesibil dinspre malul sudic al lacului prin intermediul unei insule mai mici. Ea îşi coborî privirea şi văzu cum lumina soarelui învelea poalele zidului.

— Podul cu lanţuri funcţionează?

— Da, răspunse el fără să se întoarcă. Dar îl ridicăm foarte rar. Noaptea, închidem barierele-ghilotină.

Gândindu-se la şarada lor, se ghemui pe cal şi se sili să pară abătută, dar continuă să studieze totul de sub glugă.

Zece minute mai târziu, ajunseră pe malul lacului şi trecură podul de lemn spre insula mică, tropotul copitelor răsunând puternic pe deasupra apei. Având forma unei luni în creştere şi aflată la poalele castelului, insuliţa era acoperită de iarbă, multe tufişuri mărunte şi câţiva copaci izolaţi. Podul dinspre mal permitea accesul spre latura estică, în vreme ce podul cu Lanţuri se afla în partea vestică, obligând pe oricine dorea să între în castel să parcurgă toată lungimea insulei mai mici în plină vedere dinspre ziduri.

În vreme ce ei făceau exact asta, ea studie insula pe care se înălţa fortăreaţa. Mult mai mare decât cealaltă, aparent bogat împădurită, avea formă ovală, cu castelul în centru. Zidurile acestuia se ridicau direct pe mal, lăsând loc pentru nişte pâlcuri de copaci de-o parte şi de alta. Latura sălbatică a Scoţiei se întindea până la porţile castelului, lucru subliniat şi de fundalul maiestuos asigurat de munţii cu crestele lor sure şi cu pantele mai joase pline de păduri şi vegetaţie.

Înconjurat de măreţia primitivă a Scoţiei, castelul se afla în mijlocul celui mai romantic peisaj pe care-l văzuse Angelica vreodată.

Din câte îşi putea da seama, acestea nu erau singurele insule ale lacului. De când se abătuseră de la drumul principal, cu câţiva kilometri în urmă, nu văzuse locuitori, fie ei oameni sau animale.

Se apropiau de podul cu lanţuri. Dominic se uită la ea atent.

— Eşti gata?

De sub gluga trasă peste ochi, ea îi aruncă un zâmbet şi îşi ridică sfidătoare bărbia, fără a renunţa însă la postura umilă.

— Dă-i drumul!

El îi susţinu privirea preţ de o clipă, apoi se întoarse spre castel. Câteva secunde mai târziu, copitele lui Hercule tropăiau pe scândurile podului cu lanţuri, urmat de calul de povară care o purta spre noua ei viaţă. Când ajunse sub arcada porţii îşi reprimă un fior, o premoniţie pe care nu o înţelegea.

Ieşiră de sub poartă direct în lumina soarelui care scălda curtea interioară. Dominic nu mai fusese niciodată atât de agitat, parcă pregătit pentru bătălie, la întoarcerea acasă. Cu toate astea, sunetele şi mirosurile familiare îl întâmpinară ca de fiecare dată; chipuri cunoscute se adunară în jurul lui, vesele şi fericite, toate mulţumite să-l vadă acasă. Îl îmboldi pe Hercule să traverseze curtea spre donjon.

Încercă să zâmbească şi să salute ca răspuns, dar, înainte să fi parcurs jumătate din traseu, veselia se domoli, căci oamenii văzuseră nefericita siluetă legată de şaua calului pe care îl ducea păstru. Expresiile oamenilor deveniră la început curioase, nedumerite, întrebătoare.

Lăsându-i pe ceilalţi să ofere răspunsurile, rezistă impulsului de a se întoarce să se uite la Angelica şi călări până la trepte, descălecă şi îi dădu hăţurile lui Hercule unui argat care sosi în goană.

Cu chipul aspru, se uită spre terasa unde, chiar în acea clipă, mama lui ieşea grăbită prin uşile duble. Se opri cu foşnet de fuste chiar în capul treptelor şi se holbă uluită la captivă.

Dominic o coborî pe Angelica din şa şi îi şopti:

— Uite-o, ea e, cea din capul scărilor.

O puse cu picioarele pe pământ şi îi dădu drumul.

Ea se poticni – juca teatru –, apoi se redresă cu un suspin sfâşietor şi se uită sălbatic în jur, de parcă s-ar fi gândit să fugă.

El strânse din dinţi, puse o mână pe spatele ei şi o îndrumă spre trepte.

Ea se poticni din nou, de parcă el ar fi împins-o, şi îşi pierdu echilibrul.

Dominic o apucă de cot, dar trebui să strângă mai tare, fiindcă ea se zbătu să scape. Nu era nevoie să mimeze iritarea, aşa că se răsti la ea:

— Încetează, femeie fără minte!

O împinse spre scări, apoi fu nevoit să o ridice în timp ce ea se prefăcea că se opune, dezvăluindu-şi mâinile legate cui voia să le vadă. Ca urmare a agitaţiei ei, mantaua se desfăcu, arătând lumii rochia ei murdară.

Angelica îl avertizase că era o actriţă desăvârşită, dar el nu-şi dăduse seama până acum cât de bună era. Aproape că începuse şi el să creadă… ceea ce îl ajută mult să-i urmeze exemplul.

Dintr-o mişcare, o ridică pe terasă. Surprinsă, ea se împiedică, oprindu-se fix în faţa mamei lui.

— Ai vrut să fie răpită una dintre surorile Cynster şi să ţi-o aduc aici, rosti el. Permite-mi să ţi-o prezint pe domnişoara Angelica Cynster.

Mirabelle o fixă cu privirea pe nou-venită, care încă avea chipul acoperit de glugă.

— Chiar aşa? Îmi permiţi să verific…

Apucă gluga cu ambele mâini şi i-o dădu jos.

Angelica se smiorcăi, apoi îşi înălţă fruntea, dezvăluind un chip brăzdat de lacrimi, teribil de înfricoşat. Se uită uluită la Mirabelle.

Ochii acesteia se măriră. O studie rapid cu privirea pe Angelica, observă rochia murdară, încheieturile legate, chipul, ochii. Zâmbi larg.

— Doamnei Chiar ai făcut-o!

Zâmbetul ei îi provocă instantaneu greaţă lui Dominic.

Angelica se aruncă asupra lui Mirabelle, îi apucă mâna şi o imploră:

— Doamna mea! Contesă! Trebuie să-l convingeţi! Să revină cu picioarele pe pământ. Mimă o reverenţă stângace, continuând să joace rolul demoazelei disperate. Trebuie să-i spuneţi să-mi dea drumul!

Vocea ei slăbită sugera că îndurase orori în timpul călătoriei şi că mai avea puţin şi leşina de atât efort.

Dominic se mişcă, iar ea se feri speriată de el; strângând din dinţi, păşi în spatele ei, o apucă de coate şi o trase de lângă mama lui.

— Nu înţelegi, drăguţo. O ţinu în faţa lui şi continuă cu voce aspră şi cinică: Contesa este motivul pentru care te afli aici.

O întoarse şi o împinse spre întunericul holului din donjon. Ignorând complet publicul fascinat de scenă, porni şi el după ea.

Încântată şi avidă de informaţii, mama lui se grăbi în urma lor.

— E chiar Angelica Cynster!

— În carne şi oase!

Dominic se întinse după captiva lui, care se clătina în

prag, şi o înghionti. Ea intră în hol şi se opri în mijlocul încăperii largi şi înalte de la intrare, unde se învârti aparent neajutorată, de parcă ar fi căutat pe unde să scape.

Neştiind ce avea ea de gând să facă în continuare, el o apucă de braţ şi o susţinu.

— Angelica Cynster, a treia fiică a lui Lady Celia Cynster. Răpită, adusă aici şi acum plimbată prin faţa ta – aşa cum ai cerut.

Angelica se holba cu gura deschisă mai întâi la el, apoi la mama lui. Dintr-odată, în ochii ei îngroziţi apăru primul semn al înţelegerii.

— Ce…? Tu ai fost…? După o clipă, se retrase şi mai mult, cu ochii în lacrimi şi izbucni: Dar… de ce?

Zâmbetul răzbunător al lui Mirabelle se adânci, iar ochii ei sclipiră răutăcioşi.

— Cât despre asta… vei afla destul de curând!

Dominic o trase pe Angelica şi mai departe de mama lui, plasându-se între ele două.

— Eu mi-am îndeplinit partea mea din înţelegere. Acum, unde e pocalul?

Cu ochii aţintiţi spre Angelica, Mirabelle îşi schimonosi chipul într-o expresie triumfătoare. Se uită la ea preţ de câteva minute, apoi îşi întoarse privirea spre el. După câteva clipe, murmură:

— Chiar nu credeam că ai s-o faci, că o să fii în stare.

— În mod evident, te-ai înşelat. Pocalul?

— Nu fi aşa de grăbit. M-ai luat prin surprindere, am nevoie de un pic de timp, ca să mă conving că totul e real şi să-mi dau seama de implicaţii. Şi – privirea i se îndreptă spre Angelica – să-mi savurez victoria.

— Nu asta ne-a fost înţelegerea.

— N-am zis nicio clipă că-ţi voi da pocalul de îndată ce mi-o aduci pe una dintre fiicele Celiei, se răsti Mirabelle. Îmi vei acorda o zi sau două ca să-mi confirm şi apoi să-mi savurez răzbunarea. Dumnezeu ştie, am aşteptat destul asta, iar tu îţi vei primi preţiosul pocal în timp util. Se întoarse spre Angelica şi îi făcu semn: Vino cu mine, copilă!

— Nu! Dominic o ţinu pe Angelica unde era, pe jumătate în spatele lui. Până când îmi vei preda pocalul, domnişoara Cynster va rămâne sub controlul meu. Nu cred că ai vrea să încerce să scape sau să dispară în vreun fel, nu după tot ce-am fost nevoit să fac ca s-o aduc aici.

Mirabelle îşi încleştă maxilarele, iar ochii ei sclipiră furioşi. Fără vreun alt cuvânt, se răsuci pe călcâie şi porni spre uşa care dădea către tumul nordic.

Odată ce o văzu că dispare, el înjură în barbă.

— Doar nu ţi-ai imaginat că o să cedeze chiar aşa, îi şopti Angelica din spatele lui.

— Am tot sperat că, dacă te va vedea, va fi cuprinsă de o asemenea încântare, încât mi-l va da fără să se gândească.

— Răbdare! Trebuie să jucăm o vreme după cum vrea diavolul, aşa că hai şi arată-mi camera aia unde vrei să mă ţii.

El îşi înghiţi un nou blestem, apoi respiră adânc, o apucă de braţ şi o conduse, cu mai puţină forţă, spre sala mare.

În apartamentul ei temporar de la baza turnului de est, Angelica fu mulţumită să descopere câteva ferestre mici, amplasate sus pe ziduri, precum şi un şemineu, chiar dacă nefolosit în acel moment. Studiind încăperea, încercă să descopere uşa spre scara secretă, în vreme ce Dominic, într-o dispoziţie care amintea de un urs în lanţuri, răcnea ordine la Griswold şi Mulley, care apăruseră cu bagajele ei; Brenda îi ascunsese deja cutia cu pălării.

— Trimite-i pe John şi pe doamna Mack încoace, zise Dominic în cele din urmă, şi aranjează să fie păzit coridorul, în caz că doamna contesă decide să o caute pe domnişoara Cynster.

— Prea bine, milord! Mulley se înclină şi plecă să îndeplinească ordinele.

— O să mă asigur că totul este în ordine la etaj, milord. Griswold ieşi şi el după ce făcu o plecăciune.

Dominic privi de jur împrejur.

— O să facem o tevatură întreagă cu amenajarea camerei pentru tine, dar, în realitate, o să stai în apartamentul meu.

— Unde e scara secretă?

— Acolo. Îşi croi drum pe lângă mai multe obstacole. Vom lăsa toate astea aici, ca să semene mai mult cu o temniţă. Când ea i se alătură lângă peretele exterior, Dominic îi spuse: Dă-mi mâna. O apucă de degete şi i le ghidă spre o adâncitură mică din piatră, unde apăsă.

Clic. O parte a zidului din piatră ieşi în afară preţ de un centimetru. Îi dădu drumul şi îi arătă cum să tragă cu degetele, apoi îi făcu semn să încerce; se aştepta ca ea să nu poată mişca o asemenea greutate, însă Angelica trase şi descoperi că uşa secretă era extrem de bine echilibrată, uşor de deschis, doar că balamalele scârţâiau îngrozitor.

Uşa se deschise în spatele lor, iar în cameră îşi făcură apariţia o femeie mai în vârstă, cu părul cărunt strâns într-un coc sever, şi un bărbat îmbrăcat simplu, mai mare cu vreo câţiva ani decât Dominic.

— Doamne sfinte! Femeia făcu o reverenţă şi se strâmbă. O să trimit imediat pe un băiat cu nişte ulei ca să rezolve problema.

Aruncă o privire interesată, dar primitoare spre Angelica, apoi îşi salută cu un zâmbet stăpânul.

— Bine aţi venit acasă, milord, este o plăcere să vă avem din nou aici.

— Într-adevăr.

Bărbatul se uită la Angelica şi execută o plecăciune elegantă, după care îşi îndreptă privirea întrebătoare spre Dominic.

— Aţi dorit să vorbiţi cu noi, milord?

Contele le-o prezentă intendentei sale şi valetului său ca pe viitoarea lui mireasă – o dezvăluire care îi încântă şi, bineînţeles, îi făcu şi mai curioşi. Angelica le răspunse cu zâmbete şi înclinări politicoase din cap, dar îl lăsă pe Dominic să explice înşelătoria, mulţumindu-se să studieze reacţiile doamnei Mack şi ale lui Erskine.

După felul în care cei doi se purtau cu Dominic, deduse că îl ştiau de-o viaţă. Ca şi ceilalţi, îşi arătară imediat susţinerea.

Mai liniştită, privi spre scări. Ascultând cu jumătate de ureche discuţia care continua şi ordinele lui Dominic cu privire la confortul lui, zâmbi în sinea ei. Crezuse că era pregătită pentru impresia pe care avea să i-o lase căminul lui, dar imaginaţia ei, destul de bogată de obicei, nu se ridicase la nivelul realităţii. Castelul era impresionant, însă donjonul era magnific. Tavanele înalte, arcadele pline de graţie, piatra sculptată, toate se potriveau foarte bine cu simplitatea solidă a zidurilor de piatră. Geamurile din încăperile pe care le văzuse erau alcătuite din panouri romboidale de sticlă cu margini din plumb şi flancate de draperii grele din catifea.

Având în vedere atitudinea vrăjitoarei cu inimă neagră şi privire de gheaţă pe care tocmai o întâlnise, i se părea un adevărat miracol să vadă că interiorul donjonului emana căldură şi confort, siguranţă şi, mai presus de toate, pace, de parcă toate aceste calităţi ar fi fost zidite în piatră. Bunica lui Dominic decorase casa din Edinburgh; Angelica bănuia că influenţa ei încă se mai făcea simţită, chiar domina aici. O influenţă care se dovedise a fi suficient de puternică pentru a face faţă întunecimii emanate de Mirabelle.

Se socotise pregătită să o întâlnească pe mama lui Dominic, dar avusese un şoc atunci când se uitase pentru prima dată în ochii femeii. Una era să crezi că ştii, alta era să ştii cu adevărat.

Mirabelle avea idei şi gânduri nebune, dar asta nu însemna că nu era inteligentă, vicleană şi calculată. Dominic o avertizase pe Angelica şi avusese dreptate; şarada lor nu avea să fie deloc uşor de dus la bun sfârşit, cel puţin nu atât de uşor pe cât sperase.

— O să trimit nişte fete să pregătească patul şi să aranjeze totul, cel puţin ca să pară că locuiţi aici. Doamna Mack o privi pe Angelica. Asta dacă nu vă deranjează,

domnişoară.

— Până la cină, o să-i arat domnişoarei Cynster locurile, zise Dominic.

— În ceea ce priveşte cina, se interesă Erskine, vreţi s-o mutăm mai încolo?

Seniorul nu răspunse, aşa că Angelica întrebă:

— La ce oră cinaţi, de regulă, când lordul se află la castel?

— La ora şase, milady, răspunse doamna Mack.

Angelica se uită la Dominic.

— Cred că ar fi mai bine să nu schimbaţi programul. Nu are niciun rost să respectăm orele din înalta societate doar pentru că sunt eu aici.

— Aşadar, cinăm la ora şase, stabili el.

— Mulţumesc, milord. Milady.

Cu o reverenţă şi o plecăciune, doamna Mack şi Erskine se retraseră.

Dominic se întoarse spre Angelica. Ea zâmbi şi arătă spre uşa secretă.

— De ce nu îmi arăţi unde duce scara asta?

O luă de mână şi, deschizând uşa pe de-a întregul, o conduse în sus pe scări.

*

La câteva minute după ce gongul pentru cină amuţi, Dominic conduse o Angelică aparent plânsă şi înspăimântată în sala mare. O îndrumă vizavi de Mirabelle, care era aşezată la locul ei obişnuit, în dreapta lui. Trase scaunul – mai mic decât celelalte – şi o împinse să se aşeze.

— Şezi!

Cu o privire speriată, ea se prăbuşi în scaun, de parcă i-ar fi cedat picioarele; a naibii femeie, avea nişte talente actoriceşti incredibile!

Cu maxilarele strânse, el se trânti pe propriul scaun. Nu se uită în jur după chipurile cunoscute adunate în jurul meselor, în schimb, îşi privi îmbufnat farfuria, în vreme ce

valeţii aduceau supa.

Emoţia din spatele bosumflării sale era reală, deşi se îndoia că mama sa putea ghici că motivul era necesitatea de a o prezenta în faţa oamenilor săi pe Angelica pe post de fiinţă slabă, plângăcioasă şi aproape isterică, şi pe deasupra şi captiva sa. Şi, la naiba, femeia ştia să joace teatru.

Fiecare secundă din această şaradă publică îi măcina sufletul, dar trebuia să reziste. Ea avea nevoie de susţinerea lui, nu de ezitările lui.

Din fericire, dispoziţia lui sumbră se potrivea cu cea pe care trebuia să o afişeze în faţa mamei sale. Ea nu avea să creadă niciodată că se bucura de situaţie, dar ar fi putut crede – şi, până acum, se părea că înghiţise momeala – că fusese forţat până la limita disperării şi cedase cererilor ei, iar acum stătea negru de supărare, plângându-şi onoarea pierdută.

Prea bine.

Puse jos lingura de supă, duse şervetul la buze şi se uită spre Angelica.

Aceasta stătea adusă de spate, aplecată peste farfuria ei, părând chiar mai firavă şi mai demnă de milă decât înainte. Cu ochii mari, arunca priviri furişe prin încăpere, amestecând mereu în supă, din care dacă luase două înghiţituri. Cealaltă mână era încleştată pe şervetul din poală.

Dacă nu ar fi ştiut cum stăteau lucrurile…

— În care celulă ai pus-o?

Angelica tresări la auzul întrebării lui Mirabelle şi dădu drumul lingurii cu zgomot. Îşi încleştă ambele mâini pe şervet şi privi fix castronul cu supă.

Încet, Dominic se întoarse şi observă bucuria rece de pe chipul mamei sale, care se uita la Angelica; mai avea puţin şi saliva.

— O ţin în depozitul de sub turnul meu.

Mirabelle nu ştia de scara secretă.

— Dar de ce nu în temniţă? Nivelurile cele mai de jos

sunt reci, umede şi întunecoase – perfecte pentru ea.

— Nu. După cum am spus şi mai înainte, după câte a trebuit să fac pentru a o aduce aici, nu vreau să scape înainte ca tu să te simţi răzbunată în mod corespunzător. O s-o ţin acolo unde o pot controla, destul de aproape pentru ca eu şi personalul să aflăm dacă fuge.

Pe chipul odinioară frumos al mamei sale se aşternu o expresie încăpăţânată. Ea îi cercetă chipul, apoi îşi miji privirea.

— Cred că ai dreptate să fii atât de grijuliu. Poate că ar trebui s-o legi, ca să nu poată scăpa cu niciun chip.

— Nu.

Buzele lui Mirabelle se subţiară.

— Măcar priponeşte-o. Doar e prizonieră, nu-i aşa?

Rezistând impulsului de a se uita spre Angelica, el îşi coborî vocea şi continuă pe un ton ameninţător:

— Eu sunt stăpânul aici. Chiar îţi imaginezi vreo clipă că ar putea ajunge afară fără ca nimeni să n-o oprească?

Sigur, dacă se gândea bine, mireasa lui era în stare de o astfel de faptă îndrăzneaţă, cu atât mai mult cu cât restul mesenilor ascultau atenţi, dornici să vadă ce urma să se întâmple. Ceea ce însemna că Mulley, Jessup şi ceilalţi răspândiseră deja vorba bine de tot, astfel încât, dacă Angelica s-ar fi năpustit dintr-odată spre uşă, toată lumea ar fi rămas să se uite şi să aştepte următorul act al dramei.

Din fericire, Mirabelle nu acordase niciodată atenţie oamenilor săi; nici nu observă, nici nu simţi interesul lor. Astfel, ea fu cea care cedă în bătălia voinţelor. Pufnind, se lăsă pe spate, în vreme ce un valet îi luă farfuria.

— Prea bine, cum doreşti.

El se întoarse şi o studie pe Angelica, apoi adăugă parcă neatent către Mirabelle:

— Nu-ţi face griji. N-o să scape. Întâlni privirea verde-aurie a Angelicăi şi zări în treacăt urma unui zâmbet reflectat în ochii ei, ceea ce-i dădu forţa să proclame adevărul adevărat: Crede-mă, n-o să scape.

*

— Vrea să savureze victoria.

— Bineînţeles că asta vrea. Întinsă pe patul acum foarte deranjat al lui Dominic, Angelica îşi trase cearşaful peste piept şi se uită spre baldachin. Dar, la un moment dat, se va plictisi, atunci ne va da pocalul şi totul va fi bine. Ai aflat mai multe despre cum îşi imaginează ea că mă va distruge?

— Nu. Dominic se întoarse pe spate şi-şi ridică braţele deasupra capului.

După cină, o informase pe mama sa că Angelica nu era vrednică să stea în salon cu ea şi o trăsese pe captiva sa după el, spre camera din turn. Patul fusese făcut, iar pe o ladă fusese lăsată o lumânare aprinsă. Ea scotocise prin bagajele ei ascunse printre; lucrurile din cameră, scosese o carte şi declarase că avea ce face pentru câteva ore. El dorise să o conducă direct sus, pentru ca ea să-l aştepte în confortul camerei sale, dar ea insistase că era mai bine să rămână în camera de la baza turnului, măcar până când el îi vizita pe băieţi, ca nu cumva să apară Mirabelle.

Bântuit de imaginea vrăjitoarei celei rele din Albă ca Zăpada, Dominic încuiase uşa pe Angelica şi luase cheia la el când plecase să-i vadă pe Gavin şi Bryce.

— Ce fac băieţii? se interesă ea. Nu mi-ai spus.

— Sunt extaziaţi că m-am întors, dar, evident, nu prea fericiţi de restricţiile impuse.

— Presupun că, de regulă, se joacă prin donjon?

— Aşa este. O să respecte regulile o vreme – nu pot decât să sper că Mirabelle va decide în curând că eşti o fiinţă distrusă iremediabil.

Dominic tocmai se întorcea de la băieţi, când fusese încolţit de Mirabelle în hol. Părea ciudat de entuziasmată, iar ochii îi străluceau în întuneric. Venise să-l vadă ca să-i spună că voia să o invite pe Angelica, „această tânără distrusă”, să-şi petreacă dimineaţa cu ea. Mirabelle jurase să „o supravegheze” ca să se asigure că fata nu avea să

scape.

Intenţionase să refuze, dar apoi îşi amintise că Angelica ar fi vrut să profite de ocazie, aşa că dăduse din cap şi pornise spre camerele servitorilor ca să dispună aranjamentele necesare.

— Am vorbit cu Elspeth şi Brenda. Brenda te va conduce în salon şi va sta cu tine tot timpul. Dacă Mirabelle face orice prea ciudat, orice nu-ţi place, trebuie doar să te uiţi la Elspeth sau Brenda, iar una din ele va veni să mă anunţe.

Angelica se lăsă din nou pe spate şi zâmbi; cavalerul ei în armură strălucitoare tot se mai zărea din noroi.

— Nu te agita. Sunt sigură că asta va fi în avantajul nostru. Ţi-e clar că o domnişoară plângăcioasă şi sperioasă o va călca în curând pe nervi. Las-o în seama mea şi îţi garantez că aşa va fi. El pufni, dar nu protestă, ceea ce o făcu să zâmbească şi mai tare. Între timp… După părerea ei, avea nevoie să i se distragă atenţia, ca să-şi ia gândurile de la comportamentul mamei sale şi să poată dormi. Trebuie să recunoşti că jocul din seara asta a fost absolut strălucitor.

Răspunsul lui fu că mai pufni o dată.

Cu un zâmbet tot mai larg, se rostogoli pe o parte, se ridică şi se aşeză pe talia lui. La fel de goală ca şi el, îi exploră pieptul şi braţele şi îl privi în ochi.

Dominic făcu ochii mari.

— Ce mai e acum?

— Acum, domnule, e vremea să plăteşti taxă.

— În cazul acesta, doamnă, consideră-mă în întregime în serviciul tău.

Ea luă de bună afirmaţia lui şi, timp de o jumătate de oră, îi tot ceru să-şi respecte cuvântul.

Capitolul 18

— Povesteşte-mi cum a fost la primul tău bal.

Angelica se fâstâci.

— Pri… mul meu bal?

— Da. Aşezată într-un fotoliu la fereastră, în salon, Mirabelle dădea din mână cu nerăbdare. Primul tău bal, domnişoară – unde a fost, cu ce erai îmbrăcată, dacă ai dansat toate dansurile, tot ce poţi să-ţi aminteşti.

Încercând să-şi găsească o poziţie mai bună pe scaunul incomod, cu spătar drept, pe care Mirabelle insistase să o aşeze, pus în faţa ferestrei şi a fotoliului, ca şi cum ar fi fost o slujnică la angajare, Angelica se încruntă:

— Adică balul meu de debutantă?

Deşi teoretic era considerat a fi primul ei bal, nu fusese cel dintâi la care participase.

— Da, acela. Cel mare.

— Ei bine… degetele ei mototoleau un fald al rochiei terne pe care Mirabelle i-o comandase în acea dimineaţă, iar în cealaltă mână strângea spasmodic o batistă. Toate balurile sunt mari, sigur, dar acela… s-a ţinut la St. Ives House – reşedinţa din Londra a vărului meu, Devil Cynster, duce de St. Ives. Soţia lui, ducesa Honoria, era gazdă împreună cu mama mea.

— Sigur că da, murmură cealaltă cu ochi strălucitori. Angelica opri temătoare, însă Mirabelle gesticulă iritată, cu o grimasă pe faţă. Haide, fetiţo, dă-i înainte! Spune-mi mai multe.

Angelica înghiţi în sec.

— Păi, a fost mare, după cum spuneaţi. Se opri deodată, ca şi cam şi-ar fi amintit ceva ce uitase de mult. A venit multă lume, iar eu purtam o rochie albă din funigel de mătase pe satin alb, cu mici bobocei turcoaz de trandafir în jurul gâtului şi taliei, pe marginile tivului şi la mâneci.

Ce lady ar fi putut să-şi uite vreodată rochia ei de debutantă?

— Aveam în picioare pantofi de bal, tot turcoaz, o poşetuţă la fel şi trandafiraşi de aceeaşi culoare în păr, prinşi cu agrafe cu perle. Purtam şiragul de perle şi cerceii

bunicii mele şi o brăţară de perle, şi un inel pe care mi le dăduse tatăl meu.

Se opri, luă o gură de aer, apoi izbucni: Şi bineînţeles că am dansat toate dansurile.

Asta era ceva obligatoriu la un bal de debut.

— Cine a fost primul tău partener?

Impresionată de acurateţea informaţiilor pe care le primise tatăl lui Dominic, se smiorcăi sfâşietor:

— Înălţimea Sa, ducele de Grantham. Dumnezeule, trebuia să-l accept când am avut ocazia. Nu voi primi niciodată o ofertă mai bună, nu acum!

Înghiţindu-şi suspinele, îşi şterse ochii cu batista şi rămase cu capul aplecat. Pe sub sprâncene, o văzu pe Mirabelle cum o privea cu răceală.

— Încetează cu smiorcăiala! Povesteşte-mi acum despre surorile tale. Ce rochii au avut ele la balurile lor de debut?

Angelica reuşi să-şi amintească cât de cât, dar se simţi foarte uşurată când curiozitatea lui Mirabelle, deşi tot mai avidă, se mută la fraţii ei şi odraslele acestora, apoi la evenimentele mondene şi de acolo la bârfele de zi cu zi ale doamnelor din societate.

Putea răspunde la asemenea întrebări fără să se mai gândească înainte, dar, având în vedere că părea s-o fi convins pe Mirabelle în ceea ce priveşte identitatea sa, folosi orice pauză, orice ocazie să se mai vaiete şi să se răzvrătească împotriva sorţii, întorcând orice întrebare în favoarea ei, deplângând pierderea vieţii pe care o dusese, adică tocmai acea viaţă despre care mama lui Dominic era atât de chitită să afle totul.

Mirabelle era din ce în ce mai deranjată de lamentaţiile Angelicăi, astfel încât o concedie.

Tânăra femeie părăsi salonul sub supravegherea Brendei. Apucă să schimbe cu ea o privire plină de înţeles, dar nu spuse nimic în timp ce se întorceau spre camera-temniţă.

Gongul de prânz sună exact când ajunseră la uşă, aşa că se îndreptară spre salonul mare. Angelica intră din nou în rolul ei umil în momentul în care păşi în încăperea cavernoasă, permiţându-i Brendei, presupusa ei temniceră, să o mâne cu brutalitate spre scaunul ei.

Apăru şi seniorul, care o salută pe Brenda printr-o înclinare a capului şi se aşeză pe scaunul său.

— Cum a mers?

Angelica îşi reluă poziţia de ghiocel strivit. La un moment dar, Dominic îi aruncă o privire, apoi o întrebă pe mama sa:

— Şi, eşti mulţumită?

— Te felicit, spuse Mirabelle. Este, într-adevăr, Angelica Cynster. Oricum, ca să mă bucur pe deplin de răzbunarea mea, cred că mai am nevoie de nişte informaţii. Trebuie să mă mai gândesc în după-amiaza asta. Mâine am să mai stau o dată de vorbă cu ea.

Pe Angelica o trecură fiorii, şi, mai mult ca sigur, şi pe Dominic. Ce mai punea la cale mintea sucită a scorpiei? Apoi, dându-şi seama că o asemenea întrebare nu avea răspuns, îşi îndreptă atenţia spre sală şi oamenii care o populau.

Nimeni nu părea să dea mare atenţie celor trei de la masa mare… mai puţin doi băieţi mici care se aşezaseră în fundul sălii. Ochii lor mari şi rotunzi o fixau. Uitându-se pe sub gene, îi vedea cum o observă şi apoi vorbesc între ei, aruncându-i din când în când câte o privire.

Prânzul luă sfârşit. Discret, Angelica îşi aplecă fruntea şi murmură:

— Cred e mai bine să mă duc în camera mea,

El închise o clipă ochii, apoi îi deschise şi în uită cu blândeţe la ea. Apoi, ridică privirea şi o chemă pe Brenda cu o mişcare a capului. Sub supravegherea cameristei, prizoniera se ridică de pe scaun şi, ocolindu-l de departe pe Dominic, se îndreptă spre camera ei.

Ajunsă în siguranţă, se aruncă pe pat, deschise cartea lui Robertson şi se puse pe citit.

*

Două ore mai târziu, când Brenda trecu s-o întrebe dacă voia ceva, Angelica puse cartea deoparte şi declară:

— Prizonierilor le este îngăduit măcar să iasă la aer. Hai să ne plimbăm pe metereze.

Brenda încuviinţă cu voioşie şi o conduse prin labirintul de coridoare, tot mai departe de turnul nordic şi de vrăjitoarea care sălăşluia în el. Angelica aruncă o privire în bibliotecă, însă Dominic nu era înăuntru. Când ajunse la bucătărie, văzu că tot personalul îi zâmbea, făcea reverenţe şi plecăciuni, murmurând câte un „coniţă” ori un „m’lady”. Era clar că tot castelul, mai puţin Mirabelle, era la curent cu şarada lor.

Trebui să recunoască faptul că toate astea o făceau să se simtă foarte confortabil. Îl obligase pe Dominic să intre în rolul bărbatului violent, agresiv şi lipsit de onoare, şi nu-i plăcuse deloc, deşi era esenţial.

Brenda o conduse la meterezele de pe aripa sudică a castelului.

Nici chiar dacă doamnei i-ar intra o albină în bonetă şi se uită pe geamul dormitorului ei, tot nu ar putea să vă vadă aici.

— Bine. Urcând scările abrupte alături de Brenda, Angelica recunoscu: Tare bine e să stai drept, măcar puţin. Mă dor umerii de la cât am stat cocârjată.

— Eu nu ştiu cum reuşiţi, zău aşa. Camerista îi aruncă o privire plină de admiraţie. Chiar arătaţi ca o făptură slabă, fără şira spinării, care s-ar prăbuşi dacă doamna ar sufla spre dumneavoastră.

— Ei bine, să sperăm că doar asta o să vadă până când ne predă pocalul. Dar, după ce o va face, va afla foarte repede cât s-a înşelat, spuse Angelica făcând primul pas pe creneluri.

Apoi, se opri, îşi ridică braţele deasupra capului, le întinse în lateral şi inspiră adânc, savurând aroma pădurii şi

aerul tare şi răcoros. După aceea, o porni în plimbare de-a lungul zidurilor. Când se interesă despre lipsa personalului de serviciu, Brenda fi răspunse:

— Paznici sunt numai la poartă, doi bătrâni care nu fac decât să stea de veghe. Dacă se apropie cineva pe care nu-l cunosc, vin pe aici şi îl salută când ajunge pe pod.

Brenda scoase capul dincolo de ziduri.

Angelica se opri ca să privească printre două creneluri spre podul care ducea de pe malul lacului pe insula mai mică. Se afla chiar în dreptul locului unde stăteau. Măsură cu privirea cele două întinderi de apă, una care despărţea malul de insula mai mică şi cealaltă, care se afla între insulă şi castel.

— Am văzut destule castele la viaţa mea, şi ăsta e cel mai uşor de apărat. E posibil să traversezi înot?

— Posibil, dar dificil şi riscant.

Auziră zgomot de paşi şi se întoarseră. Angelica zâmbi când Dominic li se alătură.

El îi făcu Brendei un semn cu capul.

— Voi conduce eu însumi prizoniera înapoi în celula ei.

— Am înţeles, milord. Cu o reverenţă şi un rânjet, Brenda se îndreptă spre scări.

— Ce te-a adus aici? Plictiseala? vru el să ştie când rămaseră singuri.

— Nu atât asta, cât frustrarea. Se întoarse să privească peste acoperişurile numeroaselor clădiri din interiorul fortăreţei. Sunt atâtea de învăţat despre locul ăsta şi despre oamenii de aici, dar trebuie să mă abţin până când vom pune capăt acestei şarade.

— Din păcate, este adevărat.

Ridicând o mână pentru a-şi ţine laolaltă părul răvăşit de briza; uşoară, îl privi din nou.

— Un lucru aş fi vrut să verific – este cineva în tot acest castel care, rămânând loial clanului, să o simpatizeze şi pe mama ta? Pentru că, dacă există cineva din această categorie, ar trebui să fiu şi mai prudentă în prezenţa sa.

Dintr-odată făcu ochii mari şi nu-i mai acordă lui nicio

v atenţie.

— Ce căţei adorabili!

Dominic făcu un pas în faţa ei ca să oprească năvălirea, dar apoi se trase îndărăt, lăsându-i pe cei trei câini din rasa water spaniel să alerge în voie. Abia dacă se opriră puţin în dreptul lui, atât cât să le mângâie puţin capetele negre, apoi trecură mai departe, să o salute pe persoana cea nouă.

Angelica întinse mâinile către ei, îi ciufuli şi-i smotoci râzând în timp ce dulăii – dintre care fiecare ar fi putut s-o trântească la pământ – se zbenguiau în jurul ei.

— Sunt superbi. Ce rasă sunt?

— Water spaniel. Împingându-i înapoi, comandă: Şezi! Când, anevoie, se conformară, Dominic făcu prezentările. El este Gwarr, cel mai bătrân, el e Blass, iar doamna este Nudge[7] – din motive evidente.

Nudge se gudura deja pe la picioarele Angelicăi, privind-o cu adoraţie. Dominic nu văzuse niciodată câinii acceptând pe cineva atât de repede... dar el şi Angelica împărţeau patul, aşa că probabil că simţeau mirosul lui pe ea.

Stătu şi se uită cum ea vorbea cu fiecare câine, prezentându-se solemn şi spunându-i fiecăruia de mai multe ori pe nume. Avu o senzaţie de uşurare în piept, pe care o identifică drept fericire pură. Un zâmbet îi răsări pe buze. Apoi, îşi dădu seama unde se duceau câinii.

Se uită înapoi de-a lungul meterezelor. Două mogâldeţe se holbau de la o distanţă de vreo douăzeci de metri.

Gavin îi întâlni privirea.

— Ea e prietena ta de care nu putem să ne apropiem?

El încuviinţă din cap.

— Ea este domnişoara Cynster.

— Dar poţi să-mi spui Angelica, zise ea cu un zâmbet, mângâind câinii mai departe.

---

7 „Cicălitoarea" (n.red.)

Amândoi o priviră insistent, apoi cel care nu vorbise întrebă:

— De ce câinii pot să se apropie, dar noi nu?

— Deoarece câinii nu pot lua boli de la oameni, aşa cum oamenii nu pot lua boli de la câini, râse ea. Îmi pare rău, sper să putem să ne cunoaştem mai bine cât de curând.

Păreau să fi acceptat explicaţia.

Dominic se îndreptă spre ei. Stând în spatele lor, cu faţa către Angelica, trăsăturile feţei i se îmblânziră, exprimând mândrie şi o dragoste neţărmurită; puse câte o mână pe umerii fiecăruia.

— El e GAVIN.

Şopti ceva şi Gavin zâmbi fâstâcit, făcând o mică plecăciune.

— Iar el e Bryce.

Cel mai tânăr se aplecă mai vioi.

Mângâindu-le umerii, Dominic spuse:

— Acum, luaţi câinii. Am să vin deseară să vă citesc restul poveştii, bine?

Cu ochii la Angelica, băieţii dădură din cap. Dominic fluieră scurt, iar cei trei câini, spectatori interesaţi ai dialogului de mai devreme, îi urmară.

Îi urmări cu privirea în timp ce se îndepărtau pe metereze şi coborau scările în fugă. Angelica se apropie de el şi văzu cum ştrengarii se întreceau cu câinii prin curtea interioară.

— Au pus la cale asta, nu?

— Mai mult ca sigur.

— Sunt dulci, spuse ea zâmbind.

El o privi de sus.

— Niciodată să nu-i spui unui bărbat că e dulce. E ca o invitaţie să fie orice altceva.

Râse, apoi îl luă de braţ şi se îndreptară spre donjon.

*

— Mă întrebaseşi dacă ar fi cineva care s-o simpatizeze pe Mirabelle, zise Dominic pe când se vâra între aşternuturile patului său mare. Este doar unul singur care îmi trece prin minte: McAdie, bătrânul valet. Făcu o grimasă. L-am înlocuit după ce a murit tatăl meu. Dacă aş fi fost aici, l-aş fi înlocuit mai demult. E un om bun, dar ineficient. Din păcate, el n-a înţeles niciodată asta, aşa că nu sunt chiar preferatul lui, dar, neavând unde să se ducă, a rămas aici, bântuind coridoarele şi căutându-i nod în papură lui Erskine, succesorul lui. Evident, nu găseşte niciodată nimic, pentru că John îşi face treaba excelent.

— E cumva unul mai scund, rotunjor, cu părul cărunt ca o tonsură de călugăr, cu o haină lungă ca un cămeşoi?

— Întocmai. S-a apropiat de tine?

— Nu, dar am observat că mă priveşte cumva încurcat, acolo, în sala mare. Nu cred că m-a văzut vreodată plimbându-mă pe afară sau când nu-mi jucam rolul de ghiocel strivit.

Dominic reflectă o clipă, apoi spuse:

— El este, în fond, loial clanului, dar a fost mereu… îndatoritor, poate chiar puţin linguşitor la adresa lui Mirabelle, şi cred că toate astea s-au accentuat în ultimii ani. Oricum, nu prea iese din casă. Stă mai ales în zona rezervată personalului, aşa că nu-ţi va fi prea greu să-l ocoleşti.

— Aşa voi face. În tot cazul, acum, că ştiu mai multe despre el, am să mă asigur că nu va vedea altceva decât un ghiocel strivit.

El o trase în braţele sale.

— Nu prea mă omor după ghiocelul ăsta strivit. E… enervant. O sărută pe bărbie. Şi slab.

Angelica îşi apropie buzele de ale lui.

— Şi neajutorat?

— Şi asta.

— Mă rog, oricum, tu nu mă vei avea decât pe mine aşa cum sunt de fapt.

— E o promisiune?

Ea îi zâmbi.

— Să-ţi arăt.

Mulţumit, se lăsă pe spate.

*

Simţindu-se observată, Angelica se trezi din starea voluptuoasă de uitare în care o lăsase Dominic. În zorii zilei, el o iubise cu o patimă delicioasă, apoi se sculase să-şi vadă de treburile zilnice, lăsând-o vlăguită în patul său. Cum Mirabelle se trezea târziu, nu prea avea motive să-şi tulbure prea repede acea linişte plăcută.

Numai că… senzaţia ciudată nu-i dădea pace.

Era culcată pe spate, cu cuvertura până peste umeri. Ca să se convingă odată pentru totdeauna că nu era nimeni acolo, ridică pleoapele pentru o fracţiune de secundă – şi văzu două feţe cunoscute care o studiau solemn.

Clipind des, se uită la ei în timp ce se străduia să se ridice pe coate.

— Ăăă… bună dimineaţa.

— Bună dimineaţa, răspunseră ei politicos, în cor.

— N-ai gâtul umflat, o informă Gavin.

— Aşa că ne-am gândit că este în regulă să venim să vorbim cu tine, completă Bryce.

Îi trebui o clipă până să-şi dea seama că li se zisese că avea oreion.

— Ăăă… da, murmură ea. Sub cearşafuri, era goală. Rămânând înfăşurată în ele, se ridică şi se sprijini pe perne. Cu un gest al mâinii, îi pofti pe băieţi să se aşeze la capul patului, iar ei se executară îndată. Despre ce aţi vrea să vorbim?

— Cine eşti?

— De unde vii?

— De ce eşti aici?

— Şi de ce dormi în patul lui Dominic?

Ea studie feţele lor mici, pe care se citeau deja inteligenţa înmugurită şi şmecheria nativă. Decise că

mişcarea cea mai înţeleaptă ar fi fost să abordeze problema pieziş.

— Ca să răspund mai întâi la ultima întrebare, dorm în patul lui Dominic pentru că el şi cu mine ne vom căsători, ne-am hotărât deja, dar încă este un mare secret, iar patul ăsta e patul în care trebuie să doarmă contesa, soţia lui.

Gavin dădu din cap, apoi întrebă, mai degrabă ezitant:

— Dacă vei fi soţia lui Dominic, asta te va face mama noastră?

Pericol, pericol… le căută privirile. Ca şi la vărul ei mai mare, nu putea să citească nimic pe feţele lor netede, încă neformate, dar ochii lor… albastrul-deschis era mai mult decât revelator, vădind un dor care îi frânse inima. Îşi aminti că erau nişte bebeluşi când murise mama lor, deci nu şi-o puteau aminti.

— Dacă vreţi să fiu, atunci am să fiu – dar numai dacă mă vreţi ca mamă. Dacă nu, atunci am să fiu doar Angelica, prietena voastră.

Acesta era răspunsul potrivit; ochii li se măriră, plini de speranţă.

— Dar, adăugă ea, va trebui să păstrăm secretul până când eu şi Dominic ne vom căsători. E bine aşa?

Amândoi dădură solemn din cap. Apoi, Bryce se interesă:

— Vom avea voie să venim la nuntă?

Bineînţeles. Vă promit. De fapt, jur că am să refuz să spun „da” dacă nu sunteţi şi voi acolo.

Un zâmbet larg le răsări pe chipuri şi începură să ţopăie în pat.

— Aşa, spuse Gavin, şi acum zi-ne tot restul. Răspunsurile la celelalte întrebări.

— Bine, dar trebuie să mă îmbrac.

Hainele ei erau unde le lăsase, puse în ordine pe un scaun, dar, fiind bărbat, Dominic nu avea un paravan după care să se poată retrage. Arătă spre o fereastră fără draperie, cea de peste drum de turnul lui Mirabelle.

— Vreau să vă duceţi la fereastră şi să vă uitaţi afară şi să nu vă întoarceţi până nu vă spun eu. Se cheamă că-mi acordaţi intimitate.

Săriră imediat pe podea şi alergară la fereastră. Odată ajunşi acolo, ea se dădu jos din pat şi luă cămaşa.

— Deci, de unde vin eu…

În timp ce se îmbrăca, le răspunse la toate întrebările pe care le puseseră mai devreme, şi la celelalte, derivate din răspunsurile ei.

Când fu gata, îi chemă, apoi se aşeză pe pat, astfel încât, atunci când se opriră înaintea ei, ochii lor erau la acelaşi nivel.

— Acum trebuie să vă spun ceva foarte important. Întinse braţele şi îi apucă pe cei doi băieţi de câte o mână. Şi voi îl iubiţi pe Dominic, şi eu îl iubesc. Sunt aici ca să-l ajut să aibă grijă de clan, şi sunt convinsă că şi voi doi veţi face orice va fi necesar ca să-l ajutaţi.

Amândoi aprobară solemn.

— Ce-am putea face noi? întrebă Gavin.

— Asta e partea mai grea: cel mai mult îl ajutaţi dacă veţi face tot ce vă va cere, fără să întrebaţi sau să bombăniţi. Îi privi stăruitor în ochişorii curioşi şi urmă: Eu nu sunt bolnavă, dar el vrea, pentru doar câteva zile, să păstraţi distanţa atât faţă de mine, cât şi faţă de el, măcar atunci când suntem în interiorul donjonului. În turnul vostru, în camerele voastre, acolo nu e nicio problemă, dar în donjon, va fi mai uşor şi pentru el, şi pentru mine dacă nu vă veţi arăta. Le căută din nou privirile. E în regulă?

Ei se uitară scurt unul la celălalt, apoi Gavin vru să se asigure:

— Doar pentru câteva zile?

— Da. Totul se va termina în curând.

Aşa trebuia să fie.

— În regulă, răspunseră ei la unison.

După un nou schimb de priviri, Bryce o apucă de mână şi o scutură.

— Putem să mergem împreună la plimbare? Adică

dincolo de zidurile castelului?

Ea zâmbi ridicându-se.

— Nu pot să promit asta, dar să vedem ce pot face.

*

Primind convocarea aşteptată, de a merge în salonul lui Mirabelle, Angelica îi îngădui Brendei s-o escorteze într-acolo, obiectivele acelei zile fiindu-i cât se poate de clare. Mirabelle o puse din nou să stea pe scaunul cu spătar drept din faţa fotoliului ei confortabil. Deşi ştia că acea poziţie fusese anume aleasă ca s-o umilească şi mai mult, chiar şi în rolul ei de ghiocel strivit, pe Angelica tot o încercă un început de revoltă. În momentul în care se aşeză, îşi intră în rol şi lansă monologul pe care îl pregătise, ilustrând ideea că ghiocelul strivit îşi acceptase soarta în aşa măsură, încât se gândea deja cum se va descurca în viaţă în calitate de femeie cu reputaţia pătată. Printre linguşiri, implorări şi milogeli ca Mirabelle s-o ajute să evadeze, cu referiri vagi la recunoştinţa de care ar fi dat dovadă familia ei – toate acestea rămase, evident, fără răspuns –, îşi sublinia constant credinţa în propria nenorocire. Fiecare cerere, fiecare sugestie de a-şi clădi o nouă viaţă se baza pe certitudinea că reputaţia ei era irevocabil distrusă.

— Poate la Edinburgh? Mă pricep destul de bine la modă şi ştiu să cos – poate voi găsi acolo un post de croitoreasă? Ridică nişte ochi umezi, neajutoraţi spre interlocutoarea sa. Oare există aşa ceva la Edinburgh?

Având, în sfârşit, răgazul să spună ceva, Mirabelle pufni.

— Nu mă interesează câtuşi de puţin ce vei face cu restul vieţii tale. Tot ce vreau să aud de la tine este…

Catalogul întrebărilor ei era la fel de bine pus la punct, dar mult mai extensiv decât pregătirile Angelicăi. Inevitabil, fu nevoită să răspundă unui chestionar întreg despre relaţiile familiei Cynster, despre celelalte familii de rang înalt, despre nobilii care se aflau la Londra, despre

patroana clubului Almack’s… până la urmă, toate întrebările se învârteau la persoanele de rang înalt cu care avea de-a face familia Cynster.

Oarecum neliniştită, Angelica începu să-şi înflorească răspunsurile cu speculaţii despre cum vor reacţiona cei numiţi la auzul nenorocirii ei, cât de şocaţi vor fi, cât de oripilaţi… numai ca s-o vadă pe Mirabelle jubilând în dorinţa ei nesecată de răzbunare.

Sigur că da – asta era chiar ce spera ea să se întâmple.

Cu cât vorbeau mai mult, cu atât îi era mai clar că Mirabelle simţea plăcere, ba chiar bucurie imaginându-şi distrugerea Angelicăi – fiica Celiei.

În cele din urmă, gongul de prânz sună; Angelica era nerăbdătoare să părăsească acea cameră şi întunericul care emana din ea, dar, în timpul mesei, Mirabelle continuă să-i arunce priviri şi s-o agaseze cu întrebările ei, de data asta însă nu despre persoane, ci despre reacţia înaltei societăţi în ansamblul ei faţă de cazul senzaţional al unei tinere de familie bună cu reputaţia distrusă.

Dominic mârâi ceva şi puse capăt interogatoriului.

Mirabelle, supărată, declară că oricum auzise deja prea mult de la „mica puşlama”.

— Asta înseamnă că eşti gata să-mi dai pocalul?

— Nu încă, trebuie mai întâi să diger tot ce mi-a spus… Dar, în curând. Privirea îi era distantă, expresia feţei, rece, însă mulţumită. Curând, foarte curând, voi avea parte de întreaga răzbunare pe care mi-o doresc. Privi către Dominic. Şi *atunci* îţi vei recăpăta preţiosul pocal.

Împingându-şi scaunul înapoi, se ridică şi ieşi din sală.

Dominic se uită după ea, apoi murmură:

— Ai idee ce i-a mai trecut prin minte?

— N-am nici cea mai mică idee, răspunse Angelica fără a-şi ridica ochii din farfurie.

*

O fi doar imaginaţia mea, sau aşteaptă ceva anume?

Dominic se plimba în sus şi în jos de a lungul zidului crenelat de pe donjon.

O lăsase pe Brenda s-o conducă pe Angelica înapoi în debaraua ei, apoi coborâse pe scara secretă, o conduse în apartamentul lui şi de acolo, pe scara principală, pe acoperitul turnului său, unde puteau vorbi liber la aer curat.

Aşezată pe un contrafort din apropiere, cu Gwarr, care îl urmase pe Dominic încă din sală, întins la picioarele ei, tânăra femeie clătină din cap.

— N-am avut senzaţia asta, cel puţin nu cât am stat de vorbă cu ea în salon, în ceea ce priveşte ultimele ei comentarii, se pare că va lua o decizie – cea corectă pentru noi – cât mai curând.

— Aşa lasă să se înţeleagă, dar nu voi crede nimic până când nu voi ţine pocalul în mână. Se opri în faţa Angelicăi şi o privi direct în ochi. Despre ce aţi vorbit în dimineaţa asta?

Ea povesti şi încheie:

— Am impresia că a acceptat distrugerea reputaţiei mele ca pe un fapt petrecut deja – nu pare să mai pună la îndoială acest lucru. Astăzi s-a concentrat pe urmările nenorocirii mele. Bucuria de ieri s-a transformat în voioşie, o voioşie anticipată. Se delectează deja de rezultatul pe care şi-l imaginează de acum.

Citindu-i expresia de pe faţă, dezgustul pe care îl exprimau buzele ei, el presupuse:

— Vrea sa se bucure de durerea pe care i-ar cauza-o Celiei distrugerea publică a reputaţiei tale.

— Da, s-o ascult, să ştiu că simte o asemenea bucurie e mai tulburător decât aş fi crezut.

— Îmi pare rău.

— Nu-i vina ta. Dacă e să fie cineva de vină, atunci este tatăl tău, dar, chiar şi aşa, obsesia lui era inocentă în felul ei. Mirabelle a făcut-o să devină atât de neagră şi de hâdă.

După o ezitare, Dominic întrebă:

— Vrei să-i punem capăt?

— Nu. Privi în sus către el, trăsăturile ei dezvăluind hotărâre şi încăpăţânare. Nu sunt o creatură slabă care, atunci când se confruntă cu răutatea, vrea să abandoneze şi să fugă. Sunt mult prea multe în joc, şi să nu te îndoieşti că aş fi mai puţin devotată decât tine.

Îi cercetă ochii strălucind acum mai mult în auriu decât În verde şi zâmbi. Îi luă faţa în mâini, o ridică spre el şi o sărută. Cuprinzând-o pe după mijloc, o dădu jos de pe contrafort, drept în braţele sale.

Angelica se lipi de el. Cu capul aplecat, Dominic aprofundă sărutul, acceptând astfel invitaţia formulată cu buzele, cu limba şi cu mângâierile ei.

În jurul lor, Gwarr se zbenguia voios. Dintr-odată însă, începu să latre.

Întrerupseră sărutul. Amândoi îl priveau acum pe Gwarr, care se ridicase pe labele din spate în dreptul uşii prin care ieşiseră pe metereze – cea de la capătul scării din turnul estic, care dădea în camerele lui Dominic.

Un mârâit surd ieşea din pieptul câinelui.

— Repede, după contrafort!

Dominic o ascunse în dosul masivului pilastru. Tânăra femeie se ghemui acolo, unde nu putea fi văzută din uşă.

Gwarr lătră din nou. Angelica îl auzi pe Dominic păşind spre uşă şi întrebând:

— Cine e?

— Voiam să vorbesc cu tine, spuse Mirabelle. Am intrat în biroul tău, apoi am simţi curentul venind de aici.

— Să ne întoarcem în birou, putem sta de vorbă acolo. Hai, Gwarr!

Câinele rămăsese pe locul lui, de pază între Angelica şi uşă. Scheună uşor, dar plecă.

Angelica mai aşteptă câteva secunde, apoi aruncă o privire din dosul contrafortului, tocmai ca să-l vadă pe Dominic trimiţând câinele înainte pe scări în jos şi închizând uşa.

Răsuflă uşurată şi ieşi. Nu putea risca s-o apuce în jos

pe scări, nu atâta vreme cât ştia că Mirabelle nu părăsise turnul estic. Oricum, Dominic ar fi venit s-o ia când ar fi fost din nou în siguranţă.

Plimbându-se de-a lungul zidurilor, hotărî să se bucure de acest interludiu neaşteptat. Aplecându-se peste zidul de piatră, se uită în apele unduitoare ale lacului, peste vârfurile pădurii şi spre munţii sălbatici de dincolo de ele, lăsându-şi simţurile să se adape din miresmele, sunetele şi pacea locului pe care intenţiona să-l numească pentru totdeauna căminul ei.

*

— Asta e tot ce voiai?

Stând în faţa mesei de scris din biroul său, Dominic puse deoparte ultima factură de la croitorul mamei sale. Deşi renta ei era foarte generoasă, după toate standardele, ea depăşea mereu plafonul şi trebuia să apeleze la el ca să achite notele de plată.

Deşi nu mergea niciodată la baluri, în fiecare an îşi comanda cele mai scumpe noutăţi la modă şi arunca achiziţiile din anul precedent fără să le fi purtat vreodată. De mult nu-i mai păsa; femeile din clan se bucurau de frumoasele bluze şi fuste şi pe care le făcea croitoreasa castelului din veşmintele aruncate de Mirabelle.

— Da, asta e tot. Mirabelle se întoarse să plece.

El nu se putu abţine.

— Când ai de gând să-mi înmânezi pocalul?

Ea se opri, ridică sprâncenele, dar nu-l privi în ochi.

— În curând. Făcu o pauză, ca şi cum ar fi calculat. N-ar trebui să mai dureze mult, o zi, cel mult două. Ochii ei îi întâlniră pe ai lui. Ştiu că mai ai încă timp.

— Nu ne-au mai rămas prea multe zile – trebuie să-l şi duc la Londra.

În timp ce spunea aceste vorbe, îşi dădea seama că se dădea pe mâna ei cu totul, ajungând să joace jocul ei şi nu pe al lui. Angelica văzuse perfect adevărul. Planul lui

Mirabelle era propulsat în egală măsură şi de dorinţa ei de răzbunare pe el.

— Oricum, va trebui să aştepţi. Expresia feţei ei deveni aproape sfioasă, ca a unei fetişcane. Mâine sau poate poimâine. Vom vedea. În foşnet de fuste, se întoarse spre uşă. De data asta, n-o mai opri. Se opri ea, din proprie iniţiativă. Din prag, îi mai aruncă o privire. În vremea asta, ar trebui să meditezi la faptul că, dacă făceai ceea ce îţi cer de ani de zile să faci, acum n-ai trăi cu perspectiva ruinării.

Dacă ar fi făcut ce îi ceruse şi ar fi consimţit la uciderea tatălui său.

Cu trăsăturile împietrite, nu-i răspunse. Când fu sigur că plecase, traversă camera încet şi închise uşa.

*

— Mă întreb tot mai mult dacă are de gând să-mi dea pocalul. Odată ce mi l-ar înmâna, n-ar mai avea o sabie a lui Damocles deasupra capului meu, niciun fel de pârghie cu care să mă oblige să-i fac pe plac – situaţie pe care o adoră. Deşi nu câştigă nimic nici dacă ţine pocalul mai departe ascuns, dar…

— Dar te temi să nu fie atât de răzbunătoare, încât s-o facă doar din răutate.

Cuibărită între pernele din patul lui Dominic, Angelica îl urmărea cum, gol puşcă, traversa încăperea către ea. Lumina lunii pătrundea din fereastra care dădea spre păduri, scoţându-i în evidenţă picioarele lungi şi umerii laţi.

— Exact. Se vârî la rândul lui în aşternuturi. O şi văd cum s-ar bucura lăsând clanul să dispară.

Se întinse pe spate, cu mâinile sub cap, uitându-se absent în tavan.

Angelica şi-ar fi dorit să-i alunge temerile. Din păcate însă, le împărtăşea şi ea. Planul lor era cât se poate de clar, dar dacă nu funcţiona?

După numai două secunde, hotărî că nu era un deznodământ la care să vrea să se mai gândească sau pe

care să-l ia în considerare, având în vedere cum stăteau lucrurile în acel moment.

— N-o putem lăsa să ne dea la o parte. Vom reuşi. Fie ce-o fi, vom lua pocalul înapoi şi îl vom duce bancherilor la timp. Şi, ca să ne concentrăm mai serios asupra vremurilor bune care or să vină, trebuie să-ţi mărturisesc ceva.

El îi studie fizionomia, apoi îşi arcui sprâncenele.

— Mărturiseşte-mi.

— A trebuit neapărat să le spun băieţilor despre noi – că ne vom căsători în curând şi că te ajut cu ceva şi, până nu ne terminăm treaba, ar fi mai bine să ne evite pe amândoi când suntem în donjon.

— Nu mi-au zis că au vorbit cu tine când i-am văzut acum câteva ore.

— Poate pentru că aici am vorbit cu ei.

— Aici, în camera asta?

Ea dădu din cap.

— De aceea era necesar să le promit că vor participa la nunta noastră.

— Le-ai promis asta? Când ea confirmă din cap, buzele lui se strânseră, apoi cedară într-un zâmbet în toată regula. Ştiu că-ţi par dulci şi inocenţi, dar ai idee cât de inventivi pot fi ăia doi dacă e vorba să facă o şotie?

— Sigur că da, am şi eu nepoţi, iar Gavin şi Bryce n-au cum să fie mai răi decât ei. Oricum, te asigur că noi, femeile din familie, avem metodele noastre bine puse la punct pentru ca nunţile să se desfăşoare fără nicio problemă, chiar atunci când sunt implicaţi mai mulţi paji.

— Paji. Asta le-ai spus?

— Nu încă, am lăsat-o pentru mai târziu. Zâmbi, fericită să ştie că-i mai alungase grijile pentru o vreme. Am o propunere. El făcu ochii mari, invitând-o să continue. Angelica îi puse mâna pe piept, îl privi stăruitor şi spuse: Părerea mea e că trebuie să ne concentrăm pe aici şi acum, pe plăcerile şi bucuriile acestei nopţi, ale următoarelor ore. Şi să lăsăm grijile zilei de mâine pe mâine.

Dominic o studie atent, apoi întinse braţele către ea.

— În regulă. Braţele lui se încolăciră în jurul mijlocului ei. Într-o clipită, el se rostogoli şi ea se regăsi întinsă pe spate, semiobscuritatea patului cu baldachin învăluind-o încet, în timp ce el o acoperea cu trupul său. Uitându-se în ochii ei, murmură:

Cum doreşti. Noaptea asta este pentru noaptea asta, iar orele astea sunt pentru tine şi pentru mine.

O sărută cu patimă, iar ea îi întoarse sărutarea. Apoi, se afundară în dansul primordial, alungând toate gândurile în afara febrei care îi purtau pe drumul către paradis.

Capitolul 19

Întârziară la micul dejun. În afară de Brenda, tot în rolul ei de gardiană, mai erau doar câţiva amărâţi la mesele joase.

Cum de obicei Mirabelle ieşea din încăperile ei mult mai târziu, Angelica se ocupa cu voioşie de un castron cu porridge muiat generos în miere când Dominic, aşezat în scaunul de lângă ea, tresări.

— Vine!

Angelica îi întâlni privirea, clipi, trase aer în piept şi îşi compuse poziţia de ghiocel strivit, învăluindu-se în acea atitudine ca într-un văl, chircindu-se, cu capul aplecat şi umerii aduşi în faţă, ca şi cum se aştepta să primească oricând o lovitură.

O clipă mai târziu, Mirabelle intră în încăpere. Nu se uită imediat la ei, ci cercetă din prag întreaga sală. Se încruntă, apoi se îndreptă spre masa principală. Văzând gazetele pe care le frunzărise Dominic, faţa i se destinse şi urcă pe podium, pentru a-şi lua locul.

O servitoare se grăbi spre ea, dar Mirabelle îi făcu semn să plece şi întinse mâna după ziare. Fără să spună niciun cuvânt, Dominic i le cedă – erau ziarele din Edinburgh apărute cu trei zile în urmă, iar cele de la

Londra, vechi de o săptămână. Şi unele şi celelalte erau livrate zilnic de un călăreţ din Inverness.

Inima îi tresări când îşi dădu seama ce căuta mama lui în gazete.

Dându-le la o parte pe cele din Edinburgh, se aruncă asupra celor de la Londra, întorcându-le pe toate părţile, răsfoind înainte şi înapoi. Apoi, brusc, se ridică şi aruncă ziarele spre el.

— Aici nu e nimic!

— Despre ce e vorba?

— Despre faptul că dispariţia *ei* – Mirabelle arătă cu degetul spre Angelica – nu e menţionată nicăieri. Nicio notiţă despre scandal! Cum poate fi distrusă reputaţia ei dacă nimeni nu ştie?

Dominic schimbă o scurtă privire cu Angelica. Cu o spontaneitate desăvârşită, ca şi cum s-ar fi simţit uşurată de ieşirea lui Mirabelle, aceasta zise:

— O, mulţumesc din suflet! Nu m-am gândit să mă uit. Nu ştiam dacă o vor face, vedeţi, sau dacă ar fi fost în stare, chiar dacă ar fi putut, având în vedere împrejurările… Zâmbi sfios, apoi îşi luă o expresie întristată. Privi din nou în jos. Este atât de bine să ştiu că le-a păsat şi că au făcut ce trebuia.

— Evident, familia i-a ascuns dispariţia, îi explică Dominic mamei sale. O vor face atâta vreme cât le va sta în puteri. Cred că ai citit destule despre ei ca să ştii că pot şi că o vor face. Se încruntă la ea. Doar nu te aşteptai să citeşti despre răpirea Angelicăi Cynster într-un ziar.

Expresia lui Mirabelle spunea clar că aşa crezuse. Apoi, aruncă o privire fioroasă şi întunecată spre capul aplecat al Angelicăi.

— Voiam un scandal.

— Nu, voiai să-i distrugi reputaţia. Ăsta era câştigul nostru, şi reputaţia ei e praf şi pulbere, indiferent dacă scrie sau nu la gazetă.

Mirabelle scrâşni din dinţi. Cu buzele strânse, arunca priviri tot mai mânioase, întâi către ziare, apoi spre el.

— *Nu-mi pasă!* Trase adânc aer în piept, căută să se calmeze puţin, după care declară: Am să aştept până când izbucneşte scandalul. Se ridică arătând spre ziare. Până când voi vedea negru pe alb.

— Nu aşa ne-a fost vorba, replică el încercând să-şi ţină firea.

Apropiindu-se de el, Mirabelle îi şuieră:

— Ghinion! Reputaţia ei în societate trebuie să fie distrusă. Am să aştept.

Se întoarse pe călcâie şi părăsi sala.

Angelica apucă braţul lui Dominic cu o mână, într-un gest de încurajare.

— Nu aici. Simţea în el un vulcan gata să erupă. Nici ea nu era departe. Să mergem să ne plimbăm.

*

Trebuia să găsească ceva de care să se agaţe şi pe care să se concentreze mai departe. Angelica o trimise pe Brenda să-i aducă pe băieţi împreună cu câinii şi spre surpriza ei, se regăsi în compania lui Gavin, Bryce şi a celor trei căţei neastâmpăraţi, alături de Dominic, îngândurat şi tăcut, în măruntaiele turnului nordic, sub încăperile lui Mirabelle. Coborâri pe treptele din piatră, apoi Dominic deschise o uşă şi le făcu semn să între într-un fel de magazie. După ce închise uşa, o luă de mână şi o conduse, în prezenţa băieţilor şi a câinilor, spre o altă uşă, din zidul exterior.

Era o uşă grea, solidă, din lemn de stejar, cu ferecături masive din oţel, balamale mari, zăvoare uriaşe şi o încuietoare încă şi mai mare. Cheia atârna într-o parte. Dominic o luă o vârî în încuietoare şi o roti, apoi trase zăvoarele şi deschise uşa. Înaintea lor se deschidea un tunel pietruit care ducea undeva afară din castel.

Angelica aruncă o privire de-a lungul tunelului, apoi spre el.

— Uşa din spate, ca să-i spunem aşa. Băieţii şi câinii o

luaseră deja înainte. Dominic o invită să-i urmeze. Tunelul trece pe sub grădini şi pe sub zidul exterior, apoi pe sub fundul lacului, şi iese într-un dâmb de pe mal. Nu e foarte lung.

Ridicând din sprâncene, Angelica păşi în tunel Dominic o urmă, trase uşa după el şi tăie astfel şi sursa de lumină slabă din magazie. O ţinea de braţ, puţin deasupra cotului, şi o ghida.

— În curând, vei putea să vezi.

Puţin mai încolo, ochii ei începură să se adapteze la întuneric Vedea destul cât să poată înainta fără să se împiedice.

— La celălalt capăt este un grilaj înalt, nu o uşă. De acolo vine lumina.

După cum spusese, tunelul nu era foarte lung. Ştrengarii se pricepură să deschidă grilajul; acum, stătea larg deschis, iar băieţii şi câinii zburdau deja pe o potecă îngustă.

În lumina slabă a soarelui, Dominic o luă de mână, apoi porniră pe urma băieţilor.

— Pe malul ăsta nu sunt drumuri, numai poteci, dar sunt o groază de răspântii şi ramificaţii. Până să le înveţi, e mai bine să rămâi cu ceilalţi. Când ea se uită împrejur, încercând să se orienteze, o avertiză: în curând nu vom mai vedea castelul. Dealul acela şi pădurea vor fi între noi şi lac.

Mână în mână, se plimbară şi nu vorbiră deloc despre ceea ce îi frământa – nu încă. Pădurea îi învălui în umbra ei ocrotitoare, liniştea fiind spartă doar de cântecul păsărelelor, de glasurile voioase ale copiilor şi de foşnetul unui pârâu din apropiere.

— Suntem tot pe teritoriul clanului? se interesă ea.

— Până pe crestele munţilor. Asta e pădurea Coille Ruigh na Cuileige, pârâul din vale este Allt na h Imrich. Iar această cărare ne va duce deasupra cascadei de la izvoarele lui.

— Băieţii ştiu să vorbească în gaelică?

— Da. De ce?

— Ei bine, e clar că va trebui să învăţ şi eu. Întâlnindu-i privirea, urmă: Va trebui să mă înveţi – de obicei, învăţ repede.

Buzele lui se deschiseră o clipă, dar îşi reprimă orice comentariu. Îi strânse mâna uşor, apoi îşi continuară drumul.

Ascensiunea spre capătul cascadei solicita multă atenţie, aşa că-şi luară mintea de la toate celelalte. Când nu era atentă la picioarele ei, Angelica mai arunca câte o privire către copii, care se căţărau înaintea ei, şi la Dominic. El o văzu.

— Nu-ţi face griji. Sunt mai agili decât caprele de munte.

În fine, ajunseră la o terasă aflată chiar sub buza stâncii de pe care Allt na h Imrich se prăbuşea într-o cascadă lungă şi graţioasă pe stâncile aflate jos, departe. Terasa era lată de mai bine de un metru, destul de sigură, deşi jumătate din ea era alunecoasă, de la spuma pe care apele o repezeau la vale. O nişă naturală adăpostea un morman de pietre cu o placă de bronz, şi o bancă fusese sculptată în stâncă acolo unde cărarea ajungea la terasă, la capătul opus cascadei.

Ea se uită prin perdeaua de apă.

— Terasa nu ajunge şi în spatele cascadei, nu?

— Nu, dacă ar ajunge, câinii ar fi fost muraţi, la fel şi cei doi buclucaşi.

Şi băieţii, şi câinii, încă destul de uscaţi, se căţăraseră pe o stâncă mai sus. Se aşezară pe buza ei şi, cu picioarele bălăngănindu-se în gol, se uitau în zare, stăpâni peste tot ce puteau cuprinde cu privirea.

Zâmbind, ea se îndreptă spre locul unde o stâncă mare, care îi ajungea cam până la piept, forma o barieră naturală la marginea terasei, la câţiva metri de locul unde apa se prăvălea vuind.

— Atenţie, e cam alunecos acolo.

Cu o mână ţinându-se de stâncă, privi împrejur. Printre norii de stropi, se uită în jos şi văzu numai stânci

negre ascuţite, până la baza cascadei.

— Chiar nu e un loc bun să aluneci. Se îndepărtă de margine şi se apropie de mormanul de pietre aproape la fel de mare ca stânca. Placa de bronz era aplicată pe faţa acelei piramide brute. Ce e asta?

— Este în cinstea străbunicului meu. El a fost cel care a condus clanul în vremuri tulburi.

Cu degetele, ea urmări cuvintele de pe placă. Erau tot în gaelică.

— Citeşte asta pentru mine.

Dominic se conformă. Angelica îi ascultă vocea groasă rostind silabele într-o cadenţă purtătoare de emoţii.

— E minunat.

— Da, este.

El se aşeză pe banca de piatră, iar ea i se alătură. Priveliştea cu munţii înalţi, cu umbrele văilor, cu veşmintele verzi înfoiate ale pădurilor, era ameţitoare. Amândoi îşi rezervară câteva clipe să savureze imaginile, aerul proaspăt, pacea.

Apoi, Dominic se aplecă înainte, îşi sprijini coatele pe coapse şi îşi împreună mâinile.

— Aşadar… ce ne rămâne de făcut? Cum ea nu răspunse imediat, continuă: Am ajuns la capătul tuturor ideilor, şi foarte aproape de capătul răbdării. Dacă ea tot schimbă regulile, atunci noi niciodată nu…

— Nu, nu spune asta. Dominic tăcu, iar Angelica urmă: De fapt, ea n-a schimbat regulile – tocmai ne-a spus ce criterii se aştepta să folosească pentru a măsura distrugerea reputaţiei mele. Era singurul lucru pe care nu-l ştiam, dar acum l-am aflat. Mi-ai zis odată că ea nu înţelege cum acţionează familiile din înalta societate, deci, bineînţeles, a presupus că va fi un scandal public. Şi cum nu va fi…

Întorcându-şi capul, el o privi, îi studie chipul, ochii. Aproape că putea vedea întregul ei mecanism manipulator la lucru. Nu spuse nimic, ci aşteptă, vrând să vadă dacă ea găsea o cale de ieşire.

Angelica privea în gol, cu sprâncenele uşor înfruntate. Dintr-odată încruntarea dispăru, făcând loc unei agitaţii febrile.

— Ce e?

— Va trebui să ai încredere în mine. Lasă-mă s-o prelucrez cum ştiu eu – poate că există o cale.

Dominic se ridică, încercând să-i înţeleagă intenţiile, dar de pe faţa ei nu putea citi nimic,

— Cum?

— Trebuie s-o fac să-şi dea seama că nu-mi poate vătăma familia aşteptând un scandal public, e nerealist, doar dacă nu vrea ca ea, la rândul ei, să ajungă la mâna lor… Da, asta e. Aşa trebuie pusă problema. Făcu o mică pauză, apoi continuă: Şi, după ce o conving, trebuie să-i arăt cumva şi cum îşi poate asigura răzbunarea, într-un fel pe care noi doi îl putem îndeplini, pentru ca ea să fie pe deplin satisfăcută. Uitându-se în ochii lui, zâmbi cu subînţeles. Trebuie să nu uităm că asta este ceea ce a căutat de la bun început – să fie sigură de răzbunarea ei. Îşi dădea seama că Angelicăi îi revenise entuziasmul, dar instinctele lui încă ezitau.

— De fapt, ce pui la cale?

Ea reflectă puţin, apoi puse o mână pe mâna lui şi o strânse.

— Lasă-mă să văd mai întâi dacă muşcă momeala, pe urmă am să te lămuresc.

Nu-i plăcea deloc, dar epuizase deja toate opţiunile. Şi nu se punea problema să nu aibă încredere în ea.

Avea încredere în ea, dar… cu o grimasă pe faţă, îşi zăgăzui instinctele şi dădu din cap.

— În regulă.

*

— Mulţumesc, mulţumesc din inimă! Nu pot să vă mulţumesc cât ar trebui pentru că mi-aţi arătat unde greşeam.

Aşezată pe scaunul cu spătar drept pe care îl adusese şi îl pusese în faţa fotoliului lui Mirabelle din salon, Angelica îşi frământa mâinile în poală, cu ochii fixaţi pe faţa harpiei, reuşind să se întoarcă în postura ei de ghiocel strivit.

— Vedeţi, eu nu-mi dădusem seama – proasta de mine, dar fiind atât de speriată, câteodată chiar îngrozită de fiul dumneavoastră şi de intenţiile lui în ceea ce mă priveşte, vedeţi deci cum s-a întâmplat că mi-a ieşit cu totul din minte faptul că, bineînţeles, familia mea îmi va ţine secretă dispariţia. Sigur că asta urmau să facă şi, având în vedere că dispariţia mea nu e menţionată în ziare, chiar le-a reuşit. Este aşa o uşurare!

Speranţa pâlpâia în ea de la prânz. În tot timpul mesei, se prefăcuse absorbită de propriile gânduri, sugerând că lăsase în urmă spaimele care o frământaseră până atunci.

Dominic se tot uitase la ea cu coada ochiului, vădit suspicios şi cu oarecare precauţie, jucând astfel, fără să ştie, rolul pe care ea i-l încredinţase şi pe care trebuia să şi-l joace la perfecţiune. Mirabelle, care venise la masă prost dispusă, se încruntase şi mai mult, dar apoi, văzând privirile suspicioase ale fiului său le urmărise şi devenise şi ea, la rândul ei, suspicioasă.

La final, Angelica îi sporise bănuielile implorând-o să-i acorde o audienţă. Mirabelle se prefăcuse că ezită, dar apoi, bineînţeles, încuviinţase.

Acum, aplecându-se înainte, Angelica mărturisi:

— Îmi dau seama că nu aprobaţi acţiunile fiului dumneavoastră, că oricum ar părea sau orice aţi crede despre mine, dumneavoastră vă opuneţi.

Mirabelle se încruntă, dar, înainte s-o poată întrerupe. Angelica ridică o mână.

— O, ştiu că sunt lucruri pe care nu le cunosc, nici nu înţeleg prea multe, dar am auzit despre pocal şi despre faptul că, după ce m-a adus aici, nu i-l mai veţi da, astfel încât el este cel ruinat… Mă rog, am vrut doar să vă spun cât vă sunt de recunoscătoare şi cât de recunoscătoare vă

va fi familia mea, mai ales mama şi tata. Ruinându-vă fiul, le veţi dărui exact răzbunarea pe care şi-ar fi dorit-o pentru răpirea mea. Din acest motiv – cu ochii mari, Angelica îşi compuse un zâmbet plin de gratitudine – veţi fi ca un fel de eroină pentru ei.

Faţa lui Mirabelle exprima confuzie şi perplexitate.

— Cum?

— O, mi-am dat seama că dumneavoastră nu veţi vedea lucrurile aşa, şi îmi cer scuze dacă sugestia mea vi s-a părut ofensatoare – la urma urmelor, el e fiul dumneavoastră –, dar am vrut numai să vă mulţumesc pentru că aţi fost atât de amabilă azi-dimineaţă să-mi atrageţi atenţia asupra unui lucru la care trebuia să mă fi gândit şi eu – că familia mea avea să-mi ascundă dispariţia, evitând astfel un scandal public – şi dându-mi speranţa că această încercare se va încheia în curând, iar eu mă voi întoarce acasă la părinţii mei şi totul va fi bine.

Dădu uşor din cap şi îşi strânse din nou mâinile în poală.

Mirabelle se uită la ea ca la un câine cu două capete. După o clipă, întrebă:

— De ce…? Nu. Ce crezi că o să se întâmple acum?

Era exact întrebarea spre care o împinsese Angelica.

— Păi, cum nu-i veţi da fiului dumneavoastră pocalul, după ce expiră termenul, el nu va mai putea evita ruinarea, aşa că eu nu i-aş mai fi de folos – deşi nu înţeleg deloc de ce îi eram – şi mă va lăsa să plec, iar eu, odată ce ajung la Inverness, aş trimite după ajutor. Apoi, cineva din familia mea va veni şi mă va duce acasă, în Somerset. Familia va spune că fusesem la nişte prieteni, undeva, aşa că nu va fi niciun scandal – iar dacă cineva va pretinde că nu ar fi fost aşa, ce dovezi ar putea aduce împotriva cuvântului familiei mele? Şi, după ce mă voi fi întors acasă, viaţa îşi va relua cursul. Surâse, savurând efectul vorbelor ei. De fapt, am doar douăzeci şi unu de ani, în fond, sunt mezina familiei, aşa că în sezonul următor voi merge din nou la baluri şi petreceri, împreună cu mama mea, şi voi găsi o partidă

eligibilă. Oftă fericită. Şi asta numai datorită dumneavoastră, doamnă, şi fermităţii cu care v-aţi pus în calea fiului dumneavoastră, astfel încât nimic din viaţa mea nu se va schimba. În ciuda acestei oribile aventuri, tot voi putea să mă mărit cu un duce, iar mama va fi foarte uşurată. Ştiţi, eu şi mama mea suntem foarte apropiate.

Mirabelle făcu ochii mici şi strânse din buze.

— Vrei să spui că, în situaţia actuală, tu şi mama ta nu veţi fi prea afectate?

— O, nu! Mama trebuie că este într-o stare îngrozitoare, şocată şi îngrijorată de dispariţia mea, dar, odată ce mă voi întoarce nevătămată, totul va fi din nou bine.

— Mi-e destul de greu să cred, domnişoară, că răpirea ta nu vă va afecta pe termen lung pe amândouă, pe tine şi pe mama ta. Angelica se încruntă, dar era mai sigură pe sine decât oricând.

— Vedeţi dumneavoastră, aşa e înalta societate. O răpire poate distruge o reputaţie, însă doar dacă se află; chiar şi atunci, este o ruinare doar prin implicaţii.

— Implicaţii? Mirabelle o privea neîncrezătoare. Ce înseamnă asta?

— Păi, din cauza presupunerii că… se opri tulburată, apoi izbucni: Ca să mă exprim mai puţin delicat, că o domnişoară răpită nu se mai află în posesia virtuţii ei. Pentru o domnişoară din înalta societate, pierderea virtuţii este adevărata ruină, pentru că nu mai putem să ne găsim partide bune, şi astfel vieţile, visurile şi aşteptările noastre sunt sfărâmate.

Nu îndrăzni să-şi strângă pumnii, dar spera ca scorpia să intre în joc.

După un minut şi mai bine, cât se holbase la ea, Mirabelle spuse:

— Vrei să zici că, dacă ţi-ai pierde virtutea – presupun că te referi la pierderea virginităţii –, atunci reputaţia ta chiar ar fi distrusă, indiferent dacă s-ar afla sau nu de răpirea ta?

— Păi… Revenind la poza ei de ghiocel, spuse cu glas tremurător: Dacă mi-aş pierde virtutea şi n-aş mai fi fecioară, asta ar fi ceva ce familia mea n-ar mai putea repara. Dacă, de exemplu, aş fi – înghiţi în sec – siluită, asta ar însemna distrugerea inevitabilă pentru mine, iar mama ar fi *devastată…* Prefăcându-se înspăimântată, trase scurt aer în piept, apoi clătină nervoasă din cap. Dar asta nu se va întâmpla. Fiul dumneavoastră… ei bine, dacă n-a făcut-o până acum, nici n-o va face, nu? În afară de asta, deşi a fost mereu înfricoşător, nu m-a atins de fapt. Mă rog, nu mai mult de o vânătaie sau două. Şi presupun că se mândreşte cu onoarea lui – cu deviza familiei, şi aşa mai departe –, astfel încât, în ciuda aparenţelor, nici nu cred că o va face. Sigur, m-a răpit, dar nu se va coborî să facă *asta.* Tremurând, trase din nou aer în piept. Aşadar, nu cred că trebuie să-mi fac griji, ci doar să aştept să treacă termenul în care ar fi trebuit să-i daţi pocalul, iar când acesta va fi trecut, el îmi va da drumul şi eu mă voi putea întoarce acasă şi voi uita că acestea s-au petrecut vreodată.

Radiind nervozitate, se mai agită puţin pe scaun, apoi se ridică şovăielnic.

— Mulţumesc mult, doamnă, pentru îngăduinţa dumneavoastră. Am vrut doar să ştiţi cât vă apreciez sprijinul în această perioadă atât de înfricoşătoare. Făcu o reverenţă, apoi îi aruncă o privire Brendei, care stătea ca un paznic la uşă. Îşi aplecă uşor capul. Ar fi momentul să mă întorc în camera mea.

Pe sub gene, urmărea expresia de pe faţa lui Mirabelle, care devenea tot mai îngândurată, mai intensă. Atenţia contesei se concentra acum în altă direcţie.

Mirabelle făcu un semn brusc.

— Da. Du-te. Piei din ochii mei!

Răsuflând uşurată, Angelica părăsi încăperea.

*

O mai văzu pe Mirabelle abia la cină, când contesa

urcă maiestuos pe podiumul pe care se afla masa principală. Expresia feţei ei era încremenită, ochii ei albaştri erau ficşi, dar nu uitându-se la ceva anume. Pur şi simplu, era obsedată de gândurile ei. Se lăsă în jilţul aflat de-a dreapta lui Dominic, dar nu-l băgă în seamă nici pe el, nici pe nimeni altcineva. Masa începu, iar ea mâncă tot ce i se puse în faţă, însă cu vădită neatenţie.

La ceva timp după ce felul principal fusese servit, Dominic întoarse capul şi ridică o sprânceană la Angelica. Un accident la una dintre ferme îl ţinuse departe de castel după ce ea se dusese în salonul mamei lui. Ajunsese abia cu puţin timp înainte de masă şi nu avusese când să afle rezultatul discuţiei lor.

Schimbarea pe faţa lui Mirabelle îl puse în alertă.

Deşi se uită lung la Angelica timp de minute întregi – mai mult decât suficient ca ea să-i simtă privirea –, ea nu reacţionă în niciun fel, lucru care îi dădu şi mai mult de gândit.

La sfârşitul mesei, Mirabelle se ridică brusc. Îl privi mai întâi pe el, apoi pe Angelica. După o fracţiune de secundă, încruntată, se întoarse şi ieşi din încăpere.

Dominic o văzu pe Elspeth grăbindu-se s-o urmeze în salon. Apoi, când uşa salonului se închise, se adresă Angelicăi.

— Despre te e vorba?

Îi aruncă o privire, apoi se ridică şi puse o mână pe umărul lui.

— Du-te să-i culci pe băieţii tăi. Am să-ţi povestesc totul pe urmă. Voi fi în odaia mea, citind – vino şi ia-mă de acolo.

— Şi dată Mirabelle vrea să vorbească cu mine?

— Evit o. Trebuie să asculţi mai întâi explicaţiile mele.

— Aşa am şi presupus.

Ochii ei verzi-aurii nu dădeau niciun semn de şovăială, îi dădu drumul şi se ridică. Aruncă o privire spre Mulley, care aştepta s-o escorteze în odaia ei.

— Nu va dura mult.

Aşteptă ca ea să plece, apoi se îndreptă spre camera băieţilor.

*

Aşezată pe patul îngust din odaia ei, cu un sfeşnic cu două braţe plasat pe o cutie din apropiere, Angelica era cufundată în istoria Scoţiei, când uşa care dădea spre scara secretă trosni, apoi se deschise.

Văzându-l pe Dominic aplecat sub pragul de sus, zâmbi, închise cartea şi o puse deoparte. Se ridică, luă sfeşnicul şi, printre cutii, se îndreptă spre el.

El îşi arcui o sprânceană când ea se apropie.

— Aici, sau sus?

— Sus. Îi dădu sfeşnicul ca să poată să-şi aranjeze mai bine fusta. Cred – sper – că va voi să stea de vorbă cu tine, ori diseară, ori, mai probabil, mâine-dimineaţă.

— Despre ce?

Întorcându-se, Dominic o urmă pe scări. Închise uşa, apoi ţinu sfeşnicul suficient de sus ca să-i lumineze calea.

— Hai să-ţi explic ce-am discutat cu ea, şi atunci totul va fi clar. Intrând în dormitorul lui, se îndreptă spre pat şi se aşeză pe el. Dominic trecuse prin cameră înainte de a se duce s-o ia; draperiile geamurilor care dădeau spre turnul lui Mirabelle erau trase cu grijă, iar lumânările de pe noptiere şi de pe scrinul aflat în cealaltă parte a încăperii erau deja aprinse.

— Spune-mi, îi ceru aşezându-se lângă ea. Îi spuse, simplu, concis şi clar. El o ascultă într-o linişte tot mai încordată; nestingherită, Angelica încheie:

— I-am prezentat situaţia – dacă nu-ţi va da pocalul, atunci pierde orice şansă să se răzbune efectiv pe mama, şi ratează şi răzbunarea pe tine. Sigur, te poate ruina dimpreună cu tot clanul, dar nu acesta e ţelul ei – era doar o sabie de ţinut deasupra capului tău, ca să-şi poată pune în aplicare răzbunarea. Adevăratul ei ţel, la care ţine cel mai mult, a fost întotdeauna tatăl tău, iar acum mama,

fiindcă el a murit, şi pe locul imediat următor eşti tu, pentru că ţii la onoarea ta şi la loialitatea faţă de el. Pentru că l-ai ales pe el şi nu pe ea. Poţi fi sigur că aşa vede ea lucrurile.

Trăgând aer în piept, continuă:

— Aşa că am lăsat-o să aleagă între a sta cu mâinile în sân, pierzând ceea ce îşi doreşte de fapt, ori să acţioneze şi să-şi împlinească răzbunarea mult dorită, insistând ca tu să mă siluieşti, lucru care ar răni-o profund pe mama şi care te-ar răni şi pe tine, forţându-te la un act dezonorant. Vrea să ştie că a reuşit în ambele direcţii, că nimic nu poate vindeca răul, durerea pe care ar cauza-o mamei mele prin mine, şi, la fel, că a reuşit să-ţi ia irevocabil lucrul care îţi este cel mai de preţ. Îl privi pe Dominic, care rămăsese fără glas, încremenit. Profilul lui era încruntat – nu-i putea vedea ochii. Aşteptă. Cum el nu spuse nimic, merse mai departe: Aşa că acum ea are de ales, şi sunt aproape sigură că ştiu ce cale va alege. Va trebui să ne decidem cum să răspundem atunci când ea îţi va face ultima cerere.

Trecură mai multe secunde încordate, apoi el zise:

— Că nu-mi place nimic din toate astea, nici n-are rost să mai spun. Mai întâi însă, ai ştiut că se va ajunge la înscenarea unui viol atunci când am stat de vorbă la Kingussie?

— Nu, doar nu pot profeţi. Nu încercam să-mi pavez drumul către ceva ce-aş fi prevăzut de atunci. Credeam că vom reuşi cu mult înainte de a fi împinşi să facem asta. Dar, după ce am cântărit cu atenţie situaţia, am ştiut că doar siluirea mea i-ar furniza răzbunarea efectivă. Până în dimineaţa asta însă, nici n-am visat că va trebui să-i oferim aşa ceva.

*

După cum se aştepta, ea avea în mână un sfeşnic care dădea suficientă lumină cât să se vadă unul pe celălalt. Era încă îmbrăcată cum fusese la cină, însă expresia feţei ei era una de aviditate intensă, aproape

şocantă, trăsăturile îi erau schimonosite de o nerăbdare lacomă, iar el ştiu pe loc că luase o decizie, una de la care nu mai putea fi abătută.

— Ce mai e?

Tonul vocii lui era deosebit de aspru, dar ea nu păru deloc deranjată.

— Sunt gata să te las să iei pocalul dacă mai faci un singur lucru.

— Ce anume?

— Vreau s-o siluieşti pe domnişoara Cynster.

Cererea ei clară, ultimativă o damna pentru vecie. El se încruntă.

— Am răpit-o, am adus-o aici, după cum mi-ai cerut. Am făcut tot ce ai vrut – şi acum, asta? O privi drept în ochi. Dă-mi un singur motiv, unul singur, pentru care ar trebui s-o fac şi să te cred că îţi vei tine cuvântul de această dată.

Se certau. Ar fi devenit bănuitoare dacă ar fi acceptat pur şi simplu, dar, oricum, el voia să audă totul din gura ei – oferta ei, cererile ei, promisiunile ei şi toate dorinţele maligne pe care acestea le scoteau la lumină. O stârnea şi îi era dat să audă totul, exact aşa cum Angelica îi spusese că va fi, deşi, în străfundurile sufletului său, ştiuse toate astea dintotdeauna.

Nu-i fu uşor să asculte tot vitriolul, toată răutatea care ieşea acum la suprafaţă, dar voia s-o audă pe mama lui condamnându-se singură înainte ca el să acţioneze, adică să o înfrângă.

Se gândea chiar mai departe decât se gândise Angelica. Odată ce totul se va fi sfârşit, iar pocalul se va fi aflat din nou în mâinile lui, trebuia s-o surghiunească pe Mirabelle, să o închidă într-un loc de unde să nu mai poată face rău nici altora, nici ei înseşi. Iar acel loc nu avea să fie în castel, nici măcar pe teritoriul clanului – era însă o decizie pe care nu trebuia s-o ia imediat. Nu în seara aceea…

Într-un târziu, ea se aprinse de ură şi declară belicos:

— Dacă nu vei face ceea ce-mi doresc, jur pe

mormântul tatălui tău că *nu* îţi voi înapoia pocalul în timp util ca să-ţi poţi salva clanul.

Dominic încuviinţă din cap.

— În regulă, dar vreau un martor la înţelegerea noastră. Ridicând vocea, strigă: McAdie, vino încoace şi depune mărturie pentru clan.

Bătrânul valet n-avea decât să fie sicofantul lui Mirabelle, însă Dominic nu-i punea la îndoială loialitatea faţă de clan. Când, alertat de întrebarea Angelicăi, îşi iscodise oamenii cu privire la bătrân, ei îi spuseseră că acesta nu fusese pus la curent cu niciun aspect al poveştii, fapt care explica de ce era acum atât de nedumerit. El nu înţelesese de ce Dominic o adusese la castel şi de ce o ţinea prizonieră. Lăsându-l pe bătrân să vadă dimensiunile la care ajunsese răutatea doamnei pe care el o respecta atât de mult, spera să evite implicarea lui pe viitor în eventualele planuri ale scorpiei.

Mirabelle se întoarse să se uite în jos pe scări. După o primă scurtă ezitare, McAdie păşi încet pe trepte. Când se apropie, ea îl întrebă:

— Pe mine mă căutai?

— Da, doamnă.

Dominic se întreba de ce, dar n-avea de gând s-o facă cu voce tare. McAdie ajunse sus şi făcu o plecăciune. Contele îi răspunse dintr-o mişcare scurtă a capului.

— McAdie, eu şi mama suntem pe cale să ajungem la o înţelegere de mare importanţă pentru clan. Îţi cer să fii martor. Te învoieşti?

McAdie luă poziţia de drepţi.

— Da, milord.

Îndreptându-şi privirea spre ochii lui Mirabelle, Dominic declară:

— Voi face această ofertă o singură dată. Nu voi negocia termenii – ori eşti de acord cu oferta mea, ori o refuzi. S-a înţeles?

Ea şovăi, dar ştia că el era nevoit să-i satisfacă toate cererile, aşa că încuviinţă.

— Foarte bine.

— Eu, Dominic Lachlan Guisachan, conte de Glencrae, voi îndeplini cererea ta explicită de a o silui pe domnişoara Angelica Cynster, sub rezerva următoarelor condiţii. Unu, nu îţi va fi permis să asişti la actul în sine, dar sunt de acord să-ţi dau drumul în cameră imediat pentru confirmarea vizuală. Doi, siluirea va avea loc unde, când şi cum voi alege eu. În contrapartidă, imediat ce fapta se va fi împlinit şi confirmat, îmi vei preda pocalul de încoronare scoţian.

Mirabelle deschise gura, apoi o închise. Se încruntă.

— Pocalul nu este în castel, dar se află în apropiere şi eu îţi pot indica drumul către locul unde e păstrat îndată ce fapta se va fi împlinit.

— Bine. Imediat ce fapta se va fi împlinit şi confirmat, îmi vei da indicaţiile care mă vor duce la ascunzătoarea pocalului. Făcu o pauză, îşi mai trecu o dată planul în revistă, apoi întrebă: Ne-am înţeles?

Cu ochii strălucind, Mirabelle aprobă energic.

— Da, dacă faci cum ai declarat, îţi voi înapoia pocalul.

— McAdie? Dominic îşi îndreptă privirea spre bătrân, care era şocat. Chiar şi în lumina palidă se putea observa că era alb ca varul. Cu blândeţe, contele insistă: Eşti martor la înţelegere

McAdie clipi, apoi dădu din cap.

— *Da.* Sunt martor.

Dominic privi spre mama lui.

— S-a făcut.

— Când? întrebă ea.

Din pragul dormitorului său, privi înapoi şi văzu din nou expresia aceea de răutate pe faţa ei, care îi întorcea stomacul pe dos.

— Mâine. Se opri, apoi adăugă: După prânz.

*

Deschise uşa doar cât să poată intra, o închise, apoi o

încuie.

O văzu pe Angelica, încă îmbrăcată, întinsă pe pat.

— Ai auzit?

— Mâine, după prânz. Dar uşa e atât de groasă, că altceva n-am mai putut să aud.

Lăsându-se pe pat lângă ea, îi repetă înţelegerea. Întâlnindu-i privirea, încheie:

— Aşadar, acum trebuie să planificăm siluirea ta.

Lungindu-se lângă el, zâmbi larg.

— Sunt numai urechi.

— Cu toată sinceritatea, nu ştiu dacă aş putea să prestez conform cerinţelor. Cel mai probabil, va trebui să simulăm.

Redevenind serioasă, îşi arcui sprâncenele.

— Ar fi foarte periculos, ţinând cont că mama ta nu mai e de mult o fecioară nevinovată, aşa că nu ne putem permite să-i dăm de bănuit prin vreun detaliu nelalocul lui. Asta e ultima noastră şansă; dacă o ratăm, alta nu ni se mai iveşte. Pe de altă parte... Se ridică deasupra lui şi îşi plimbă degetele peste pieptul de oţel. Dacă te vei lăsa pe mâna mea – îi făcu o demonstraţie elocventă dezmierdându-l tot mai jos – atunci, atât timp cât uşa e încuiată şi nimeni nu ne poate vedea, sunt absolut încrezătoare că te pot convinge să-ţi faci mendrele cu mine.

— Vom vedea, mormăi el cu ochii închişi. E o nouă provocare?

— Ia-o cum vrei.

Chicotind, Angelica purcese să-l convingă de aptitudinile ei nou descoperite.

*

Mirabelle şi McAdie nu schimbară niciun cuvânt până nu ajunseră în turnul ei, unde se simţeau în siguranţă. Oprindu-se pe trepte, ea se repezi la bătrân:

— Ei bine? E aici?

— Nu. Un băiat a adus un mesaj; se pare că domnul s-

a întors din călătorie, dar nu vă poate onora cu prezenţa sa astă-seară.

Faţa lui Mirabelle se goli de orice expresie.

— Naiba să-l ia! Tocmai acum, când voiam să mă laud! Nu credea c-o să-l pot face pe Dominic să-mi îndeplinească dorinţele, dar iată că am reuşit să-mi domesticesc fiul cel neîmblânzit. Sunt doar la un pas de obţinerea răzbunării. Cu buzele strânse, reflectă o clipă, apoi zâmbi larg. S-ar putea să fie chiar mai bine aşa. Vino cu mine, îl îndemnă ea punându-se în mişcare. O să-ţi dau un bilet pe care să i-l transmiţi mâine-dimineaţă; aşa o să mi se poată alătura în momentul gloriei supreme, când o să-i ofer un spectacol de neuitat.

McAdie se târa anevoie pe scări în urma ei. I se învârtea capul; nu-i venea să creadă la ce înţelegere mişeleasc㠄 fusese chemat să asiste. Era şocat de fapta la care acceptase să se dedea contele de Glencrae, dar îi înţelegea pe deplin motivele. Nu-l putea condamna, căci cunoştea perfect însemnătatea pocalului. Deşi nutrise mulţi ani o ranchiună neobosită la adresa celui care-l schimbase din funcţie, nu putea să-l respecte pe Dominic pentru felul în care conducea clanul.

Păcat că nu se gândise la asta mai devreme. Înainte de a-i comunica lui Mirabelle cifrul seifului. Dacă era oripilat de fapta la care se angajase seniorul, era încă şi mai oripilat de propria contribuţie la acea dramă cumplită.

Cât despre rolul de mijlocitor pentru contesă şi „gentlemanul” pe care şi-l luase drept amant… iniţial acceptase întrucât o compătimea pe femeia aceea singură, victimă, ca şi el, a clanului Guisachan, care nu-i arăta respectul meritat, însă în timp se simţise tot mai puţin în largul lui. Nu din cauza interesului manifestat de contesă pentru gentlemanul cu pricina – acesta era explicabil –, ci din cauza interesului manifestat de individul respectiv pentru ea. Motivele lui erau în mod clar suspecte.

Evident, nu putea să spună nimic. Stătu alături de contesă cât timp aceasta îşi scrie biletul la birouaşul din

camera ei de zi. I-l alesese el însuşi cu mult timp în urmă, vrăjit de chipul ei, de zâmbetul ei. Era de o frumuseţe extraordinară când venise la castel, iar el nutrise o gelozie de moarte faţă de Mortimer, însă Mirabelle nu-i acordase nicio atenţie. Nu avea să-l vadă niciodată ca pe un bărbat, ci ca pe un instrument menit să-i îndeplinească dorinţele.

Asta nu-l deranjase, nu până în acel moment, când începea să-şi dea seama că fusese de o prostie fără margini.

Capitolul 20

Micul dejun se desfăşură într-o atmosferă tensionată. Dominic şi Angelica îşi respectară rolurile stabilite. El nu avu nicio dificultate să se comporte adecvat; emana în valuri furie şi frustrare. Îşi lăsase jos anume pavăza sub care îşi ascundea pornirile temperamentale, răspândind o senzaţie de ameninţare surdă, de violenţă abia încătuşată.

La rândul ei, Angelica ţinea în continuare capul aplecat. Deşi nu se mai ploconea, proiecta în continuare imaginea unei femei care ştia că este slabă şi neajutorată. Se purta ca şi cum întreaga ei fiinţă s-ar fi străduit să se furişeze neobservată pe lângă un animal de pradă periculos.

Cu o lăcomie incomensurabilă, Mirabelle asista fericită la spectacol în timp ce toţi ceilalţi se cruceau, nevenindu-le să le creadă ochilor.

Dominic vorbise deja cu Scanlon, Jessup şi Mulley, cu Brenda şi Griswold, cu John Erskine şi doamna Mack. El şi Angelica stabiliseră că nimeni altcineva nu trebuia să afle că se petrecea ceva dramatic, dar chiar şi aceştia – cei mai loiali şi mai apropiaţi membri ai personalului – ştiau doar că, după masa de prânz, în donjon nu mai avea ce căuta

nimeni în afară de ei doi, de Mirabelle şi McAdie. Dominic alesese acel moment al zilei ca să fie sigur că nu mai era nimeni amestecat în afacere.

Imediat după încheierea micului dejun, Angelica se ridică de pe scaun, iar Mulley o escortă înapoi în debaraua ei şi o încuie înăuntru.

Se plimbă încolo şi încoace, ordonându-şi gândurile cu migală. Ca orice piesă montată pe scenă, siluirea ei trebuia să fie bine pusă la punct şi structurată, iar Dominic ştia că trebuia să-i urmeze indicaţiile. „Este clar că unul din noi va trebui să conducă, şi, ţinând cont de sentimentele lui faţă de toată tărăşenia, acela nu va fi el.”

Dominic preferase să iasă cu puştii la vânătoare, împreună cu Scanlon şi tovarăşii lui. Urma să părăsească grupul şi să ajungă la castel în timp util pentru a se întâlni cu ea înainte de masa de prânz.

„Aşa deci, murmură ea, am trei ore să întocmesc un scenariu viabil şi să decid cât din el să-i povestesc şi lui.”

*

Aparent, prânzul fu acelaşi eveniment de rutină, prin nimic remarcabil. Dar, în jurul mesei principale, emoţiile dădeau pe dinafară. Frustrare, furie şi aşteptări crescânde se îngemănau cu o ridicată acuitate a simţurilor şi cu o nesiguranţă incipientă.

Mirabelle stricase planul lui Dominic şi al Angelicăi de a se întâlni, insistând ca fata să petreacă a doua jumătate a dimineţii împreună cu ea, în salonaş. Deşi până atunci Angelica considerase discuţiile cu Mirabelle ca făcând parte din ritmul zilei, de data asta, ştiind ceea ce punea harpia la cale, ce-i ceruse lui Dominic să facă, ştiind că se bucura şi savura gândul că urma s-o distrugă, literalmente i se întorcea stomacul pe dos.

Nu avea niciun chef să vorbească despre asta când păşi în salonul mare şi, făcând un ocol mare în jurul lui Dominic, care se prăbuşise ursuz în jilţul său sculptat, se

aşează pe scaunul din stânga sa.

Ciugulind fără poftă din farfuria ei, îşi dădu seama surprinsă că tremura. Nu aveau niciun plan, nicio suită clară de paşi de întreprins. În ceea ce avea să urmeze, trebuiau să-şi joace rolurile cu maximă spontaneitate.

Pentru întâia oară de când începuse această şaradă, era nervoasă.

Era ultima lor mişcare, actul final. Trebuia ca fiecare gest să fie la locul lui, iar Mirabelle tocmai le îngreunase jocul.

În vreme ce masa era debarasată de farfurii, Angelica simţi un nod în stomac.

Apoi, Dominic îşi împinse jilţul şi se ridică. Se lăsă liniştea: aşteptarea era palpabilă în încăpere. Îşi plimbă privirea peste chipurile celorlalţi, faţa lui rămânând ca o mască, şi se adresa adunării:

— După cum unii dintre. Voi au aflat deja, am hotărât ca restul zilei să fie o mică sărbătoare pentru întregul castel. Vor fi întreceri de tras cu arcul şi de alte feluri în curtea interioară şi în pădurile de la răsărit şi de la apus. Vreau ca toţi să fie afară, să se bucure de această după-amiază, şi nu vreau să văd pe nimeni în donjon până la ora cinei. Am treburi de rezolvat, dar mă voi alătura vouă cât de curând. Ridicând ambele braţe, le făcu tuturor semn să părăsească încăperea. Mergeţi aşadar şi bucuraţi-vă de după-amiaza asta.

Glasuri voioase umplură salonul. Sub pavăza rumorii iscate, în vreme ce oamenii se ridicau de la masă şi se îndreptau spre ieşire, Angelica încercă să se ridice de pe scaunul ei.

— Stai unde te afli.

Îngheţă la auzul glasului tunător al lui Dominic. Actul final al şaradei lor tocmai începuse.

El rămase în picioare, uitându-se la ceilalţi cum plecau, în linişte, cu degetele abia atingând tăblia mesei, aşteptă…

Chircită în scaun, Angelica se aplecă înainte atât cât

să poată vedea dincolo de el. Mirabelle rămăsese aşezată, cu faţa radiind în aşteptarea unei bucurii nefireşti, maligne…

Reprimându-şi un frison, Angelica privi în jos. Jucase în nenumărate şarade, dar niciodată nu îşi simţise pulsul zvâcnind în gât, niciodată nervii ei nu fuseseră atât de întinşi.

În sfârşit, ultimii întârziaţi fură scoşi afară de doamna Mack, care îi urmă în soarele blând al după-amiezii. Liniştea cuprinse treptat donjonul, până când ultimele sunete care se îndepărtau fură înăbuşite de zidurile groase din piatră.

Atunci, Dominic ţâşni.

O apucă de braţ, o ridică şi o dădu jos de pe scaun.

Scâncetul surprins pe care i-l provocă fu cât se poate de real. Şocată, în timp ce bărbatul o trăgea spre el, reacţionă instinctiv.

— Nu! Ce vrei să…?

— Taci din gură! Dacă-ţi cunoşti interesul, ai să mă urmezi în linişte.

— Nu! Dă-mi drumul!

Se opinti pe călcâie şi reuşi să răstoarne scaunul, care se prăbuşi cu un zgomot răsunător.

Fălcile lui Dominic se încleştară. Cu forţă sporită, o smulse de jos şi o ridică pe umăr.

Ea se luptă cu furie.

— Opreşte-te! Nu poţi face asta. Dă-mi drumul!

Cu pumnii îi lovea spinarea, se zvârcolea şi încerca să lovească din răsputeri, ca şi când nu i-ar fi păsat dacă ar fi scăpat-o pe jos; ştia însă că n-avea s-o scape.

Netulburat de rezistenţa ei, el coborî de pe podium şi păşi în galerie. Când începu să se agite mai tare, îi dădu o palmă peste fund, destul de tare, ca ea să ţipe.

— Potoleşte-te odată! se răsti. Până la urmă ai să te loveşti.

Palma fu imediat urmată de o mângâiere fermă, care îi tăie răsuflarea printr-o excitaţie foarte familiară şi îi distrase o clipă atenţia. Amintindu-şi însă de rolul ei, trase

puternic aer în piept şi ţipă:

— Ajutor!

Însă, cu pieptul strivit de umărul lui, tot ce reuşi să scoată fu un strigăt slab.

— Ţipă cât vrei, n-o să te audă nimeni.

Privirea ei căzu pe Mirabelle. Mama lui se sculase de pe scaun şi venea cu paşi mărunţi în urma lor, cu ochii scăldaţi de bucuria pe care i-o provoca spectacolul şi cu buzele întredeschise de încântare.

Angelica avu un puternic sentiment de repulsie. Se zbătu din nou, gâfâind şi adresându-se acum contesei demente:

— Ajutaţi-mă! Nu-l puteţi lăsa să facă asta.

Mirabelle zâmbi, dezvăluindu-şi mai mult ca niciodată răutatea vindicativă.

— O, ba da, chiar pot! El face asta pentru mine. Este şi foarte bine dotat. Abia aştept să te aud cum ţipi. Singurul meu regret este că mama ta nu va auzi cum fetiţa ei dragă e despicată, dar sper că mai târziu îi vei descrie momentul în toată grozăvia lui.

Angelica rămase fără grai.

În vreme ce Dominic urca scările către camera sa, împotrivirile ei deveneau tot mai slabe. Scoase un oftat destul de convingător când ajunseră la uşă.

— Nu, te rog, nu face asta.

— Nu te mai împotrivi, fii rezonabilă, întinde-te şi lasă-mă pe mine să fac ce ştiu, ca să-ţi fie mai uşor. Nici n-ar trebui să doară prea tare, zise el dând uşa de perete. Va trece destul de repede şi, pe urmă, poţi să te duci acasă.

Întorcându-se pe un călcâi, trânti uşa în nasul lui Mirabelle şi trase zăvorul. În sfârşit, îşi permise să răsufle.

Se opri în mijlocul încăperii, o dădu pe Angelica jos de pe umăr şi o lăsă săi alunece în braţe.

Ea îşi încolăci braţele în jurul gâtului său şi îl privi în ochi.

— Şi… acum?

— Speram că ai ceva sugestii.

— O, da, chiar am. Ridică un picior şi aşteptă până când palmele lui îi cuprinseră fesele, ridicând-o de la pământ, apoi îşi încolăci ambele picioare în jurul mijlocului său, aşa încât să se afle faţă în faţă, ochi în ochi, buze la buze. Hai să începem cu asta.

Îl sărută şi, între două bătăi ale inimii, el îşi dădu seama că temerile lui erau neîntemeiate.

Puteau face asta. Împreună, puteau şi voiau, şi totul avea să fie bine, din nou.

Între ei, între sărutările lor, între limbile lor împletite şi poftele care se trezeau în ei, se aprinseră focurile, iar dogoarea începu să crească. Şi să-i umple.

Pe când o sprijinea cu un braţ, cealaltă mână îi căută sânul, frământând şi mângâind în acelaşi timp.

Ea murmură ceva incoerent, apoi se retrase, uitându-se drept în ochii lui.

— Cu siguranţă că trage cu urechea la uşă, dar nu poate să ne audă, nu-i aşa?

— Nu, dar ar auzi un ţipăt.

Angelica îşi linse buzele, fixându-l cu privirea.

— De obicei, nu suntem atât de gălăgioşi, aşa că va trebui să ne străduim puţin. Cu o uşoară ondulare din şolduri, împinse fierbinţeala dintre coapsele ei către semeţul său drug erect. Va trebui să-mi dai un motiv bun să ţip… o senzaţie corespunzătoare.

Nu şi-ar fi putut închipui asta nici în ruptul capului, dar îl făcuse să zâmbească.

— Să văd ce pot să fac.

El îi prinse buzele într-un sărut, deşi nu era clar cine pe cine prindea, în timp ce dorinţa şi pasiunea se ridicau la cote tot mai înalte. În câteva secunde, mâinile lor erau peste tot, smulgând, desfăcând nasturi. Dominic se clătină pe cele două trepte care duceau la pat şi o puse jos. Ea îşi desfăcu braţele din jurul gâtului său şi se lăsă să alunece pe salteaua patului. Era deja inundată de dorinţă.

— Nu putem sta prea mult.

Ea îi scosese deja cămaşa din pantaloni şi acum îi

căuta nasturii, însă el o opri şi duse mâna la nasturii care îi închideau corsetul.

— Nu. Rupe-l! îl apucă de încheieturi şi îl scutură. E de la ea!

Apucând ţesătura, o trase din ambele părţi şi sfâşie atât rochia, cât şi cămaşa, până în talie, dezvăluindu-i sânii dilataţi.

Îi ridică fustele până la talie şi îi apucă şoldurile cu fermitate, în vreme ce ea îşi încolăci din nou picioarele în jurul mijlocului său. Se năpusti să-i sărute carnea albă, s-o simtă cu palmele şi cu degetele. Ea îşi dorise s-o facă să ţipe şi să geamă, iar el se puse pe treabă cu hărnicia cu care o obişnuise.

Angelica exagera, bineînţeles, dar nu făcea decât să reacţioneze la atacul nemilos asupra simţurilor ei. Buzele ei scoteau sunete care îl îndemnau să continue în acelaşi stil. În câteva minute, reuşiră astfel să creeze o atmosferă sonoră care l-ar fi putut convinge şi pe cel mai blazat şi cinic ascultător că era martorul unui viol în toată regula.

Gura lui pe a ei aduse şi primul ţipăt. Al doilea, când o pătrunse năvalnic şi adânc, fu pur şi simplu perfect.

Cu fustele sumese până deasupra taliei, mâinile lui încleştate pe şolduri, iar picioarele ei încolăcite în jurul mijlocului său, Dominic se aplecă asupra ei şi o călări tare şi repede. Cu ochii întredeschişi în dosul pleoapelor tot mai grele, ea îl însoţea cu fiecare bătaie a inimii pe calea pe care o apucaseră.

Şi avea dreptate. Nimic nu-i mai putea atinge, nicio şaradă, nicio pretenţie, oricât de sordidă nu mai putea să-i ajungă, nicidecum să-i tulbure în realitatea pe care tocmai şi-o creaseră.

În armonie perfectă, urmăreau acum un unic ţel, grăbindu-se într-acolo.

Ea nu se abţinu, de altfel nici el. O călări într-un ritm ameţitor, până spre culmi, iar acolo îi dădu drumul să zboare. Cu capul pe spate şi trupul arcuit, ea urlă prelung. Teaca ei se încordă asemenea unei menghine din catifea

fierbinte, aducându-l şi pe el pe culmile plăcerii. Cu un strigăt răguşit, îşi dădu drumul, lăsându-se în voia extazului, moment în care Angelica îl trase în jos, în braţele ei.

Cu nesaţ, traseră amândoi aer în piept. Dominic se desprinse anevoie, iar ea îşi trecu degetele prin păr, răvăşindu-şi şuviţele lungi şi lăsându-le să atârne în dezordine pe faţă, pe gât, pe sânii dezgoliţi.

El se ridică, se întoarse spre noptieră, luă cuţitul pe care îl avea pregătit şi îşi crestă degetul mare. Se întoarse apoi spre ea, lăsă sângele să curgă şi o mânji pe interiorul coapselor, amestecându-l cu sămânţa sa, astfel încât să lucească jilav.

— Slavă Domnului că ţi-ai amintit, eu uitasem.

— Fiecare detaliu în parte, murmură el.

Dându-se înapoi, îşi supse degetul şi o privi.

Ea îşi arcui sprâncenele.

— Cum arăt?

El întinse mâna spre fustele ei şi îi drapă cu pricepere artistică o parte din goliciune, pe care mama lui n-avea niciun motiv s-o vadă, aranjă corsetul astfel încât ruptura să fie evidentă, apoi îi spuse:

— Prefă-te ca şi cum ai fi fost siluită.

Ea se conformă, lăsându-se să zacă moale pe cuvertura răvăşită, cu capul într-o parte şi palmele în sus, mimând neajutorarea, cu coapsele desfăcute şi picioarele atârnându-i inerte pe marginea patului. Dominic dădu din cap, admirativ.

— Perfect. Nu te mişca, o chem să vină.

Traversă încăperea, apoi, înfrânându-şi repulsia şi sentimentele de protecţie, trase de zăvor şi deschise uşa.

Mirabelle stătea chiar în faţa uşii, cu o expresie pe faţă… pentru o clipă, Dominic închise ochii. În cele din urmă, arătând spre pat, spuse:

— După cum ai cerut – Angelica Cynster, siluită în toată regula.

Mirabelle se îndreptă spre pat. El o însoţi, ca să se

asigure că n-o va atinge pe Angelica, lucru pe care nu l-ar fi putut suporta.

Dar scorpia se opri la capul patului s-o contemple pe tânăra femeie, care nici nu deschise ochii. Privirea lui Mirabelle se plimbă peste trăsăturile ei inerte, peste părul ei răvăşit, peste dovada faptului consumat… Apoi, zâmbi ca un copil care tocmai despachetase cadoul mult dorit.

Ridică privirea spre Dominic. El încercă să nu vadă ceea ce se citea pe faţa ei, dar…

*

— În sfârşit! În glasul ei răsuna ceva dincolo de triumf. Am să aduc harta către pocal, e în dormitorul meu.

— Adu-mi-o în salonul mare. Voia să iasă odată din camera lui, departe de Angelica, departe de el. Am să te aştept acolo.

Ea încuviinţă din cap; îi mai aruncă fetei o privire, apoi ieşi în grabă.

Dominic aşteptă până când paşii ei nu se mai auziră, apoi se întoarse la uşă şi o închise cu zăvorul. În acest timp, Angela se ridică, afişând un zâmbet cu care nici soarele ieşind dintre nori n-ar fi putut să concureze.

— Am reuşit!

Vorbea încet, dar bucuria din vocea ei era evidentă. Sări din pat şi încercă să se debaraseze de rochia sfâşiată.

— Repede, ajută-mă să mă schimb. Mă duc în bucătărie şi de acolo am să urmăresc totul. În clipa în care vei afla unde este pocalul, vom merge să-l luăm.

El se opri în faţa ei, o privi pentru o clipă, apoi o trase în braţele sale, o ridică şi o sărută zgomotos, adânc, cu neţărmurită recunoştinţă.

— Îţi mulţumesc, murmură el după ce îi dădu drumul. Din adâncul inimii mele, pentru vecie.

— Şi eu aş putea spune „mulţumesc”, dar n-ai înţelege de ce. Oricum, trebuie să recunoaştem că împreună facem o echipă excelentă.

Goală până la talie, după ce reuşise să-i elibereze braţele din mânecile rochiei, se zvârcoli o clipă, apoi oftă.

— Acum, ori rupi asta de pe mine, ori îi desfaci şiretul. Alege.

Alese s-o rupă. Ea se spălă, apoi îmbrăcă o rochie pe care o pregătise dinainte. Împreună – el înainte şi ea urmându-l –, se îndreptară spre salonul mare, s-o aştepte pe Mirabelle cu harta către locul unde era ascuns pocalul.

Capitolul 21

Dominic se afundă în jilţul său de la masă şi îşi spuse că era aproape de final. Peste cinci luni de complotări, planuri, paşi greşiţi şi eşecuri, şi acum, în sfârşit, mulţumită acestui minunat înger, în câteva minute, urma să aibă din nou în mâinile lui faimosul pocal.

Iar clanul său avea să fie din nou în siguranţă.

Totul i se datora Angelicăi, însă perspectiva de a-şi petrece tot restul vieţii oferindu-i dovezi de recunoştinţă nu-l deranja nici pe departe.

Zâmbind, aruncă o privire spre coridorul care ducea la bucătării şi o văzu cum trăgea cu ochiul. Ea îi răspunse tot cu un zâmbet.

Ştia că-i luase minţile, dar nu-i păsa.

Angelica nu-şi mai găsea locul de nerăbdare. Mirabelle trebuia să fi ajuns în apartamentul ei şi, având în vedere eforturile pe care le depusese ca să-i explice de ce nu era o idee bună să-i refuze lui Dominic pocalul, chiar nu credea că scorpia avea să se răzgândească.

Îşi spuse că trebuia să-şi asculte propriul sfat şi să aibă răbdare, dar…

Un strigăt îndepărtat, înăbuşit de zidurile groase, îi ajunse la urechi. Auzi hărmălaia veselă a oamenilor de la castel care se bucurau de după-amiaza liberă, dar acel strigăt… îi era oarecum familiar. O cadenţă familiară, un

sunet familiar… oare ce era?

După mai puţin de un minut, un membru al clanului – unul dintre cei mai bătrâni, care făceau de gardă în clădirea de la poartă – veni în fugă.

— Domnule! Este un grup de englezi la pod care cere să vă vorbească.

Dominic îi aruncă o privire Angelicăi; toată buna dispoziţie îi dispăruse ca prin farmec. Îşi împinse înapoi scaunul.

— Vin imediat.

Ea îl urmări în timp ce părăsea salonul. Un salut familiar… se întoarse şi fugi prin bucătărie spre galeria care înconjura salonul mare, apoi îşi aminti că nu putea să rişte să dea ochii cu Mirabelle. Se repezi la uşa bucătăriei.

— Blestemaţii! M-au ascultat? Nu. Şi, bineînţeles că şi-au ales momentul – apariţia lor acum era *ultimul* lucru de care aveam nevoie.

*

Sus, în dormitorul ei, Mirabelle stătea la fereastră lucrând la broderia cu care era ocupată de săptămâni întregi. Nu era gata, dar partea pe care o voia Dominic era terminată. Ar fi putut să-i spună, pur şi simplu, unde era ascuns pocalul – orice membru al clanului ar fi ştiut locul –, însă broderia era extravaganţa ei de pe urmă. Broderia fusese mereu punctul ei forte. I se părea potrivit să folosească acest talent pentru a-i comunica fiului ei, sau oricui ar fi hotărât ea să-i dăruiască pocalul, unde îl ascunsese. Pocalul fusese pentru ea o foarte utilă sabie a lui Damocles.

Niciodată de acum încolo, Dominic nu avea s-o mai poată trata de sus. Nu intenţiona să-i amintească vreodată ce făcuse, ce precupeţise pentru a salva preţiosul său clan.

Fizionomia i se relaxă într-o expresie de mult uitată – un zâmbet de fericire pură. Se întoarse către uşă tocmai când aceasta se deschidea.

Zâmbetul i se accentuă când văzu cine intra.

— N-ai să ghiceşti niciodată! Dominic mi-a adus-o pe Angelica Cynster, însă, dragul meu, e şi mai bine de atât.

Îi venea să-şi cânte bucuria triumfului.

Arcuindu-şi buzele, amantul ei intră în odaie şi închise uşa.

— Înţeleg. Se pare că am ajuns tocmai la timp.

Ea radia ca o fetişcană.

— Tocmai la timp să sărbătorim împreună.

— Chiar aşa.

Cu paşi mari, traversă camera până la ea.

*

Dominic stătea pe meterezele castelului şi îi studia pe cei opt călăreţi care alergau spre el. Şase dintre ei se înghesuiau pe pod, în timp ce doi rămăseseră pe mal.

Cei de pe pod se opriră. Dacă s-ar mai fi apropiat, ar fi intrat în bătaia pistoalelor.

Angelica răsări în spatele lui. Pitită după un crenel, trăgea cu ochiul afară.

— Presupun că ei sunt.

— La naiba, chiar aşa! Toţi şase – cei doi fraţi ai mei şi cei patru veri mai mari. Ceilalţi doi, care au rămas pe mal, sunt Breckenridge şi Jeremy Carling. Angelica se întoarse şi se sprijini cu spatele de un crenel înalt. Îi întâlni privirea. Dacă-i vede Mirabelle, o să dea înapoi. Dumnezeu ştie ce-ar putea face atunci. Or să strice totul!

— Ştiu să înoate?

— Poftim? Angelica se holbă la el fără să înţeleagă.

— Ştiu toţi cei şase de pe pod să înoate?

— Da. De ce?

Dominic se uită pe lângă ea.

— Gata?

Întorcându-se, văzu puţin mai departe pe metereze trei bărbaţi masivi mânuind o manetă care era conectată la o roată dinţată uriaşă.

— Da, domnule! răspunseră ei în cor.

Se întoarse din nou şi îl văzu pe Dominic supraveghind podul, apoi mai aruncă o privire afară. Fraţii şi verii ei erau tot acolo, discutând şi cercetând castelul. Puneau ceva la cale…

— Acum! porunci Dominic.

Se dădu înapoi ca să-i vadă pe cei trei bărbaţi opintindu-se în manetă. Uriaşa roată începu să se învârtă încet.

— Ce…?

Strigătul lui Demon o făcu să se răsucească şi să se uite din nou spre pod. Rămase cu gura căscată.

— Dumnezeule!

Întreaga suprafaţă a podului de lemn începu să se încline, răsturnând cai şi călăreţi în apele unduitoare ale lacului. Fascinată, vedea cum, incapabile să întoarcă caii spre mal, pe rând, cele şase rude masculine ale ei plonjau în apa, fără îndoială, foarte rece. Toţi alunecaseră din şei şi, bolborosind alături de caii lor, înotau acum spre malul apropiat. Unul după altul ieşiră din lac, mustind de apă şi înjurând de mama focului.

Ea duse o mână la gură, încercând fără succes să-şi înăbuşe râsul, până îi dădură lacrimile.

— Doamne, asta nu ţi-o vor ierta niciodată.

Dominic ridică din umeri.

— Ei sunt la Londra, iar eu sunt aici. Am să supravieţuiesc cumva supărării lor. După ce le mai aruncă o privire, se întoarse cu spatele. Baia asta ar trebui să le mai răcorească sângele prea încins, măcar până mergem să luăm pocalul. Mama şi harta ei ar trebui să fie acum deja în sala mare.

Angelica zori pasul alături de el, până la scara care ducea de pe metereze în curtea interioară. Coborâră repede şi traversară spre donjon, făcându-şi loc printre oamenii care se pregăteau să se întoarcă la treburile lor.

— Oriunde va trebui să te duci să iei pocalul, eu voi veni cu tine.

Privind înainte, el încuviinţă din cap.

— Stai în urmă până pun mâna pe hartă. Nu trebuie să i te arăţi înainte de asta.

Ascultătoare, încetini pasul, lăsându-l să urce singur scările donjonului. Abia când Dominic intră în sala mare se strecură şi ea în umbră.

— Aa-aaah!

Ţipătul îi mobiliză dintr-odată. Dominic se întoarse, o privi şi îşi dădu seama că nu ea ţipase, apoi se năpusti înapoi în hol.

Ecourile răsunau din toate părţile, foarte derutant, dar Angelica auzise sunetul original.

— Turnul lui Mirabelle, sus.

Dominic se repezi într-acolo. Suflecându-şi fustele, ea îl urmă. Brenda şi Mulley soseau şi ei în goană de-a lungul galeriei. Văzându-i, Angelica arătă în sus, apoi se năpusti în casa scării, în timp ce urca în spatele lui Dominic, putu auzi gemete oribile, isterice, gâlgâite, venind dintr-una din camerele de la etaj.

În sfârşit, ajunse la dormitorul lui Mirabelle, de unde veneau sunetele.

Uşa era larg deschisă. Elspeth stătea într-o parte, cu mâinile la gură, holbându-se îngrozită la mogâldeaţa lângă care se ghemuise Dominic.

Fuste negre zăceau împrăştiate pe podea. O mână întinsă ţinea o bucată boţită de broderie.

Încet, Dominic se ridică. Fixând-o pe mama sa cu privirea, clătină din cap.

— S-a dus.

Vocea lui era egală, lipsită de orice emoţie.

Angelica văzu faţa împurpurată a lui Mirabelle, limba ieşită afară, ochii ei albaştri goi şi holbaţi, apoi se întoarse şi îi făcu semn Brendei să se ocupe de cameristă. În timp ce slujnica o îmbrăţişă pe Elspeth, aflată în stare de şoc şi tremurând din toate încheieturile, şi o duse de acolo, Angelica luă mâna lui Dominic şi o strânse.

Imediat, el îi apucă degetele, mult prea tare, dar îşi

dădu seama şi slăbi pe loc strânsoarea.

— S-a dus şi nu ştim unde e pocalul. Clătină din cap. Dar cine a omorât-o – şi de ce?

Broderia din mâna lui Mirabelle îi atrase atenţia Angelicăi. Se aplecă, eliberă bucata de pânză din degetele crispate, o întinse – şi inima dădu să-i sară din piept.

— E o hartă.

— Cum? Dominic o privi cu neîncredere.

Îi arătă, luându-l de lângă trupul mamei lui.

— Uite, aici. Ăsta e pocalul. Ea încerca să orienteze desenul, dar părţi din hartă nu erau încă gata. Poţi să-ţi dai seama unde e?

El luă bucata de broderie, se duse la fereastră, o studie, apoi întoarse pânza şi înjură.

— E monumentul de lângă cascadă. Acolo l-a ascuns.

— Păi e un loc destul de sigur…

— Nu, nu mai e. Dominic o mai privi o dată pe femeia care îi dăduse viaţă, apoi împături harta şi se îndreptă spre uşă. Oricine ar fi ucis-o, vrea pocalul – de aceea a trebuit să moară. Mai ştia cineva că îl are, iar acel cineva ştie acum unde este şi mai ştie şi că viitorul clanului Guisachan e legat de acel obiect.

Coborând, îl întâlni pe Mulley.

— Ai grijă de asta – eu mă duc după ucigaş şi după pocal.

— Am înţeles, domnule!

Dominic sări câte trei trepte. Auzi paşi în urma lui.

— Nu poţi veni, strigă el spre Angelica.

— Nu-ţi mai răci gura, îi replică ea.

Înjură din nou, dar nu se opri, trecu de parter şi ajunse în pivniţă, la uşa din dos. O luă la fugă de-a curmezişul încăperii până când aproape se împiedică de McAdie.

Dominic se aplecă. McAdie fusese înjunghiat de două ori, ambele lovituri aproape de inimă, mai mult ca sigur fatale. Zăcea cu ochii închişi şi buzele întredeschise, respirând greu.

Mâinile Angelicăi se agitau în jurul mânerului pumnalului înfipt în pieptul bătrânului.

— Ce să facem? Să-l scoatem, sau…?

— Nu, lasă-l acolo.

Observând blazonul de pe pumnal, Dominic apucă mâinile reci ale lui McAdie.

Buzele acestuia se mişcară uşor.

— Dumneavoastră sunteţi, milord?

— Da. Baine a fost?

— Da. McAdie se încruntă. A fost Langdon Baine.

— Mulţumesc. Voi avea grijă să fii răzbunat.

Dominic dădu să plece, dar McAdie îi apucă mâna.

— Nu, aşteptaţi. Trebuie să vă spun. Cu ochii închişi, bătrânul îşi umezi buzele. Baine era amantul doamnei – el a convins-o să fure pocalul. Spunea că are de gând să-l ia şi să scape Scoţia de danul Guisachan o dată pentru totdeauna.

— Peste cadavrul meu, tună Dominic. Luându-şi seama, îşi îmblânzi glasul. Odihneşte-te, vin ceilalţi, dar eu trebuie să-l prind pe Baine.

Capul lui McAdie se mişcă aproape imperceptibil, iar mâna îi alunecă din cea a stăpânului său.

— Cine e Baine?

Dominic o privi pe Angelica în ochi.

— Un moşier dintr-un clan învecinat. Se ridică. Adu-i pe Griswold, Erskine sau doamna Mack să-l ajute pe McAdie.

Ea sări în picioare şi fugi la uşă. De acolo, se mai uită o dată înapoi şi îl văzu pe Dominic dispărând pe uşa din dos.

Înjură, dar nu în gaelică, mai aruncă o privire către McAdie, apoi alergă pe scări.

— Griswold! Erskine! Doamnă Mack!

Ştia încotro se îndrepta Dominic, putea aşadar să irosească un minut ca să cheme ajutor pentru McAdie.

Dominic traversă tunelul în fugă şi trecu de grilajul pe care Baine îl lăsase deschis. Se năpusti în micul luminiş de

la gura tunelului, uitându-se în jos, concentrat, ca să nu alunece pe terenul pietros. Urmărindu-l cu mintea pe asasin, nu-i văzu pe bărbaţii din calea lui decât când se lovi de ei.

Prezenţa lor îl şocă chiar mai mult decât îi şocă apariţia lui pe ei, dar elanul lui îi aruncase pe câţiva îndărăt. Totuşi, nu se dădură la o parte din calea lui.

Se opri, şi ei la fel. Pentru o clipă, se scrutară, iar mintea lui tocmai îi comunica cine naiba erau…

Se aruncară asupra lui, cu pumnii şi cu picioarele. Trupuri ude se loveau de el. Încercă să-i îmbrâncească, să-i dea la o parte, ca să-şi vadă de urmărirea lui.

Pumnii plouau, dar el abia dacă simţea loviturile în piept, apărându-şi faţa. Scăpă de trei adversari, aproape că reuşi să fugă mai departe, însă ceilalţi se aruncară asupra lui şi fu cât pe aci să fie doborât la pământ.

Trebui să se întoarcă şi să se lupte cu ei.

Unu la unu, chiar doi sau trei să fi fost, i-ar fi putut dovedi, dar cu opt era imposibil. În cele din urmă, câte doi ţinându-l de fiecare braţ, îl imobilizară. Toţi respirau greu.

— Ce naiba faceţi?

Tresăriră toţi auzind acel ţipăt ascuţit. Se întoarseră să vadă de unde venea strigătul, adică spre gura tunelului, dar Angelica deja traversase luminişul spre poteca îngustă care ducea la cascadă.

Doi dintre cei care îl înfruntaseră pe Dominic se întoarseră şi se apropiară de ea.

Unul, cu părul şaten, o apucă de braţ.

— Angelica…

Ea se opri brusc şi îi repezi un cot în coaste.

— Nu mă lua pe mine cu Angelica!

Fratele ei se ghemui, iar ea îşi eliberă braţul din strânsoare şi o luă la goană pe potecă, evitându-l pe cel cu păr negru, care încercase să-i taie calea. Acesta, necunoscând locurile, se trezi cu faţa la o stâncă şi trebui să se întoarcă. În acest timp, tânăra femeie alergă mai departe.

— Dumnezeule! Dominic îşi dădu dintr-odată seama că Angelica avea de gând să-l înfrunte de una singură pe Baine. Angelica, nu! Vino înapoi!

Privirea pe care aceasta i-o aruncă în timp ce ţâşnea în sus pe potecă îl lămuri că nu mai avea rost să-şi răcească gura. Fraţii şi verii ei, nedumeriţi şi confuzi, ezitau – nu ştiau dacă trebuia să o urmărească –, aşa că ea îşi mări avansul.

Tocmai când să dispară din câmpul lor vizual, Angelica se întoarse în loc şi le strigă:

— Dacă vreţi să mă protejaţi, trebuie doar să-i daţi lui drumul şi v-aţi făcut treaba. Făcu o pauză, să vadă dacă o ascultau. Cum nu primi nicio reacţie, ridică mâinile în aer. Idioţilor!

Se întoarse şi o luă din nou la goană.

Dominic se uită în urma ei. N-avea habar că putea să alerge atât de repede... apoi, îşi dădu seama ce-o aştepta la capătul potecii.

Se forţă să rămână calm, domolindu-şi instinctele şi emoţiile, apoi aruncă o privire bărbaţilor care îl înconjurau. El însuşi o căpetenie, nu-i fu deloc greu să-l identifice pe cel care îi conducea.

Privirea cercetătoare a ochilor de un verde deschis trăda curiozitate.

Prinse acea privire cu privirea sa.

— Fuge după omul care tocmai a sugrumat-o pe mama mea şi l-a înjunghiat pe bătrânul meu valet, lăsându-l să moară. Putem să ne socotim acum şi s-o pierdem sau putem lăsa asta pe mai târziu şi s-o aducem înapoi. Dar nu o veţi găsi fără ajutorul meu. Alegeţi!

Bărbatul cu păr negru, mai mult ca sigur Devil Cynster, ezită, dar numai o clipă. Apoi, le făcu celorlalţi semn din cap.

— Daţi-i drumul.

După un moment de şovăire, aceştia se conformară.

În clipa în care îi dădură drumul, Dominic se năpusti pe cărare, spre Angelica.

Bărbaţii din familia Cynster se luară după el.

Capitolul 22

Angelica încetini când se apropie de cascadă. Urletul apei îi atenua sunetul paşilor în vreme ce se strecura dincolo de ultima curbă pe poteca stâncoasă, îndreptându-se cu grijă spre margine.

Cu toate precauţiile ei, bărbatul îngenuncheat lângă mormanul de bolovani părea prea preocupat ca s-o observe. Atenţia acestuia era captată în întregime de piramida de pietre din faţa lui. Individul era lat în spate, dar nu la fel de mult ca Dominic, iar părul castaniu era cârlionţat. Deşi stătea în genunchi, fata îşi dădu seama că era probabil mult mai înalt decât ea.

Angelica se îndoia serios că ar fi avut şanse de izbândă cu o discuţie raţională.

Se lăsă încetişor pe vine şi ridică o piatră, cea mai mare pe care o putea ţine în mână, după care înaintă cu mare grijă. Ajunsă pe margine, se opri, chiar dacă se afla încă în afara razei vizuale a bărbatului care se străduia să scoată pietre din spatele mormanului. Era îmbrăcat cu o jachetă din piele de oaie peste pantaloni trei sferturi şi avea cizme de călărie în picioare. Atât cât îşi putea da seama, chipul lui era aspru, necizelat.

Fără să vrea, în acea clipă îşi aminti că Mirabelle era – fusese – mai mare şi, probabil, cel puţin în ultimele clipe, cuprinsă de disperare, mai puternică decât ea. Iar acest bărbat, Baine, o strangulase destul de uşor.

Baine se aplecă spre deschizătură şi întinse mâna în interiorul piramidei de pietre.

— Da!

Tot răsucindu-se şi învârtindu-se, reuşi să-şi scoată încet mâna împreună cu un obiect. Se lăsă pe spate şi ridică un pocal de aur.

Angelica se opri brusc din tremurat. Ridică piatra şi făcu un pas în faţă, apoi îl izbi pe bărbat zdravăn în cap.

Baine se clătină.

Fata aruncă piatra, înşfăcă pocalul cu ambele mâini şi i-l smulse.

Bărbatul urlă.

Ea se întoarse pe un călcâi şi o luă la goană.

El se aruncă după ea şi o apucă de tivul rochiei.

Ea se răsuci, trase, smulse, dar el nu dădu drumul materialului. Acesta rezistă când el îi ţin tui rochia de pământ în vreme ce încerca, ameţit, să se ridice. Continuă să strângă în pumn o parte din rochie şi o trase spre el.

Îi cercetă chipul, iar nedumerirea i se şterse de pe faţă.

— Eşti târfa lui Dominic Cynster.

Ea încercă să-l lovească cu piciorul între genunchi, dar el se întoarse în ultima secundă, iar lovitura îl rată.

— Ei, hai!

Baine profită de ocazie pentru a-i da drumul la rochie şi a apuca pocalul.

Încercă să i-l smulgă fetei din strânsoare, dar ea îl apucă şi cu cealaltă mână, ţinându-l cu toată puterea.

— Nu… nu e al tău.

— A, dar va fi!

Brusc, el îşi dădu seama că, dacă ea era acolo, Dominic nu putea fi nici el prea departe; Angelica văzu schimbarea din privirea lui, întunecimea răului.

— Dă-i drumul, proastă mică! Ridică pocalul cât de sus putu, scuturându-l aşa cum scutură un câine osul.

Cu o expresie hotărâtă pe chip, ea nu-şi desprinse mâinile de pe pocal, iar el nu era suficient de puternic încât să o ridice de la pământ.

Privi într-o parte, spre marginea cornişei, apoi îşi întoarse atenţia spre ea:

— E mare păcat, dar…

Folosindu-se de pocal, o târî, pas cu pas, tot mai aproape de margine.

Ea opuse rezistenţă, se luptă, dar el păstra o distanţă suficientă, nepermiţându-i să-l lovească din nou. Pas cu pas, el continuă să o tragă.

— Dă-i drumul!

— Nu!

— Cât crezi că o să te mai poţi agăţa de el când n-o să mai ai pământ sub picioare?

Baine trase brusc de pocal.

Luată prin surprindere, ea ţipă. Îşi pierdu echilibrul şi se lovi de el.

El absorbi forţa impactului, se redresă şi se pregăti să-i smulgă pocalul din mâini…

Urletul de furie care se auzi deasupra capetelor lor îi făcu pe amândoi să tresară.

Dominic sări de pe stânca aflată deasupra comişei. O apucase pe scurtătură, pe un teren mai accidentat, o auzise pe Angelica ţipând exact când ajunsese pe marginea stâncii, văzuse dintr-o privire ce se întâmpla şi – fără să se gândească o clipă la genunchiul său – sărise.

Ateriză aproape nas în nas cu Baine.

Din instinct, acesta lăsă jos pocalul şi îi dădu drumul Angelicăi ca să-l înfrunte. El era ameninţarea cea mai mare.

Dominic nu pierdu nicio clipă şi se năpusti la beregata adversarului, primind o replică pe măsură.

Se luptară, niciunul din ei nefiind în stare să îl apuce pe celălalt suficient de bine cât să îl dărâme. Chiar fără să se uite, Dominic ştia unde se afla Angelica, ştia că ea se retrăsese spre mormanul de bolovani cu pocalul în mâini.

Pocalul era în siguranţă, la fel ca şi ea, ceea ce îi lăsa libertatea să îşi îndrepte toată furia şi forţa spre Baine, să-i răzbune pe McAdie şi pe mama sa.

Fiecare încerca să-l domine pe celălalt, însă forţele lor fuseseră din totdeauna egale. Chiar dacă Dominic se înălţase şi avea braţe mai lungi, Baine era mai masiv, mai solid. Dar Dominic ştia că echilibrul era punctul lui slab; încerca să şi-l menţină şi se ruga ca genunchiul său să reziste întregii lupte. Până acum, rezistase.

Cu fălcile încleştate, fiecare sfredelindu-şi adversarul cu privirea, se clătinau amândoi, niciunul dispus să cedeze teren, ambii dorind victoria. Fie Dominic îl omora pe Baine, fie Baine îl ucidea pe Dominic. Acesta era sfârşitul unei lupte care începuse de când erau adolescenţi. De ce, asta Dominic nu reuşise niciodată să înţeleagă; Baine era cu şapte ani mai mare, aşa că, teoretic, drumurile nu ar fi trebuit să li se încrucişeze. Dar exact asta se întâmplase, mai tot timpul.

Dominic alunecă. El era cu spatele la cascadă: cornişa de sub picioarele sale era umedă. Lupta era în continuare indecisă, dar cu cât continua, cu atât avantajul trecea de partea lui Dominic. Baine nu avea o rezistenţă fizică prea bună, lucru pe care acesta îl ştia şi el prea bine.

Cu ochii mijiţi, izbucni:

— Ar fi trebuit să te omor când am avut ocazia, în prăpastia aia.

Şocul de moment – nu se gândise nicio clipă până atunci că acea căzătură de demult nu ar fi fost un accident – fu exact ceea ce îi trebuia lui Baine în clipa aceea. Se propti în Dominic şi împinse cu toată puterea. Simţind cum îşi pierdea echilibrul, ştiind că picioarele aveau să-i alunece, Dominic se aruncă pe spate.

Ateriză cu spinarea lipită de stânca verticală din capătul cascadei, dar nu dădu drumul umerilor lui Baine. În clipa în care îşi simţi spatele izbindu-se de stâncă, îl trase pe acesta după el, dincolo de margine şi îi dădu drumul.

Restul se întâmplă într-o fracţiune de secundă. Baine trecu de ultimul punct de sprijin. Cu un strigăt înspăimântat, îşi eliberă o mână, se zbătu sălbatic – apoi căzu.

Dar rămase cu o mână agăţată de haina lui Dominic, pe care smucitura bruscă îl răsuci dincolo de margine.

Picioarele nu aveau aderenţă pe cornişa umedă.

Instinctiv, îşi aruncă braţele în jurul stâncii verticale, în vreme ce restul corpului atârna în gol deasupra hăului.

Cu un strigăt pe care-l auzi chiar şi peste urletul

cascadei, Angelica apăru deasupra lui, întinzându-şi mâna peste marginea stâncii şi apucându-i mânecile hainei cu degetele ei mici.

Se aruncase pe stâncă, se făcuse una cu ea, oferindu-i un punct de sprijin. Pentru moment.

Se legăna la o sută de metri deasupra stâncilor negre şi ascuţite pe care trupul lui Baine zăcea zdrobit.

Cascada duduia pe lângă el, udându-l, udând stânca de care se agăţa cu degetele.

Abia dacă putea să se mai ţină. Îşi încordă degetele, dar simţi cum îi alunecau. Blestemă şi se forţă să se relaxeze, ca să păstreze măcar atâta contact.

Cercetă stânca de o parte şi de alta, căutând un sprijin pentru picioare, dar aceasta era netedă. Fără să poată să-şi înlăture părul ud de pe faţă, trase aer în piept, clipi, îşi miji ochii şi până la urmă observă o mică denivelare în stânga lui.

Partea lui slabă.

Chiar în vreme ce se gândea cum să facă, Angelica se mişcă.

O auzi suspinând. Se uită în sus spre ea şi observă că picioarele îi alunecaseră. Îl susţinea cât îi stătea în puteri, dar greutatea lui era prea mare pentru ea; treptat, el avea s-o tragă peste stâncă, până când aveau să cadă amândoi.

Se uită la denivelarea pe care o descoperise mai devreme. Cu un efort care aproape că-i distruse umerii şi şoldurile, reuşi să-şi ridice piciorul stâng fără să se agaţe şi mai tare de ea şi să se sprijine cu degetele de la picior pe piatra proeminentă.

Contactul cu stânca îi permise să se ridice puţin cu braţele. În aceeaşi clipă, Angelica alunecă din nou.

Îl cuprinse spaima. Ea nu avea cum să-l ţină, iar el nu avea cum să urce.

— Angelica… iubito, trebuie să-mi dai drumul.

Refuza să se gândească la ce spunea, încerca să gândească raţional, cu un singur obiectiv în minte.

Palidă, cu trăsăturile înăsprite, ea îl privi încruntată.

— Nu!

El oftă în sinea lui.

— Draga mea, nu mă poţi ţine. Dacă încerci să mă ţii, o să cazi şi tu, ar fi o nebunie. Te rog, dă-mi drumul.

Pe chipul ei se aşternu acea expresie încăpăţânată pe care învăţase să o îndrăgească, dar pe care nu-şi dorea s-o vadă acum.

— Nu mă asculţi. Nu. N-o să-ţi dau drumul. Nu acum şi nici altă dată. Nu aşa trebuie să se termine lucrurile.

El nu ştia cât timp mai aveau la dispoziţie. Degetele aproape că-i amorţiseră. Când începeau să-i alunece, avea să cadă… şi s-o târască şi pe ea după el. Trase aer în piept, îşi ridică privirea şi se uită în ochii ei.

— Te iubesc. Eşti soarele şi luna, şi viaţa întreagă pentru mine. Ţi-am spus că nu te merit şi nu mă aştept să mă iubeşti şi dar ştiu că ţii la mine, aşa că, te rog, te implor, pentru că te iubesc, te rog să-mi dai drumul. Ezită, pierdut în privirea ei. Pot să privesc moartea în faţă, dar nu vreau să mor ştiind că ţi-am provocat şi ţie moartea.

— Atunci, ai face bine să nu cazi… şi nu, n-o să mori! Ea se înecă, mai alunecă un pic, apoi răbufni printre dinţii încleştaţi: De ce-or fi bărbaţii aşa de proşti?

Dominic încercă să-şi păstreze calmul. Nu mai putea rezista prea mult.

— Ange…

— Nu! Ea izbucni cu atâta putere, încât îl şocă. Prostule! Nu ţi-a trecut nicio clipă prin cap că şi eu te iubesc? Ceea ce înseamnă că nu-ţi voi da drumul niciodată, nici într-o mie de ani! Îi observă surprinderea din ochi. Nu, se părea că el nu-şi dăduse seama de asta. Aaah! Dacă ar fi putut, l-ar fi pocnit… şi dintr-odată îşi aminti: Unde sunt fraţii şi verii mei?

El îşi ţuguie buzele.

— Erau în urma mea, dar eu am ajuns aici mult mai repede. Probabil că s-au rătăcit şi sunt departe. Nu poţi să te bazezi pe ajutorul…

Angelica îşi umplu plămânii cu aer, îşi dădu capul pe

spate şi urlă către cer:

— Rupert!

Mai trase odată zdravăn aer în piept şi strigă din nou:

— Alasdair! Ajutor!

Strigătele i se întoarseră ca ecou răsfrânt de toţi munţii din jur, apoi se înecară în mugetul cascadei. Iar corpul ei mai alunecă un pic. Ea privi în jos, ştiind că era foarte posibil ca amândoi să cadă şi să moară. Pieptul îi era strivit de rocă, partea din faţă a rochiei era udă toată, la fel şi pantofii de piele... şi se mai ţinea de marginea stâncii doar cu vârfurile picioarelor.

Dominic o privea cu chipul împietrit. Angelica se agăţa cu încrâncenare de mânecile hainei lui, aşa că el nu putea încerca să-şi dea drumul – se va strădui cât de mult putea să rămână agăţat. Ea îl văzu că încearcă să spună ceva, dar i-o luă înainte vorbind cu o hotărâre de fier:

— Nu încerca să te certi cu mine! Trebuie să rezişti – avem o viaţă întreagă pe care s-o petrecem împreună, în caz că ai uitat. Ai promis că o să mă iei de nevastă dacă voi reuşi să recuperez pocalul, ceea ce am făcut, aşa că trebuie să te ţii de promisiune, altminteri voi fi o femeie distrusă.

El văzu dragostea pură, simplă care îi lumina privirea.

— Iubito...

— Nu! Ar fi vrut să clatine din cap, dar nu îndrăznea să se mişte niciun pic. Am decis că vei fi al meu din secunda în care te-am zărit în salonul lui Lady Cavendish... De atunci, mi-am pus în gând să te fac să te îndrăgosteşti de mine, iar acum am reuşit şi nu am nicio intenţie să-ţi dau drumul. Nici vorbă. În ce mă priveşte, nici măcar moartea nu ne va despărţi, cel puţin nu acum – nu pentru foarte multă vreme de acum înainte.

Dintr-odată auzi pietrele scrâşnind sub paşii cuiva.

— Angelica?

— Aici, jos!

În câteva secunde, fraţii şi verii ei, Breckenridge şi Jeremy erau acolo. Şi, pentru prima dată în viaţa ei, nu avea să se încreadă în ei. Era în joc ceva mult mai preţios.

— Dă-i drumul şi o să-l ridicăm noi. Gabriel o prinsese de talie, ancorând-o.

Ştiind că nu aveau s-o lase să cadă, clătină din cap.

— Nu. Nu am de gând să-i dau drumul. Organizaţi-vă în aşa fel încât să-l ridicaţi, dar eu nu-i dau drumul până când n-o faceţi.

Ca urmare a acestei declaraţii ferme, în jurul ei se lăsă liniştea. Niciunul dintre ei nu era prost; îi înţelegeau gândirea.

Devil, care stătea lângă stâncă, schimbă o privire cu ceilalţi, se uită la ea şi spuse scrâşnit, printre dinţi:

— E în ordine!

Organizarea nu fu deloc simplă. Dominic era mai greu decât cei mai mulţi dintre ei, iar stânca fiind atât de alunecoasă, nu puteau risca să tragă fiecare de câte un braţ. În cele din urmă, Devil fu ancorat de Richard şi Lucifer, iar Vane, de Demon şi Gabriel. Breckenridge şi Jeremy o ţinură pe ea, în vreme ce Devil şi Vane, fiecare de-o parte a stâncii, îl apucară pe Dominic de câte o încheietură. Încet, începură să se îndrepte, ridicându-l pe Dominic treptat până când acesta ajunse cu bustul în dreptul stâncii. De îndată ce toţi reuşiră să se sprijine, numărară până la trei, apoi toţi traseră deodată, un pas, doi, trei mai jos de-al lungul marginii, departe de stâncă şi de cascadă, spre partea unde stânca era curată. Aşa izbutiră să-l ridice pe Dominic din prăpastie.

Simţind din nou pământul sub picioare, Dominic inspiră profund, apoi dădu din cap spre bărbaţii care îl salvaseră:

— Mulţumirile…

Angelica se năpusti spre el, îi cuprinse chipul cu mâinile, îi trase capul în jos şi îl sărută.

Tare. Mult. Adânc.

El o îmbrăţişă, ascunzând-o aproape cu totul în braţele sale, chiar sub ochii fraţilor, verilor ei şi viitorilor lui cumnaţi.

Dintr-odată, se simţi ameţit.

Ea se retrase, se desprinse din braţele sale, îşi strânse mâna micuţă într-un pumn şi îl izbi direct în piept.

— De ce ai aşa o fascinaţie pentru căzutul de pe stânci?

Nedumerit, el se frecă acolo unde îl lovise.

— N-am nicio fascinaţie…

— N-a zis – ea îşi întinse mâna, cu ochii în flăcări, arătând spre un punct dincolo de margine – n-a fost asta în secunda… nu, stai! Ce-a zis Baine… că te-a împins de pe stâncă acum mulţi ani, nu-i aşa?

— Aia a fost o prăpastie.

— Nu mă lua cu detalii. Era o stâncă… încă o stâncă. Ceea ce înseamnă că asta e a treia stâncă de pe care ai căzut!

Vocea îi spori în intensitate. Conştient de prezenţa celorlalţi, încercă să o calmeze.

— Suntem în Scoţia! Aici sunt multe stânci.

— Dar asta nu înseamnă că trebuie să-ţi faci un obicei din a cădea de pe ele. Asta a fost a doua întâmplare în nici două luni.

Vocea începu să-i tremure. Dacă acum el s-ar fi încumetat să sugereze că devenea isterică, era foarte posibil să izbucnească în plâns. Ceea ce ar fi fost mult mai rău. Mult, mult mai rău. Aşa că dădu din cap.

— Foarte bine. O să mă ţin departe de stânci de acum înainte. Auzi nişte bombăneli înăbuşite din apropiere, dar rămase cu privirea aţintită asupra ei. Îşi arcui sprâncenele. În ordine?

Ea îl privi furioasă, dar apoi îşi ridică bărbia şi dădu din cap.

— Da. Foarte bine. Vezi să te ţii de asta.

Acestea fiind zise, veni mai aproape. Dominic o luă pe după umăr, iar ea se sprijini de el, odihnindu-şi capul pe pieptul lui.

Pe deasupra capului ei, contele îi privi ferm pe cei opt bărbaţi puternici care se adunaseră în cealaltă parte a stâncii.

Ei îi întoarseră privirea, apoi Devil Cynster păşi de pe stâncă pe poteca care ducea în jos. Unul după altul, ceilalţi îl urmară, cu un zâmbet straniu pe buze, până când pe stâncă mai rămăseseră doar fraţii ei.

Cel cu părul negru, Lucifer Cynster, continuă să-l măsoare cu privirea, dar apoi Angelica îşi schimbă poziţia şi se uită la cei doi; după câteva secunde, Lucifer îşi arcui şi el buzele şi se întoarse să plece, lăsându-l pe Gabriel să o privească impasibil pe sora sa mai mică.

Angelica îşi miji ochii şi se uită la cel mai protector dintre fraţii ei, avertizându-l limpede şi fără ocolişuri din priviri.

După o vreme, Gabriel se mişcă. Îşi ridică privirea spre chipul lui Dominic, apoi clătină din cap.

— E numai a ta. Să ai sănătate să te bucuri de ea.

În vreme ce Gabriel se pregătea să plece, Dominic murmură doar pentru urechile ei:

— Chiar asta intenţionez să fac.

Angelica îl răsplăti cu un zâmbet strălucitor. Ceea ce se întâmplase – tot ce câştigaseră – tocmai începea să-şi dea seama de asta… îşi aminti de ceva şi privi în jur.

— Unde e pocalul?

Priviră amândoi spre mormanul de bolovani.

— Uite-l!

Ea se duse acolo şi ridică obiectul din aur de unde îl aruncase când se grăbise să-l salveze pe Dominic. Îl şterse de mizerie şi i-l duse lui. Se opri lângă el şi studie giuvaierurile montate circular, piciorul torsadat, interiorul cu gravuri fine, apoi i-l întinse.

Dominic zâmbi şi îl luă, dar cu cealaltă mână o cuprinse şi pe ea de talie, conducând-o pe cărare.

Lucifer, se opri şi aşteptă ca ei să-l ajungă din urmă. Făcu un semn în direcţia pocalului.

— Ce-i aia?

Dominic ezită, dar cunoştea prea bine reputaţia lui Lucifer Cynster. Îi întinse obiectul nepreţuit.

— Este pocalul pentru încoronare din tezaurul Scoţiei.

Despre el se vorbea în legendă.

— Chiar aşa? Lucifer păşi alături de ei, studiind pocalul în acelaşi timp. Care-i povestea lui?

Dominic arătă spre ceilalţi care mergeau înaintea lor.

— Hai să ne întoarcem la castel şi o să vă spunem totul acolo.

Lucifer îi întinse pocalul şi simţi cum îl cuprinde frigul.

— N-o să zic nu la o baie fierbinte şi la haine curate. Îi zâmbi lui Dominic. Măcar când îţi împrumutăm hainele, o să ni se potrivească.

Dominic zâmbi la rândul lui.

Devil, Vane şi Richard stăteau împreună ceva mai în faţă. Devil arătă în jos.

— Presupun că acesta este criminalul după care ai pornit?

Prin vălul de spumă, abia reuşiră să desluşească trupul lui Langdon Baine, întins cu faţa în sus pe rocile negre de la baza cascadei. Dominic aprobă.

— El e.

— El a ajuns primul la pocal – era ascuns între bolovani –, iar când l-am apucat, a încercat să mă arunce de pe cornişă, povesti Angelica. Dominic a ajuns taman la ţanc.

Devil aprobă din cap.

— Partea asta am văzut-o, dar ne-am rătăcit pe drum. Îl privi pe Dominic. Cine era tipul?

— Langdon Baine. Este – a fost – seniorul clanului Baine.

Ei deţin pământurile de la sud de noi. Dominic arătă spre dealurile din partea opusă a văii în care se afla castelul. Pământurile lor sunt de partea cealaltă a piscului, la mare altitudine şi nu foarte fertile.

— Dar ce au cu tine? dori Vane să ştie.

— Nu ştiu, dar bănuiesc… Dominic ridică pocalul şi se gândi la conflictul dintre clanuri. Se pare că ar fi dorit să-i şteargă de pe faţa pământului pe toţi cei din clanul Guisachan.

— Şi, dacă fura pocalul, ar fi reuşit? se interesă Gabriel.

— Ar fi reuşit. O să vă explic mai târziu. Dominic mai aruncă o ultimă privire la trupul întins stânci, apoi o porniră cu toţii la drum. Sesizând nedumerirea Angelicăi, o asigură: O să trimit pe cineva de la castel să îi ridice trupul şi să-l transporte la Baine Hall.

Ea dădu din cap, apoi se gândi la celelalte trupuri care aşteptau în străfundurile castelului şi se întristă.

Se îndreptară în tăcere spre casă.

„Da, mergem acasă!” îşi zise Angelica parcă nevenindu-i să creadă.

Când în faţa lor apăru castelul în toată splendoarea sa, înălţându-se maiestuos deasupra lacului, înconjurat de păduri, ea simţi că i se umple inima de bucurie şi se minună de atâta frumuseţe. Nu petrecuse mai mult de câteva zile acolo, dar pentru ea castelul devenise un cămin. Straniu… dar poate deloc surprinzător. Se uită din nou spre Dominic. Era locul pe care îl considera căminul ei, singurul loc de pe Pământ care îi dădea un sentiment de apartenenţă. Iar ea, cu toată inima, de acum şi pentru totdeauna, îi aparţinea lui. Era a lui.

Dominic se opri, se uită la pocal şi apoi i-l întinse ei.

— Tu să-l duci înăuntru. I-l puse în mâini şi o privi în ochi. Fără tine, nu aş fi reuşit să-l recuperez.

Ea strânse la piept obiectul preţios şi zâmbi.

— Ba ai putea spune că, fără el, fără jurământul tatălui tău, fără ca mama ta să-l fure, fără încercarea ta de a-l recupera, nu m-ai fi găsit şi nu mi-ai fi cerut niciodată.

Studiindu-i chipul, zări emoţia pe care o observase atât de bine şi deasupra cascadei. Dominic îi luă o mână de pe pocal şi-şi împleti degetele cu ale ei.

— Adesea în viaţa mea, am văzut semnele, am ştiut să citesc urmele suficient cât să-mi dau seama că soarta o apucă uneori pe cărări stranii… dar întotdeauna ştie încotro se îndreaptă.

Angelica râse, un râs armonios care răsună peste

dealuri şi îi umplu inima de bucurie. Zâmbi şi el şi o trase după sine. Pe când coborau panta spre poarta castelului, îndrăzni să spere că, în sfârşit, soarta nu avea să-i mai rezerve surprize.

*

Explicaţiile trebuiau să aştepte. Din clipa în care păşiră în curtea fortăreţei cu toţi Cynsterii curioşi în urma lor, trebuiau luate decizii, date ordine, făcute aranjamente şi rezolvate o sumedenie de probleme organizatorice.

Toată lumea fu însă de acord că prima chestiune de care trebuiau să se ocupe era pocalul. Sub ochii rudelor ei de sex masculin, Angelica se trezi alături de Dominic în balcon, arătând pocalul membrilor entuziaşti ai clanului.

Dominic făcu un pas în spate şi îi cuprinse talia în mâini.

— Uite aşa!

O ridică şi o săltă pe umărul lui.

Ea râse şi ridică pocalul şi mai sus – iar clanul urlă de bucurie. Mai târziu, se retraseră în sala mare. Servitorii aduseră mâncare şi băuturi, în vreme ce camerele de oaspeţi erau pregătite şi apa pusă la încălzit. Dominic îi trimise pe Jessup şi pe argaţii săi să adune caii celorlalţi, apoi, însoţit de Cynsteri, Breckenridge şi Jeremy, se duse să supravegheze reaşezarea podului.

Deşi era şi ea curioasă, Angelica îi lăsă să se ocupe singuri de asta şi se duse să o vadă pe Elspeth, care se întremase suficient încât să întrebe dacă nu o putea ajuta pe Brenda să o îmbrace pe contesă, apoi vorbi cu Mulley şi John Erskine despre înmormântarea mamei lui Dominic şi a lui McAdie. Bătrânul se agăţase de viaţă destul cât să audă ovaţiile din curte.

— După asta, povesti Mulley, a zâmbit şi a adormit pentru vecie. Mă gândesc că acum e împăcat.

Următoarele ore şi le petrecu ducând muncă de lămurire cu fraţii şi verii ei; aceştia insistau că ea, care era

la fel de udă şi pe deasupra şi o femeie fragilă, trebuia să fie prima care să facă o baie fierbinte.

Se întrebă dacă ei chiar îşi imaginau că se va opune sugestiei lor. De îndată ce se încălzi din nou, cu părul uscat, pieptănat şi aranjat şi îmbrăcată satisfăcător într-una dintre noile ei rochii de mătase, începu să-i organizeze.

La un moment dat îi găsi pe Gabriel, Lucifer, Devil şi Vane în galeria de la etaj, în dreptul camerelor care le fuseseră repartizate; vorbeau, dar tăcură brusc când ea se apropie. Se opri în dreptul lor, le studie chipurile, trase aer în piept şi zise:

— Mulţumesc. Dacă nu aţi fi fost suficient de încăpăţânaţi să veniţi galopând după mine... Doar gândindu-se la asta şi la ce ar fi putut să piardă şi i se puse un nod în gât. Clipi şi făcu un semn cu mâna.

Toţi se uitară la ea oripilaţi.

Gabriel o strânse în braţe.

— Dacă tot vrei să ne mulţumeşti, te-aş ruga să nu plângi. Păstrează asta pentru el.

Angelica îşi trase nasul.

— Bine. Îl ciupi de braţ şi el îi dădu drumul. Dar să nu vă închipuiţi că sunt de acord cu motivul pentru care aţi venit, chiar dacă sunt recunoscătoare că aţi făcut-o.

Îi sărută pe fiecare pe obraz, apoi îi lăsă să clatine din cap, mai zăpăciţi decât oricând.

Sosi şi vremea cinei. Băieţii şi câinii se întorseseră din excursia cu Scanlon şi echipa lui cu un cerb pentru bucătărie şi dornici să povestească cum a fost la vânătoare. Descoperind o sumedenie de bărbaţi, toţi asemenea vărului lor, şi constatând că aceşti bărbaţi erau dispuşi să le asculte istorisirile, Gavin şi Bryce nu mai ştiau încotro să-şi îndrepte atenţia şi pe cine să întrebe despre poveşti şi experienţe de viaţă.

Câinii se învârteau şi ei printre picioarele musafirilor, apoi se tolăniră la picioarele lui Dominic şi ale Angelicăi. Când se îndreptă spre podium, Angelica avu un moment de ezitare; se uită la Dominic şi, văzând că el nu avea s-o

îndepărteze, îşi trase un scaun la dreapta lui, acolo unde era locul contesei. El zâmbi şi o ajută să se aşeze, apoi îi făcu semn lui Devil să ia loc pe scaunul din stânga. Gavin şi Bryce, mândri nevoie mare, avură voie să stea la masa principală, Gavin ca stăpân aşezat între Devil şi Lucifer, în vreme ce Bryce se cuibări timid pe scaunul de lângă Angelica.

Ceilalţi Cynsteri, Breckenridge şi Jeremy luară loc la restul meselor din sală.

Cina se derulă într-o atmosferă extraordinară de bună dispoziţie şi veselie.

Privind în jur, Dominic îşi dădu seama că oamenii lui nu mai fuseseră de mult atât de veseli, relaxaţi, cu adevărat lipsiţi de griji. De parcă soarele ar fi răzbit dintr-odată printre nori şi i-ar fi scăldat pe cei din clanul Guisachan în căldură şi lumină, şi în toate emoţiile – bucurie, pace şi speranţă – care le bucurau inimile şi îi făceau să se simtă învingători.

Se uită la femeia de lângă el – îngerul lui de douăzeci şi unu de ani, care îi stătuse mereu alături şi înfruntase toate necazurile cot la cot cu el. Se gândi la ea ca salvatoarea şi mireasa lui, acum şi pentru totdeauna.

Ea vorbea cu Bryce şi Gabriel. Dominic se întinse şi o apucă de mână, strângând-o uşor. Fără să se întoarcă spre el, ea îl strânse la rându-i, lăsându-şi mâna într-a lui. El zâmbi, se lăsă pe spate şi privi satisfăcut în sală, spre clanul său.

La sfârşitul mesei, se retraseră în bibliotecă – Dominic, Angelica şi rudele ei, plus băieţii şi câinii – şi în sfârşit veni şi rândul explicaţiilor. Prima dezvăluire, însă, nu avea nimic de-a face cu ei sau cu aventura lor; când Dominic le întinse paharele de cristal cu whisky-ul clanului, în încăpere se lăsă o tăcere laudativă. Fiecare era ocupat să deguste şi să tot deguste, apreciind fiecare înghiţitură.

În cele din urmă, ridicând paharul spre lumină, Devil întrebă încet:

— De unde provine băutura?

Cu paharul în mână, Dominic se aşează într-un fotoliu de lângă şemineul imens.

— De la distileria clanului, de lângă lac.

Ceilalţi schimbară câte o privire, apoi tot Devil vru să ştie:

— Posezi o distilerie care poate face aşa ceva?

— Eu… clanul.

— Hm. Devil mai luă o înghiţitură, apoi murmură: Trebuie să recunosc că, pentru o astfel de licoare, cei mai mulţi bărbaţi ai familiei ar putea ierta multe.

Sigur, el şi ceilalţi se lămuriseră îndeajuns în privinţa lui Dominic Lachlan Guisachan ca să ştie că aveau să-l primească în rândul lor cu braţele deschise şi cu o anume uşurare. Se împotmoliseră, privind neajutoraţi cum Angelica – încăpăţânată ca de obicei – fusese cât pe-aci să piară pe stâncă. Dominic le-o luase înainte, dar, ca să ajungă la vreme, făcuse un efort aproape supraomenesc şi o salvase. Iar dragostea lor era mai presus de orice îndoială. Prin urmare, de acum, cea mai poruncitoare, mai îndărătnică membră a familiei, mult prea inteligentă pentru binele ei, era responsabilitatea lui.

— Prea bine. Devil îşi întrerupse firul gândurilor şi se uită la gazda lui. Aşadar, de unde începe istoria asta?

Dominic începu să le povestească, explicându-le contextul aventurii lor fără să-şi mute privirea de la Angelica. Având în vedere că nunta era iminentă, nu mai avea rost să respecte regulile de societate. Le răspunse la toate întrebările, dar, în mare, ei fură de acord cu modul lui de gândire.

Înainte să fi parcurs jumătate din poveste, pe băieţii îi fură somnul. Angelica ieşi şi îi chemă pe Mulley şi Erskine ca să-i ducă în pat, iar năzdrăvanii mai reuşiră să mai mormăie un „noapte bună” înainte să plece.

Pe măsură ce etapele istorisirii se depănau, Breckenridge, Richard şi mai apoi Jeremy Carling îl ajutară pe Dominic să umple golurile din perioada în care el fusese plecat la Londra, unde o răpise pe Angelica.

— O întrebare, interveni Devil frecându-se la ochi. De ce nu ne-ai cerut nouă, familiei, ajutorul?

Dominic îi susţinu privirea.

— Dacă aş fi bătut la uşa voastră sau a lui Lord Martin, cerând să mi se încredinţeze Heather, Eliza sau Angelica pentru a pretinde apoi că o răpesc pe una dintre ele, o aduc în Scoţia şi chipurile o dezonorez ca să-mi conving mama, care voia să se răzbune pe Lady Celia pentru obsesia tatei, să-mi returneze pocalul încoronării pierdut de atâta vreme, pe care, dacă nu-l înmânam haitei de bancheri din Londra pe 1 iulie, îmi pierdeam moşiile, iar clanul meu ar fi fost distrus... ce-aţi fi spus la toate astea?

Devil ridică din umeri.

— Da înţeleg ce vrei să spui. Făcu un semn cu mâna. Te rog, continuă.

Ajutat acum de Angelica, Dominic povesti cum o scosese din salonul lui Lady Cavendish şi o dusese pe Bury Street.

Aici se băgară în discuţie şi Gabriel şi Vane, înspicând relatările lui Dominic şi Angelicăi cu povestiri despre cum reacţionase familia şi cum, în cele din urmă strămătuşa lor rezolvase misterul despre identitatea vicontelui Debenham. Dar, de îndată ce ajunseră iarăşi în Scoţia, Dominic şi Angelica acapară din nou relatarea; pe cât de multe aspecte reuşiră să lămurească, pe atât mai rămaseră unele lucruri nespuse.

Când ajunseră la demersul pe care trebuiseră să-l facă pentru a o convinge pe Mirabelle să le dea pocalul, Angelica spuse doar că, după mai multe zile în care fusese expusă la aptitudinile ei actoriceşti superbe, contesa o considerase suficient de distrusă ca să-i dea indicaţiile cu privire la ascunzătoarea pocalului. Iar aici se limpezi şi rolul pe care îl jucase Langdon Baine în complot.

Discutară despre Baine şi prima lui tentativă de a-l ucide pe Dominic, despre motivele sale, apoi conversaţia se îndreptă din nou spre pocal.

Lucifer era fascinat, la fel şi Gabriel.

— Dacă nu te superi, aş vrea să văd contractul acela cu bancherii, n-am mai auzit aşa ceva până acum, cel puţin nu formulat în acest fel. Mi-ar plăcea să-i studiez structura pentru viitor.

Dominic fu de acord.

Demon, care, la invitaţia gazdei, făcuse turul încăperii cu decantorul, se aşeză la loc.

— Am auzit atâtea despre armăsarul tău uriaş, aşa că am aruncat o privire în grajdurile tale. Rândaşul mi l-a arătat – în treacăt fie spus, ai acolo şi o corcitură foarte reuşită de pursânge arab. Dar, mă întrebam, mai ai şi alţi cai din spiţa lui Hercule?

Dominic ezită, apoi admise:

— Am reuşit să localizez două iepe.

Rânji văzând că Demon reacţionase precum băieţii când primeau câte un cadou.

Jeremy studia, în schimb, rafturile. Breckenridge şi Vane voiau să afle despre recolte şi turme. Richard întrebă despre vânătoare, un subiect care mobiliză pentru o vreme atenţia tuturor.

Zâmbind, Devil se lăsă pe spate şi îi lăsă pe ceilalţi să pună întrebările, deşi se lămuriseră de mult cu cine aveau de a face. Sigur că nu puteau aproba în mod deschis planul lui Dominic de a recupera pocalul, dar fiecare dintre ei era sigur că ar fi făcut acelaşi lucru şi, dacă era să fie cinstiţi, probabil că nu le-ar fi reuşit la fel de bine balansul pe aţa subţire dintre onoare şi dezonoare. Sigur că nu înţelegeau neapărat clanurile, dar fiecare dintre ei înţelegea ce înseamnă familia şi că, uneori, nu puteai să respecţi toate regulile întocmai, aşa că nu aveau ce să-i reproşeze.

Devil mai luă o înghiţitură şi savură gustul divin, de malţ, îi ascultă pe ceilalţi, pe Dominic şi pe Angelica, îi privi pe cei doi cum reacţionau fiecare la prezenţa celuilalt, iar zâmbetul de pe chip i se adânci.

„Răpind-o” pe Angelica, Dominic Lachlan Guisachan îşi aşternuse singur patul, iar întreaga familie, se gândi Devil, avea să fie mult prea mulţumită de rezultatul final ca

să mai intervină în vreun fel.

În cele din urmă, discuţia ajunse şi la ceea ce avea să se întâmple în următoarele zile, aşa că se apucară să facă planuri.

Angelica le sugeră să mai stea măcar o zi la castel înainte să o pornească înapoi spre Londra, propunere întâmpinată cu mare entuziasm. Aşezată pe braţul fotoliului în care şedea Dominic, îi spuse:

— Va trebui să rămânem aici pentru înmormântări. Mulley a spus că vor avea loc peste trei zile.

Dominic aprobă din cap cu o expresie de nepătruns.

— Dacă plecăm a doua zi, tot avem timp suficient să ajungem la Londra până la finele lunii. O să le trimit vorbă bancherilor să stabilească întâlnirea pentru dimineaţa zilei de întâi.

— Şi vom lua caleaşca ta de la Edinburgh, nu poştalionul. Dominic se strâmbă, dar ea continuă impasibilă. Avem nevoie de o caleaşcă mai mare, pentru că trebuie să încapă şi băieţii.

— Îi luăm cu noi? întrebă el îngrijorat.

— Sigur că da. Trebuie să cunoască familia.

Richard oftă.

— Înainte să plec de acasă, am fost informat că, după ce rezolvam problema de aici, trebuia să mă întorc la Vale, iar apoi, împreună cu scorpia de nevastă-mea, să pornesc spre Londra – cu gemenii. Se uită la Angelica cu sprâncenele ridicate. Ea a zis căştii tu de ce.

Fata privi în jurul ei şi văzu aceeaşi întrebare pe chipurile tuturor.

— Bineînţeles că va fi o cină în familie, probabil în seara în care vom ajunge în oraş. Apoi, după ce Dominic le va înmâna bancherilor pocalul, în seara de 1 iulie, mama şi tata, şi Honoria, desigur, vor fi gazdele balului dat în cinstea logodnei noastre.

Dominic se uită la ea, apoi ridică paharul la buze ca să-şi mascheze reacţia.

Mijindu-şi ochii, Breckenridge arătă spre nobilul

scoţian.

— Tocmai l-ai surprins cu asta. Îşi mută privirea spre Angelica. El nu are nimic de zis?

— A zis ce-a avut de zis, replică ea. Este decizia mea când şi cum.

— Dar… Jeremy se încruntă. Dar există un motiv pentru toată graba asta?

— Sigur că există. Angelica se încruntă şi ea. În primul rând, până la sfârşitul lunii, toată lumea va dori să plece din oraş. Vor sta doar pentru bal, dar nu mai mult. Dacă l-am ţine mai târziu, ar trebui să se întoarcă pentru un singur bal important, ceea ce ar fi destul de neplăcut, nu ar veni toţi, dar uite aşa se fac lucrurile. Apoi, mai este şi sărbătoarea verii, din august, la Somersham, unde trebuie neapărat să mergem. După aceea, în septembrie, în caz că aţi uitat, familia are trei nunţi, iar toate trei trebuie organizate în timpul ăsta.

Toţi clipiră, părând cam nedumeriţi. Mai mulţi deschiseră gura să obiecteze, însă o închiseră la loc imediat.

Ea pufni.

— Da, chiar aşa. Ştiţi la fel de bine că logodnele şi nunţile sunt domeniul femeilor din familie, iar voi puteţi… se întrerupse când Devil ridică mâna făcând semn a lehamite şi toţi vorbiră în cor:

— Să lăsăm asta în seama ta şi a soţiilor.

Breckenridge şi Jeremy spuseseră: „viitoarelor soţii”.

— Exact, rosti ea cu un zâmbet triumfător.

Gabriel se uită la Dominic:

— Bine ai venit în familie.

Dominic îşi goli paharul dintr-o sorbitură.

*

Mai târziu, după ce se lăsase noaptea şi peste castel se aşternuse liniştea, Angelica stătea întinsă în patul mare din dormitorul aflat în tumul estic şi îşi privea lordul cum se

dezbrăca la lumina lunii – o privelişte de care nu credea că avea să se sature vreodată, nici dacă ajungea să trăiască nouăzeci de ani.

Ferestrele pe ambele laturi ale camerei nu aveau perdele. Angelica deschise toate geamurile şi simţi parfumul trandafirilor înfloriţi din grădina de la poalele turnului, parfum purtat de vântul nopţii până la ea.

Reuşind până la urmă să se dezbrace, Dominic se întoarse şi se apropie de pat cu paşi agili. Lumina argintie a lunii aluneca peste pieptul său lat, abdomenul bine definit şi părul negru care-i împodobea corpul superb.

Ridică plapuma şi se vârî în pat lângă ea, luând-o în braţe.

Ea puse o mână pe pieptul lui şi îl opri înainte să o sărute şi să piardă orice şansă de a mai face conversaţie:

— Genunchiul tău. Mă întrebam dacă te-ai rănit din nou când ai sărit de pe stâncă, dar nu ai şchiopătat.

— Nu. Aşa am crezut şi eu, dar nu. Îl simt mai puternic decât oricând, în fine, cel puţin de când am căzut acum mulţi ani în prăpastie.

Ea zâmbi.

— Bine.

Avea motivele ei să întrebe, plănuia ceva, dar nu venise încă vremea să-i spună.

— Anunţul datei logodnei în faţa rudelor tale înseamnă că eşti, în sfârşit, dispusă să te căsătoreşti cu mine?

— Pot să garantez că o să fii în siguranţă dacă e aşa.

— Slavă Domnului!

— Nu te-ai gândit niciodată serios că nu voi accepta.

— Nu, dar m-am întrebat care va fi preţul.

— L-ai plătit azi, spuse ea după o scurtă ezitare. Din plin, şi de mai multe ori. El continuă să o privească, de parcă ar fi aşteptat explicaţie mai detaliată. Angelica se uită în ochii lui şi, chiar dacă chipul îi era în penumbră, tot putu simţi emoţia din ochii lui verzi cenuşii. Minunându-se în tăcere, ridică mâna şi trasă cu vârful degetelor conturul

obrazului parcă dăltuit în piatră. Te-ai fi sacrificat de bunăvoie numai ca să pot eu scăpa azi.

El îşi întoarse capul şi îi depuse un sărut apăsat în palmă.

— Şi o voi face şi mâine, dacă aşa mi-ar cere-o soarta. Îşi ţuguie buzele. Doar că tu n-ai să mă laşi.

— Nici azi şi nici mâine. Eşti al meu şi nu am de gând să capitulez nici în faţa ta, nici în faţa sorţii sau a vreunei autorităţi.

— Credeam că asta era replica mea.

— Ar putea fi a noastră – sunt dispusă să o împart.

— La fel şi eu. O privi în ochi. Mereu şi pentru totdeauna, tot ce am, tot ce sunt, este al tău, iubito!

Buzele li se uniră într-un sărut lent şi dureros de tandru.

Sub razele palide ale lunii, învăluiţi în parfumul rozelor, îşi amintiră tot ce descoperiseră înainte şi porniră o nouă explorare curajoasa, fericită, îndrăzneaţă.

Făcură dragoste încrezători, iar şi iar. Lăsară iubirea să-i învăluie, să le cuprindă inimile în vraja ei.

Se bucurară să se regăsească, să se deprindă iarăşi unul cu trupul celuilalt, în linişte şi armonie perfectă. Îşi reafirmară credinţa în iubirea lor, în unirea lor, în apropierea lor, în intimitatea sufletelor lor.

Bucuria le era simplă, dar nestăpânită. Câştigaseră tot ceea ce-şi doriseră, chiar dacă amândoi ştiau că victoria cea mai mare nu fusese cea din planul material.

Amândoi căutaseră şi fuseseră răsplătiţi în cele din urmă cu cei mai mare premiu dintre cer şi pământ. Iubeau. Erau îndrăgostiţi şi atinseseră acel moment în care dragostea pură şi plină strălucea ca soarele.

Lai această frumuseţe îi distrusese, îi unise, îi făurise într-o singură fiinţă. Două trupuri unite. Două inimi bătând ca una singură. Două suflete aflate în armonie perfectă.

Apoi, splendoarea iubirii se abătu asupra lor ca un val şi îi lăsă fără suflare, întinşi alături în noaptea luminată de lună.

Se relaxară, se cuprinseră în braţe şi îşi declarară din nou iubirea.

Dragostea devenise parte a vieţii lor, îi permiseseră să le cuprindă inimile, o înţeleseră şi o acceptaseră. Îi dăduseră frâu liber asupra inimilor, trupurilor şi sufletelor lor şi, prin acest act, primiseră în dar marele adevăr: dragostea învinsese, iar ei se deschiseră bucuriei şi triumfului suprem.

Capitolul 23

Trei zile mai târziu, Angelica stătea alături de Dominic în micuţul cimitir local din Cougie şi privea cum cele trei sicrie erau coborâte în trei gropi.

Noul senior al clanului Baine, Hugh, fratele mult mai tânăr al lui Langdon, sosise la castel a doua zi după accidente. Ştia prea bine cât de infam fusese defunctul.

— Tot asculta de nişte bătrâni care fuseseră mereu invidioşi pe clanul Guisachan pentru pământurile lor mai bune şi pe averea lor mai mare şi obişnuiau să spună că ar trebui să aplice regulile de demult şi să ia ceea ce îşi doresc. Hugh clătină din cap. Chiar şi după ce bătrânii au murit, Langdon tot nu voia să se liniştească.

Hugh îi mulţumi lui Dominic pentru că trimisese trupul fratelui său acasă. La rândul său, Dominic îşi oferi ajutorul clanului Baine, dacă aveau nevoie de el, şi lui Hugh în particular, în misiunea dificilă de a prelua conducerea.

Se despărţiră ca nişte vecini dornici să asigure o bunăstare comună. Ca parte a acestei deschideri, stabiliseră să ţină o singură slujbă, fiind de acord că cele trei morţi fuseseră provocate de un pact nefericit între personalităţi labile; astfel sperau să reducă probabilitatea unor conflicte viitoare.

Mirabelle fu înmormântată mai întâi, alături de cavoul din piatră al soţului ei. Apoi, congregaţia se deplasă la

mormântul familiei Baine, unde fu depus Langdon, cel din urmă fiind îngropat McAdie.

Înmormântarea lui stârni cele mai multe lacrimi.

Angelica stătea alături de Dominic şi de preot, împreună cu Hugh şi tânăra sa soţie, mulţumindu-le celor care veniseră, localnici cei mai mulţi, dar şi câţiva din clanurile învecinate. Părea să fie de la sine înţeles că ea va fi soţia lui Dominic, iar lumea o trata deja ca pe o contesă. Mai că avusese impresia că fraţii ei vor încerca să o convingă să se întoarcă la Londra cu ei, dar, deşi Gabriel lansase idea, nu insistase, căci toţi înţeleseseră în cele din urmă soliditatea poziţiei ei în sânul danului şi că pentru ea şi pentru ceilalţi era mai important să fie alături de Dominic.

Ei doi fură ultimii din clanul Guisachan care se întoarseră la castel.

Dominic îl mână pe Hercule la pas de-a lungul aleilor înguste, dar, când ajunseră la ultima cotitură, se opri să se uite la Angelica, aflată în şaua nebunaticei Ebony.

— Hai să facem o plimbare.

— Ia-o înainte!

Hercule se cabră. Râzând, ea porni în urmărirea lui.

Dominic păstră un ritm lejer până ieşiră de pe drum pe pajişte, apoi îşi lăsă roibul liber. Uriaşul armăsar cafeniu pomi în galop pe terenul atât de familiar, apoi o coti şi se îndreptă spre malul lacului. Ebony zbura alături de el, picioarele negre se mişcau iute ca vântul, coama-i flutura. Angelica izbucni într-un chiot de fericire.

Mânându-l mai departe pe Hercule, simţind ritmul impus de copite în sânge, Dominic goni până la mal, abia acolo domolindu-şi armăsarul. Îl lăsă pe Hercule să facă un ocol mare şi respiră adânc, simţindu-se mai bine şi mai liber cum nu mai fusese de multă vreme.

Angelica îşi domolise calul mai devreme şi se apropie la pas până când iapa neagră, Ebony, se află umăr la umăr cu Hercule.

Se opri să-i studieze chipul lui Dominic, apoi întinse

mâna şi îl mângâie pe obraz, îl privi adânc în ochi şi îl sărută uşor.

Vru să se retragă, dar el o ţinu cu un braţ şi îşi lipi fruntea de a ei.

— Mai că nu-mi vine să cred că s-a terminat totul.

Ea zâmbi în vreme ce el îi dădu drumul.

— Hai să ne întoarcem acasă.

Înaintară alături, la trap, sub strălucirea blândă a soarelui de dimineaţă, inhalând cu plăcere parfumul proaspăt al pădurii. Văzură castelul înălţându-se dinaintea lor, piatra luminată de strălucirea aurie, covorul verde şi maroniu al pădurii flancându-i laturile, apele molcome ale lacului... Angelica se opri, privi, ascultă... şi se simţi împăcată, ştiu că pacea îi revenise în suflet şi se răspândea peste munţi, păduri, arbori, lac, ca să se aşeze peste castel şi peste vale.

O etapă a vieţii lor se terminase, dar următoarea abia începea – era povestea lor, prima parte din povestea lor comună.

— La ce te gândeşti? vru el să ştie.

Ea zâmbi.

— Mă gândeam că aceste ultime luni au reprezentat în esenţă epilogul vieţii tatălui tău. Şi prologul vieţii tale.

Dominic îi susţinu privirea câteva clipe, apoi aprobă din cap.

— Şi, de acum înainte, restul poveştii ne aparţine.

— Este a noastră, să o creăm şi să o trăim.

— Şi să o savurăm.

Surâzând, Angelica intră alături de el în fortăreaţă.

*

După-amiaza continuă în acelaşi spirit al nou-regăsitei libertăţi, al noii direcţii, al primilor lor paşi împreună pe drumul vieţii.

Spre seară, Dominic şi băieţii o găsiră pe Angelica în galerie şi o convinseră să facă încă o excursie, de data asta

prin pădurea de la apus.

Cum păşea pe lângă Dominic, cu mâna într-a lui, îi privi pe băieţi care alergau în faţa lor împreună cu cei trei câini. Se părea că Nudge o adoptase pe Angelica drept stăpână şi alerga mereu în cerc în jurul lor, ba înghiontind-o pe ea să se mişte mai repede, ba întorcându-se la băieţi şi la ceilalţi doi câini.

Când ajunseseră de dimineaţă la biserică, Dominic făcuse un ocol ca să viziteze mormântul dublu de lângă zid, în partea de cimitir a clanului Guisachan. Angelica citise inscripţia.

— Părinţii băieţilor?

— Da. Krista a murit la o inundaţie, iar Mitchell a încercat să o salveze şi a fost şi el grav rănit. A murit o săptămână mai târziu. Am jurat să am grijă de băieţi ca şi cum ar fi ai mei.

Mai târziu, când Dominic vorbea cu ceilalţi în faţa bisericii, ea se întorsese la mormânt şi făcuse o promisiune solemnă: „Voi avea grijă de ei trei ca şi cum ar fi ai mei. Acum, puteţi să vă odihniţi în pace şi să lăsaţi totul în seama mea”.

Păşi înapoi spre biserică, sub soarele dimineţii, având în minte cuvintele jurământului.

La un moment dat, ajunseră în capătul vestic al insulei. Ea şi Dominic se aşezară pe o bancă înaltă şi îi priviră pe băieţi cum se jucau plini de veselie cu câinii pe malul apei. Năzdrăvanii aruncau beţe în lac, iar câinii se aruncau după ele şi le aduceau înapoi scuturându-şi blana creaţă de apă, spre încântarea lui Gavin şi Bryce, care în curând erau la fel de uzi.

Soarele cobora spre apus, încă strălucitor şi cald, tulburând aerul verii.

— Cerb, zise Dominic dintr-odată.

Ambii băieţi îngheţară şi se uitară la el nerăbdători. Îi şopti Angelicăi:

— Nu te mişca. Apoi, îşi ridică încet braţul şi arătă spre malul din dreapta lor.

Urmând direcţia cu privirea, Angelica văzu capul mândru, cu setul său masiv de coarne, când cerbul termină de băut apă. Înconjurat de păduri dense, el se uită spre ei, la câinii care încă mai alergau în jurul băieţilor, apoi se uită la Dominic şi la Angelica, îi studie parcă o veşnicie, după care se întoarse şi dispăru în pădure.

— Ah, oftă ea. Era superb.

Dominic zâmbi. Cu braţele sprijinite pe genunchi, privi înspre băieţi.

— Îl vânez de ani de zile. Mă ştie. L-am avut în cătare de nenumărate ori, dar nu am tras niciodată. Acum, ştie că este în siguranţă pe pământurile noastre.

Angelica îşi sprijini capul pe umărul lui. Cerbul îi amintea de el. Animalul avea aceeaşi frumuseţe sălbatică – viscerală, puternică, neîngrădită şi un pic primejdioasă. Eroul ei era un adevărat fiu al Scoţiei.

Rămase lângă el să-i contemple pe băieţi, râzând de poznele lor, în vreme ce soarele se ducea la culcare.

Pe măsură ce umbrele se lungeau, ea simţea cum inima i se umple de fericire, tot mai sigură că îşi găsise locul şi rostul în viaţă.

Soarta şi The Lady o trimiseseră pe un drum lung, departe de tărâmul ei natal, departe de Londra şi de viaţa pe care o ştia.

O trimiseseră aici, pentru că aici, cu el, cu oamenii lui şi cu băieţii… aici era locul ei.

*

Şapte zile mai târziu, Dominic o urma pe Angelica în holul casei lordului Martin Cynster din Dover Street.

Pe când aşteptau să fie primiţi îşi dădu seama că era mai agitat decât fusese vreodată în anii de şcoală, însă factorul de presiune nu era gândul că trebuia să dea ochii cu tatăl ei.

El şi Angelica, împreună cu aceiaşi cinci membri ai personalului care îi însoţiseră mai devreme până la Londra,

plus mulţi alţii şi băieţii, sosiseră în oraş cu o seară înainte. Angelica nu făcuse niciun secret din faptul că dorea să locuiască împreună cu el, în Bury Street; în noaptea precedentă dormiseră împreună în apartamentele contese, noaptea trecută.

În dimineaţa aceasta, în vreme ce ea era ocupată să-i reamenajeze casa, el ieşise şi îi făcuse o vizită tatălui ei. Lord Martin, pregătit desigur de Gabriel, Lucifer şi probabil Devil, fusese sever la început, dar politicos şi, la sfârşit, înţelegător, ba chiar îl şi felicitase. Sticla de whisky old malţ din rezerva cea mai bună a clanului, pe care Dominic o adusese în dar, pecetluise ceea ce el spera să fie un acord de durată cu viitorul său socru. Cei din familia Cynster, înţelesese el, ştiau să aprecieze un whisky de calitate.

Aşadar, când valetul îi conduse în salon, nu se simţi agitat la gândul revederii cu bărbaţii. O urmă pe Angelica în încăpere şi observă rapid cine era de faţă.

Gabriel, cu zâmbetul pe buze, alături de el o femeie înaltă, brunetă, probabil soţia lui, Alathea. Lângă ei stătea Lucifer împreună cu soţia sa Phyllida, mai subţire, dar tot brunetă. Angelica îi descrisese pe toţi.

Doamna aflată lângă Devil Cynster, soţia lui, Honoria, arăta exact aşa cum şi-o imaginase Dominic – o ducesă din cap până-n picioare. Breckenridge se afla şi el acolo, la braţul lui era Heather, iar alături de el stăteau Jeremy şi Eliza.

Pe ultimele două doamne, Dominic le ştia din vedere, dar niciuna din ele nu îl văzuse mai îndeaproape. Acum, ambele îl studiau fără jenă, cu zâmbete mulţumite care îl făcură să se fâstâcească.

Ultima doamnă din încăpere era aşezată într-un fotoliu de lângă şemineu, dar, cu atâta lume în jur, nu o putea vedea prea bine.

Gabriel era cel mai aproape; Angelica se opri în faţa fratelui ei mai mare, se ridică pe vârfuri şi îl sărută pe obraz, după care o salută pe Alathea şi îl prezentă pe Dominic.

Luând mâna întinsă de Alathea, Dominic se aplecă asupra ei şi murmură un salut. Îşi îndreptă trupul şi întâlni o pereche de ochi căprui şi ageri; după o pauză aproape insesizabilă, ochii clipiră, iar Alathea îi zâmbi.

— Bine ai venit, milord. Cred că te vei potrivi bine în această familie.

— Dominic, te rog.

El îi întoarse zâmbetul cu tot şarmul de care era în stare, dar gândurile i se îndreptau spre doamna din fotoliu.

Înainte să ajungă la ea trebui să treacă prin toate prezentările – pe la Phyllida, care îi ură zâmbitoare bun venit şi întrebă de băieţi, pe la Honoria, ducesa de St. Ives, care îl cântări din priviri, apoi îşi permise un zâmbet şi o urare de „bun venit în clan”.

Heather şi Eliza erau curioase şi lui i se părură simpatice şi amabile, dar îi confirmară impresia că, aşa cum îi spusese Angelica, soarta îi fusese favorabilă împreunându-i destinul cu ultima dintre fetele Celiei.

În cele din urmă, Angelica îl conduse dincolo de Breckenridge şi Jeremy, spre doamna din fotoliu, lângă care stătea în picioare Martin. La apropierea lor, doamna se ridică şi se plasă lângă soţul ei.

Celia Cynster, decise Dominic, era o matroană tăcută, una dintre acele femei puternice care doar în aparenţă păreau a avea slăbiciuni… dar Angelica nu-şi moştenise voinţa de fier de la tatăl ei.

Doar o idee mai înaltă, cu părul cărunt, care odinioară probabil că avusese aceeaşi nuanţă intensă ca a fiicei ei, Celia stătea dreaptă, cu bărbia ridicată, în vreme ce ochii îl priveau înflăcăraţi.

El se opri dinaintea ei, aşteptând verdictul. Cenzura, respingerea ei, dacă aşa decidea.

Angelica simţi tensiunea. Rămase alături de el şi îşi mută privirea de la unul la altul.

Martin păşi în faţă şi făcu prezentările. Când să-şi retragă mâna, Celia i-o strânse. Cu mâna liberă, ea le făcu celorlalţi doi semn să se retragă, iar lui îi spuse simplu:

— Vino cu mine!

El îi oferi, extrem de atent, braţul. Ea puse o mână pe mâneca lui şi se îndreptară împreună spre o firidă de lângă bovindou.

Acolo, Celia se opri şi se uită la el. Îi studie chipul cu atenţie.

— Nu semeni deloc cu tatăl tău şi, cu toate astea, îl pot recunoaşte în tine.

El îşi reprimă o grimasă.

— Ochii.

— Da, dar ai tăi sunt... mai puţin simpli. Sunt mai complecşi, îi cercetă din nou chipul. Semeni, aşadar, cu mama ta?

— Nu. Sau cel puţin ea nu credea asta. I-am moştenit doar culoarea părului. După o clipă, adăugă, văzând că ea nu părea mulţumită: Se zice că sunt bucăţică ruptă din străbunicul meu – bunicul tatei –, doar că am părul negru.

Cu degetele încă pe mâneca lui, Celia se dădu un pic în spate, într-un gest pe care îl moştenise şi fiica ei cea mică, cu buzele strânse – da, recunoştea şi această trăsătură. După câteva momente de cercetare intensă, timp în care el se strădui să nu tresară, rosti:

— Din câte am auzit, nu semeni deloc la fire cu tatăl tău şi, cu siguranţă, nici cu mama ta. Presupun că ţi-ai moştenit firea de la cine ştie ce strămoşi, poate de la străbunicul tău, din vremurile în care şefii de clan aveau voinţă de fier şi erau în stare de fapte mari... Celia îşi ţuguie uşor buzele şi continuă: Şi, dacă te-ai hotărât să te căsătoreşti cu Angelica, vei avea nevoie de aceste două trăsături de caracter. Se apropie de el, se ridică pe vârfuri, îi trase capul spre ea şi îl sărută pe obraz. Bine ai venit în familie, dragul meu, sper că nu ne vei găsi prea copleşitori. Agaţă-te de Angelica, dacă simţi că ceva nu e în regulă, şi ea te va scoate la liman.

El clipi. Rămase încremenit, deşi ea ar fi vrut să se întoarcă la ceilalţi. Când Celia ridică întrebătoare o sprânceană, el vru să ştie:

— Deci, nu aveţi nimic împotrivă?

— Absolut nimic. Îl luă de braţ şi se întoarseră amândoi spre restul grupului. Le-am învăţat bine pe fetele mele – Angelica nu te-ar fi lăsat să te apropii nici la zece metri dacă nu ai fost un om bun. Şi, dacă ai impresia că m-ar deranja trecutul – înţeleg şi de ce ai putea gândi aşa –, cum e vremea să mergem la masă, vă voi istorisi ţie şi celorlalţi o poveste pe care nu aţi mai auzit-o. Privirile li se întâlniră. Tatăl tău a fost un om bun, probabil cu o fire slabă, dar cu mine a fost mereu un gentleman.

Celia se uită înainte şi apoi se opri. Dominic se opri şi el alături de ea.

După câteva momente în care îi studie pe cei aflaţi în faţa sa – Heather şi Breckenridge, Eliza şi Jeremy şi Angelica –, răsuflă uşurată.

— Ca să fiu sinceră, deşi resping astfel de acţiuni ca ale mamei tale, dacă în urma maşinaţiunilor ei mi se îndeplineşte dorinţa cea mai fierbinte de a-mi vedea toate cele trei fete măritate cu oamenii potriviţi şi la casa lor, chiar nu ştiu de ce m-aş plânge.

Angelica se desprinse de grup şi se apropie. Se încruntă în glumă la mama ei.

— L-ai ţinut destul. El e al meu.

— Chiar aşa, draga mea, râse Celia. Şi mă bucur că aşa e.

*

Pe 1 iulie, la ora 11 dimineaţa, Dominic intră într-o încăpere cu lambriuri din lemn dintr-o clădire discretă din City. Angelica păşea la braţul lui, îmbrăcată într-o rochie elegantă şi coafată după ultima modă.

Devil Cynster, duce de St. Ives, domnul Rupert Cynster, bine cunoscut investitor, şi domnul Alasdair Cynster, renumit expert în antichităţi, îl urmară în încăpere.

Cei şapte bancheri reprezentând şapte dintre cele mai mari bănci din City, aşezaţi în capul mesei dreptunghiulare,

fură atât surprinşi, cât şi impresionaţi.

Oprindu-se în capătul celălalt al mesei, Dominic îşi înclină capul în semn de salut.

— Domnilor, am sosit aşa cum am stabilit, la cinci ani de la moartea tatălui meu, pentru a vă înmâna ultima piesă din tezaurul scoţian – pocalul încoronării.

Ca la un semn, Lucifer făcu un pas în faţă, având în mână un săculeţ din catifea albastră, legat cu şireturi de mătase. Angelica luă săculeţul, îl deschise şi scoase dinăuntru pocalul, declanşând un cor de exclamaţii.

I-l întinse lui Dominic. Acesta îl menţinu în echilibru în palmă şi îi privi pe bancheri cu o sprânceană ridicată.

— Actele?

Tonul lui îi scoase pe bancheri din transa în care intraseră la vederea pocalului. Lucru de altminteri defel surprinzător. Lucifer îl curăţase şi îl lustruise, scoţându-i frumuseţea în evidenţă.

Agitaţi, bancherii începură să caute printr-un teanc de hârtii aşezate pe masă. Unul câte unul, se grăbiră spre celălalt capăt al camerei pentru a prezenta actele pe care le deţineau. Păşind în faţă, Gabriel primi fiecare document în parte, îl studie rapid, apoi îl puse alături. După ce se asigură că fiecare dintre documente avea şi ştampila necesară, se uită la viitorul său cumnat.

— Sunt toate aici, toate în ordine.

— Excelent, zâmbi Dominic. Aşează pocalul pe masă, luă teancul de documente de la Gabriel şi îl lăsă să alunece în geanta pe care o avea atârnată de umăr. Pocalul este al dumneavoastră, domnilor. Să-l folosiţi în bună stare, a dumneavoastră şi a regelui.

O luă din nou pe Angelica de braţ şi se întoarse spre uşă.

Se grăbiră să iasă din încăpere, dar auziră cu toţii cum bancherii agitaţi se adunau în jurul comorii lor.

Angelica se uită la Dominic şi rânji, iar el îi întoarse privirea cu un zâmbet larg pe chip.

— Gata. Am terminat.

— În sfârşit, liberi!

Dominic se opri pe trotuarul din faţa clădirii şi dădu mâna cu ceilalţi bărbaţi. Gabriel îşi privi strengăreşte sora şi îi dădu un bobârnac peste nas. Ea se încruntă la el, în vreme ce Lucifer izbucni în râs şi o îmbrăţişă. Devil zâmbi şi îi salută pe amândoi, apoi cei trei Cynsteri plecară, lăsându-i pe Dominic şi Angelica să se întoarcă în Bury Street.

Dar Dominic nu porni imediat. Rămase pe trotuar uitându-se la Angelica, fără să ţină seama de agitaţia din jur; treptat, se relaxă şi scoase un oftat lung şi profund. Apoi, îşi îndreptă din nou atenţia spre ea, captivat de ochii ei.

— S-a terminat cu adevărat. Chiar s-a terminat totul. Am lăsat, în sfârşit, trecutul în urmă, îngropat şi dispărut, iar viitorul ni se deschide dinainte.

Surâzătoare, ea se ridică pe vârfuri şi îi depuse un sărut scurt, dar arzător pe buze.

— Vorbind despre viitor, vreau să angajăm mai mulţi grădinari. N-o să stăm prea mult aici, dar vreau să domolesc sălbăticia din grădină până când plecăm iarăşi spre nord.

— Orice vrei, orice ai nevoie, spuse el cuprinzându-i mâna într-a sa.

Ea făcu ochii mari.

— Chiar aşa? În cazul ăsta, grăbeşte-te şi cheamă o trăsură, ca să ne putem întoarce mai repede în Bury Street pentru o discuţie detaliată cu privire la necesităţile mele.

Dominic râse şi făcură exact aşa cum propusese ea, spre satisfacţia amândurora.

*

În seara aceea, St. Ives House era luminată ca-n basme. Caleştile se înşirau până spre Grosvenor Square, cu numeroşi valeţi în livrele şi grăjdari care se străduiau să menţină ordinea.

Caleaşcă după caleaşcă soseau pe covorul roşu de

sub arcadă, iar din ele descindeau ocupanţii lor în straie luxoase, spre bucuria mulţimii de gură-cască adunate pe trotuare, nerăbdătoare să zărească sclipirea giuvaerurilor şi strălucirea rochiilor din satin şi mătase.

În casă, cina oferită cu ocazia logodnei, la care participau toţi membrii familiei şi rudele cele mai apropiate, tocmai se termina în uralele oferite în onoarea cuplului proaspăt logodit.

Angelica, având pe deget un inel cu smaralde şi diamante, iar la gât un colier de smaralde verde aprins, îl lăsă pe Dominic la mila mătuşii ei Helena, a lui Lady Osbaldestone şi a strămătuşii Clara – trebuia să înveţe să le facă faţă în cele din urmă – şi îşi făcu rapid loc prin mulţime, spre coridor şi spre sala de bal. Se întinse şi o apucă pe Henrietta de o mânecă.

Verişoara ei se întoarse spre ea, iar Angelica îi făcu semn cu capul spre colţul încăperii.

— Vino încoace, am ceva pentru tine.

Ascultătoare, Henrietta se strecură afară din mulţime şi o urmă spre un colţişor liniştit.

Oprindu-se lângă o servantă, Angelica începu să scotocească prin poşetuţa argintie.

— Uite. Scoase cu atenţie din geantă un colier de aur şi ametiste cu un pandantiv din cuarţ roz. Acum, acesta este oficial al tău. I-l dădu Henriettei şi explică: Eu mi-am găsit eroul, la fel şi Heather şi Eliza. Poartă-l, şi vei avea toate şansele să-l găseşti şi tu pe al tău.

Henrietta se uită la lănţişorul fin. Apreciind corect expresia de pe chipul ei şi ştiind că verişoara ei era uneori deranjant de convenţională, Angelica mai adăugă:

— Acestea fiind spuse, trebuie să crezi, măcar un pic, că va funcţiona. Dacă o faci, atunci cel mai probabil va funcţiona şi pentru tine la fel de bine cum a funcţionat pentru noi trei.

— Mulţumesc. Henrietta îşi deschise poşetuţa violet şi puse colierul înăuntru.

— Ah, şi odată ce ţi-ai găsit eroul, iar logodna a fost

stabilită, va veni rândul lui Mary să-l poarte. Dar după cum înţeleg eu lucrurile, ea nu-l poate folosi decât după ce tu ai avut succes cu el. Dacă ai nedumeriri, mai bine o întrebi pe Catriona.

— Prea bine. Henrietta trase şnururile poşetuţei şi se uită în jur. Haide, cred că ar trebui să te grăbeşti. Trebuie să-ţi ocupi locul în linia de primire.

Angelica se grăbi pe scări în sus. Toată lumea zâmbi şi îi făcu loc să treacă. Două minute mai târziu, cam agitată şi roşie în obraji, stătea alături de Dominic şi îi întâmpina pe primii oaspeţi – Lord şi Lady Jersey.

Dominic renunţă rapid să mai reţină şirul de nume şi de titluri. Decise că, dacă Angelica tot îi cunoştea pe toţi, el va continua doar să zâmbească şi să se folosească de cunoştinţele ei, încercând să nu se lase distras de frumuseţea ei. Arăta absolut superb, într-o rochie de mătase strălucitoare, delicată, azurie, care semăna, dar era în acelaşi timp foarte diferită de culoarea turcoaz favorită a mamei ei, nuanţa fiind o idee mai închisă decât cea a rochiilor purtate înainte, mai intensă, mai vibrantă, mai potrivită cu firea ei.

Ea zâmbi, apoi râse; se afla, în mod clar, în elementul ei. Cu toate astea, se întrerupea şi vorbea cu el, concentrându-se în acele momente numai asupra lui.

El era tot mai era îngrijorat. Dar când o întrebă dacă nu avea să-i lipsească, Angelica se uită nedumerită la el:

— Ce să-mi lipsească?

Dominic zâmbi şi îi făcu semn că nu era important. Ea era a lui, la fel de devotată lui ca şi el ei… îşi aminti de noaptea în care o rugase să-l ajute şi îşi dădu seama că fusese a lui de la bun început.

Auzi cum orchestra îşi acorda instrumentele, dar era atât de obişnuit să ignore sunetul, încât aproape că nu-şi dădu seama de semnificaţie.

Nu-şi aminti că, după tradiţia englezească, ei doi trebuiau să deschidă balul cu valsul de logodnă.

Răsunară primele acorduri, iar Angelica se întoarse cu

faţa spre el. Mulţimea zâmbitoare le făcu loc, iar în câteva secunde, stăteau singuri în mijlocul sălii, doar ei doi.

Ea se uită în ochii lui; nu părea deloc speriată, sau cel puţin nu-şi trăda emoţia. În schimb, zâmbi şi îi întinse mâna.

— Ai încredere în mine. N-o să te las să te izbelişte, aşa cum nici tu n-o să mă laşi pe mine. Vei putea mereu să te sprijini de mine, aşa cum şi eu mă voi putea sprijini pe tine. Te voi ţine acum şi pentru totdeauna şi nu te voi lăsa niciodată să cazi.

În ochii ei străluceau încrederea şi dragostea. El ştiu că ea planificase asta, dar, chiar şi aşa, credea fiecare cuvânt. Îi trecu prin minte cu groază întrebarea legată de ce-ar fi făcut dacă îi ceda genunchiul. Dar aşa cum veni, aşa şi-o şi şterse din cap. Privind pierdut în ochii ei, în iubirea ei, îi luă mâna, o trase spre el şi începură să danseze pe acordurile muzicii. Împreună.

Mai încet, mai ţeapăn la început, dar apoi tot mai agil, pe măsură ce încrederea-i sporea, o purtă în valsul logodnei.

Erau atât de concentraţi, încât niciunul din ei nu auzi aplauzele răsunătoare. Abia dacă îşi dădură seama când, pe la jumătatea dansului, li se alăturară şi alte cupluri, în frunte cu Celia şi Martin, urmaţi de Heather şi Breckenridge, de Eliza şi Jeremy.

Inima Angelicăi era atât de plină de încântare, încât simţea că nu ar mai fi putut suporta şi mai multă fericire. Apoi, buzele lui Dominic se arcuiră, determinând-o să-l iscodească:

— Ce este?

— Mai devreme, ezită el, mai devreme, pe drum, m-am întrebat dacă soarta chiar îmi va permite atâta fericire. Adică, mă gândeam la cât de fericit eram atunci. Acum… am primit răspunsul la întrebarea aceea, e limpede că soarta şi-a pus în gând să mă ucidă cu fericire. Nu ştiu dacă pot suporta mai mult de atât.

Ea râse, lăsându-şi fericirea să se înalţe.

Primise tot ceea ce-şi dorise, acum şi pentru toată viaţa.

Reuşise să facă exact ce-şi propusese: să-l captureze pe seniorul din Glencrae.

Epilog

În dimineaţa aceea de mijloc de septembrie, pe Dover Street era haos. Se adunaseră mulţimi de gură-cască dornici să-i vadă sosind pe participanţii la nuntă, să-l admire pe tatăl elegant cu fiii săi frumoşi, pe doamnele îmbrăcate în cele mai frumoase rochii şi, mai ales, să le vadă pe mirese.

Valeţii şi argaţii din mai multe familii fuseseră recrutaţi să păstreze ordinea. Unii formaseră baricade, blocând o parte din drum de o parte şi de alta a străzii, în vreme ce alţii se străduiau să ţină în loc mulţimea tot mai numeroasă.

Agitaţia spori când dinspre Piccadilly se iviră trei căleşti negre decorate cu aur şi pene albe pe acoperiş, trase de câte patru armăsari negri, împodobiţi şi ei cu pene albe. Lacheii fură nevoiţi să împingă oamenii înapoi pentru a permite caleştilor să tragă în faţa casei lordului Martin Cynster, una după cealaltă.

— Asta-i nunta anului!

— N-o să mai fie prea curând o alta la fel!

Acestea erau comentariile care se auzeau prin mulţime. Evenimentul stârnise imaginaţia întregii Londre, a nobilimii şi a burgheziei deopotrivă, iar în timp ce doar câţiva dintre nobilii de rang înalt puteau participa la ceremonia din catedrala St. George, asistând aşadar pe viu la cele mai emoţionante momente, restul Londrei era

hotărât să vadă măcar atât cât se putea, mai ales că era vorba de o nuntă triplă în cele mai nobile familii ale ţării, ceea făcea să merite efortul, după cum susţineau cei mai mulţi.

Cât despre atmosfera din casa lordului Martin, putem spune că balamucul era la apogeu. Cele trei fiice ale sale insistaseră nu numai să se mărite toate în aceeaşi zi, dar şi în cadrul aceleiaşi ceremonii. Iar logistica pentru a organiza un eveniment de asemenea proporţii îi dădea lordului Martin dureri de cap, chiar dacă el însuşi nu era implicat în niciun aspect al organizării. Numai la gândul miilor de lucruri care ar fi putut merge prost… dar i se spusese să lase totul în seama lor, în seama femeilor din familie, şi, ca orice bărbat din clanul Cynster, ştia prea bine că nu trebuia să protesteze.

El şi fiii lui, la fel de neimplicaţi în organizare, se retrăseseră în bibliotecă să se relaxeze cu o sticlă de whisky care sosise de la distileria Guisachan. Nici Rupert şi nici Alasdair nu ştiau prea exact unde erau soţiile şi copii lor; când se interesaseră, soţiile le răspunseseră destul de arţăgos că toată lumea ştia ce are de făcut şi că ei nu trebuiau să-şi bată capul. Sigur că asta nu-i oprea să se întrebe în continuare, deşi ştiau prea bine că nu era o atitudine înţeleaptă.

Uşa se deschise brusc. Celia, îmbrăcată superb într-o rochie în nuanţa ei favorită de turcoaz, decorată cu aur, diamante şi acvamarine, apăru în prag.

— Bine, începeţi numărătoarea din clipa asta. Aşteptaţi exact zece minute, apoi ieşiţi în holul mare, iar fetele vor coborî scările. Se uită în jos şi o văzu pe una dintre nepoatele ei, Juliet, acum domnişoară de onoare, trăgând-o de rochie. Horatia, eu şi Catriona îi luăm pe copii şi ne ducem la biserică.

Martin se încruntă şi se uită spre stradă.

— Caleaşca noastră a venit?

— Aşteaptă pe alee. Vă uitaţi la ceas?

— Da. Rupert avea în mână ceasul de buzunar. Mai

sunt nouă minute.

— Haide, Juliet! Trebuie să îi ajungem pe ceilalţi… dar să nu alergi!

Celia dispăru, urmând-o pe fetiţa agitată.

Rupert, Alasdair şi Martin schimbară priviri îngrijorate.

Alasdair clătină din cap.

— Eu nu-mi amintesc să fi fost aşa de rău la nunta noastră.

— N-a fost. Martin se ridică şi puse paharul gol pe masă. Dar a fost diferit. Ele sunt fete – mirese –, iar pentru ele lumea se opreşte.

Fiii lui pufniră, dar se ridicară şi ei. Îşi aranjară vestoanele, îşi verificară cravatele, îşi ajustară mânecile.

Exact la ora stabilită, Martin îi conduse în holul mare.

Auziră paşi şi foşnete pe scară. Toţi trei se întoarseră să privească.

Iar lumea se opri în jurul lor.

După câteva clipe în care se holbară în tăcere, Alasdair murmură:

— Iar noi suntem rudele lor. Cum naiba să te aştepţi ca Breckenridge, Carling şi Glencrae să-şi găsească măcar cuvintele ca să zică „Da” în biserică?

Rupert clătină din cap.

— Va fi interesant de văzut cum o să reuşească, şopti el.

Martin rămase tăcut, privindu-şi fetele, toate cu zâmbete strălucitoare pe chip. Coborau scările pe rând – mai întâi Heather, apoi Eliza, apoi cea mică, Angelica.

Rochiile lor erau toate albe, dar fiecare era diferită. Cea a lui Heather avea fuste largi din cea mai fină mătase, corsetul fiind decorat cu numeroase perle, în vreme cea rochia Elizei era mai strâmtă, cu dantelă delicată aplicată peste satin, iar Angelica purta o rochie ca din poveşti, din metri întregi de tul alb peste care fuseseră brodate frunze fine din aur. Bijuteriile alese erau perlele, dar fiecare avea unicate. Heather purta un colier din perle asemănătoare cu cele cusute pe rochie, în vreme ce Eliza avea un şirag lung

de mărgele petrecut de două ori în jurul gâtului, iar Angelica purta doar un pandantiv simplu cu perlă la gât – în schimb, avea piepteni din perle în părul strălucitor.

Toate trei erau superbe.

Martin reuşi să zâmbească, deşi era un zâmbet tremurat.

— Nu am cuvinte.

— N-avem timp de discursuri – oricum, nu aici, zâmbi Heather. Îl luă pe Martin de braţ şi se îndreptă spre uşă. Trebuie să pornim.

Înăbuşindu-şi împotrivirea, Martin acceptă că măcar ele erau nerăbdătoare să părăsească această casă.

Rupert îi oferi braţul Elizei, iar Alasdair o escortă pe Angelica. Cele trei cupluri se opriră în dreptul uşii, apoi Abercrombie zâmbind încântat, deschise larg uşa şi Martin îşi conduse fetele spre biserică.

*

Mulţimea din faţa bisericii ştiu când sosiră miresele. Zgomotul se transformare deja într-un fel de urlet colectiv.

Aflaţi în faţa altarului, cei trei miri schimbară o privire. Nu existau cavaleri de onoare, căci cei trei aleseseră să-şi servească unul altuia. În plus, aşa cum constataseră cei mai mulţi, chiar şi cu un naos atât de spaţios, cu trei cupluri aliniate la altar, era o oarecare înghesuială, aşa că nu era cazul să multiplice numărul cavalerilor de onoare.

Uşile mari din capătul naosului fuseseră închise, aşa că nimeni nu ştia de ultimele pregătiri din vestibul. Dar organistul avea un băiat care alerga între vestibul şi balconul orgii ca să-i ţină la curent. Chiar în momentul în care fornăiala nerăbdătoare din biserică atingea apogeul, orga izbucni în marşul de deschidere. Toată lumea se întoarse spre intrare. Toată lumea îşi ţinu respiraţia. Apoi, când refrenul se reluă, uşile duble se deschiseră, împinse de Henrietta şi de Mary în rolul lor de asistente, apoi ele se dădură la o parte, lăsând să treacă procesiunea fetiţelor cu

flori şi a pajilor – conduşi de Gavin şi Prudence Cynster, urmaţi de Bryce şi Juliet, cu gemenii Lucilla şi Marcus încheind coloana. Fiecare băiat purta o găletuşă aurită umplută cu petale de trandafiri, iar fetiţa de lângă el împrăştia petalele cu o bucurie atât de sinceră, încât toată lumea izbucni în râs, atmosfera fiind pregătită pentru ceea ce urma.

Henrietta şi Mary urmară cele trei perechi de copii, iar organistul trecu fără efort la marşul nupţial, în vreme ce lordul Martin Cynster îşi conducea spre altar fiica cea mare.

Exclamaţii entuziaste, şi comentariile admirative sporiră la apariţia Elizei şi a Angelicăi. Zumzetul nu încetă nici când cele trei mirese ajunseră la altar şi fură încredinţate viitorilor soţi, nici când cuplurile se întoarseră spre altar.

Se lăsă liniştea abia când preotul înălţă mâinile.

Cu o voce sonoră, el începu slujba, apoi îi ghidă pe cei şase în depunerea jurămintelor. Fiecare, pe rând, îşi drese glasul, iar vocile puternice se auziră până în cele mai îndepărtate colţuri ale bisericii. Prelatul rosti binecuvântarea şi rugă congregaţia să fie martoră la cele petrecute; urmară imnuri şi o mică predică, după care preotul îi conduse pe cei şase în sacristie pentru a semna în registru. În vremea aceasta, congregaţia făcea schimb şoptit de păreri şi complimente la adresa mirilor, apoi, când aceştia reveniră, preotul ceru din nou atenţia publicului.

Câteva minute mai târziu, el pronunţă binecuvântarea finală, iar invitaţii se ridicară pentru a întâmpina cuplurile proaspăt căsătorite.

Evident, tinerii însurăţei nu aveau ochi decât unul pentru celălalt. Iar cei aflaţi destul de aproape ca să le vadă chipurile oftară. Doamnele îşi căutară disperate batistele.

Ca la un semn, toţi şase se uitară înainte. Braţ la braţ, fiecare cuplu părăsi biserica în ordinea inversă sosirii – Angelica şi chipeşul ei soţ scoţian fură primii, urmaţi de Eliza şi fascinantul ei om de ştiinţă, cortegiul fiind încheiat de Heather şi vicontele ei plin de şarm.

Mulţimea izbucni în ovaţii la vederea celor trei perechi pe treptele bisericii. Prin aer zburară pălării, flori, boabe de orez, iar cele trei cupluri vesele se grăbiră să se urce în caleştile care le aşteptau.

Şi plecară.

O primire similară îi aştepta şi în faţă la St. Ives House, dar, odată intraţi, odată ajunşi în camera de la etaj, rezervată lor până soseau oaspeţii la banchet, se priviră unii pe alţii şi se prăbuşiră pe cele trei sofale.

Heather zâmbi şi răsuflă îndelung.

— Asta a fost…

— Absolut splendid. Eliza se întinse după mâna lui Jeremy. Toţi aţi fost grozavi.

Dominic se uită la Breckenridge şi ridică din sprâncene.

— De parcă am fi îndrăznit să fim altfel azi.

Angelica îl bătu pe picior.

— Ei, la un moment dat, tot v-am fi iertat.

Dominic zâmbi şi îi luă mâna să o sărute.

În cameră apăru Sligo, cu două sticle de şampanie, urmat de un valet purtând o tavă cu pahare de cristal.

— Toate urările de bine din partea întregului personal.

Deschiseră sticlele şi apoi se aşezară comod, se relaxară şi savurară şampania.

Într-un târziu apăru Celia, care-i chemă la petrecere. Arăta la fel de entuziasmată ca şi fiicele ei.

— Ei bine, dragii mei. Privirea ei maternă îi incluse şi pe cei trei bărbaţi. Mă tem că a venit momentul. Doar gândiţi-vă. Încă trei ore, iar apoi vă puteţi retrage.

Se auziră bombăneli din toate părţile, dar cele ale fetelor erau clar jucate. Celia plecă, lăsând uşa deschisă. Heather, Eliza şi Angelica se ridicară, îşi aranjară rochiile, apoi, urmărite de privirile fascinate ale soţilor lor, care încercau şi ei să se aranjeze cât de cât, cele trei doamne se îndreptară spre uşă.

— Cum facem? vru să ştie Angelica.

— Cred că va trebui să ţinem seama de dimensiunile

sălii de bal, zise Heather. Va trebui să ne despărţim, două cupluri într-o parte şi alta, iar unul în mijloc. Dacă nu, chiar dacă dispunem de trei ore, nu vom reuşi să vorbim cu nimeni.

— Hm, dar oare va fi de ajuns? se întrebă Eliza. S-a gândit vreuna dintre voi să ia lista cu ordinea de şedere la masă de la mama?

Cele trei femei ieşiră din cameră, lăsându-şi soţii în urmă.

Dominic fu primul care ieşi din prostraţie, clătină din cap şi începu să râdă.

Breckenridge şi Jeremy se priviră scurt şi pufniră şi ei în râs.

— Vă daţi seama, făcu Dominic încercând fără succes să redevină serios, că, de-acum înainte, aşa vor merge lucrurile pentru noi?

Jeremy se opri să-şi tragă răsuflarea.

— Ele conduc şi noi le urmăm. Se pare că aşa este felul Cynsterilor.

— Ei bine, zise şi Breckenridge, ce putem să facem, amărâţii de noi?

Acestea fiind zise, cei trei păşiră din cameră cu zâmbete pe chipuri, încercând să-şi ajungă rapid din urmă viitorul.

Să păşească rapid în urma vicontesei Breckenridge, a doamnei Jeremy Carling şi a contesei de Glencrae.

Sfârşit